

Gud vill återupprätta sin avbild i sitt folk

av
Lennart Wiberg

Innehållsförteckning

Inledning, s 2

Frälsning från synden – inte i den, s 4

En dröm som ger starka intryck (av Ellen White), s 32

Bibliska tolkningsprinciper, s 34

Fyra världsriken (Dan 2, 7), s 45

Den himmelska helgedomen
”förtrampad” (Dan 8:11, 13), s 53

Reningen av den himmelska helgedomen
(Dan 8:14), s 62

Försoningsdagens betydelse, s 68

Den himmelska helgedomens rening i
Hebreerbrevet, s 75

Helgedomens rening och hjärtats rening,
s 79

Helgedomen ger oss värdefull
undervisning, s 83

Vem behöver den undersökande domen,
s 88

Ängeln med den öppnade bokrullen
(Upp 10). Sambandet mellan de 1260,
1290 och 1335 dagarna (Dan 12), s 91

Den första ängels budskap (Upp 14:6,
7), s 96

Den andra ängels budskap (Upp 14:8),
s 101

Guds sigill (Upp 7) och vilddjurets
märke (Upp 13) – sabbaten och
söndagen, s 104

Två lagar, s 110

Vilddjurets bild (Upp 13), s 115

Vilddjurets namns tal (Upp 13:17), s 118

666 når aldrig fram till 777, s 123

Kvarlevor i Gamla och Nya
Testamentet, s 127

Den sista kvarlevan (församlingen) –
Upp 12:17, 14:12, s 132

Gud skall krossa Satan under den sista
kvarlevans fötter, s 139

De 144 000 (vad betyder de tolv
stammarna i Upp 7?), s 145

Missionsbefallningen, s 151

En levande tro, s 153

Hur skall vi leva? s 169

Sällningen (av Ellen White), s 188

Faran av att lita på människor för att rätt förstå Bibeln, Bibeln, s 190

”Gudsfruktans hemlighet” (1 Tim 3:16) är motsatsen till ”laglöshetens hemlighet” (2 Tess 2:7), s 191

Nikolaiternas lära (Upp 2-3), s 193

Davids nyckel (Upp 3:7), s 197

Elia – en avbild på den sista församlingen, s 199

Elia och slutstriden, s 200

Baalstillbedjan och söndagsfirande, s 204

Johannes Döparen och Guds sista kvarleva, s 207

Harmagedon (Upp 16:16), s 209

Moses och Lammets sång (Upp 15:3), s 215

Påvemaktens medhjälpare (Upp 17-18), s 217

Vad är elden från himlen i Upp 13:13? s 219

De tusen åren, s 221

Villkorliga profetior (Jes 2:1-4, Jer 31:31-34; Hes 38-39, Joel 2 och 3, Sak 12 och 14; Mika 4:1-4) s 224

Jesu sanna lärjungar, s 228

Församlingen omvänder sig dagligen till världen, s 240

Hellre döden än överträdelse av Guds lag (villkor för att få del av det sena regnet), s 247

Spiritismen, s 256

Satan försöker efterlikna Jesu återkomst, s 261

Antiochus Epiphanes, s 264

Upp 17:e kapitel, s 266

Inledning

Upp 14:e kapitel visar tydligt att de två stora skördarna i v 14-20, säden (det goda) och vinkörden (det onda), är en följd av förkunnelsen av de tre änglarnas budskap i v 6-12. När dessa två skördar är fullmogna kommer Jesus tillbaka (v 15, 18). De tre änglarnas budskap återupprättar Guds avbild i de människor som överlämnar sig helt och hållet i Guds händer. Detta innebär att Guds sista församling blir redo för Jesu återkomst och följaktligen passar för de himmelska boningarna. Hur viktigt är det då inte att vi förkunnar de tre änglarnas budskap i dag?

Vilka är de bibliska tolkningsprinciper som hjälper oss att rätt först Bibeln, inte minst när det gäller Bibelns profetior?

Finns det tillräckligt starka bibliska bevis för en undersökande dom på Guds folk före Jesu återkomst? Kan vi vara säkra på att Upp 14:6-12 talar om en sådan undersökande dom? Är det säkert att de 2300 dagarna i Dan 8:14 inte innebär endast 2300 vanliga dagar, vilket i så fall skulle innebära att 1844 e Kr inte kan vara startpunkten för en undersökande dom på Guds folk? Varför behövs en undersökande dom på Guds folk?

Vad är ”*det dagliga*” i Dan 8:11? Vilket samband finns det mellan de 1260, 1290 och 1335 dagarna i Dan 12?

Vad är den mest grundläggande skillnaden mellan "gudsfruktans hemlighet" (1 Tim 3:16) och "laglöshetens hemlighet" (2 Tess 2:7)?

Finns det tillräckliga bibliska bevis för att vi skall vara säkra på vad "vilddjurets märke" (Upp 13:16, 14:9-11) är för något?

Vad innebär vilddjurets "namn" i Upp 13:17? Och vilddjurets "namns tal" i Upp 13:17, 18? En av Bibelns viktigaste tolkningsprinciper är att bibelställe skall med bibelställe förklaras. Upp 13 ger en uttömmande förklaring på vad 666 betyder - som motsats till innebörden av talet 144 000 i Upp 14:1.

Guds sista församling skall försvara Guds lag. Men varför är detta så viktigt? Finns det något direkt samband mellan Bibelns första profetia i 1 Mos 3:15 och Guds sista församling i Upp 12:17?

Vilka makter i världen kommer att sluta sig samman för att förfölja Guds folk i slutstriden?

Vad innebär egentligen "Harmagedon" i Upp 16:16?

Vad är det som kännetecknar Guds sista församling? Vad kan vi lära oss av de 144 000? Vad vill Gud lära oss genom att räkna upp Israels 12 stammar i Upp 7?

Varför är stammarna uppräknade i en speciell ordning? Är 144 000 symboliskt eller bokstavligt? Vad är villkoret för att få del av det sena regnet?

Vad är det som framför allt karakteriserar det andliga Babylons fall i Upp 14:8?

Är grundandet av den judiska staten 1948 en uppfyllelse av Gamla Testamentets profetior – och därmed också ett bevis för att Gamla Testamentets Israel fortfarande är Guds egendomsfolk?

Är Antiochus Epiphanes uppfyllelsen av det lilla hornet i Dan 7 och 8?

Svar på ovanstående frågor (och annat) ges i denna bok. Här visas också att de två kapitlen Upp 13 och 14 bygger på Dan 7 och 8, och detta samband hjälper oss att rätt förstå Guds sista nådes- och varningsbudskap till mänskligheten.

"Det finns många dyrbara sanningar i Guds ord, men det är 'sanningen för vår tid' hjorden nu behöver (betoning av Ellen White). Jag har sett hur farligt det är att budbärarna avlägsnar sig från de viktiga punkterna i sanningen för vår tid, för att

uppehålla sig vid ämnen som inte är avsedda att förena hjorden och helga själen. Satan skall här använda varje tillfälle att skada Guds sak. Men sådana ämnen som **helgedomen i förening med de 2300 dagarna, Guds bud och Jesus tro** är helt avsedda att förklara Adventrörelsens förflutna och visa vad vår nuvarande ståndpunkt är, befästa tron hos de tvivlande och ge klarhet över den härliga framtiden. Jag har ofta sett att dessa är de viktigaste ämnena, som sändebuden särskilt bör uppehålla sig vid." (Ellen White, *Early Writings*, s 63).

Frälsning från synden – inte i synden

"Det offer som Gud vill ha är en förkrossad ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta föraktar du inte, Gud." (Ps 51:19).

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd... Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7,9).

"Synd är överträdelse av lagen." (1 Joh 3:4).

"Det är era missgärningar som skiljer er och er Gud från varandra." (Jes 59:2). Jämför Rom 6:15-16.

*"Vilken synd som helst i deras (sjundedagsadventisters) liv skiljer dem från Gud." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 287).*

Vi har alla syndat (Rom 3:23). Och syndens lön är döden (Rom 6:23). Men Jesus tog på sig vår syndaskuld när han dog på korset för vår skull (1 Kor 15:3). Detta kunde Han göra eftersom Han var och är sann Gud (Jes 9:6, Joh 1:1-3, 14). Men för att kunna bli vårt ställföreträdande offer måste hans liv här på jorden ha varit syndfritt (Hebr 4:15, 2 Kor 5:21).

*"Jesus har sagt, 'När jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig'. (Joh 12:32). Kristus måste för syndaren bli Frälsaren som har dött för världens synder. När vi ser Guds Lamm på Golgata kors börjar vi förstå återlösningens hemlighet och Guds godhet leder oss till ånger och omvändelse. Genom att dö för syndare har Kristus uppenbarat en kärlek som övergår allt förstånd. När syndaren betraktar denna kärlek mjuknar hans hjärta. Denna kärlek gör ett starkt intryck på syndarens sinne och får honom att ångra sina synder." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 26, 27).*

När vi efter sann ånger och uppriktig bekännelse av våra synder inför Gud får syndernas förlåtelse, genom tron på Jesus, får vi också den helige Ande som alltid är med oss (Apg 2:38). Genom den helige Ande får vi kraft till att hålla Guds lag helt och fullt (Rom 8:4, 8:13).

"Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss! (Matt 6:12).

Äkta bekännelse är alltid noggrann och erkänner särskilda synder. De kan vara av sådan natur att de endast skall föras fram inför Gud. Det kan också vara fråga om synder, som bör bekännas för personer som har lidit skada av dem. De kan också vara av offentlig karaktär och bör då bli lika offentligt bekända. Men alla bekännelser bör vara bestämda och klart uttryckta och erkänna just de synder man begått." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 38).

Att den skyldige "ersätter vad han har stulit och vandrar efter livets stadgar" (Hes 33:15) är nödvändigt för att "han förvisso (skall) få leva och inte dö" (Hes 33:15). Jämför **Matt 5:23-26**.

Syndens lön är döden medan Guds gåva är evigt liv

"Du (Josef) skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder." (Matt 1:21).

Jesus frälsar oss alltså från våra synder, inte i dem.

Jesus säger till oss:

"Gå, och synda inte mer!" (Joh 8:11; se även **Joh 5:14**).

"Skall vi fortsätta att synda för att nåden skall bli större? Nej, visst inte! Vi som har dött bort från synden, hur skulle vi kunna fortsätta att leva i den?" (Rom 6:1, 2).

"Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." (Rom 6:23).

Anm: "Döden" innebär här evig död som motsats till "evigt liv".

"När Guds Ande tar oss i besittning förvandlas hela livet. Syndiga tankar jagas på flykten, onda handlingar avvisas. Kärlek, ödmjukhet och frid intar vredens, avundsjukans och stridslustnadens plats. Sorg byts mot glädje och ansiktet återspeglar det himmelska ljuset. Ingen ser den hand som lyfter bördan eller iakttar det ljus som kommer ned från den eviga världen. Välsignelsen kommer när vi överlämnar oss åt Gud i tro." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 160, 161).

Fotnot: För att kunna segra över synden och få frid i hjärtat krävs att vi överlämnar oss fullständigt till Gud, se Mat 7:21-27; 2 Kor 2:9; Jak 2:10 och Rom 14:21-23;

”Många som bekänner sig vara Kristi efterföljare bär på ångslan och bekymmer, därför att de inte vågar överlämna sig till Gud. De överlåter sig inte fullständigt till honom, eftersom de ryggar tillbaka för de följder som en sådan överlåtelse kunde innebära. Om de inte överlämnar sig **fullständigt** till honom kan de inte få frid.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 330).

”Ju mer vi uppnår av Guds gemenskap dess större kommer vår lycka att bli.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 329).

Allt beror på vår förening med Kristus

”Allt beror på hur vi rätt använder viljan. Gud har gett människan kraft att välja själv. Denna förmåga kan hon själv använda sig av. Du kan inte förändra ditt eget hjärta. Du kan inte av dig själv älska Gud. Men du kan **välja** att tjäna honom. Du kan ge honom din vilja. **Då skall han verka i dig både att vilja och att göra efter hans vilja.** På detta sättet kommer hela din natur att behärskas av den helige Ande. Din kärlek kommer att riktas på honom. Dina tankar kommer att stämma överens med hans vilja.” (Ellen White, *Steps To Christ*, s 47). Jämför **Fil 2:12-13**.

”**Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.**” (Fil 4:13).

”Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig, om ni söker mig av **hela ert hjärta.**” (Jer 29:13).

”En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft. (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

”När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle **bestå provet och vara lydiga i allt.**” (2 Kor 2:9).

”Men du kommer att säga, 'hur skall jag veta att Kristus är i mitt hjärta?' När du kritiserar eller tillrättavisas och saker och ting inte går som du önskar, om du då låter dina lidelser brusa upp i

stället för att ta emot tillrättavisningen och vara tålig och vänlig, så finns inte Kristus i ditt hjärta.” (Ellen White, *Review and Herald*, 12 juli, 1887).

”Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom, varje dag, varje timma – genom att förbli i honom – som vi ska tillväxa i nåden.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

”Många misslyckas med att ta efter vårt heliga Föredöme, därför att de så lite studerar särdragen hos denna karaktär. Så många lägger planer, är alltid igång. Man får aldrig någon tid över för den dyrbara Jesus som en nära, kär följeslagare. Man vänder sig inte till honom med varje tanke och handling och frågar: 'Är detta Herrens vägar?' Gjorde man det, skulle man vandra med Gud, så som Enok gjorde.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, band 6, s. 393).

”Genom alla tider, och i varje nation, är Guds utvalda de som tror att Jesus **kan och skall** frälsa dem personligen från synden.” (Ellen White, *Review and Herald*, 1 augusti, 1893).

”När han (Herren) kommer tillbaka är det inte för att rena oss från våra synder, inte för att ta bort bristerna i vår karaktär eller för att bota oss från svagheterna i vårt temperament och våra anlag. Om detta verk överhuvudtaget utförs för oss, kommer det att vara fullbordat före den tiden. När Herren kommer tillbaka skall de som är heliga fortfarande vara heliga... Men de som är orättfärdiga, ohelgade och orena kommer att förbli det för alltid.” (Ellen White, *Council on Health*, s 44).

Fri förlåtelse

”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det...Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem.” (Ef 2:8-10).

”All den faderskärlek som gått från generation till generation via människors hjärtan, all den ömhet som öppnat människors inre, är bara som en liten rännil i ett gränslöst hav jämfört med Guds oändliga, outtömliga kärlek. Ingen tunga kan uttala den, ingen penna kan beskriva den... Du kan

utforska denna kärlek i generationer, men du kan aldrig helt förstå längden och bredden, djupet och höjden i Guds kärlek som visade sig när Gud gav sin Son för att dö för världens synder. Evigheten själv kan aldrig fullständigt uppenbara denna kärlek.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 740).

”Jesus ser skulden i det förflutna och ger förlåtelse, och vi får inte vanhedra Honom genom att tvivla på Hans kärlek. Känslan av skuld måste läggas ned vid foten på Golgata kors. Känslan av synd har förgiftat livets källor och verklig lycka. Nu säger Jesus, ’Lägg allt på mig. Jag ska ta hand om dina synder. Jag skall ge dig frid. Förvisa inte längre din självrespekt., för jag har köpt dig med priset av mitt eget blod. Du är min. Jag skall stärka din försvagade vilja. Jag skall ta bort dina samvetsqual för synden.

”Vänd sedan ditt tacksamma hjärta till Honom, det hjärta som darrar av osäkerhet, och grip tag i det hopp som ligger framför dig. Gud tar emot ditt krossade, ångerfulla hjärta, och erbjuder dig fri förlåtelse. Han erbjuder dig att bli en del av Hans familj och med sin nåd hjälpa dig i din svaghet. Och den käre Frälsaren skall leda dig steg för steg. Du lägger din hand i Hans hand och låter Honom leda dig. Sök efter Guds dyrbara löften. Om Satan lägger fram sina hot framför ditt sinne, vänd dig då bort från dessa och grip tag i löfena. Låt din själ tröstas av klarheten i dessa löften.” (Ellen White, *Website of EGW Writings: Letter 99*, 1896).

”Jesus känner alla människors omständigheter. Du kan säga: Jag är syndig, mycket syndig. Det är du kanske, men ju värre du är, dess mer behöver du Jesus. Han avvisar ingen sörjande, ångrande människa. Han berättar inte för någon allt det som han skulle kunna avslöja, utan ber varje bävande människa om att fatta mod. Han vill fritt förlåta alla som kommer till honom för att få förlåtelse och upprättelse...De människor som vänder sig till honom för att finna skydd, kommer Jesus att lyfta upp över tungors anklagelser och stridigheter. Ingen människa och ingen ond ängel kan anklaga dessa människor. Kristus förenar dem med sin egen Gudoms-mänskliga natur. I det ljus som utgår från Guds tron står de vid sidan av den store syndbäraren. *’Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter på Guds*

högra sida, han manar också gott för oss.’ (Rom 8:33, 34).” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 563).

Inte bara en förändring eller förbättring av det gamla livet

”Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun.” (1 Petr 2:21, 22).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”’Vaka därför och be alltid.’ (Luk 21:36, Reformationsbibeln). En förening med Gudsmakten varje ögonblick är nödvändig för att vi skall göra framsteg. Vi kan ha ett mått av Guds Ande, men genom tro och bön skall vi kontinuerligt söka mer av Anden. Vi får aldrig upphöra med detta.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 508).

”Det är få som inser nödvändigheten av att **ständigtsträva** efter att övervinna. De minskar sin flit och, som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget...Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet...Som Guds trogna budbärare måste vi **ständigt be ivrigt till Gud** för att bevaras genom hans kraft...Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att **förena oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

”**Varför slutar ni inte synda?** Ni kan övervinna, om ni samarbetar med Gud.” (Ellen White, *Review and Herald*, 30 oktober, 1900).

”**Exakt lydnad krävs**, och de som säger att det inte är möjligt att leva ett fullkomligt liv anklagar Gud för orättvisa och osanning.” (Ellen White, *The Southern Review*, 5 december, 1889).

”Det kristnes liv är inte en förändring eller en förbättring av det gamla livet utan en livsförvandling. Det handlar om en död från jaget och synden och ett **helt igenom** nytt liv. Denna förändring kan endast ske genom den helige Andes effektiva verk.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 172).

”Vårt dagliga liv bestämmer vårt öde.” (Ellen White, *The Adventist Home*, s 16).

”Varje (moralisk) brist hos Guds barn beror på deras brist på tro” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 657).

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

”**Det enda sätt på vilket man kan tillväxa i nåden** är genom att osjälviskt utföra just det arbete som Kristus ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. **Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 101).

Redo i dag om vi har ett rätt förhållande idag

”Det som Gud krävde av Adam före hans fall var fullkomlig lydnad för Guds lag. Gud kräver idag vad han krävde av Adam, fullkomlig lydnad, rättfärdighet utan någon fläck, utan brist i Guds åsyn. Må Gud hjälpa oss att uppfylla allt det som hans lag kräver. Vi kan inte göra detta utan den tro som leder till daglig tillämpning av Kristi rättfärdighet.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 2, s 380, 381).

”**När** vi överlåter oss (fullständigt) till Kristus förenas vårt hjärta med hans hjärta, viljan uppgår i hans vilja, sinnet blir ett med hans sinne, och tankarna tas tillfånga av honom. Vi lever hans liv. Detta är vad det innebär att vara klädd i hans rättfärdighets kläder. När då Herren ser på oss ser han inte kläder av fikonlöv, inte syndens nakenhet och missbildningar, utan sin egen rättfärdighets kläder, som innebär **fullkomlig** lydnad för Jehovas lag.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 312).

”Att vinna frälsning är ett samarbete, en gemensam verksamhet. Det måste till samverkan mellan Gud och den ångerfulle syndaren. Detta är nödvändigt för att rätta principer skall formars i karaktären. Människan måste göra **allvarliga ansträngningar** för att övervinna det som hindrar henne från att uppnå **fullkomlighet**. Men hon är

helt beroende av Gud för att nå framgång. Enbart mänsklig strävan räcker inte. Utan hjälp av gudomlig kraft kan vi inte åstadkomma någonting. Gud verkar och människan verkar. Det är människan som står emot frestelsen. Men kraften att göra detta får hon från Gud.” (Ellen White, *Acts of Apostles*, s 482).

”Den lydnad som Kristus visade Gud krävs av människor idag.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 282).

”Sök att genom studiet av Bibeln och genom allvarlig bön få en klar uppfattning om er plikt, och utför den sedan troget... **Vardagslivets små händelser** går ofta förbi utan att ni observerar dem, men det är dessa ting som **formar karaktären**. **Varje händelse i livet är betydelsefull för det goda eller det onda**. Sinnet behöver fostras genom dagliga prövningar för att det skall få kraft att stå fast i svåra situationer. I dagar av prövningar och faror kommer ni att behöva styrka för att kunna stå orubbligt fasta för det rätta, oberoende av varje motsatt inflytande.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 1, s 626).

”Kristus förklarar att det kommer att råda lika stor otro vid hans andra ankomst (som den otro som rådde när hela mänskligheten, förutom Noa och hans familj, dränktes av en flod). På samma sätt som folket på Noas tid ”*visste ingenting, förrän floden kom och ryckte bort dem alla*”, ”*så skall*” enligt Frälsarens ord ”*Människosonens ankomst vara*”. (Matt 24:39). När Guds bekännande folk förenar sig med världen, och lever som den, och tar del med den i dess syndiga nöjen, när församlingen lever i lyx på samma sätt som världen, när bröllopsklockorna ringer och alla väntar på många år av jordisk lycka, kommer slutet på deras vackra visioner och bedrägliga förhoppningar lika plötsligt som blixten bryter fram på himlen.” (Ellen White, *Den stora striden*, s 302).

”Om du har ett rätt förhållande med Gud idag, så är du redo om Kristus skulle komma idag. Vad vi behöver är Kristus gestaltad i våra liv, vårt härlighetshopp.” (Ellen White, *In Heavenly Places*, s 227).

”Det raka vittnesbördet måste återupplivas. Stigen till himlen är inte jämnare nu än den var på vår Frälsares tid. Alla våra synder måste läggas bort. Varje kär njutning som hindrar vårt andliga liv måste huggas av. Det högra ögat eller den högra

handen måste offras, om de förleder oss till synd. Är vi villiga att ge upp vår egen klokhet och ta emot himmelriket som ett litet barn? Är vi villiga att skilja oss från vår egen rättfärdighet? Är vi villiga att ge upp de världsliga vänner som vi valt? Är vi villiga att offra bekräftelse från människor? Det eviga livets belöning är oändligt värdefull. Vill vi göra ansträngningar och uppoffringar som står i proportion till värdet av det som vi kan vinna?" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 5, sid 222).

Rättfärdiggörelse och helgelse

"Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem." (2 Kor 5:14, 15).

"Den rättfärdighet genom vilken vi rättfärdiggörs (får förlåtelse) tillräknas oss. Den rättfärdighet genom vilken vi helgas tillägnas oss. Den första rättfärdigheten är vår **rätt** till himlen. Den andra gör oss **passande** för himlen." (Ellen White, *Review & Herald*, 4 juni, 1895).

"Guds förlåtelse är inte bara en juridisk handling, genom vilken Han befriar oss från fördömmelse. Den innebär inte endast förlåtelse *för* synden, utan innebär också befrielse *från* synden. **Det är inflytandet av den återlösande kärleken som förvandlar hjärtat.**" (Ellen White, *Thoughts from the Mount of Blessing*, s 114).

"Men om ni där söker Herren, din Gud, skall du finna honom, om du söker honom av **hela** ditt hjärta och av **hela** din själ." (5 Mos 4:29).

"Gud kräver att vi överlämnar **hela vårt hjärta** till Honom innan rättfärdiggörelse (förlåtelse) kan ske. Och för att bevara rättfärdiggörelsen (förlåtelsen) krävs **kontinuerlig lydnad** genom aktiv, levande tro som verkar genom kärlek och renar själen." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 366).

Anm: Det är uppenbart att fullständig överlåtelse är ett villkor för att få Guds förlåtelse. För att behålla Guds förlåtelse krävs kontinuerlig lydnad genom en levande tro på Jesus Kristus.

"Det är inte lagens hörare som blir rättfärdiga inför Gud, utan lagens görare skall förklaras rättfärdiga (få förlåtelse)" (Rom 2:13).

"För att människan skall bli rättfärdiggjord (få förlåtelse) genom tron, måste tron nå upp till en

nivå där den behärskar hjärtats känslor och impulser." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 366).

"En del...tillämpar läran om rättfärdiggörelse (förlåtelse) genom tron på ett felaktigt sätt. De presenterar den på ett ensidigt sätt genom att endast tala om tron, medan de undervärderar gärningarna...Medan äkta tro fullständigt förtröstar på Kristus för frälsningen leder den till **fullkomlig** överensstämmelse med Guds lag." (Ellen White, *Review and Herald*, 24 januari, 1893).

Är Jesus vår Frälsare från synden eller har vi bara ett förhållande till Honom?

"Namnet Jesus tänder ingen kärlek i hjärtat. En mekanisk, formell renlärighet har ersatt djup, innerlig kärlek och ömhet till varandra. Fall på Klippan och låt dig krossas. Låt sedan Herren Jesus förbereda dig och forma dig." (Ellen White, *Special Testimonies to Our Ministers*, No 2, s 27, 1892).

"Det andliga livet innebar tidigare svårigheter och krävde självförnekelse. Allt har blivit mycket lätt nu. Varför har det blivit på det sättet? Jo, Guds bekännande folk har kompromissat med mörkrets makter. Vi måste få ett återupplivande av det rättframma vittnesbördet. Vägen till himlen är inte bredare nu än den var när vår Frälsare gick här på jorden. Vi måste avstå från **samtliga** våra synder. **Varje** skötesynd som hindrar vårt andliga liv måste avlägsnas." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 222).

"Be oavbrutet." (1 Tess 5:17).

"Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

"Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme**, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...**Vi följer Gud på avstånd**, och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

"Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds

rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden” (Matt 28:18).

”Om vi hela tiden har Herren för ögonen, tackar och prisar honom av hela vårt hjärta, skall vi kontinuerligt få erfara ny kraft och friskhet i vårt andliga liv. Våra böner skall bli som samtal med Gud, precis som när vi talar med en vän. Han skall personligen berätta sina hemligheter för oss. Ofta skall vi få erfara en härlig, glädjefull känsla av Jesu närvaro. Ofta skall våra hjärtan vara brinnande i oss när han kommer nära för att samtala med oss, som han gjorde med Hanok.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 129).

”Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.” (Matt 4:4).

”Varför är så många av oss så svaga och ineffektiva? Det beror på att vi ser på oss själva, studerar vårt eget temperament och undrar hur vi skall kunna skapa en position för oss själva, vår individualitet och våra egna särdrag, **i stället för att studera Kristus och Hans väsen.**” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 3, s 415).

”Varför låter sig våra ungdomar, men även de som uppnått mogen ålder, så lätt ledas in i frestelse och synd? Det beror på att man inte studerar och mediterar över Guds Ord som man borde.” (Ellen White, *Review & Herald*, 21 augusti, 1888).

”Det är viktigt att leva av varje ord från Gud, annars kommer vår gamla natur att åter kräva sin rätt.” (Ellen White, *Review & Herald*, 12 oktober, 1897).

Varför snubblar vi och faller gång på gång?

”...låt oss då lägga bort allt som tynger, och **särskilt synden** som snärjer oss så hårt...Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron.” (Hebr 12:1, 2).

”De som representeras av de oförståndiga jungfrurna (Matt 25:1-13)...har inte överlåtit sig själva till att låta den helige Ande verka i dem. De har inte fallit på Klippan Kristus Jesus och tillåtit sin gamla natur att brytas upp. Dessa representeras också av stenig mark (Matt 13:20-21). De tar villigt

emot Ordet, men de misslyckas med att tillägna sig dess principer. Ordets inflytande stannar inte kvar hos dem. Anden verkar på människans hjärta och skapar med hennes önskan och medgivande en ny natur i henne. Men dessa som representeras av de oförståndiga jungfrurna har nöjt sig med ett ytligt verk. **De känner inte Gud. De har inte studerat hans karaktär. De har inte haft gemenskap med Gud. Därför vet de inte hur de skall lita på Gud, hur de skall se på honom och leva.** Deras tjänst för Gud förfaller till en formsak.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 411).

”Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

Som vi såg ovan är det alltså synden - överträdelsen av Guds lag - som skiljer oss från Gud. Om vi inte inser att synden skiljer oss från Gud behöver vi ingen frälsare **från** synden, endast ett förhållande till Kristus. De som har denna uppfattning säger att vår olydnad - det vill säga de synder vi inte lyckats övervinna - automatiskt täcks av (Jesu död och) Jesu lydnad i vårt ställe.

Men Guds lag kräver lydnad av oss, det vill säga att vi övervinner **alla** synder i vårt liv (Matt 7:21-27, 12:36-37, Rom 14:22-23, Jak 2:10-12). Detta kan vi uppnå endast om vi överlåter oss fullständigt till Kristus. Vi dör då **dagligen** från det egna jaget (1 Kor 15:31), genom Andens kraft. Anden” viskar” i vårt öra vad vi skall göra i olika situationer (Jes 30:21).

”Villkoret för evigt liv är detsamma nu som det alltid har varit – detsamma som det var i paradiset, innan våra första föräldrar föll i synd – fullkomlig lydnad för Guds lag, fullkomlig rättfärdighet. Om evigt liv kunde ges på något annat villkor, så skulle hela universums lycka vara i fara. Dörren skulle vara öppen för att synden med alla dess följder av lidande och elände skulle bli förevigad.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 62).

”Snart måste vi avlägga räkenskap inför Gud för alla våra gärningar. Denna räkenskap sträcker sig till våra **minsta** handlingar, ord och tankar och gäller även det omedvetna inflytandet...från våra liv.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 augusti, 1884).

”Tar vi **dagligen** emot mer ljus och mer kraft, så att vi kan stå upprätta genom Kristi rättfärdighet? Tömmer vi våra hjärtan på all självskhet? (Ellen White, *Review and Herald*, 19 november, 1908).

"Det är viktigt att vi befinner oss på en **högre** nivå i dag än i går. Det är viktigt att vi **dagligen** lär oss att förtrösta mer på Jesus, att vi mer fullständigt litar på Honom." (Ellen White, *Selected Messages*, del 3, s 193).

Är vi vår himmelske Faders barn?

”Därför, om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig, så lämna din gåva framför altaret och gå först och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva. Var angelägen om att göra upp med din motpart när du är med honom på vägen, så att din motpart inte överlämnar dig till domaren och domaren överlämnar dig till fångvaktaren och du blir kastad i fängelse. Amen säger jag dig: Du slipper inte ut därifrån, förrän du har betalat till sista öret.” (Matt 5:23-26).

*”Och förlåt oss våra skulder, **såsom** också vi förlåter dem som står i skuld till oss! (Matt 6:12).*

Äkta bekännelse är alltid noggrann och erkänner särskilda synder.

Om vi är medvetna om att Gud har förlåtit oss mycket mer än vad våra medmänniskor kan stå i skuld till oss, så blir det svårt för oss att inte förlåta dem som står i skuld till oss. Om inte vi inte **av hjärtat** förlåter dem som står i skuld till oss kommer inte Gud att förlåta oss (se Matt 18:21-35).

*”Jag (Jesus) säger er: Stå inte emot den som är ond, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra kinden åt honom...Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig...Älska era ovänner och be för dem som förföljer er. Då är ni er himmelske Faders barn. Han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga...**Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.**” (Matt 5:39-48).*

Är vi fullkomliga såsom vår himmelske Fader är fullkomlig?

”Kärlek, nåd och barmhärtighet uppenbarades i allt vad han (Jesus) gjorde. Hans hjärta överflödade av det varmaste medlidande med människorna...Även de fattigaste och mest föraktade kände att de kunde

komma till honom....Jesus höll aldrig tillbaka ett enda ord av sanning, men han uttalade det alltid i kärlek. Han visade alltid den största takt, omtänksamhet och vänlig uppmärksamhet i sitt umgänge med människor. Han var aldrig ohövlig, sade aldrig utan skäl ett strängt ord, plågade aldrig någons samvete, när det inte var nödvändigt. Han klandrade inte människorna för deras svagheter. **Han sade sanningen, men alltid i kärlek. Han fördömde skrymteri, otro och ogudaktighet, men det låg sorg i hans röst, då han tillrättavisdade någon.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 15).

”Församlingen var bristfällig och i behov av sträng tillrättavising och bestraffning...men den **tillrättavising** som Gud ger sägs **alltid med ömsint kärlek** och med löfte om frid till varje troende som ångrar sin synd.” (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s 587).

”Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet.” (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

”Kristus sa till sina lärjungar att före hans andra ankomst skulle världen vara som den var på Noas tid, när de *’åt och drack, gifte sig och blev bortgifta...och de visste ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla’* (Matt 24:38, 39). De som trodde när Noa började bygga arken förlorade sin tro genom att förena sig med otroende som väckte alla de gamla passionerna för nöjen och ståt och prakt” (Ellen White, *Review and Herald*, 15 september, 1904).

”Synden hos dem som levde före floden var att de fördärvade det som i sig självt är lagligt...eftergivenhet för **aptiten** och **låga böjelser** gjorde deras fantasivärld helt och hållet fördärvad.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 1, s 1090).

”Det är överträdelse i **de små sakerna** som först leder själen bort från Gud.” (Ellen White, *Review & Herald*, vol 4, s 233).

Jesus – vårt exempel

”Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron.” (upp 3:21).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil 4:13).

"Kristus led ju i ert ställe och **efterlämnade ett exempel åt er**, för att ni skulle följa i hans fotspår. **Han hade inte begått någon synd** och svek fanns inte i hans mun." (1 Petr 2:21, 22).

"**Han (Jesus) vilade inte i medvetande om sin allmakt (när han låg och sov i båten som vattenfylldes på grund av stormen, se Mark 4:35-41)**. Det var inte som 'jordens, havens och himlarnas Herre', som han bevarade sitt lugn. **Den makten hade han avstått från**. Han sade: 'Jag kan inte göra något av mig själv' (Joh 5:30). Han förtröstade på Faderns makt." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 333, 334).

Jesus svarade...Sonen kan inte göra något av sig själv. (Joh 5:19).

Jesus använde aldrig sin Gudom i kampen mot synden. Han var lika beroende av den helige Ande i denna kamp som vi är.

Jesus tog på sig samma mänskliga natur som du och jag och visade därigenom att vi, genom den helige Andes kraft, kan övervinna synden precis som han gjorde.

"Det är inte änglar, som han tar sig an. Det är Abrahams säd (avkomlingar), som han tar sig an. Därför måste han i allt bli lik sina bröder, för att han skulle bli barmhärtig och en trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud till att försona folkets synder." (Hebr 2:16, 17).

"Vi har inte en sådan överstepräst, som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting, liksom vi, men utan synd." (Hebr 4:15).

"Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

"Kristus är den stege som Jakob såg, vars nedre ände vilade på jorden och vars översta stegpinna nådde upp till himmelens port, till själva ingången till härlighetens värld. Om det hade saknats bara en enda stegpinne på denna stege, för att den skulle nå ned till jorden, skulle vi ha gått förlorade. Men

Kristus når oss där vi är. Han tog på sig vår natur och vann seger för att vi, genom att få del av hans natur, skulle vinna seger. Uppenbarad "i syndigt köttets gestalt" (Rom 8:3, 1917), levde han ett syndfritt liv.

Med sin gudomliga natur håller han nu fast vid himmelens tron, medan han med sin mänskliga natur når ned till oss. Han säger nu till oss att vi, genom tro på honom, skall kunna tillägna oss Guds heliga natur. Därför skall vi vara fullkomliga, liksom "vår himmelske Fader är fullkomlig" (Matt 5:48, 1917). (Ellen White, *Vändpunkten*, s 307).

"Varje (moralisk) brist hos Guds barn beror på deras brist på tro" (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 657).

Vi förändras genom att betrakta

"Ty hans (Jesu) död var en **död från synden en gång för alla**, men det liv han lever, det lever han för Gud. **Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus**" (Rom 6:10, 11).

"Och vi alla som med avtäckt ansikte **skådar Herrens härlighet** som i en spegel, vi **förvandlas till hans avbilder, från härlighet till härlighet**. Det sker genom Herrens Ande." (2 Kor 3:18).

"**Om blicken är fästad på Jesus** kommer Andens påverkan inte att upphöra, förrän vi helt har förvandlats till Kristi avbilder." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 298).

"Den som **ständigt ser på Jesus** kommer att se hans självförnekande kärlek och djupa ödmjukhet och kommer att avbilda hans exempel. **Stolthet, ärelystnad, bedrägeri, hat och själviskhet** måste rensas bort från hjärtat. Hos många är dessa onda karaktärsdrag **delvis underkuvade**, men inte grundligt utrotade från hjärtat. Under gynnsamma omständigheter dyker de upp på nytt och mognar till uppror mot Gud. Häri ligger en fruktansvärd fara. Att bevara någon synd är att hålla fast vid en fiende som bara väntar på ett obehagligt tillfälle för att förorsaka vår undergång." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 174, 175).

"Om vi tillåter våra sinnen att uppehålla sig mer vid Kristus och den himmelska världen, skulle vi få stark uppmuntran och stöd när vi utkämpar Herrens strider. Stolthet och kärlek till världen skulle förlora sin makt när vi betraktar härligheten i det bättre

land som snart skall bli vårt hem. Vid sidan av Kristi älskvärdhet blir alla världsliga lockelser värda lite." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 113).

"Den som lever rättfärdigt och talar vad som är rätt, den som föraktar det som vinnas genom orätt och våld... den som stoppar till sina öron för att inte höra om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att inte se det onda...dina ögon skall se en kung i hans härlighet..." (Jes 33:15-17).

"Det är genom att **betrakta** hans kärlek, genom att **dröja** vid den, genom att **dricka** den, som vi kan få del av hans natur." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389).

"**Vi förändras genom att betrakta.** Genom att hysa orena tankar kan människan så grundligt fördärva sitt sinne att synden som hon en gång avskydde blir behaglig för henne... Man **hör och läser så mycket om brott** att det en gång känsliga samvetet, som med avsky skulle ha ryggat tillbaka från sådana scener, blir avtrubbat, och man diskuterar dessa saker med stort intresse." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 459).

"**En fast blick** på Frälsaren upphöjd på korset kommer att göra mer för att rena sinnet och hjärtat från **allt som är orent** än alla vetenskapliga förklaringar av den skickligaste tunga." (Ellen White, *Letter 102*, 1894).

"Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av **outtröttlig** bön." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-32.

Kämpa trons kamp med all din viljekraft, så segrar du över synden!

"**Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.**" (Fil 4:13).

"**Den allra starkaste frestelse är ingen ursäkt för synd.** Oavsett hur starkt tryck själen är utsatt för, är överträdelse vår egen handling. Varken jord eller helvete har makt att tvinga någon till synd." (Ellen White, *Maranatha*, s 225). Jämför **1 Kor 10:13**.

"Om du kämpar **trons kamp** med **all din viljekraft**, då kommer du att segra." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

"Den gudomlige Läraren säger, '**Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är**

fullkomlig.' (Matt 5:48). Skulle Kristus plåga oss genom att kräva något av oss som är omöjligt? Aldrig! Aldrig! Vilken ära Han ger oss när Han enträget uppmanar oss att vara heliga i vår sfär såsom Fadern är helig i sin sfär! Han kan göra detta möjligt för oss att göra detta, eftersom Han förklarar att, '**Jag har fått all makt i himlen och på jorden**' (Matt 28:18). Det är vårt privilegium att göra anspråk på denna gränslösa makt..." (Ellen White, *That I May Know Him*, s 131).

Guds, änglars och människans fullkomlighet

Det är emellertid viktigt att känna till att även om vi lever utan att synda kommer vi **aldrig** upp till Faderns eller Sonens nivå i moralisk fullkomlighet. **Det gör inte Guds änglar heller.**

I Jes 6:2, 3 kan vi läsa att Guds änglar täckte sina ansikten i Guds tempel i vördnad och underdånighet inför Gud:

"...den ene (ängeln) ropade till den andre (ängeln): '**Helig, helig, helig är Herren Sebaot**'..."

Trots att Guds änglar är syndfria kan de inte nå upp till Guds helighet.

Vi kan bli fullkomliga i vår "sfär", precis som änglarna är fullkomliga i sin "sfär". Men Gud är fullkomlig i sin "sfär". En skapad varelse kan aldrig nå upp till Guds nivå i fullkomlighet.

"Vi kan inte nå upp till samma nivå som Förebilden (Jesus). Men vi kommer inte att accepteras av Gud om vi inte avbildar Förebilden" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 549).

Anm: Detta innebär att ingen kan bli frälst som inte avbildar Jesu karaktär. Det är emellertid viktigt att veta att även den störste syndare kan komma till Jesus och få förlåtelse och kraft av Honom till seger över synden.

"Om du har ett rätt förhållande med Gud i dag, så är du redo om Kristus skulle komma i dag. Vad vi behöver är Kristus gestaltad i våra liv." (Ellen White, *In Heavenly Places*, s 227).

Det är inte synd att få en oren tanke. Det är när vi ger efter för den orena tanken som vi syndar.

Det är viktigt att förstå att frestelse inte får förväxlas med synd. En omvänd människa har fortfarande kvar en fallen natur. Därför har hon fortfarande kvar onda böjelser i sin natur. Men det är först när hon **ger efter** för en frestelse i tanke,

ord eller gärningar som hon syndar. Synd är inte någonting vi **är**, utan någonting vi **gör**. Den fallna naturen i sig är inte synd.

"Var och en som frestas, dras och lockas av sitt eget begär. När så begäret har blivit havande föder det synd..." (Jak 1:14, 15).

Anm: Att få en oren tanke är alltså inte synd. Det är först när vi ger efter för den orena tanken som vi syndar.

"Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befleckas inte människan med skuld." (Ellen White, Review & Herald, 27 Mars, 1888).

"Vi måste hela tiden kämpa allvarligt mot onda föreställningar i sinnet. Vi måste orubbligt stå emot frestelsen att synda i **tanke** eller **handling**. **Vi måste bevaras från varje fläck genom tro på honom** som kan bevara oss från fall." (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, s 109).

"En oren tanke som **tolereras**, en ohelig önskan som **ges näring**, och själen är fördärvad." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

"Framför allt som skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet." (Ords 4:23).

"Synd är överträdelse av lagen." (1 Joh 3:4; jämför Rom 3:20, 7:8).

"Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." (Rom 6:23).

Anm: Den som har synd som inte förlåtits och som inte övervunnits när han dör (eller när nådens dörr är stängd) kommer att drabbas av "döden", det vill säga av evig död i stället för att få "evigt liv" som gåva av Gud, genom en levande tro på Jesus Kristus.

"När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, **fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.**" (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

Tankarna och känslorna - som utgör karaktären - kan bli en lydig fånge hos Kristus

"Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. **Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så.** Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

"Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus." (2 Kor 10:5).

"Om tankarna är fel kommer känslorna att vara fel, och **tankarna och känslorna tillsammans utgör den moraliska karaktären.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 310).

"'Vaka därför och be alltid.' (Luk 21:36, Reformationsbibeln). En förening med Gudsmakten varje ögonblick är nödvändig för att vi skall göra framsteg. Vi kan ha ett mått av Guds Ande, men genom tro och bön skall vi kontinuerligt söka mer av Anden. Vi får aldrig upphöra med detta." (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 508).

"Du har en fördärvad föreställningsvärld och förtjänar medlidande. Men ingen kan hjälpa dig lika mycket som du själv...Om du tillåter Satan att behärska dina tankar som du har gjort, kommer han att använda dig som ett särskilt objekt, och han kommer att fördärva din själ..." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 699).

"När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas." (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

Hellre döden än överträdelse av Guds lag

"Aldrig någonsin skall något orent komma in där" (i det nya Jerusalem). (Upp 21:27).

"Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig, om ni söker mig av hela ert hjärta." (Jer 29:13).

"Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva" (Rom 8:13).

"Hellre döden än att vanära eller överträda Guds lag skulle vara den gyllene regeln för varje

kristen." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 147).

"Varje gång en människa tar avstånd från synden, som är överträdelse av lagen, kommer hans liv att stämma överens med lagen, i **fullkomlig lydnad**. Detta är den helige Andes verk." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 6, s 92).

"När Kristus regerar i själen, är där renhet och **frihet från synd**." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 420).

"Att avbilda **Jesus – full av kärlek och ömsinhet och medkänsla** – kräver att vi **dagligen kommer nära Honom**." (*The Ellen G White 1888 Materials*, kapitel 158, skrivet till A R Henry, 27 oktober, 1894).

Segev genom Andens kraft

En kristen som faller i synd kan naturligtvis få förlåtelse på nytt:

"Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens." (1 Joh 2:1, 2).

Här sägs att en kristen kan få förlåtelse, genom Jesu blod, "om" han faller i synd, men i ovanstående verser ges uppmaningen att "inte...synda" (genom Guds kraft).

Även om en kristen kan få förlåtelse om han faller i synd, så är det viktigt att veta att **seger över synden alltid har varit ett villkor** för att få evigt liv, se till exempel **Upp 2:7, 11, 17, 26, 3:5, 12, 21**.

"Vet ni inte att inga orättfärdiga skall få ärva Guds rike? Bedra inte er själva! Varken otuktiga eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller de som låter sig utnyttjas för sådant, varken tjuvar eller giriga, varken drinkare, förtalare eller utsugare skall ärva Guds rike." (1 Kor 6:9, 10).

"Köttets gärningar är uppenbara: de är otukt, orenhet, lösaktighet, avgudadyrkan, svartkonst, fiendskap, kiv, avund, vredesutbrott, gräl, splittringar, villolärer, illvilja, fylleri, utsvävningar och annat sådant.. Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: de som lever så skall inte ärva Guds rike." (Gal 5:19-21).

"Aldrig någonsin skall något orent komma in i den" (det himmelska Jerusalem) (Upp 21:27).

Men ingen behöver förtvivla som tycker att kraven för evigt liv är för stora:

"Vad jag vill säga är detta: vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär." (Gal 5:16).

"Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. ...De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden" (Gal 5:22-25).

"Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig om ni söker mig av hela ert hjärta" (Jer 29:13).

Verklig omvändelse

"Verklig omvändelse innebär beslutsam förändring av känslor och motiv. Det innebär verkligt avståndstagande från världsliga förbindelser, att man snabbt kommer bort från deras andliga atmosfär, att man **avlägsnar sig från den styrande kraften i deras tankar, åsikter och påverkan**. Detta avskiljande förorsakar lidande och bitterhet hos båda parter. Detta är den motsättning Kristus förklarar att Han kom för att skapa. Men den omvända kommer att ständigt längta efter att hans vänner skall överlämna sig helt och hållet till Kristus med vetskap om att det kommer att bli en slutlig och evig separation om de inte omvänder sig. En äkta kristen kan inte uppträda ytligt och lättsinnigt när han är tillsammans med otroende. Värdet av de människor som Kristus dog för är allt för stort för att han skulle kunna uppträda så" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 82, 83).

"De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död." (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: Sammanhanget visar att det här handlar om den sista förföljelsen mot Guds barn (se Upp 13:11-18).

"Endast ett litet antal av alla dem som bekänner sig tro på sanningen kommer att bli frälsta – inte därför

att de inte kunde ha blivit frälsta, utan därför att de inte vill bli frälsta på det sätt Gud har bestämt. Den väg som vår Herre har utstakat är för smal och porten för trång för att släppa in dem, eftersom de **håller fast vid världen, omhuldar själviskhet eller synd av något slag**...Kristi ord är tydligt och klart: *”Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte kunna det.”* (Luk 13:24).” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 445, 446).

”Om du kämpar **trons kamp** med **all din viljekraft**, då kommer du att segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

*”Den som håller hela lagen men bryter mot **ettenda** bud är **skyldig till allt**.”* (Jak 2:10).

Bönens betydelse

”Vad vi än ber om, det får vi av honom, eftersom vi håller hans bud och gör det som gläder honom.” (1 Joh 3:22).

”Tidigt på morgonen, medan det ännu var mörkt, steg Jesus upp och gick till en enslig plats och bad där.” (Mark 1:35). Se även Matt 26:36, 41 och Luk 5:16.

*”Be **oavbrutet**.”* (1 Tess 5:17).

”Orsaken till att så många lämnas åt sig själva i frestelsens stund är att de inte hela tiden har Herren för sin inre syn. När vi tillåter vår gemenskap med Gud att bli bruten, förlorar vi vårt skydd...Vi måste vara bönenas män och kvinnor...Gör det till en vana att tala med Frälsaren när du är ensam, när du är ute och går, och när du är upptagen med ditt dagliga arbete. Låt alltid hjärtat vara vänt till Gud i tyst bön om hjälp, ljus, kraft och visdom. Låt varje andetag vara en bön.” (Ellen White, *Hälsa för hela människan*, s 449).

”Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

”Utan oavbruten bön och ständig vaksamhet riskerar vi att bli vårdslösa och avvika från den rätta stigen. Motståndaren (Satan) försöker ständigt spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom trons allvarliga bön skall få nåd och kraft för att stå

emot frestelsen.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 95).

”Endast genom konstant vaksamhet och uthållig och nästan oavbruten bön kan vi visa Kristi karaktär i våra liv.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 304).

”När en människa utandas en **intensivt innerlig bön** till Gud finns det i den intensiteten och innerligheten ett löfte från Gud att han skall besvara den bönen *på ett överflödande sätt...bönen måste sändas upp med **fast tro**. Då skall den nå fram till nådens tron. **Håll ut i bönen utan att förtrötts**. Gud säger inte *’be en gång, så skall jag svara dig’*. Han säger att vi skall be outtröttligt och tro att vi har det vi ber om. Då skall vi få det. Gud skall besvara vår bön.” (Ellen White, *The Gospel Herald*, 28 maj, 1902).*

”Gud besvarar inte alltid våra böner första gången vi ber till Honom. Skulle Han göra det kunde vi ta för givet att vi har rätt till alla de välsignelser och den hjälp Han kan ge oss. I stället för att rannsaka våra hjärtan för att se om vi håller fast vid något ont, och ger efter för synden, kunde vi bli vårdslösa och inte inse vårt beroende av Honom, och vårt behov av Hans hjälp.” (Ellen White, *Review & Herald*, 9 juni, 1891).

”Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outtröttlig bön.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-32.

Betydelsen av bibelstudium

*”Människan lever inte bara av bröd, utan av **varje ord** som utgår från Guds mun.”* (Matt 4:4).

*”Min son, om du tar emot mina ord och gömmer mina bud inom dig, så att du låter ditt öra ta vara på visheten och böjer ditt hjärta till klokheten, ja, om du ropar efter insikt och höjer din röst för att kalla på klokheten, **om du söker efter den som efter silver och letar efter den som efter en skatt**, då skall du förstå Herrens fruktan och finna kunskapen om Gud. Ty det är Herren som ger vishet, från hans mun kommer kunskap och förstånd.”* (Ords 2:1-6).

”När de (Guds folk) *’äter’* hans Ord kommer de att finna, att det är ande och liv. Ordet tillintetgör den naturliga naturen i oss och ger oss ett nytt liv i Kristus Jesus. Den helige Ande kommer till oss som en hjälpare. Genom hans nåd, som det förvandlande medlet, återställs Guds avbild i oss och vi blir nya människor.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 391).

"De ord som jag (Jesus) har talat till er är ande och liv." (Joh 6:63).

"Så som blodet bildas i kroppen av den föda vi intar, så gestaltas Kristus inom oss genom det Guds Ord vi lever av...Guds skrivna Ord är för dem som studerar det Guds Sons liv, hans kött och blod, och genom lydnad för Ordet får han del av gudomlig natur." (Ellen White, *Review & Herald*, 23 november, 1897).

"Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa en **eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv**. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 83).

"Alltså kommer tron av det hörda och det hörda genom Guds ord" (Rom 10:17, *Reformationsbibeln*).

"Helga dem i din sanning, ditt Ord är sanning" (Joh 17:17). Om man studerar och lyder Guds Ord verkar det i hjärtat och undertrycker alla oheliga egenskaper." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 100).

Vårt största behov

"I honom (Jesus) är vi friköpta genom hans blod och har förlåtelse för våra synder på grund av den rika nåd som han har låtit flöda över oss, med all vishet och insikt." (Ef 1:7, 8).

"Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva." (Rom 8:13).

"Vårt största behov är tro på Gud. När vi ser på den mörka sidan mister vi greppet om Herren, Israels Gud. När hjärtat öppnas för fruktan och rädsla, kommer otro att stänga vägen för framgång. Låt oss aldrig tro att Gud har övergett sitt verk. Vi måste tala mindre om otro, syssla mindre med fantasier om att det ena eller det andra står i vår väg. Gå framåt i tro. Överlåt åt Herren att bereda vägen för sitt verk. Då skall ni finna vila i Kristus.

Om ni stimulerar tron och ställer er i ett rätt förhållande till Gud och genom allvarlig bön stärker er till att göra er plikt, kommer den helige Ande att använda er. De många problem som är så gåtfulla kommer ni själva att kunna lösa om ni bara litar på Gud. ...

Vi måste ha mindre tro på vad vi kan göra och mer tro på vad Herren kan göra för oss, om vi har rena händer och rena hjärtan.. Ni är inte sysselsatta i ert eget verk, ni utför Guds verk.

Vi behöver mer kärlek, mer öppenhet, mindre misstänksamhet eller onda tankar. Vi måste vara mindre benägna att kritisera och anklaga. Det är detta som är så anstötligt för Gud. Hjärtat behöver bli uppmjukat och betvingat av kärlek. Det kraftlösa tillståndet bland vårt folk är en följd av att deras hjärtan inte står i ett rätt förhållande till Gud...

Var inte bekymrade. När ni ser på det som är för ögonen och klagar när svårigheter och nedslående förhållanden uppstår, ger ni uttryck för en sjuk, försvagad tro. **Genom ert tal och ert handlingssätt skall ni visa att er tro är oövervinnerlig. Herren är rik på hjälpmedel.Världen tillhör honom.** Se upp till honom som har ljus, kraft och möjligheter. **Han skall välsigna var och en som försöker förmedla ljus och kärlek till andra." (Ellen White, *Vägledning till församlingen*, del 3, s 206, 207).**

"Ju mer vi uppnår av Guds gemenskap dess större kommer vår lycka att bli." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 329).

Segra såsom Jesus segrade!

"...Skall vi synda, eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte. Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet." (Rom 6:15, 16).

"Be, så ska ni få." (Matt 7:7).

*"Jag (Jesus) har fått **all** makt i himlen och på jorden"* (Matt 28:18).

"Alla som använder kropp, själ och ande i Guds tjänst kommer att ständigt ta emot ny fysisk, mental och andlig kraft som en gåva. Himlens outtömliga förråd står till deras förfogande. Kristus andas sin egen ande på dem...den helige Ande utsänder sin högsta energi för att verka i hjärta och sinne."(Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 6, s 306).

”...att Kristus genom tron skall bo i era hjärtan...Så skall ni bli helt uppfyllda av **all Guds fullhet**.” (Ef 3:16-19).

”En del...tillämpar läran om tillräknad rättfärdighet (förlåtelse) genom tron på ett felaktigt sätt. De presenterar den på ett ensidigt sätt genom att endast tala om tron, medan de undervärderar gärningarna...Medan äkta tro fullständigt förtröstar på Kristus för frälsningen leder den till **fullkomlig** överensstämmelse med Guds lag.” (Ellen White, *Review Herald*, 24 januari 1893).

”**Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.**” (Fil 4:13).

”Låt er inte föras vilse. Dåligt sällskap fördärvar goda seder. Nyktra till på allvar och **synda inte**...” (1 Kor 15:33, 34).

”Segrar du? Eller övervinns du av dina lustar, din aptit och dina lidelser?” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 511).

”Ty hans (Jesu) död var en **död från synden en gång för alla**, men det liv han lever, det lever han för Gud. **Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus**” (Rom 6:10, 11).

Anm. Jesus syndade aldrig, men han tog på sig våra synder när han dog på korset (Hebr 4:15, 1 Petr 2:22, 24).

”Han (Jesus) kom till denna värld och levde ett syndfritt liv så att *Hans folk, genom Hans kraft, också skulle kunna leva syndfria liv*. Han vill att de, genom att tillämpa sanningens principer, skall visa världen att Guds nåd har kraft att helga hjärtat.” (Ellen White, *Review & Herald*, 4 januari 1902).

”Han (Jesus) är en fullkomlig och en helig förebild, som vi kan efterlikna. Vi kan inte nå upp till **samma nivå** som förebilden, men vi kommer inte att godkännas av Gud om vi inte **avbildar** den” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 549).

Anm: Inte ens Guds änglar kan nå upp till samma nivå som Jesus. Men precis som Gud sanna barn avbildar de förebilden.

”En kristen karaktärs ideal är likhet med Kristus. Liksom Människosonen var fullkomlig i sitt liv, så skall hans efterföljare vara **fullkomliga** i sina liv...Hans karaktär skall vara vår karaktär.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 311).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Varje (moralisk) brist hos Guds barn beror på deras bristande tro.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 657).

Många försummar förberedelsen

”Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme**, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...Vi följer Gud på avstånd, och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

”Jag såg vidare att många inte inser hur de måste bli för att kunna leva inför Herrens åsyn utan en översteprästs i helgedomen under nödens tid (se Fotnot). De som tar emot den levande Gudens insegel och får beskydd under nödens tid måste återspegla Jesu bild fullständigt.

”**Jag såg att många försummade förberedelsen som är så nödvändig. De såg i stället fram mot ”vederkvickelsens tid” och ”det sena regnet”** och menade att detta skulle göra dem lämpliga att bestå på Herrens dag och leva inför hans åsyn. Åh, hur många såg jag inte som var utan beskydd under nödens tid! De hade försummat den nödvändiga förberedelsen, och kunde därför inte ta emot ”vederkvickelsen” som alla måste ha för att kunna leva inför en helig Gud.

”De människor som är villiga att tro att deras tillstånd är långt bättre än det verkligen är, och som inte bryr sig om att bli omformade av profeterna och rena sig genom att lyda hela sanningen kommer när plågorna faller, att inse att de hade behövt bli tillhuggna och tillpassade för byggnaden. Men då finns det ingen tid till det och ingen Medlare ber för dem inför Fadern.

”Före denna tid har det fruktansvärt allvarliga påbudet blivit utfärdat: *”Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att orena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig”* (Upp. 22:11).

”Jag såg att ingen kunde få del av ”vederkvickelsen” (det sena regnet) om de inte vinner seger över varje synd, över stolthet, själviskhet, kärlek till världen och över varje felaktigt ord eller handling. Vi måste därför komma allt närmare Herren och uppriktigt söka den förberedelse som är nödvändig för att kunna bestå i striden på Herrens dag. Må var och en komma ihåg att Gud är helig och att inga andra än heliga varelser kan bo i hans närhet”. (Ellen White, *Early Writings*, s 71).

Fotnot: Den nödens tid som här talas om inträffar under de sju sista plågorna, omedelbart före Jesus återkomst, när det inte längre går att få Guds förlåtelse (detta förklaras mer utförligt senare i boken). Den vederkvickelse, sena regn, som här nämns, innebär ett extra mått av den helige Ande, som Gud skall ge sitt folk för att de skall kunna härda ut under nödens tid.

Timme efter timme självförnekelse och helgelse

”Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.” (Upp 7:14).

”Det är nu vi måste övervinna **stolthet, lustar och andlig lättja**. Det är nu vi måste vaka och göra medvetna ansträngningar att få en helgjuten god karaktär.” (Ellen White, *Spiritual Gifts*, del 2, s 71).

”Satans makt att fresta och bedra nu (1860) är tiofaldigt större än på apostlarnas tid.” (Ellen White, *Spiritual Gifts*, del 2, s 277).

”Herren låter oss ofta hamna i besvärliga situationer...för att testa vårt tålmod och vår tro. Gud ger oss lektioner i förtröstan på honom.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 116, 117).

”**Det enda sätt på vilket man kan tillväxa i nåden** är genom att osjälviskt utföra just det arbete som Kristus ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. **Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv**.” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 101).

”**Dag för dag, timme för timme**, måste en mäktig process av självförnekelse och helgelse fortgå inom oss, och de yttre handlingarna kommer att vara ett bevis på att Jesus genom tron bor i hjärtat...Kämpa, men låt det ske i er uppståndne Frälsares kraft.” (Ellen White, *Fundamentals of Christian Education*. S 136, 137).

”Ju mer vi uppnår av Guds-gemenskap dess större kommer vår lycka att bli.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 329).

Det är först när ljus kommer som det blir synd

I sammanhanget är det viktigt att förstå att det vi inte kunnat få kunskap om gör Gud oss inte ansvariga för och räknar inte som synd (skuld):

”Alltså, den som vet att göra det goda men inte gör det, han syndar.” (Jak 4:17).

”Jesus sade till dem (fariseerna): Om ni vore blinda skulle ni inte ha någon synd. Men nu säger ni att ni ser. Därför står er synd kvar.” (Joh 9:41).

”Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha synd, men nu har de ingen ursäkt för sin synd...Om jag inte bland dem hade gjort sådana gärningar som ingen annan har gjort, så skulle de inte ha synd...” (Joh 15:22-24).

”Ängeln sade: Om ljus kommer, och vi inte bryr oss om det ljuset eller förkastar det blir följden fördömmelse och Guds ogillande. Men innan ljuset kommer finns ingen synd, eftersom det inte finns något ljus att förkasta.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 116).

Räkenskap inför Gud sträcker sig till våra minsta handlingar

”Se Guds lamm som tar bort världens synd.” (Joh 1:29).

”Tala och handla så som den som skall dömas efter frihetens lag.” (Jak 2:12).

”...Salig är den som inte måste döma sig själv för det som han har valt att göra. Men den som äter och samtidigt hyser betänkligheter **är dömd**, eftersom det inte sker av tro. Ty **allt som inte sker av tro är synd**.” (Rom 14:22, 23).

”Snart måste vi avlägga räkenskap inför Gud för alla våra gärningar. Denna räkenskap sträcker sig till våra **minsta** handlingar, ord och tankar och gäller även det omedvetna inflytandet...från våra liv.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 augusti, 1884).

Hur viktiga är då goda gärningar för frälsningen? Vi kan inte förtjäna frälsningen genom lydnaden. Bibeln gör helt klart för oss att ”av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är

det" (Ef 2:8). Vi blir alltså frälsta av Guds nåd – genom tron på Jesus Kristus. Men det är gärningarna som visar om tron är levande:

"Så är också tron i sig själv död, när den är utan gärningar... Visa mig din tro utan gärningar, så skall jag visa dig min tro genom mina gärningar." (Jakob 2:17, 18).

I sammanhanget är det viktigt att förstå att en levande tro på Jesus visar sig genom att vi följer **allt** det ljus Han låter lysa på vår stig:

"Ingen kan tjäna två herrar" (Matt 6:24).

"När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle bestå provet och vara lydiga i **allt**" (2 Kor 2:9).

"Det är överträdelse i **de små sakerna** som först leder själen bort från Gud." (Ellen White, *Review & Herald*, vol 4, s 233).

"Tar vi **dagligen** emot mer ljus och mer kraft, så att vi kan stå upprätta genom Kristi rättfärdighet? Tömmer vi våra hjärtan på all själviskhet? (Ellen White, *Review and Herald*, 19 november, 1908).

"Det är viktigt att vi befinner oss på en högre nivå i dag än i går. Det är viktigt att vi **dagligen** lär oss att förtrösta mer på Jesus, att vi mer fullständigt litar på Honom." (Ellen White, *Selected Messages*, del 3, s 193).

Allt vårt umgänge påverkar oss

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd." (1 Joh 1:7).

"Gå inte i par med dem som inte tror. Vad har väl rättfärdighet med orättfärdighet att göra?" (2 Kor 6:14).

Allt vårt umgänge - oavsett hur begränsat det är - påverkar oss på något sätt." (Ellen White, *Maranatha*, s 74).

"Låt er inte föras vilse. **Dåligt sällskap** fördärvar goda seder. Nyktra till på allvar och **synda inte**." (1 Kor 15:33, 34).

"Det är omöjligt att förenas med dem som är moraliskt fördärvade och ändå förbli ren." (Ellen White, *Review & Herald*, 2 januari, 1900).

"**Är vi villiga att ge upp det världsliga umgänge som vi själva valt?**...Varje umgänge vi går in i, oavsett hur begränsat det är, utövar något slags inflytande på oss. Hur mycket vi ger efter för detta

inflytande bestäms av graden av närhet, hur länge umgänget varar, och vår kärlek och vördnad för den vi umgås med. Det innebär att vi genom att umgås och förenas med Kristus kan bli lik Honom, det felfria Exemplet." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 222, 223).

"**Alla** kommer att uppenbara den karaktär som de har vilka han förenar sig med." (Ellen White, *1888 Materials*, s 995).

"Han (Satan) frestar människan till att bryta det sjunde budet genom världslig vänskap, skönhets behag, längtan efter nöjen, uppsluppen stämning, festande eller genom vindrickande...Och genom att förmå Kristi efterföljare nu för tiden **att umgås med de ogudaktiga och delta i deras nöjen kan Satanlätast locka dem till att synda**." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 458).

"Är dina nöjen sådana att de ger moralisk och andlig kraft...? Många deltar med iver i världsliga, fördärliga nöjen som Guds Ord förbjuder. På så sätt **hugger de av föreningen med Gud** och räknas bland nöjesälskarna i världen." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 217, 218).

"De som vakar och väntar på Kristi uppenbarelse på himlens skyar kommer inte att blanda sig med världen när det gäller nöjessällskap eller nöjessamlingar bara för sin egen förlustelse." (Ellen White, *Last Day Events*, s 85).

"Många av dem som haft stort ljus, stora möjligheter och varje andlig förmån prisar Kristus och världen i samma andetag. De böjer sig både för Gud och mammon. **De roar sig med världens barn och påstår ändå att de är välsignade tillsammans med Guds barn**. De vill ha Kristus som sin Frälsare, men vill inte bära korset och ta på sig Hans ok. Må Herren förbarma sig över dig, för om du fortsätter på detta sätt kan inget annat än ont profeteras om dig." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 77).

"*Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott, behagar honom och är fullkomligt.*" (Rom 12:2).

"Den tid är inte avlägsen när prövningen skall komma till varje människa. Man skall försöka tvinga vilddjurets märke på oss (se Upp 13:11-18). De som **steg för steg har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor** kommer inte att finna det svårt att underordna sig

de makter som råder (Fotnot), snarare än att tåla hån, förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 80, 81).

Fotnot: Det handlar här om den sista krisen när myndigheterna skall försöka tvinga människorna att ta vilddjurets märke (vilket förklaras längre fram i boken).

”Några av dem [sjundedagsadventister] har varit ett eländigt exempel för otroende. De har inte varit villiga att ge upp världen, utan har förenat sig med dem, de har närvarat vid ... nöjessamlingar och smickrat sig med att de höll på med oskyldiga nöjen. Jag blev emellertid visad att **det är precis sådana eftergifter som skiljer dem från Gud och gör dem till världens barn. Gud erkänner inte nöjessökaren som sin efterföljare.** Han har inte gett oss något sådant exempel. Endast de som ger upp det egna jaget, och lever ett liv i besinning, ödmjukhet och helighet är Jesu sanna efterföljare. Och sådana kan inte inlåta sig i och finna glädje i världsälskarnas **intetsägandeochtomma samtal.**” (samma källa, del 1, s 269).

Fotnot: Det kan finnas nöjen som Guds barn kan delta i om de är där för att vittna om Jesus.

Gud tillåter inte att vi frestas över vår förmåga

”Jesus Kristus...som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod.” (Upp 1:5).

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

”Inga andra frestelser har drabbat er utöver vad andra människor får möta. Men Gud är trofast. Han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.” (1 Kor 10:13).

Här framgår det dels att Gud inte tillåter att vi frestas över förmåga, dels att Gud alltid bereder en utväg ur frestelsen. Om vi verkligen tror på detta: Varför fortsätter vi då att synda?

De synder vi inte övervinner här på jorden skulle orsaka nya uppror i himlen om vi skulle ta med dem dit. Vi behöver umgås mycket med Gud i bön och bibelstudium för att få den kraft vi behöver för att segra över synden.

*”Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig, om ni söker mig av **hela** ert hjärta.” (Jer 29:13).*

”Det måste införas nya inslag av Kristi liv i församlingen. Kärleken till Kristus betyder en öppen och vidsträckt kärlek till **var och en**, en kärlek som nu fattas i så sorgligt hög grad. Bristen på kärlek leder till brist på respekt för varandra och till försummelse av äkta vänlighet. Det förekommer **kritik, felsökeri och meddelanden i all förtrolighet.**” (Ellen White, *Review & Herald*, 9 februari 1892).

”Då apostlarna, efter att de fått den helige Ande, gick ut för att förkunna en levande Frälsare, var deras enda önskan att människor skulle bli frälsta. De glädde sig över den lyckokänsla som de kände, då de umgicks med de andra troende. De var milda, omtänksamma, villiga att försaka sig själva och göra vilken uppoffring som helst för evangeliets skull. I sitt dagliga umgänge med varandra visade de den kärlek som Kristus hade uppmanat dem att visa mot varandra. Genom osjälviska ord och handlingar försökte de tända denna kärlek i andras sinnen...Men så småningom kunde man märka en förändring. Församlingens medlemmar började finna fel hos varandra. Då deras tankar sysslade med andras brister och en kritiserande anda smög sig in ibland dem, förlorade de Frälsaren och hans kärlek ur sikte...I sin iver att finna fel hos andra, förbisåg de sina egna fel. Den broderliga kärlek som Kristus hade uppmanat dem att visa mot varandra gick förlorad. Värst av allt var, att de inte längre var medvetna om denna förlust. De insåg inte att lycka och glädje försvann alltmer ur deras liv och att de snart, genom denna brist på Guds kärlek i sina sinnen, skulle komma att leva i andligt mörker.” (Ellen White, *Löftestiden*, s 512, 513).

Allt som inte sker av tro är synd

”Salig är den som inte måste döma sig själv för det som han har valt att göra. Men den som äter och samtidigt hyser betänkligheter är dömd, eftersom det inte sker av tro. Ty allt som inte sker av tro är synd.” (Rom 14:22, 23).

*”När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle **bestå provet och vara lydiga i allt.**” (2 Kor 2:9).*

”Och om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er...Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva.” (Rom 8:11, 13).

”Ett ögonblicks oförsiktighet kan göra att själen störtas ner i obotlig ruin. En synd leder till en annan, den andra synden till en tredje och så vidare. Som Guds trogna budbärare måste vi **be ivrigt till Gud** för att bevaras genom hans kraft. Om vi avviker det minsta från vår plikt riskerar vi att följa en syndens väg som slutar i fördärv. **Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att förena oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

”Salig är den som håller ut i frestelsen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona, som Gud har lovat dem som älskar honom.” (Jak 1:12).

Genom allvarlig bön och en levande tro kan vi segra

”Be oavbrutet” (1 Tess 5:17)

”Om vi skall kunna bevara vår trohet mot Gud...måste vi ofta komma till Gud i bön och hålla varje känsla och varje lidelse i lugn underkastelse för förnuft och samvete. Vi skall då **avlägsna alla oheliga fantasier och göra varje tanke till en lydlig fånge hos Kristus. Genom allvarlig bön och en levande tro** kan vi stå emot Satans attacker och hålla våra hjärtan fläckfria från besmittelser.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 4 oktober, 1883).

”Om vi inte skall synda måste vi undvika dess början. Varje känsla och önskning måste underordnas förnuft och samvete. **Varje ohelig tanke måste ögonblickligen avvisas.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Synden hos dem som levde före floden var att de fördärvade det som i sig självt är lagligt...eftergivenhet för **aptiten** och **låga böjelser** gjorde deras fantasivärld helt och hållet fördärvad.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 1, s 1090).

”Ty den som håller hela lagen men bryter mot ett enda bud är skyldig till **allt.**” (Jak 2:10).

”På domens dag kommer många att utestängas från Guds stad på grund av synder som de antog vara för oansenliga för att bry sig om.” (Ellen White, *Signs of the Times Articles*, vol 3, s 348).

”Varje timmes arbete går igenom inför Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 1, s 564).

Låt oss vandra med Gud såsom Enok (Hanok) gjorde

”Genom **tron** blev Enok (Hanok) hämtad, så att han inte skulle se döden, och man fann honom inte mer därför att Gud hade hämtat honom. För innan han hämtades, hade han fått vittnesbördet att han behagade Gud.” (Hebr 11:5, *Reformationsbibeln*).

På vilket sätt behagade Enok (Hanok) Gud?

”När vi lär oss att vandra i tro och inte i känslor kommer vi att få hjälp från Gud precis när vi behöver det, och hans frid skall komma in i våra hjärtan. Det var detta enkla liv av lydnad och tillit som Enok levde. Om vi lär oss denna lektion i enkel tillit kan vi få det vittnesbörd som han fick, att han behagade Gud.” (Ellen White, *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, s 133).

”Det var när Enok vandrade med Gud som han såg på Jesus genom tron, när han frågade Honom, när han trodde att varje ord som Han sa skulle bli bekräftat.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol 1, s 1087, *Manuscript 111*, 1888).

”Enok höll sig nära Gud och lydde allt Han sade.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol 1, s 1087, *Manuscript 111*, 1888). ”Enok levde ett liv i oklanderlig rättfärdighet... ett exempel på kristen konsekvens.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol 1, s 1088, *Manuscript 43*, 1900).

”Be i enrum och låt ditt hjärta ofta lyftas till Gud medan du sysselsätter dig med ditt dagliga arbete. Det var på det sättet Enok vandrade med Gud. Dessa tysta böner stiger upp som välluktande rökelse inför nådens tron. Satan kan inte besegra den som på detta sätt förtröstar på Gud.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98, 99).

”Jag önskar att jag kunde inpränta på varje arbetare i Guds verk det stora behovet av kontinuerlig, uppriktig bön. De kan inte ständigt befinna sig på knä, men de kan lyfta sina hjärtan till Gud. Detta är det sätt på vilket Enok vandrade med Gud.” (Ellen White, *Review and Herald*, 10 november, 1885).

”...Han (Enok) levde i ständig gemenskap med Gud, med en förnimmelse av Guds storhet och fullkomlighet ständigt framför sig, men han var en av de mest ödmjuka människorna på jorden. Ju innerligare hans gemenskap blev med Gud, desto tydligare uppfattade han sin egen svaghet...” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 85).

”Enok levde ett självförnekande liv som utmärktes av verksamhet och iver.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 12 oktober, 1904).

Enok förkunnade rättfärdighet och varnade för syndens straff

”Enok blev en förkunnare av rättfärdighet. Han upplyste folket om det som Gud uppenbarat för honom. Han bestraffade synden utan att vara rädd. Medan han predikade om Guds kärlek i Kristus till människorna som levde på hans tid, vädjade han till dem att överge sina onda vägar och varnade dem för straffet som säkert skulle drabba överträdaren. Det var Kristi Ande som talade genom Enok. Kristi Ande visar sig inte bara i uttryck av kärlek, medlidande och förmaningar. Det är inte endast behagliga ord som talas av heliga män. Gud ingiver sina sändebud att förkunna sanningar som är skarpa och skärande som ett tveeggat svärd...”

”Människornas ogudaktighet hade nått sådana höjder att deras hotande undergång blev klargjord för dem. För varje år som gick växte folkets ogudaktighet och Guds straff blev mer och mer hotande. Men Enok, trons vittne, fortsatte oavbrutet att med varningar, förböner och förmaningar försöka vända ogudaktighetens flod och hålla tillbaka hämnadens blixtnedslag” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 86, 87).

”Enok vandrade med Gud. Han bodde inte mitt i en stad som var förorenad av allt slags våld och ondska, som Lot gjorde i Sodom.” (Ellen White, *Evangelism*, s 78, *Manuscript 94*, 1903).

”Vi som är ett folk som håller Guds bud måste lämna städerna. Precis som Enok måste vi verka i städerna men undvika att bo där.” (Ellen White, *Evangelism*, s 77, 78, *Manuscript 85*, 1899).

”Den Gud som vandrade med Enok var vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Han var världens ljus då, precis som han är idag. De som levde då saknade inte lärare som undervisade dem om livets väg, eftersom Noa och Enok var kristna.” (Ellen White, *Website of EGW Writings, Letter 119*, 1895).

”Om dessa har också Enok, den sjunde från Adam, profeterat och sagt: Se, Herren kommer med en oräknelig skara av sina heliga för att hålla dom över alla och straffa alla de ogudaktiga bland dem, för alla deras ogudaktiga gärningar som de i sin gudlöshet har gjort och för alla de hårda ord som ogudaktiga syndare har talat mot honom.” (Judas v 14, 15, *Reformationsbibeln*).

”Enok var adventist. Han riktade människors sinnen framåt mot Guds stora dag, när Kristus skall komma för andra gången för att döma varje människas gärningar...Precis som Enok bör vi allvarligt förkunna budskapet om Kristi andra ankomst.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 12 oktober 1904).

”Om ett folk någonsin har behövt vandra inför Gud som Enok gjorde, måste sjundedagsadventister göra det nu och visa sin uppriktighet genom rena ord, ord fulla av sympati, ömhet och kärlek. Det finns tillfällen då det krävs ord av tillrättavisning. De som befinner sig utanför den rätta vägen måste väckas till liv för att inse sin fara. Ett budskap måste ges som ska rycka dem ur den slöhet som håller dem fångna. Moralisk förnyelse måste äga rum, annars kommer människor att förgås i sina synder. Låt sanningens budskap som ett vasst, tveeggat svärd, skära sig fram till hjärtat. Gör vädjanden som kommer att väcka de bekymmerslösa och föra dåraktiga, vilsna människor tillbaka till Gud. Det är nödvändigt att fänga folkets uppmärksamhet. Vårt budskap är en doft av liv till liv eller en doft av död till död. Människornas öden befinner sig i vågskålen. Mängder håller på att fatta sitt beslut. En röst bör nu höras: ”Om Herren är Gud, följ honom, om Baal är Baal, följ honom”. (1 Kung 18:21).” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 7, s 155).

”Guds barn skall liksom Enok eftersträva renhet i hjärtat och att underordna sig Herrens vilja, så att de kommer att återspegla Kristi karaktär. De skall såsom Enok förkunna för världen Herrens andra ankomst och de straffdomar som kommer drabba överträdarna. Och genom sina rena samtal och exempel skall de fördöma de ogudaktigas synder.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 89).

Villkor för frälsningen

”Dessa är de som... har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.” (Upp 7:14).

Det finns anledning att upprepa det faktum att det finns villkor för att få Guds förlåtelse (förklaras rättfärdiga) – och därmed också då villkor för att bli frälst:

”Det är inte lagens hörare som blir rättfärdiga inför Gud, utan lagens görare skall förklaras rättfärdiga (få förlåtelse).” Rom 2:13.

”Den som döljer sina överträdelser går det inte väl, men den som bekänner och överger dem, han får barmhärtighet.” (Ords 28:13).

”Må den ogudaktige överge sin väg, den orättfärdige sina **tankar**. Må han vända om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall ge mycken förlåtelse.” (Jes 55:7).

”Men om ni där söker Herren, din Gud, skall du finna honom, om du söker honom av **hela** ditt hjärta och av **hela** din själ.” (5 Mos 4:29).

”Gud kräver att vi överlämnar **hela vårt hjärta** till Honom innan rättfärdiggörelse (förlåtelse) kan ske. Och för att bevara rättfärdiggörelsen (förlåtelsen) krävs **kontinuerlig lydnad** genom aktiv, levande tro som verkar genom kärlek och renar själen.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 366).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Mycket av den tro vi ser är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt...Mose...såg och kände igen Gud i **varje detalj av sitt liv**.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278).

”Ingen som verkligen älskar och fruktar Gud kommer att fortsätta överträda lagen under några omständigheter. När människan överträder Guds lag fördömer lagen honom, och lagen blir då ett tråldomsok för honom. Oavsett vilken beaktelse han har, så är han inte rättfärdiggjord, vilket betyder samma sak som förlåtelse.” (Ellen White, *My Life Today*, s 250).

Gud kan inte förklara dem rättfärdiga (förlåta dem) som inte är villiga att låta honom göra dem rättfärdiga.

Sök Gud av hela ditt hjärta!

”Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig, om ni söker mig av **hela ert hjärta**.” (Jer 29:13).

”**En enda synd** som du inte **ångrar och överger** är tillräckligt för att stänga himlens portar för dig. Jesus kom för att dö på Golgata kors av den anledningen att människan inte kunde bli frälst med **en enda fläck av synd på sig**.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 17 mars 1890).

”**Småsaker** prövar karaktären.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 158).

”*Helga dem i din sanning, ditt Ord är sanning*” (Joh 17:17). Om man studerar och lyder Guds Ord verkar det i hjärtat och undertrycker alla oheliga egenskaper.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 100).

Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden...” (Ef 6:18).

”Så snart Guds folk fått sigillet på sina pannor – det är inte ett sigill eller märke som kan ses, utan **en förankring i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att de inte kan rubbas** – så snart Guds folk fått sigillet och är förberedda för skakningen, (Fotnot) då skall den inträffa. Den har i själva verket redan börjat. Guds domar utgjuts nu i landet för att varna oss, så att vi kan veta vad som skall ske.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 4, s 1161).

Fotnot: Guds folk får sigillet på sina pannor i Upp 7 och 14. Skakningen är de sju sista plågorna i Upp 16. Allt detta förklaras utförligt senare i boken.

”Strävar vi med all kraft efter att som män och kvinnor uppnå Kristi egenskaper? Söker vi nå hans fullhet? Anstränger vi oss hela tiden för att nå det märke som framlagts för oss – **fullkommandet av hans (Kristi) karaktär? När Herrens folk når upp till detta märke kommer de att beseglas (få Guds sigill) på sina pannor**. Fyllda av Anden kommer de att vara fullkomliga i Kristus, och den antecknande ängeln kommer att förklara: 'Det är fullbordat'.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 juni, 1902). Jämför **Upp 7:1-8, 14:1-5**.

"Utan mig (Jesus) kan ni inte göra någonting."
(Joh 15:5).

"Att avbilda **Jesus – full av kärlek och ömsinhet och medkänsla** – kräver att vi **dagligen kommer nära Honom.**" (*The Ellen G White 1888 Materials*, kapitel 158, skrivet till A R Henry, 27 oktober, 1894).

Det sannfärdiga Vittnets råd

"Gud leder sitt folk, steg för steg. Han leder dem till olika situationer som är avsedda att visa vad som finns i deras hjärtan. En del uthärdar en prövning, men faller vid nästa. Vid varje steg framåt testas och prövas hjärtat lite hårdare. Om Guds bekännande folk upptäcker att deras hjärtan motsätter sig detta rättframma verk, borde det övertyga dem om att de har ett verk att utföra för att övervinna, om de inte skall utspys ur Herrens mun. Ängeln säger: 'Gud skall intensifiera sitt verk när han testar och prövar varenda en i sitt folk'. En del är villiga att ta emot en sanning. Men när Gud för dem till ännu en prövande sanning kanske de ryggat tillbaka för den. De drar sig då tillbaka eftersom de upptäcker att prövningen slår direkt mot någon avgud som man tillber. Här har de möjlighet att se vad som finns i deras hjärtan som utestänger Jesus. De värdesätter någonting högre än sanningen och deras hjärtan är inte beredda att ta emot Jesus. Enskilda personer testas och prövas under lång tid för att det skall visa sig om de kommer att offra sina avgudar och ta emot det sannfärdiga Vittnets råd (till Laodicea i Upp 3:14-22). Om någon inte vill bli renad genom att **lyda sanningen** och **övervinna sin själviskhet**, sin **stolthet** och sina **onda lidelser** har Guds änglar fått uppdraget att säga: 'De är förenade med sina avgudar, låt dem vara ifred'. De fortsätter sitt verk med andra och lämnar dessa som inte segrat över sina syndiga karaktärsegenskaper i onda änglars våld. **De som tar emot varje uppmaning från Gud och uthärdar varje prov och övervinner, till vilket pris som helst**, har tagit emot det sannfärdiga Vittnets råd och skall ta del av det sena regnet. På så sätt blir de lämpliga för förvandlingen." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 187).

"Jesus höll aldrig tillbaka ett enda ord av sanning, men han sade det alltid i kärlek...Han fördömde hyckleri, otro och orättfärdighet. Men **det fanns sorg i hans röst när han framförde sina**

skarpa tillrättavisningar." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 12).

"Herren har alltid krävt av sitt folk att de i alla sina vanor visar en tydlig skillnad mellan sig själva och världsliga personer...I såväl Gamla som Nya Testamentet har Herren uttryckligen sagt till sitt folk att de skall vara tydligt åtskilt från världen när det gäller ande, strävan och handling, det vill säga vara ett heligt, speciellt folk. Avståndet mellan öster och väster är inte längre än avståndet mellan ljusets barn och mörkrets barn när det gäller vanor, handling och ande. Och denna skillnad kommer att bli tydligare, mer bestämd, allt eftersom vi närmar oss tidens slut. Det är inte bekännelsen av tron, eller ett namn som finns nedskrivet i kyrkböckerna, som gör oss till Guds barn. Det är i stället en levande förening med Kristus. Vi måste vara ett med honom, genomsyrate av hans Ande, delaktiga av den gudomliga naturen, korsfästa för världen med dess känslor och begär, förnyade i kunskap och sann helighet." (Ellen White, *Review and Herald*, 12 november, 1914).

Namnet Jesus tänder ingen kärlek i hjärtat

"Det offer som Gud vill ha är en förkrossad ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta föraktar du inte, Gud" (Ps 51:19).

"...Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7, 9).

*"Jag har fått **all** makt i himlen och på jorden"* (Matt 28:18).

Naturligtvis kan en kristen som är verkligt omvänd falla i synd och fortfarande få förlåtelse av Gud:

*"Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men **om** någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig... (1 Joh 2:1, 2).*

Men i denna bibeltext ges uppmaningen att *"inte ...synda"* (genom Guds kraft).

Endast de som **segrar** över synden skall få evigt liv (se Upp 3:21).

"Det finns inte någon ursäkt för att synda" (Ellen White, *Desire of Ages*, s 311).

”Om ni älskar ni mig håller ni mina bud.” (Joh 14:15).

”Jovisst` kanske du säger, `Jag håller buden`. Gör du verkligen det?...Tillämpar du principerna i Guds bud i ditt hem, i din familj? Visar du **aldrig** ohövlighet, ovänlighet och oartighet i din familj? Om du visar ovänlighet i ditt hem, oavsett hur hög din bekännelse är, så bryter du Guds bud.” (Ellen White, *Review & Herald*, 29 mars 1892).

”Mildhet, vänlighet, fördragsamhet, tålmod, låter sig inte provoceras, fördrager allting, hoppas allting och uthärdar allting är de frukter som växer på kärlekens dyrbara träd, som är en himmelsk växt...Det oomvända hjärtat kan inte frambringa eller producera denna växt med himmelskt ursprung som lever och blomstrar endast där Kristus regerar.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 134, 135).

”Namnet Jesus tänder ingen kärlek i hjärtat. En mekanisk, formell renlärighet har ersatt djup, innerlig kärlek och ömhet till varandra. Fall på Klippan och låt dig krossas. Låt sedan Herren Jesus förbereda dig och forma dig.” (Ellen White, *Special Testimonies to Our Ministers*, No 2, s 27, 1892).

Fullständig överlåtelse till Kristus

”Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en dog för alla, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva, utan för honom som dog och uppstod för dem.” (2 Kor 5:14, 15).

Så länge vi är helt överlåtna till Kristus, och därmed har en levande gemenskap med honom, kommer vi inte att synda (Matt 6:24; Joh 8:34, 31-32, 36). Det är först när vi slutar ha en levande gemenskap med Kristus som vi syndar. Om vi ”lyder” synden tjänar vi inte Gud utan synden (Rom 6:15, 16, 2 Petr 2:19).

”Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outtröttlig bön.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-3

Synden är någonting vi **gör** – inte någonting vi **är**. Vår fallna natur är inte synd i sig själv. Att frestas är inte synd. Det är först när vi **ger efter** för frestelsen vi syndar:

”Var och en som frestas dras och lockas av sitt eget begär. När så begäret har blivit **havande** föder hon **synd**.” (Jakob 1:14-15).

Att stå emot de frestelser vi möter, genom Guds kraft, är alltså ett villkor för att vi skall bli frälsta:

”Salig är den man som är ståndaktig i frestelsen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona, vilken Gud har lovat åt dem som älska honom. Ingen som frestas skall säga...” (Jakob 1:12,13, 1917 års översättning).

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med skuld.” (Ellen White, *Review & Herald*, 27 Mars, 1888).

”Det som Gud krävde av Adam före hans fall var fullkomlig lydnad för Guds lag. Gud kräver idag vad han krävde av Adam, fullkomlig lydnad, rättfärdighet utan någon fläck, utan brist i Guds åsyn. Må Gud hjälpa oss att uppfylla allt det som hans lag kräver. Vi kan inte göra detta utan **den tro som leder till daglig tillämpning av Kristi rättfärdighet**.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 2, s 380, 381).

”Det är endast genom Guds nåd, förenat med demest allvarliga ansträngningar från vår sida, som vi kan vinna seger.” (Ellen White, *Review & Herald*, 4 januari, 1881).

”Individuellt har vi ett arbete att utföra genom Kristi kraft och nåd. Vi måste sträva genom de mest allvarliga ansträngningar för att övervinna våra nedärvda och uppövade karaktärsdrag. Om våra onda karaktärsdrag inte övervinns, så kommer de att bli starkare och starkare genom att utövas, och de kommer att fördärva sinne och karaktär.” (Ellen White, *Manuscript Releases*, del 2, s 268, 269).

”De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: som påtvingar söndagshållande genom lag.

Seger genom Guds nåd

"Och våra synder bar han (Jesus) i sin egen kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och genom hans sår har ni blivit botade." (1 Petr 2:24).

"Om vi slutligen skall bli frälsta måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot...**När vi dröjer vid hans stora offer för vår skull kommer vår tro på honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att fyllas alltmer av hans Ande.**" (Ellen White, *Desire of Ages*, s 83).

"Utan mig (Jesus) kan ni inte göra någonting." (Joh 15:5).

"Människan kan inte utföra någonting utan Gud, och det är enligt Guds plan att Gud inte utträttat någonting när det gäller återupprättandet av människan utan att människan samarbetar med Gud." (Ellen White, *Amazing Grace*, s 319).

"Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom, varje dag, varje timma – genom att förbli i honom – som vi ska växa i nåden." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

"Den kristnes liv är en strid och en lång och mödosam vandring. Men den seger som skall vinnas vinnas inte genom mänsklig kraft. Stridsfältet är människans hjärta. Striden som vi måste utkämpa - den största strid som människan någonsin utkämpat - innebär att vi överlämnar jaget till Guds vilja, att vi överlämnar vårt hjärta till honom, så att det till alla delar uppfylls av hans kärlek...Vi förmår inte själva övervinna de onda önskningar och vanor som strävar efter att få makten över oss. Vi själva kan inte segra över den mäktige fiende som håller oss i slaveri. Endast Gud kan ge oss segern! Han vill att vi skall ha herraväldet över oss själva, vår egen vilja och våra egna vägar...Segern vinnas inte utan mycket och allvarlig bön. Den vinnas inte utan att vi ständigt ödmjukar oss själva...Vi måste förena vår vilja med Guds vilja, men vi kan inte av oss själva med alla våra planer och önskningar och böjelser underordna oss hans vilja. Om vi är "villiga att göras villiga" skall Gud utföra detta verk i oss, ja, t o m "bryta ned tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Och vi gör varje tanke till en lydig fånge under Kristus". (2 Kor 10:5).

Det är under de förutsättningarna det blir möjligt för oss att "med fruktan och bävan" (Fil 2:12) arbeta på vår frälsning. Ty Gud är den som verkar i er både vilja och gärning, för att hans goda vilja

*skall ske." (Fil 2:13)." (Ellen White, *Thoughts from the Mount of Blessing*, s 141-143).*

"Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att **förena oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

"Många misslyckas med att ta efter vårt heliga Föredöme, därför att de så lite studerar särdragen hos denna karaktär. Så många lägger planer, är alltid igång. Man får aldrig någon tid över för den dyrbara Jesus som en nära, kär följeslagare. Man vänder sig inte till honom med varje tanke och handling och frågar: 'Är detta Herrens vägar?' Gjorde man det, skulle man vandra med Gud, så som Enok gjorde." (Ellen White, *Testimonies*, band 6, s. 393).

Samma mänskliga natur som oss

"...Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd och svek fanns inte i hans mun." (1 Petr 2:21, 22).

För att Jesus skall kunna vara vårt Exempel i lydighet krävs att Han hade samma mänskliga natur under sitt jordeliv som vi har - och det hade han, se Hebr 2:16, 17; 4:15.

"Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

"Det är genom falska läror och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 671). Se **Joh 8:31-36**.

"Och han (Fadern) har gett honom (Sonen) makt att hålla dom, eftersom han är Människoson." (Joh 5:27).

Hade Jesus haft en annan mänsklig natur än du och jag skulle han inte kunna döma oss. Satan skulle då ha kunnat anklaga Jesus för att inte känna våra villkor i kampen mot synden och därför inte skulle kunna döma oss. Satan skulle i så fall ha kunnat

anklaga både Fadern och Jesus för att vara orättfärdiga.

"...Gud...för att ta bort synden sände sin Son i **syndigt köttets gestalt** och fördömde synden i köttet." (Rom 8:3, 1917 års översättning).

"Han (Jesus) tog på sig själv **vår syndiga natur**." (Ellen White, *Review & Herald*, 15 december, 1896).

"Han (Jesus) tog på sin syndfria natur **vår syndiga natur**, för att han skulle veta hur han skulle hjälpa dem som frestas." (Ellen White, *Medical Ministry*, 181).

"...Gud...sände sin Son i **syndigt köttets liknelse** och för syndens skull, fördömde synden i köttet." (Rom 8:3, Reformationsbibeln).

Colin och Russell Standish kommenterar uttrycket "syndigt köttets likhet (liknelse)" i Rom 8:3 i den engelska *King James Bible* på följande sätt: "Somliga har poängterat att i Rom 8:3 (i *King James Bible*) används uttrycket "i syndigt köttets **likhet**." När vi inser att det grekiska ord som här översatts till "likhet" är samma grekiska ord - "**homoioomo**" - från vilket vi härleder ordet **homogeneity** - av samma slag - behöver vi inte missförstå det. Paulus användning av detta grekiska ord framgår av följande vers:

"(Guds Son) utgav sig själv, och tog på sig en tjänares gestalt, och blev **lik** oss människor." (Fil 2:7, Reformationsbibeln. I *King James Bible* står det "**lik** människor" i denna vers).

Ingen skulle använda denna bibeltext för att bevisa att Kristus var **olik** människor. Ändå används sådan dålig logik ofta för att förstå Rom 8:3. Sammanhang och god logik utesluter att 'lik' i denna vers kan förstås som 'olik'." (Colin och Russell Standish, *Deception of the New Theology*, s 53).

I syndigt köttets gestalt

"Kristus kom i **syndigt köttets likhet**, genom att kläda sin gudomliga natur med mänsklig natur." (Ellen White, *Signs of the Times*, 11 april, 1895).

Kommentar av Lennart Wiberg: Augustinus arvsyndslära dominerar idag den bekännande

kristna världen. Denna lära innebär att **vår fallna natur (med onda tankar och onda böjelser) är synd**, vilket i så fall skulle innebära att vi alla syndar automatiskt ända tills vi dör eller tills Jesus kommer tillbaka. Men synd är inte något som vi **är**, utan något som vi **gör**. Bibelns enda definition av synd är överträdelse av Guds lag, vilket framgår av 1 Joh 3:4:

"Var och en som gör synd överträder också Guds lag, eftersom synd är överträdelse av lagen." (jämför också Rom 3:20).

"Den enda definition av synd som vi finner i Bibeln är: 'Synd är överträdelse av lagen.'" (Ellen White, *The Great Controversy*, s 493).

Orden "Gud...sände sin Son i **syndigt köttets gestalt**" (Rom 8:3, 1917) har en parallell i Rom 1:3:

"hans (Faderns) Son, vilken i **köttet** är född av Davids släkt".

"I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud" (Joh 1:1). Ordet är Jesus Kristus, som både var hos Gud (Fadern) och var en del av Gudomen (jämför Upp 19:13; se även Jes 9:6, Hebr 1:8, 9).

"Ordet blev **kött** och bodde ibland oss..." (Joh 1:14). "Kött" beskriver alltså här Jesu fallna mänskliga natur. "Kött" i Nya Testamentet beskriver också vår fallna mänskliga natur.

Av Rom 1:3 framgår det alltså tydligt att Jesus hade precis samma mänskliga natur som kung David, med böjelser till synden. Men Jesus gav aldrig efter för dessa böjelser till synden i sin mänskliga natur ("i syndigt köttets gestalt", "i köttet") och syndade därför aldrig.

"Det är ju inte änglar utan **Abrahams barn han (Jesus) tar sig an**. Därför måste han i **allt bli lik sina bröder** för att bli en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud och försona folkets synder." (Hebr 2:16, 17).

Abraham hade samma mänskliga natur som David och Jesus - med böjelser till synden. Jesus var "i **allt lik oss**".

Jesus "blev frestad i **allt** liksom vi, men utan synd." (Hebr 4:15).

Hade Jesus haft en annan mänsklig natur än den vi har hade han inte frestats "i allt liksom vi".

Somliga påstår att Jesus använde sin Gudom för att stå emot synden och därmed skulle ha en stor fördel gentemot oss i vår kamp mot synden. Men Jesus använde **aldrig** sin egen Gudom för att lyda Guds lag:

Jesus sade: "...Sonen kan inte göra något av sig själv..." (Joh 5:19).

"Jag (Jesus) kan inte göra något av mig själv..." (Joh 5:30).

Jesus var lika beroende av den helige Andes kraft för att lyda Guds lag som du och jag.

Fullkomlig i varje utvecklingsstadium

"Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig." (Gal 2:19, 20).

"Varje ofullkomlighet i karaktären måste övervinnas, annars kommer den att övervinna oss." (Ellen White, *Review & Herald*, 3 juni, 1884).

"Och han (Jesus) sade: 'Så är det med Guds rike, som när en man som sår säd i jorden. Han sover och stiger upp, dagar och nätter går, och säden kommer upp och skjuter i höjden, han vet själv inte hur. Av sig själv ger jorden gröda, först strå, sedan ax och därefter fullmoget vete i axet. Men när grödan är mogen låter han genast skäran gå, eftersom skördetiden är inne.'" (Mark 4:26-29).
Såväl strå som ax som det fullmogna vetet var fullkomligt eftersom det inte fanns någon brist i någon av dem.

"...**helgelse** är ett framåtskridande verk, dvs **framsteg från ett tillstånd i fullkomlighet till ett annat tillstånd i fullkomlighet.**" (Ellen White, *My Life Today*, s 250).

"Vårt liv kan vara **fullkomligt i varje utvecklingsstadium**. Men om Guds avsikt med oss förverkligas, kommer vårt liv att ständigt gå framåt. Helgelse är ett livsverk." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 65).

"Och Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor." (Luk 2:52).

"Fastän han var Son, lärde han sig lydnad genom sitt lidande. Ochnär han hade fullkomnats, blev han upphovet till evig frälsning för alla som lyder honom." (Hebr 5:8, 9).

"Ty när Gud, för vilken och genom vilken allting är till, skulle föra många söner till härlighet, måste han fullkomna honom (Jesus) genom lidanden, han som för dem till frälsning." (Hebr 2:10).

Jesus utvecklades under sitt jordeliv från ett stadium i moralisk fullkomlighet till ett annat stadium i fullkomlighet.

"Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron." (Upp 3:21).

Jesus utvecklades "från ett tillstånd i fullkomlighet till ett annat tillstånd i fullkomlighet". (Ellen White, *My Life Today*, s 250).

Moralisk fullkomlighet krävs av alla

"**Moralisk fullkomlighet krävs av alla.** Vi bör aldrig sänka normen för rättfärdighet så att den passar nedärvda eller tillägnade böjelser att göra det som är fel. Vi behöver förstå att **ofullkomlig karaktär är synd.** Alla rättfärdiga karaktärsegenskaper finns hos Gud som en fullkomlig harmonisk enhet. Och var och en som tar emot Kristus som sin personlige Frälsare har förmånen att äga dessa egenskaper... Kristus har inte gett oss några garantier att det är en lätt sak att uppnå en fullkomlig karaktär. En ädel, helgjuten karaktär är inte något man ärver. Vi får den inte av en slump. En ren karaktär kan vi uppnå endast genom personliga ansträngningar genom Kristi förtjänst och nåd. Gud är den som ger förmågor och sinnets krafter. Men det är vi som formar karaktären. **Karaktären formas genom en hård och ihärdig kamp mot det egna jaget.** Strid efter strid måste utkämpas mot nedärvda böjelser. Vi måste göra en grundlig granskning av oss själva och inte tillåta ett enda ofördelaktigt karaktärsdrag att förbli oförbättrat." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 330, 331).

"Herren har alltid krävt av sitt folk att de i alla sina vanor visar en tydlig skillnad mellan sig själva och världsliga personer... I såväl Gamla som Nya Testamentet har Herren uttryckligen tillsagt sitt folk att vara tydligt åtskilt från världen när det gäller ande, strävan och handling, dvs att vara ett heligt, speciellt folk. Avståndet mellan öster och väster är inte längre än avståndet mellan ljusets barn och

mörkrets barn när det gäller vanor, handling och ande. Och denna skillnad kommer att bli tydligare, mer bestämd, allt eftersom vi närmar oss tidens slut. Det är inte beaktelsen av tron, eller ett namn som finns nedskrivet i kyrkböckerna, som gör oss till Guds barn. Det är i stället **en levande förening med Kristus**. Vi måste vara ett med honom, genomsyrade av hans Ande, delaktiga av den gudomliga naturen, korsfästa för världen med dess känslor och begär, förnyade i kunskap och sann helighet." (Ellen White, *Review & Herald*, 12 november 1914).

"Så att han, den ogudaktige...**ersätter vad han stulit och vandrar efter livets stadgar, så att han undviker att göra orätt, då skall han förvisso leva och inte dö.**" (Hes 33:15).

"Ty vi måste **alla träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont.**" (2 Kor 5:10).

"Och jag såg de döda, både små och stora, stå inför Gud. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades. Det var livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna." (Upp 20:12).

"Tala och handla så som den som skall dömas efter frihetens lag." (Jak 2:12).

"Snart måste vi avlägga räkenskap inför Gud för alla våra gärningar. Denna räkenskap sträcker sig till våra **minsta** handlingar, ord och tankar och gäller även det omedvetna inflytandet...från våra liv." (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 augusti, 1884).

Hur kan vi känna Gud?

"Jesus Kristus...som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod." (Upp 1:5).

"En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft. (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

"**Om vi inte dagligen gör framsteg när det gäller att ge exempel på goda kristna egenskaper** kommer vi inte att känna igen manifestationen av den helige Andes i det sena regnet. Det kanske faller på hjärtan runt omkring oss, men ändå skall vi inte märka det eller få ta emot det...Om vi inte gör

framsteg, om vi inte inställer oss på att ta emot både det tidiga och det sena regnet, kommer vi att gå förlorade, och ansvaret för det är vårt eget." (Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s 507, 508).

"*Utan mig (Jesus) kan ni inte göra någonting.*" (Joh 15:5).

"Ingen behöver förtvivla när det gäller att segra. Seger är säker när det egna jaget har överlåtits till Gud." (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 1, s 1095).

"**Gud kräver fullkomlighet av sina barn.** Hans lag är en avskrift av hans egen karaktär, och den är normen för alla karaktärer." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 315).

"De som representeras av de oförståndiga jungfrurna (Matt 25:1-13)...har inte överlåtits sig själva till att låta den helige Ande verka i dem. De har inte fallit på Klippan Kristus Jesus och tillåtit sin gamla natur att brytas upp. Dessa representeras också av stenig mark (Matt 13:20-21). De tar villigt emot Ordet, men de misslyckas med att tillägna sig dess principer. Ordets inflytande stannar inte kvar hos dem. Anden verkar på människans hjärta och skapar med hennes önskan och medgivande en ny natur i henne. Men dessa som representeras av de oförståndiga jungfrurna har nöjt sig med ett ytligt verk. **De känner inte Gud. De har inte studerat hans karaktär. De har inte haft gemenskap med Gud. Därför vet de inte hur de skall lita på Gud, hur de skall se på honom och leva.** Deras tjänst för Gud förfaller till en formsak." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 411).

"Ingen jordisk far har någonsin förmanat sitt syndiga barn med en så innerlig kärlek som den vår Fader visat mot syndare, som han söker leda till omvändelse. Ingen människa har någonsin följt en oomvänd medmänniska med så ömma förmaningar till omvändelse." (Ellen White, *Thoughts from the Mount of Blessing*. S 105).

"All den faderskärlek som gått från generation till generation via människors hjärtan, all den ömhet som öppnat människors inre, är bara som en liten rännil i ett gränslöst hav jämfört med Guds oändliga kärlek. Ingen tunga kan uttala den, ingen penna kan beskriva den...Du kan studera denna kärlek i

generationer. Men ändå kan du aldrig helt förstå längden och bredden, höjden och djupet av Guds kärlek som uppenbarades när Gud utgav sin Son för att dö för världens synder. Evigheten själv kan aldrig fullständigt uppenbara denna kärlek." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 740).

"Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

"*Vaka därför och be alltid.*" (Luk 21:36, *Reformationsbibeln*). En förening med Gudomsmakten varje ögonblick är nödvändig för att vi skall göra framsteg. Vi kan ha ett mått av Guds Ande, men genom tro och bön skall vi kontinuerligt söka mer av Anden. Vi får aldrig upphöra med detta." (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 508).

Mycket svaghet, obese grad synd och andlig vårdslöshet

"Då Petrus sade att han skulle följa sin Herre i fängelse och död, menade han varje ord han sade. Men han kände inte sig själv. Dolt i hans sinne fanns någonting ont, som förhållandena skulle blåsa liv i. Med mindre han blev medveten om den fara i vilken han befann sig, skulle detta komma att betyda hans eviga undergång. Frälsaren såg hos honom en kärlek till det egna jaget och en trygghet som skulle komma att dominera till och med över hans kärlek till Jesus. Hans erfarenhet hade avslöjat **mycket svaghet, obese grad synd och andlig vårdslöshet**. Han hade visat sig ha ett inte helgat temperament, han hade tanklöst kastat sig in i frestelser. Jesu högtidliga varning var en uppmaning till självvrannsakan. Petrus behövde bli mistrogen mot sig själv och få en djupare tro på Jesus. Om han i ödmjukhet hade tagit emot varningen, skulle han ha vädjat till hjordens herde att bevara sina får. På Galileiska sjön hade han, då han var på väg att sjunka, ropat: *'Herre, hjälp mig.'*" (Matt 14:30). Då hade Jesu utsträckta hand gripit hans hand. Om han nu hade ropat till Jesus: Rädda mig från mig själv, skulle han ha blivit bevarad. Men Petrus tyckte att man misstrodde honom. Han tyckte att detta var grymt. Han kände sig redan stött

och blev ännu mer hårdnackad i sitt självförtroende." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 676).

"*Det offer som Gud vill ha är en förkrossad ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta föraktar du inte, Gud.*" (Ps 51:19).

"*Så skall du nu älska Herren, din Gud, och alltid hålla vad han befäller dig hålla, hans stadgar och förordningar och bud.*" (5 Mos 11:1).

"Om du kämpar **trons kamp** med **all din viljekraft**, då kommer du att segra." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

"*Låt er inte föras vilse. Dåligt sällskap fördärvar goda seder. Nyktra till på allvar och synda inte.*" (1 Kor 15:33, 34).

"Det är omöjligt att förenas med dem som är moraliskt fördärvade och ändå förbli ren." (Ellen White, *Review & Herald*, 2 januari, 1900).

"Allt vårt umgänge – oavsett hur begränsat det är – påverkar oss på något sätt." (Ellen White, *Maranatha*, s 74).

"**Varje ofullkomlighet** i karaktären måste övervinnas, annars kommer den att övervinna oss." (Ellen White, *Review & Herald*, 3 juni, 1884).

"Det finns hopp för oss alla, men bara på ett sätt, och det är att vi förenar oss med Kristus och använder all energi för att uppnå hans karaktärs **fullkomlighet**." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

"Tag dig till vara så att du inte förkastar det som är sanning. **Den stora faran med vårt folk (sjundedagsadventisterna) har varit att bli beroende av människor och göra dem till vår arm.** De som inte har haft för vana att själva undersöka Bibeln, eller kräva bevis, förlitar sig på ledarna och accepterar deras beslut. På så sätt kommer många att förkasta de budskap Gud sänder till sitt folk, om dessa ledare inte accepterar dem

(Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s 106, 107).

Skall vi fortsätta synda?

”Hur är det alltså? Skall vi synda eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte! Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet? Men Gud vare tack! Ni var syndens slavar men har nu av hjärtat blivit lydiga mot den lära som ni blivit överlämnade åt. Nu är ni slavar under rättfärdigheten, sedan ni har befriats från synden.” (Rom 6:15-18).

Allt samverkar till det bästa för Guds sanna barn

”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa” (Rom 8:28).

”Sinnet måste ständigt söka Gud..Be oavbrutet...Lita på Honom timme efter timme och ögonblick efter ögonblick.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 410).

”Mycket av den tro vi ser är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt...Mose...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278).

” (Gud) vakar över oss med mer ömsinhet än en moder över ett plågat barn.” (Ellen White, *Counsels on Stewardship*, s 174).

”Han (Gud) vårdar sig om var och en (av Hans sanna barn), som om det inte hade funnits någon annan människa på jorden.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 482).

Följande stycke kommer från ”**An Impressive Dream**” av Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, sid 594-597.

En dröm som ger starka intryck

”När jag (Ellen White) befann mig i Battle Creek i augusti 1868 drömde jag att jag var tillsammans med en stor grupp av människor. En del av dessa förberedde sig för en resa. Vi hade tungt lastade vagnar. När vi börjat resan märkte vi att vägen tycktes stiga uppåt. På den ena sidan av vägen fanns ett brant stup. På den andra sidan fanns en hög, slät, vit vägg, som liknade den färdiga ytbehandlingen i putsade rum.

Allt eftersom vi fortsatte resan såg vi att vägen blev smalare och brantare. På vissa ställen var vägen så smal att vi förstod att vi inte längre kunde resa med lastade vagnar. Vi lossade därför vagnarna från hästarna. Vi tog en del av bagaget från vagnarna och lade det på hästarna och fortsatte resan till häst. När vi fortsatte resan såg vi att stigen blev allt smalare. Vi tvingades pressa oss själva tätt intill väggen, för att vi inte skulle falla från den smala vägen ner i det branta stupet. När vi gjorde detta pressades bagaget på hästarna mot väggen, vilket fick oss att svängas över stupet. Vi fruktade att vi skulle falla och krossas på klipporna. Då skar vi av bagaget från hästarna, och det föll över stupet. Vi fortsatte till häst, och när vi kom till de smalare delarna av vägen, kände vi stor fruktan för att vi skulle förlora balansen och falla. Vid sådana tillfällen tycktes en hand hålla i betseln och leda oss över den farliga vägen.

Eftersom stigen blev allt smalare, drog vi slutsatsen att vi inte längre kunde fortsätta säkert till häst, och därför lämnade vi hästarna och fortsatte till fots, på ett led, där den ene följde i den andres fotspår. Det var då som smala rep släpptes ner från toppen av den rena, vita väggen. Vi grep ivrigt tag i dessa, som hjälpte oss att hålla balansen på stigen. När vi fortsatte resan följde repen med oss. Stigen blev så smal till slut att vi drog slutsatsen att vi kunde resa säkrare utan våra skor, så vi tog av dem och fortsatte utan dem. Snart förstod vi att vi kunde resa säkrare utan våra strumpor. Vi tog då av dem och fortsatte resan barfota.

Vi tänkte på dem som inte var vana vid umbäranden och hårda provningar. Var fanns dessa nu? De fanns inte med i sällskapet. Vid varje förändring blev en del lämnade bakom, och bara de blev kvar som vant sig vid att klara svåra provningar. Umbärandena under resans gång gjorde bara dessa ivrigare att fortsätta till slutet.

Faran ökade att vi skulle falla från stigen. Vi pressades tätt intill den vita väggen men kunde trots det inte helt få plats med våra fötter på stigen, eftersom den var för smal. Vi lade då nästan hela vår vikt på repen och utbrast: ”Vi har fäste däruppe! Vi har fäste däruppe!” Samma ord uttalades av hela sällskapet på den smala stigen. När vi hörde skämt och støj och bullersamt festande, som tycktes komma från avgrunden nedanför, fick det oss att rysa. Vi hörde svordomar, grova skämt och låga, avskyvärda sånger. Vi hörde krigssånger och dansmusik. Vi hörde instrumentalmusik och bullrande skratt, blandat med förbannelser och ångestrop samt bittert klagande. Vi var då ivrigare än någonsin tidigare att stanna kvar på den smala, besvärliga stigen. Mycket av tiden gick åt till att lägga hela vår vikt på repen, som ökade i tjocklek allteftersom vi fortsatte resan.

Jag lade märke till att den vackra vita väggen hade blodfläckar. När jag såg väggen befläckad på detta sätt fick jag en ångerkänsla. Denna känsla varade emellertid bara ett ögonblick, eftersom jag snart tänkte att detta var så som det skulle vara. De som kommer efter kommer att veta att andra har gått den smala, svåra stigen före dem, och de skall dra slutsatsen att om andra klarat av att fortsätta sin väg framåt, då kan de också göra det. De skall inte bli nedslagna och ge upp när blodet pressas från deras värkande fötter. Istället kommer de att veta att andra har uthärdat samma lidande när de ser blodet på väggen.

Till slut kom vi till en stor klyfta, där vår stig tog slut. Nu fanns det ingenting som kunde styra våra steg, ingenting som fötterna kunde stödja sig på. Vi måste fullständigt lita på att repen höll. Dessa hade ökat i tjocklek ända tills de hade blivit lika tjocka som våra kroppar. Nu kastades vi in i förvirring och nöd. Vi viskade ängsligt: ”Vad är det som håller fast repen?” Min make stod precis framför mig. Stora svett droppar föll från hans panna, blodådrorna i hans hals och tinningar hade ökat så att de blivit dubbelt så stora som normalt. Återhållna, ängsliga suckar föll från hans läppar. Svetten droppade från mitt ansikte, och jag kände en sådan ängslan som jag aldrig tidigare känt. En fruktansvärd kamp väntade oss. Skulle vi misslyckas här, skulle alla svårigheter tidigare under resan ha varit förgäves.

Framför oss, på andra sidan klyftan, fanns ett vackert fält med grönt gräs, cirka 15 cm högt. Jag

kunde inte se solen. Men klara, milda, ljusstrålar, som såg ut som rent guld och silver, vilade över fältet. Ingenting som jag sett på jorden kunde jämföras med detta fält i skönhet och härlighet. Men kunde vi lyckas med att nå fram dit? var den ängsliga frågan vi ställde oss. Om repet gick sönder skulle vi förgås. Åter igen hördes den ängsliga viskningen: "Vad är det som håller fast repen?" Under ett ögonblick tvekade vi om vi skulle våga. Sedan utbrast vi: "Vårt enda hopp är att fullständigt lita på att repet håller. Vi har varit beroende av det under hela vår besvärliga resa. Repet kommer inte att svika oss nu." Ändå tvekade vi och var bekymrade. Då uttalades orden: "Gud håller i repen. Vi behöver inte vara rädda." Dessa ord upprepades sedan av dem som fanns bakom oss och åtföljdes av: "Han kommer inte att svika oss nu. Han har lett oss säkert ända hit."

Min make svängde sig sedan över den fruktansvärda avgrunden till det vackra fältet bortanför avgrunden. Jag följde omedelbart efter. Å, vilken känsla av lättnad och tacksamhet mot Gud vi kände! Jag hörde röster som triumferande prisade Gud. Jag var lycklig, fullkomligt lycklig.

Jag vaknade och fann att varje nerv i min kropp verkade darra på grund av den ängslan jag hade känt när jag passerade över den besvärliga avgrunden. Den här drömmen behöver ingen förklaring. Den gjorde ett sådant intryck på mitt sinne att troligtvis varje del i den kommer att förbli levande för mig i mitt minne."

Nästa citat är hämtat från *Early Writings*, s 71 av Ellen White:

"Jag såg att många inte inser vad de måste vara för att under nödens tid leva inför Herrens ansikte utan någon överstepräst i helgedomen. De som tar emot den levande Gudens sigill och beskyddas under nödens tid måste återspegla Jesu avbild fullkomligt. Jag såg att många försummade den förberedelse som är så nödvändig och att de i stället såg fram emot "vederkvickelsen", det vill säga det sena regnet, och hoppades att det skulle göra dem lämpliga att bestå på Herrens dag och leva inför hans ansikte. Å, hur många jag såg som saknade skydd under nödens tid. De hade försummat den nödvändiga förberedelsen. Därför kunde de inte ta emot det sena regnet som alla måste ha för att göra dem lämpliga att leva inför en helig Gud...Jag såg att ingen kunde få del av det sena regnet som inte

segrar över varje särskilt framträdande synd, över stolthet, självishet, kärlek till världen och över varje felaktigt ord och varje felaktig handling. **Vi bör därför komma Herren närmare och närmare och allvarligt söka den förberedelse som är nödvändig för att vi skall kunna bestå i striden på Herrens dag."**

**Bibliska
(fotnot)**

tolkningsprinciper

Fotnot: Följande fem bibliska tolkningsprinciper är en sammanfattning av de tolkningsprinciper som beskrivs i *"The Certainty of the Third Angel's Message"* av Louis Were.

Anmärkning. Vissa delar av *"bibliska tolkningsprinciper"* nedan kan i vissa delar kräva förkunskaper, men **det är möjligt att hoppa över det som man inte förstår och gå tillbaka till det sedan man läst vidare och fått mer kunskap.**

"Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa honom och vandra i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun. Han svarade inte med skymfard när han skymfades. Han svarade inte med hotelser när han fick lida. Han överlät sin sak åt honom som dömer rättvist. Våra synder bar han i sin egen kropp upp på korsets trä, för att vi skulle vara döda från synderna och leva för rättfärdigheten." (1 Petr 2:21-24).

Var och en som studerat de naturvetenskapliga ämnena matematik, fysik och kemi förstår att naturlagar (som ofta kan uttryckas i formler) ligger till grund för dessa ämnen. På samma sätt är hälsolagar oundvikliga för ett hälsosamt liv.

Eftersom den levande Guden har skapat samtliga dessa nämnda naturlagar är det inte svårt att förstå att andliga ting också styrs av principer som är lika verkliga. Eftersom Bibeln har inspirerats av Gud (2 Tim 3:16, 2 Petr 1:21 med flera) är det därför naturligt att denna bok innehåller givna tolkningslagar, som vi måste förstå för att få den djupa förståelse av Guds Ord som Gud vill ge oss för den svåra tid vi nu lever i strax före Jesu återkomst. Jesus varnar oss för faran att bli förvillade i väntan på denna stora händelse (Matt 24:3, 4). Därför uppmanar Han idag sina barn att som aldrig förr studera profetierna i samband med Hans återkomst. För att rätt förstå dessa profetior är det viktigt att vi förstår de profetiska tolkningsprinciper som ligger till grund för dessa.

Följande tolkningsprinciper är en sammanfattning av de viktigaste profetiska tolkningsprinciperna i Bibeln.

1. **Evangeliet och profetierna kan aldrig skiljas åt**

Bibelns två första kapitel handlar om det ostörda paradiset hos Gud. Bibelns två sista kapitel handlar om det återställda paradiset sedan synden utrotats. Samtliga kapitel däremellan är länkar i den kedja som beskriver Jesu återlösningens verk för en fallen mänsklighet (syndafallet beskrivs i 1 Mos 3 kap).

Jesu ord i Joh 5:39, *"...Skrifterna... vittnar om mig."*, har en djup betydelse. Symboler och liknelser i Gamla Testamentet, vilka pekar på Jesus Kristus, är ofta dolda för den ytliga läsaren, som vägrar låta den helige Ande avslöja mer än vad som "ligger på ytan".

"Och han (Jesus) började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad som var sagt om honom i alla Skrifterna." (Luk 24:27).

Ofta har vissa profetior skiljts från evangeliet därför att man inte helt förstått Guds avsikt med profetierna. Detta gäller inte minst de villkorliga profetior i Gamla Testamentet som aldrig uppfylldes på Guds förbundsfolk i Gamla Testamentet på grund av deras olydnad (se Jer 18:5-11). Samma sak (det vill säga profetior har skiljts från evangeliet) gäller vissa profetior i framför allt Danielsboken (till exempel Dan 11:45) och Uppenbarelseboken (till exempel Upp 16:16) där evangeliets strid har ersatts av en militärpolitisk konflikt. Visserligen är det sant att profetierna visar oss att Gud har framtiden i sin hand, men det är alltid fråga om kampen om människors frälsning. På ena sidan står Gud och Hans folk, som fått i uppdrag att förkunna evangeliet – på den andra Satan och hans undersåtar som drar människor bort från evangeliet. Låt oss aldrig beröva delar av Bibeln på dess viktigaste beståndsdel.

"Ty alla Guds löften har i honom (Jesus) fått sitt ja. Därför får de också genom honom sitt amen, för att Gud skall bli ärad genom oss." (2 Kor 1:20).

Det är ett mycket viktigt faktum att Gud i profetierna avslöjar framtiden för oss, så att vi kan förbereda oss för det som skall komma.

Det är anmärkningsvärt att det i Matteusevangeliet nämns för oss hela fyra gånger (16:21, 17:22-23, 20:17-19, 26:2) att Jesus omtalade för sina lärjungar om sin förestående död och uppståndelse. (Sammanlagt nämnde Han säkert detta mycket oftare för dem). Trots att Jesus försökte förbereda sina lärjungar på denna händelse avföll de samtliga i det kritiska ögonblicket, eftersom de inte förstod vad Jesus sade (Luk 18:34). Lärjungarna väntade på att Jesus skulle bli Israels store ledare som skulle befria nationen från det romerska oket (Luk 24:21). Lärjungarna såg en militär-politisk konflikt där de i stället skulle ha sett en evangeliets strid. Genom att fyra gånger i Matteusevangeliet nämna om Golgatadramat för sina lärjungar vill den helige Ande visa oss hur angelägen Han är att undervisa oss om slutstriden mellan Gud och Satan – där lagen och evangeliet är stridsfrågan – för att vi skall kunna förbereda oss ordentligt för den rasande slutstriden (se Joh 15:18-16:4).

Judarna som nation förkastade Jesus och Hans andliga rike, eftersom de väntade sig att profetior i Gamla Testamentet skulle uppfyllas genom att Messias skulle besegra den romerska ockupationsmakten och vinna jordisk och världslig makt åt judarna. Många bekännande kristna idag tolkar ändtidsprofetiorna på liknande sätt. De tror att ändtidsprofetiorna i framför allt Uppenbarelseboken handlar om en militär-politisk konflikt. *"Den plats som på hebreiska heter Harmagedon"* (Upp 16:16) tolkas bokstavligen som en geografisk plats i Palestina (Fotnot). Man tolkar alla termer i Uppenbarelseboken som uttrycks i judiska termer bokstavligen.

Med denna tolkningsuppfattning tror man att Guds varning i Upp 14 för **vilddjuret** och **dess bild** och **dess märke** handlar om en militär-politisk konflikt där Gud någon gång i framtiden skall befria de bokstavliga judarna i Palestina från deras nationella fiender ledda av vilddjuret och den falske profeten. Denna uppfattning kallas Futurism. De som har denna uppfattning riskerar att förkasta Gud och Hans budskap i slutstriden i samband med Jesu andra ankomst. -, på samma sätt som judarna som en nation förkastade Jesus och Hans budskap när Jesus kom första gången.

Fotnot: Harmagedon utläggs utförligt på sidan 186.

2. Jämför bibeltext med bibeltext för att få klarare ljus

Bibeln är i sin helhet en fullkomlig kedja, där en länk håller fast vid och förklarar en annan. Bibeln är med andra ord sin egen uttolkare. Bibeltext skall med bibeltext förklaras. Genom att tillämpa denna uttolkningsprincip vid studiet av Guds Ord undviker man de felaktigheter som felöversättning och ytlig läsning kan ge upphov till. Bibelns stora system av sanning kräver flitigt studium och kontinuerlig (läs-)ansträngning för att förstås i djupare mening – genom den helige Andes upplysning (1 Kor 2:13). Vi måste alltså hämta *"lite här, lite där"* (Jes 28:13) för att inte riskera att bli ett offer för villfarelser. Till och med profeterna själva studerade Bibeln flitigt för att förstå det som *"Kristi Ande i dem hänvisade på"* (1 Petr 1:11).

Låt oss tillämpa denna tolkningsprincip på ett enkelt exempel - de fyra evangeliernas beskrivning av inskriptionen på Jesu kors:

Matt 27:37: *"Detta är Jesus, judarnas kung"*

Mark 15:26: *"Judarnas kung"*

Luk 23:38: *"Detta är judarnas kung"*

Joh 19:19: *"Jesus från Nasaret, judarnas kung"*

Den fullständiga ordalydelsen var alltså: *"Detta är Jesus från Nasaret, judarnas kung"*

Den helige Ande inspirerade varje författare i Bibeln att skriva sin särskilda del av slutprodukten, som skulle bli en fullkomlig kedja. De enskilda författarna kände naturligtvis inte till denna slutprodukt, eftersom de som skrev de tidigare delarna av Bibeln inte kände till de som skulle skriva de senare delarna – eller dess verk. Härigenom förstår vi att Bibeln är en produkt av den levande, allvetande Guden.

3. Guds löften till Gamla Testamentets Israel uppfylls på Guds sanna församling i dag

Denna tolkningsprincip är grundläggande för förståelsen av profetiorna i Daniel och Uppenbarelseboken.

När Gamla Testamentets Israel (som ett folk) slutgiltigt förkastade Jesus som världens Frälsare ersattes de av ett andligt Israel, där Jesu apostlar skulle bli kärnan (Matt 19:28). Jesus sade till judarna:

"Har ni aldrig läst i Skrifterna: 'den sten som byggnadsarbetarna kastade bort har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, och underbar är den i våra ögon.' Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt." (Matt 21:42, 43; se även Dan 9:24, Matt 21:19).

Israel under Nya Testamentets tid är alltså detsamma som Guds sanna församling, se Rom 2:28-29, 9: 6-9, 22-26, Gal 3:7, 26-29, 4:21-31, Ef 1:22, 23, 2:11-22, Hebr 8:6-13. Genom tron på Jesus kan både hedningar och bokstavliga judar bli en del av det andliga Israel.

I 3 Mos 36 och 5 Mos 28 varnar Gud Israel för att om inte Israel *"lyssnar till Herrens, din Guds, röst, genom att noggrant hålla alla hans bud"* (5 Mos 28:1) skulle de till sist förströs bland hednafolken om de fortsatte att vara olydiga trots upprepade varningar. Villkoret för att Gud skulle samla Israel från alla folk till vilka de fördrivits av deras fiender framgår av 5 Mos 30:2, 3:

"Och du vänder om till Herren, din Gud, och lyder hans röst, i allt vad jag i dag befäller dig, du och dina barn, av hela ditt hjärta och av hela din själ, då skall Herren, din Gud, göra slut på din fångenskap och förbarma sig över dig. Herren, din Gud, skall då åter samla dig från alla folk, dit han har skingrat dig."

När Israel som nation gick under år 70 e Kr, när romarna krossade Jerusalem, skingrades Israels folk bland hedningarnas länder. Detta var en följd av att de förkastat Jesus som världens Frälsare. En del bekännande kristna har uppfattningen att när Israel återupprättades som nation år 1948 e Kr var det en uppfyllelse av löftet om återupprättelse ovan. Men villkoret för återupprättelse var: *"Och du vänder om till Herren, din Gud"*. Israel som nation har aldrig tagit emot Jesus som världens Frälsare. Därför har de aldrig erkänts av Gud som Hans egendomsfolk sedan det bokstavliga Israel ersattes av ett andligt Israel för 2000 år sedan.

4. Lagen om upprepning och förstärkning

I Mark 4:26-29 presenteras en liknelse, där säden som sås i jorden illustrerar det kristna livets utveckling, *"först strå, sedan ax och därefter fullmoget vete i axet"* (v 28). Denna utveckling, liknelsevis talat, är en princip som vi ofta finner i Bibeln. Låt oss kalla denna princip lagen om utveckling och förstärkning. Genom att använda denna princip ökar Gud vår kunskap om särskilt viktiga ting i Bibeln.

I 1 Mos 1:26-28 kan vi läsa om Guds skapelse av människan. I 2:7-25 upprepas denna skapelseakt med betydligt fler detaljer.

Matt 24

I Matt 24:e kapitel (som kallas Nya Testamentets lilla Uppenbarelsebok) framgår tydligt hur lagen om upprepning och förstärkning använts. I v 3 kan vi läsa om lärjungarnas fråga till Jesus om vilka tecken som skulle förebåda Jesu återkomst (även om de också frågade om templets förstörelse). I resten av kapitlet ger Jesus svar på denna fråga.

Faktum är att detta kapitel är indelat i tre delar. I v 4-14 sammanfattar Jesus tiden från Jesu och apostlarnas egen tid fram till Jesu återkomst. I v 15-28 upprepas denna beskrivning. Verserna 29-51 är ytterligare en sammanfattning av tidsperioden, även om tyngdpunkten här, i större utsträckning än i de två andra avsnitten, ligger på händelserna omedelbart före Jesu återkomst.

Matt 24 är alltså uppbyggt enligt principen om upprepning och förstärkning.

Danielsboken och Uppenbarelseboken

Danielsboken och Uppenbarelseboken är också grundade på lagen om upprepning och förstärkning, vilket är av stor betydelse för förståelsen av dessa båda böcker. Faktum är att dessa båda böcker

handlar om samma sak och därför kan betraktas som en bok. I själva verket är Uppenbarelseboken en upprepning och förstärkning av Danielsboken. I båda böckerna koncentreras händelserna mer och mer - enligt principen om upprepning och förstärkning - kring slutstriden mellan Gud (representerad av Israel) och Satan under den allra sista tiden här på jorden, se till exempel Dan 11:45-12:1, Upp 16:12-16, 17:8--14, 19:11-21.

Danielsboken

I Danielsboken tillämpas principen om upprepning och förstärkning i **kapitlen 2, 7, 8-9 och 10-12** - mer och mer detaljer presenteras (i kapitel 10 kan vi förstå att den sista profetian i kapitel 11-12 gavs till Daniel som svar på hans önskan om mer ljus över profetian i kapitel 9 - som i sin tur gavs till Daniel som svar på hans önskan om mer ljus över profetian i kapitel 8).

Alla fyra kapitlen innehåller en utläggning av de fyra världsriken **Babylonien, Medien-Persien, Grekland och Rom** (innefattande både det kejserliga Rom och det "efterträdande" påvliga Rom), eftersom samtliga dessa riken var (är) inblandade i frälsningsplanen, då de var (är) Israels förföljare. Profetiorna i kapitlen 8-9 och 10-12 innehåller emellertid inte det första av dessa världsriken, det vill säga Babylonien, eftersom detta rike antingen var mycket nära undergång (kapitel 8) eller redan hade besegrats (kapitel 10-12) av Medien-Persien när profetiorna gavs till Daniel.

Tyvärr har slutet av Daniel 11 ofta missförstått av bibeltolkare, eftersom dessa inte förstätt denna, och andra, bibliska tolkningsprinciper. Nu är det emellertid ett faktum att slutstriden i Dan 11:36-12:1 förklaras mer utförligt i "förstärkningen" i Uppenbarelseboken, varför ingen behöver sväva i det minsta tvivelsmål över innehållet i dessa verser.

Uppenbarelseboken

Sju är fullkomlighetens tal. De sju församlingarna i Upp 2-3, de sju sigillen i Upp 6-8 samt de sju basunerna i Upp 8-11 beskriver samtliga Guds folks erfarenheter från den första församlingen ända fram till Jesu återkomst. Här har vi ett exempel på upprepning och förstärkning, där tonvikten i varje upprepning läggs alltmer på den sista striden mellan gott och ont.

Striden mellan Gud och Satan, som beskrivs första gången i 1 Mos 3:15, upprepas och förstärks i den sista striden, som beskrivs utförligare i Upp 12-20 än någon annanstans i Bibeln. Dessa 9 kapitel innehåller i sin tur flera upprepningar och

förstärkningar av slutstriden, som vi finner i 13:3-4, 16:14, 17:14, 19:11 och 19:19. Samtliga dessa "strider" är alltså endast **en** och samma strid-slutstriden. I Upp 12:17 sammanfattas denna sista strid helt kort – och den upprepas och förstärks kraftigt i 13:11-14:20.

Slutstriden mellan Gud och Satan, representerade av det andliga Israel och det andliga Babylon, kommer att handla om Guds lag, se Upp 12:17 och 14:12. I Upp 16:12-16 upprepas och förstärks denna slutstrid om Guds lag. Slutstriden förstöras sedan ännu mer i 17:11-18. I 19:11-21 ges ytterligare en upprepning och förstärkning av samma konflikt.

5 Lagen om dubbel tillämpning

Det lokala avbildar det världsomfattande

Babylon var Israels huvudfiende i Gamla Testamentet. Eftersom Babylon är Israels huvudfiende i Upp.boken måste **Babylon** ha övergått från att vara **nationellt** i Gamla Testamentet till att vara **världsomfattande** i Nya Testamentet – precis som **Israel**.

Första gången Babylon nämns i Upp. boken är i Upp 14:8. Eftersom det här inte ges någon förklaring till vad Babylon är, förutsätts detta vara bekant sedan tidigare. I Gamla Testamentet förklaras detta mer utförligt.

Faktum är att Upp. Boken citerar Gamla Testamentet mer än 600 gånger. Nedan visas det nära sambandet mellan Upp. boken och Gamla Testamentet. **Det som är lokalt i Gamla Testamentet blir världsomfattande i Upp. boken**, vilket exemplifieras här:

Euftrat rann tvär igenom Babylon, se till exempel Jer 50:38 och 51:13.

- **Euftrat** nämns tillsammans med Babylon i Upp 16 (v12 och 19). I Upp 17:15 förklaras Euftrat vara "*folk och människomassor och folkslag och språk*".

Euftrat var orsak till Babylons välstånd genom handel och vattenförsörjning. På detta sätt tjänade Euftrat Babylon – och höll det uppe.

- I Upp 17:1 står det att skökan – det vill säga Babylon – "*tronar på många vatten*" (Euftrat). Det symboliska Babylon använder folken diktatoriskt för att förverkliga sin vilja - det vill säga för att

förfölja Guds folk, vilket förstås av 17:1-6, 8 och 12-15.

Babylon erövrades av Medien-Persien under ledning av Koresh (eller Kyros). Genom att avleda Eufrats vatten bort från Babylon kunde Koresh och hans arme komma in i och erövra det "ointagliga" Babylon – det vill säga genom att (på natten) gå på den torra flodbädden, se Jer 50:38, 51:36 ("hav" skall vara "flod" enligt grundtext och innehåll), Jes 44:27 ("havsdjupet" skall vara "floddjupet" enligt grundtext och innehåll). Se även Dan 5:22-30.

- **Euftrat torkar ut** i Upp 16:12. Detta skall förstås som det symboliska Babylons undergång, när det inte längre har folkens stöd och erkännande, se Upp 17:15-16. Genom tecken och under har folken bedragits av Babylon, se Matt 24:24, 2 Tess 2:8-12, Upp 13:14, 19:20 m fl. När bedrägeriet avslöjas vänder Euftrat svärdet **mot** Babylon, se Upp 17:16.

Koresh (eller Kyros) - i spetsen för sina meder och perser – **befriade det bokstavliga Israel** från Babylon, se Jer 44:25-45:5, Jer 50-51 (se ovan).

- Koresh (eller Kyros), som betyder "sol", hänсыftar på förebilden Jesus Kristus – "*rättfärdighetens sol*" (Mal 4:2). Koresh kallas "*min herde*" i Jer 44:28 - jämför Hebr 13:20 där Jesus är "*fårens store herde*". Koresh kallas Herrens "*smorde*" i Jer 45:1, vilka syftade på Kristus. Kristus betyder "den smorde" på grekiska. När Kristus kommer tillbaka med sina änglar **befriar Han sitt folk** från det andliga Babylon i den tid av nöd vars like aldrig förekommit enligt Dan 12:1 (precis som Koresh befriade det bokstavliga Israel från det bokstavliga Babylon).

Koresh och hans meder och perser kom från **öster** (från Babylon sett) i sitt krigståg mot Babylon, se Jer 41:2, 46:11 m fl.

- "Kungarna från **Östern** i Upp 16:12 är Kristus och Hans änglar, se även Upp 19:11, 14. De kommer från det bokstavliga öster, se Matt 24:27. Detta sker alltså när Euftrat torkar ut (16:12).

Gud **straffar** Babylon på grund av dess förföljelse mot Israel, se Jer 50:14-18, 50:33-37, 51:24-25, 51:34-37.

- Gud **straffar** det symboliska Babylon på grund av dess förföljelse mot det andliga Israel, se Upp 18:6, 18:20 och 19:2.

Sammanfattningsvis kan man alltså säga att de bokstavliga tingen grupperas kring Jesus, medan de symboliska tingen grupperas kring den helige Ande. Låt oss upprepa denna mycket betydelsefulla princip: **1)** bokstavligt före korset, **2)** symboliskt här på jorden efter korset och det bokstavliga Israels förkastande av Kristus – när Kristus tjänstgör som Överstepräst i himlen, **3)** bokstavligt från och med Jesu återkomst.

Låt oss ge några exempel på dubbeltillämpningen utanför Uppenbarelseboken. Först nämns Gamla Testamentets **bokstavliga** historia – därefter Nya Testamentets **symboliska** tillämpning:

Den **förste** Adam- fader till en syndig, dödlig ras.

- 1 Kor 15:45-49. Jesus, "*den siste Adam*" - fader till en syndfri, odödlig ras.

Eva – Adams fru.

- Ef 5:31-32, 1 Mos 2:23-24. Församlingen - bruden till "den siste Adam", Jesus.

1 Mos 14:18. Melkisedek, präst och kung i Salem (Jerusalem).

- Hebr 7:1-6, 15-17. Melkisedek avbildade Jesus, som regerar och är präst i det himmelska Jerusalem.

Abraham - far till Israels stammar.

- Rom 4:11-18, 9:6-9, Gal 3:7-9 m fl. Abraham far till **alla** som tror på Jesus Kristus.

Mose, befriaren från slaveriet i Egypten, laggivaren.

- Luk 4:18, Hebr 3:2-6, Apg 3:22, 7:37-40. Mose avbildade Jesus, befriaren från syndens slaveri (Upp 11:8), laggivaren.

1 Mos 17:9-14. Omskärelse.

- Kol 2:11-13. Omskärelsen symboliserar det nya livet i Jesus Kristus, som börjar i dopet.

2 Mos 16. Mannat i öknen.

- Joh 6:31-63. Jesus visar att mannat var en avbild på Honom själv, "*livets bröd*" (v 35).

4 Mos 21:8-9. Genom att se på den upphöjde ormen (i öknen) blev israeliterna botade från ormsticken.

- Joh 3:14-15, 8:28, 12:32. Avbildar Kristus på Golgata kors. Genom att se på Honom botas vi från de syndens sår som Satan åstadkommit. (Det kan påpekas att ormen egentligen symboliserar Satan (Upp 12:9), eftersom det egentligen var han som borde straffas för våra synder).

Templet i Gamla Testamentet (i Jerusalem).

- 1 Kor 3:9-16, Ef 2:20-22. Förebilden är det symboliska templet - församlingen.

De levitiska prästerna i Gamla Testamentet

- Förebilderna är 1) Kristus under Hans himmelska helgedomstjänst., se Hebr 8:1-6. 2) Alla troende som arbetar för Guds sak, se 1 Petr 2:9.

2 Sam 7:12-13, 15-16. David, Israels kung.

- Luk 1:32-33. Förebilden är Kristus som skulle regera som kung på Davids tron.

3 Mos 23:5, 6. Påsken samt det osyrade brödets högtid.

- 1 Kor 5:7-8. Förebilden är Kristus – Påskalammet – och Hans fullkomliga karaktär (osyrat bröd).

3 Mos 23:10-11. Viftofferskärven. "*Dagen efter sabbaten*" = på tredje dagen efter påsken på den 14:e dagen).

- 1 Kor 15:20, 23. Förebilden är Kristi uppståndelse som skedde på den tredje dagen, enligt avbilden.

Exemplen ovan kan mångfaldigas. Låt oss använda denna tolkningsprincip på ytterligare ett par exempel:

1) 1 Kor 11:23-29. Här **symboliserar** brödet och vinet Jesu kropp och blod.

2) Luk 10:16 lär oss att när Guds tjänare **förkunnar evangeliet** kommer Gud att förlåta synder eller låta dem bli oförlättna i himlen, beroende på om evangeliet tas emot eller förkastas. Det är detta som **Matt 18:18, 16:19, Joh 20:23** undervisar om. (Men dessa bibeltexter undervisar **också** om att en enskild församling kan utesluta syndare ur

församlingen, se 1 Kor 5). Enligt tolkningsprincipen lär oss alltså dessa bibeltexter inte att någon människa kan förlåta synder. Endast Gud kan förlåta synder.

6) Lagen om trippeltillämpning

Trippeltillämpningen grundar sig på att Kristus är centrum i vart och ett av följande tre riken:

- 1) **Guds bokstavliga rike på jorden** under det bokstavliga Israels tid med centrum i Jerusalem.
- 2) **Kristi andliga rike på jorden** med centrum i det andliga Jerusalem, det vill säga församlingen som når över hela jorden (se nedan).
- 3) **Kristi eviga rike**, där Hans regeringssäte är, bokstavligt talat, i det nya Jerusalem **på den nya jorden** (se nedan).

Nationella Israel (A) - Bokstavligt rike, det vill säga synlig kung, stad, tempel, offer, altare etc.

Andliga Israel (A) - Andligt rike, se Kol 1:13; 1 Petr 2:5, 9; Luk 17:20-21.

Den nya världen (A) - Bokstavligt synligt rike, se Upp 21-22 etc.

Nationella Israel (B) - Den heliga staden (Jerusalem).

Andliga Israel (B) - Joel 2:32, Upp 14:20 (Jerusalem omringad av Babylon), Upp11:2 (förföljelser mot Guds folk under medeltiden).

Den nya världen (B) - Upp 21:1-4.

Nationella Israel (C) - Guds tempel, se 2 Mos 25:8-9, 3 Mos 26:11-12.

Andliga Israel (C) - 2 Kor 6:16, 1 Kor 3:9-16.

Den nya världen (C) - Upp 21:2-5, ”...nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem.”

Nationella Israel (D) - Ett heligt folk, se 2 Mos 19:5-6.

Andliga Israel (D) - se 1 Petr 2:9, Matt 21:43.

Den nya världen (D) - Jes 66:22-23, Upp 21:3.

Nationella Israel (E) - Bokstavliga präster har heliga linnekläder, se 3 Mos 16:3-4, 32, 6:10; Hes 44:17-18.

Andliga Israel (E) - Andliga präster (1 Petr 2:9) bär nu andliga heliga kläder - Kristi rättfärdighet - Upp 3:4, 18; Jes 61:10.

Den nya världen (E) - I himlen skall helgonen bära vita, bokstavliga kläder, se Upp 4:4; 7:9, 13.

Nationella Israel (F) - Kristus gift med sitt folk, se Jes 54:5, Hos 2:16, 19.

Andliga Israel (F) - Kristus gift med sin församling, se 2 Kor 11:2, Rom 7:1-4, Ef 5:23-33.

Den nya världen (F) - Kristus gift med det nya Jerusalem, se Upp 21:9-10, 19:7-9 (här är Guds folk bröllopsgäster - se **footnot** nedan).

Footnot: Eftersom Guds barn är gäster (Upp 19:9) under Lammets bröllopsmåltid samt bruden i 19:7 är det nya Jerusalem (21:9-10) - detta är efter Jesu återkomst -, varför står det då att bruden är klädd i ”*de heligas rättfärdighet*” i 19:8 (egentligen ”*de heligas rättfärdiga gärningar*”, enligt grundtexten). Det rimligaste svaret är att vi här - omedelbart efter Jesu återkomst - får bekräftat för oss att det andliga Israel var Jesu brud under den förra ”tidsåldern”, det vill säga fram till Jesu återkomst. I skarven mellan dessa två ”tidsåldrar” framkommer båda dessa äktenskap i 19: 7-9.

Nationella Israel (G) - Bokstavligt Sion, se Ps 50:2, 2:6.

Andliga Sion (G) - det vill säga församlingen, se 1 Petr 2:5-8.

Den nya världen (G) - Evigt Sion, se Upp 14:1-5.

Nationella Israel (H) - Kristus regerar i Jerusalem, se Matt 5:34-35, Sak 8:3, Ps 132:13 (citrat från Ps 48:3).

Andliga Israel (H) - Kristus regerar i församlingen, se Ef 2:20-22, 2 Kor 6:16.

Den nya världen (H) - Kristus regerar på den nya jorden, se Upp 22:1-3.

Nationella Israel (I) - Fiender församlas sig bokstavligt mot Israel, se Jes 8:7-8; 54:15, 17; Hes 38-39.

Andliga Israel (I) - Fienden församlas sig symboliskt mot församlingen, se Upp 14:20, 16:14-16, 17:14, 19:19.

Den nya världen (I) - Fiender församlas sig bokstavligt mot de heliga inom det nya Jerusalem, se Upp 20:7-9 (jorden är emellertid här ännu inte nyskapad).

Sammanfattning

Som sammanfattning kan det vara lämpligt att avsluta med några bibeltexter som ofta missförstås.

144 000

"144 000 ur Israels alla stammar" (Upp 7:1-8) skall gå igenom de sju sista plågorna (Upp 16). Jämför Upp 14:1-5. Upp 7:5-8 räknar upp tolv stammar med vardera 12 000.

Låt oss nu gå till Upp 21:16-17, där det nya Jerusalems mått beskrivs: *"Staden bildade en fyrkant ...han mätte upp den med mätstången till 12 000 stadier. Dess längd, bredd och höjd var lika. Han mätte också upp dess mur till 144 alnar..."* 144 alnar är som bekant 12 gånger 12 alnar.

12 är Israels nummer (-12 stammar i Gamla Testamentet, - 12 apostlar i Nya Testamentet). **Det är inte siffrorna 144 000 och 144 (och 12000) som är det viktigaste, utan dess `bas` - 12** (144 000 = 12 gånger 12 gånger 1000, 144 = 12 gånger 12 samt 12000 = 12 gånger 1000).

Enligt den tolkningsprincip vi studerat ovan är **måtten symboliska** på det symboliska Israel – de **144 000** - det vill säga det symboliska Jerusalem (se Upp 11:2), eftersom det gäller tiden före Jesu återkomst.

I Upp 21:16-17 befinner vi oss efter Jesu återkomst. Det innebär att **måtten är bokstavliga** på det nya, bokstavliga, Jerusalem - **144 (och 12000)**.

Talet fyra

Det är betydelsefullt för oss att förstå talsymbolikens betydelse i Bibeln, inte minst i Upp. boken.

Talet fyra används i Bibeln som beteckning för helavärlden, det vill säga de fyra väderstrecken, se till exempel Jer 49:36 och Dan 7:2. Fyra änglar, fyra hörn och fyra vindar i Upp 7:1 innebär **hela** världen. Detta bekräftar för oss att de 144 000 som får Guds sigill i Upp 7 inte är det bokstavliga Israel – utan det andliga Israel (som omfattar hela världen). Eftersom talet fyra här är symboliskt är det logiskt att även talet 144 000 är symboliskt.

Symbolisk och bokstavlig eld

I Upp 19:20 talas om att *"vilddjuret och den falske profeten...levande kastades i eldsjön som brinner med svavel"*. Upprinnelsen till denna händelse finner vi i v 19 - där det andliga Israel `omringas` (symboliskt), det vill säga attackeras av det andliga Babylon (vilddjuret och den falske profeten). Jämför Upp 14:20, Dan 11:45 med flera. Det sägs här att attacken riktas mot Kristus och Hans änglar (se Upp 19:11-21), men i praktiken är det Guds folk, Jesu representanter, som förföljs – jämför Apg 9:1-5.

Eftersom förföljelsen mot Guds folk och Babylons undergång (under de sju sista plågorna i Upp 16) utspelas omedelbart **före** Jesu återkomst, kommer *"eldsjön som brinner med svavel"* (19:20) att bli symbolisk. Det bekräftas av att *"vilddjuret"* och *"den falske profeten"* också är symboliska termer. Det symboliska Babylon går under i den symboliska elden. Detta är samma händelse som i Upp 17:16, 18:8-9, 18, 19:3 (jämför Matt 13:30).

Låt oss nu gå till tiden efter Jesu återkomst - efter de 1000 åren - i Upp 20:7-10. Precis som det symboliska Jerusalem (det vill säga det symboliska Israel) omringas symboliskt av det symboliska Babylon omedelbart **före** Jesu återkomst, så kommer det nya bokstavliga Jerusalem att omringas bokstavligt av Satan och hans medhjälpare **efter** Jesu återkomst (Upp 20:9), efter de 1000 åren. I det första fallet går det symboliska Babylon under i en **symbolisk** eld (Upp 19:20). I det sista fallet går Satan och hans medhjälpare under i en **bokstavlig** eld (Upp 20:9).

Det symboliska Babylons undergång i symbolisk eld i Upp 17:16, 18:8-9, 19:3 med flera är citat från det bokstavliga Babylons undergång i bokstavlig eld i Gamla Testamentet (då Medien-Persien

besegrade Babylon under Koresh ledarskap), se Jer 50:32, 51:25, 30, 32 och 58. Därför kan vi lära oss mer om händelserna i Upp. boken genom att studera Jer 50-51.

Väderstrecket öster

Vid det här laget kan det vara lämpligt att se närmare på betydelsen av väderstrecket öster i Upp 16:12 (med flera). "Kungarna från Östern", det vill säga Kristus och "de himmelska härarna" (19:11, 14) - se sid 31 - kommer från **det bokstavliga öster** (Jesu återkomst).

I Matt 24:27 beskrivs samma händelse: "Ty liksom blixten **går ut från öster** och syns ända borta i väster, så skall Människosönens ankomst vara." I båda dessa fall är "öster" en översättning av det grekiska ordet "anatole" som (enligt Strong's Concordance) betyder "gryning", "uppgång".

Det är ett intressant faktum är att "ängeln med den levande Gudens sigill" i Upp 7:2 här kommer från "öster". Även i detta fall är "öster" en översättning av "anatole", trots att det här är fråga om tiden före Jesu återkomst. Ängeln som kommer från öster för att sätta Guds sigill på det symboliska Israel omedelbart före de sju sista plågorna kommer från **det symboliska öster (från den symboliska solen, Kristus, Mal 4:2) för att markera att budskapet har gudomligt ursprung**. Budskapet är de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12.

Budskapet i Upp 18:1-8 ger kraft åt de tre änglarnas budskap, så att "jorden lystes upp av strålgansen från honom (ängeln)" (v 1). Denna vers är ett citat från Hes 43:2: "Då såg jag Israels Guds härlighet komma från öster... och jorden lyste av hans härlighet." (v 1-5 upplyser oss om att Guds härlighet här kommer in i Guds tempel).

Även i Luk 1:78-79 finner vi "anatole": "för vår Guds innerliga kärleks skull. I kraft av den skall en **soluppgång** från höjden besöka oss för att ljus skall skina över dem som sitter i mörker och dödsskugga."

Ljuset symboliserar naturligtvis frälsningen i Jesus Kristus. I Mal 4:2 finner vi samma symbolik: "Men för er, ni som fruktat mitt namn, **skall rättfärdighetens sol gå upp, med läkedom under sina vingor...**"

Den bokstavliga solen, som ger jorden värme och liv, skingrar mörkrets skuggor. Det är inte svårt att förstå varför solen symboliserar Kristus som "kallat er från mörkret till sitt underbara ljus." (1 Petr 2:9). Se även 2 Petr 1:19.

"Jag (Jesus) har kommit för att de skall ha liv, ja liv i överflöd." (Joh 10:10).

I Bibeln finner vi genomgående att ljuset symboliserar frälsningen i Jesus Kristus, se till exempel Ps 84:12; Jes 9:2, 42:6-7, Joh 1:4, 7, 8; 8:12; 1 Joh 1:5; Jak 1:17.

7) Lagen om det första och det sista

I Upp 1:8, 17; 2:8; 21:6 och 22:13 kan vi läsa att Jesus är Alpha och Omega, den förste och den siste, vilket citerar Jes 44:6 (41:4) och 48:12. Detta har gett upphov till en tolkningsprincip i Gamla Testamentet och Nya Testamentet som kan kallas "Lagen om det första och det sista". Denna lag innebär att det finns ett samband mellan det första och det sista i Bibeln. Låt oss först använda denna lag allmänt.

Nedan görs jämförelser mellan **början på 1 Mosebok** och **slutet på Upp. boken**:

Gud skapade den första himlen och den första jorden.

Gud skapar en ny himmel och en ny jord.

Satan kommer till jorden och bedrar *här* för första gången.

Satan "kastas ut" och bedrar inte mer.

Människans första rädsla för Gud, då hon första gången gömmer sig för Honom efter att ha syndat mot Honom.

Människan är ej mer rädd för Gud eller gömmer sig för Honom.

Människan förvisad från Eden och livets träd.

Människan får tillbaka Eden och får åter igen rätt till livets träd.

Jorden förbannad.

Ingen mer förbannelse.

Dom uttalad över Satan.

Domen verkställd över Satan.

Den första Adam far till en genom synden förbannad ras.

Den siste Adam – Jesus (1 Kor 15:45) – far till en syndfri ras.

Det första löftet i Gamla Testamentet är att Jesus skulle komma för första gången (1 Mos 3:15). Det sista löftet i Nya Testamentet är att Jesus skall komma för andra gången (Upp 22:20).

De första ord av Jesus som nedtecknats i Nya Testamentet är: *"Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?"* (Luk 2:49). De sista ord Jesus yttrade innan Han återvände till himlen efter sin uppståndelse var: *"...jag far upp till min Fader och er Fader, till min Gud och er Gud."* (Joh 20:17).

1 Mosebok är boken om begynnelsen – om världen och allt som är där: liv, synd, död, människans släktleder, krig mm. Denna bok börjar med **"den levande Guden, som har skapat himmel, jord och hav och allt som är i dem"** (Apg 14:15). Boken slutar med **en död människa** i en kista (1 Mos 50:26).

Jesus, Skaparen och Återlösaren, nämns i Gamla Testamentets allra första vers (i egenskap av Skapare) såväl som i Nya Testamentets allra första vers (Jesus betyder 'Herrens frälsning' enligt Mat 1:21).

Den förste Adam, som gifte sig med Eva, är en avbild till 'den siste Adam' – Kristus som är gift med församlingen (se Ef 5:22, 23). 'Den förste Adam', den 'syndige' fadern, som **efterlämnade döden som ett arv till** sina barn framställs i Bibeln som en motsats till 'den siste Adam...**en livgivande ande**...*Den första människan var av jord, jordisk. Den andra människan kom från himlen...*' (1 Kor 15:45-49). *'Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande.'* (1 Kor 15:22). Se även Rom 5:14-19.

Lagen om det första och det sista i samband med lagen om avbild och förebild

När dessa båda lagar kan tillämpas samtidigt är det alltid så att **den första händelsen** blir **lokal och bokstavlig** (avbilden), medan **den sista händelsen** blir **världsomfattande och symbolisk** (förebilden). Låt oss ge exempel på detta.

Första gången Euftrat nämns i Bibeln är i 1 Mos 2:14. Där är Euftrat bokstavlig och lokal. Sista gången Euftrat nämns i Bibeln har den en symbolisk och världsomfattande betydelse, se Upp 16:12. Dessa båda bibeltexter blir då avbild respektive förebild till varandra.

I 1 Mos 14:18 talas för första gången i Bibeln om *"Melkisedek, kungen i Salem...Han var präst åt Gud den Högste"*. I Hebr 7:1-3, 11, 17 beskrivs förebilden (Jesus) till Melkisedek. Det som i 1 Mos 14:18 var lokalt, bokstavligt och begränsat blir här (sista gången Melkisedek nämns i Bibeln) andligt och världsomfattande.

I Daniels sista profetia i kapitel 10-12 är Koresh **den förste** kungen som framträder på scenen (10:1). Tidigare har vi sett (se sid 31) att Koresh var en avbild på Messias. **Den siste** kungen som framträder i profetian är Jesus Kristus (Mikael), se Dan 12:1. Koresh var en bokstavlig, begränsad, nationell kung. Jesus, förebilden, är de andlige kungen med obegränsad makt och härlighet.

I profetian i Dan 8 och 9 finner vi exempel på samma princip. Denna profetia gavs till Daniel under det sista året av babyloniskt styre (8:1) – just före Koresh 'ankomst'. Det var Koresh som utfärdade det första dekretet som gällde judarnas återvändande från det bokstavliga Babylon till Jerusalem för att återuppbygga templet (2 Krön 36:20-23). De 2300 dagarna skulle börja *"från den tid då ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas och byggas upp"* (9:25) – under kung Artasasta, några år senare (Esra 7).

Profetians första del gäller det bokstavliga Israels återkomst från det bokstavliga Babylon till det bokstavliga Jerusalem för att återuppbygga det bokstavliga Jerusalem med dess tempel (även om första befallningen att återuppbygga själva templet gick ut några år tidigare), se Dan 9:25.

Den sista delen av profetian om de 2300 dagarna (Dan 8:14) handlar om det andliga Israel som kommer ut från det andliga Babylon genom förkunnelsen av de tre änglarnas budskap (Upp 14:6-12, 18:1-6). Detta andliga Israel återvänder - andligen talat – till det symboliska Jerusalem för att återuppbygga det symboliska templet, staden och murarna (se Jes 58:12-14) i det symboliska

Jerusalem, som det symboliska Babylon förstört under sin 1260-åriga maktperiod.

Det sista är alltså en upprepning av **det första**, men det sista är alltid fråga om en symboliskt världsomfattande upprepning (det första är alltså bokstavligt och begränsat).

De 70 profetiska veckorna

Den första delen av de 70 profetiska veckorna som var "*bestämda*" (Dan 9:24) över det bokstavliga Israel handlar om judarnas återuppbyggnad av Jerusalem och dess tempel (9:25). **Avslutningen** av de sjuttio profetiska veckorna - de 490 åren - visar slutet på judarnas nationella nådatid. Romarnas förstörelse av Jerusalem och templet år 70 e Kr var det oundvikliga resultatet, några decennier efter det att det bokstavliga Israel inte längre var Guds egendomsfolk, se Dan 9:24-26.

Händelserna som ägde rum både i **början** och **slutet** på de sjuttio veckorna i Dan 9:24-27 är **avbilder** till det andliga Israels erfarenheter från och med 1844 e Kr, då de profetiska 2300 dagarna i Dan 8:14 började uppfyllas (de 490 dagarna är avskurna från de 2300 dagarna).

Från och med 1844 e kr kommer det andliga Israel ut från det andliga Babylon för att återuppbygga det andliga Jerusalem och det andliga templet, som båda symboliserar församlingen (2 Kor 6:16, Ef 2:20-22, Upp 11:1-2, fast i denna text handlar det om medeltidens församling). **Senare, i de avslutande scenerna**, försöker det andliga Rom (påvemakten) förstöra det andliga Jerusalem - det andliga templet, se Upp 14:12, 20; 16:12-16; 17:14; 19:19.

Profetian i Dan 7 - det gäller också profetian i Dan 2 - börjar med det bokstavliga Babylon (lejonet) och slutar med det symboliska, världsomfattande Babylon. Detta symboliska Babylon skall gå under i samband med Jesu återkomst (se Dan 7:11; jämför Upp 17:16, 18:8-9, 18 mfl).

Abel och Harmagedon

Det **första** mordet i Bibeln var Kains mord på Abel, se 1 Mos 4:8. Kain var, som bekant, broder till Abel. Båda två såväl erkände som tillbad den levande Guden, men det var bara Abel som tillbad på det rätta sättet. Det var endast Abel som tillbad Gud på det sätt som Gud föreskrev, se 1 Mos 4:3-5, Hebr 11:4. Kain vägrade att överge de avgudar som fanns i hans hjärta. Därför blev hans tillbedjan värdelös.

Kains mord på sin broder Abel är en avbild på det **sista** mordet i Bibeln (före Jesu återkomst), som beskrivs i Upp 13:15 (se v 11-18), 12:17; 14:12, 20; 16:12-16; 17:12-14 och 19:19. Här är det den fallna kristenheten som för krig mot Guds sista församling. Det är inte bara påvemakten, utan även de fallna protestantiska samfundet - vilka upphöjer söndagen som vilodag - som kommer att föra krig mot dem "*som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus*" (Upp 14:12). De av Guds barn som idag finns kvar i dessa fallna samfund skall emellertid inte lyfta svärdet mot Guds sanna församling, utan lämnar sina samfund som svar på uppmaningen i Upp 18:1-6 och 14:9-12.

Slutstriden, som beskrivits ovan, får sin **final** vid Harmagedon (Upp 16:16). Där ingriper Gud på ett alldeles särskilt sätt för att rädda det andliga Israel i dess yttersta nöd. Det andliga Babylon besegras därmed slutgiltigt. I detta världsomfattande, andliga Harmagedon i Upp 16:16 nämns Megiddo för **sista** gången i Bibeln. **Första** gången Megiddo nämns i Bibeln är i Jos 12:21. Här berättas om hur Gud skänker Israel seger över bland annat "*kungen i Megiddo*" (Jos 12:7, 21) vid Israels erövring av Kanaan. Megiddo är här lokalt och bokstavligt.

144 000 och 1600

I Upp 14:20 läser vi att Jerusalem är 1600 stadier i omkrets (1 stadie = ca 190 m; Här citerar den helige Ande från Hes 48:20). 1600 är lika viktig symbolik som de 144 000 i Upp 14:1.

Upp 14:1 och 20 hör ihop - enligt "lagen om det första och det sista". Dessa verser är början och slutet på kapitlet. I v 1 är 144 000 = 12 gånger 12 000. Nyckeltalet är här 12, Israels nummer.

De sju sista plågorna, som varnas för i 14:9-10 och som beskrivs i kapitel 16, faller utanför staden (det andliga Jerusalem) efter det att staden symboliskt omringats av det andliga Babylon.

Skall vi kunna förstå vad 1600 syftar på måste vi gå tillbaka till 14:1 och undersöka vad 144 000 står för.

1600 = 4 gånger 400. Fyrorna understryker att Jerusalem här är världsomfattande (de fyra väderstrecken, se Jer 49:36). Även multiplerna av 10 (12 gånger 12 gånger 1000 respektive 4 gånger 4 gånger 100) har en särskild betydelse, som förklaras på sid 248.

12 är alltså Israels tal. De 12 stammarna i Gamla Testamentet representeras av de 12 apostlarna i Nya Testamentet. Det nya Jerusalem har 12 portar, och

över dessa är skrivet "namnen på Israels barns **tolv stammar**" (Upp 21:12). Stadens stadsmur har 12 grundstenar, och "på dem stod **12 namn, namnen på Lammets 12 apostlar**" (Upp 21:14). Härav förstår vi kontinuiteten mellan det gamla och det nya förbundet.

Det bör emellertid tilläggas att talet 12 har olika betydelser i Bibeln. Talet 12 används alltså **inte uteslutande** för att symbolisera Israel.

Fyra världsriken (Dan 2, 7)

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7, 9).

De fyra världsriken

Danielsboken innehåller fyra historiska, profetiska, längder, se kapitel 2, 7, 8 och 11. Samtliga dessa fyra profetiska längder beskriver de fyra världsriken som (efter varandra) skulle finnas på jorden från profeten Daniels tid och fram till Jesu återkomst, se Dan 7:17-18. Den bibliska tolkningsprincipen "**upprepning och förstärkning**" lär oss att Dan 7 ger oss fler detaljer om dessa fyra världsriken än Dan 2, Dan 8 ger fler detaljer än Dan 7, samt Dan 11 ger fler detaljer än Dan 8. Historien visar också att fyra på varandra följande världsriken, vilka skulle komma att slå ned allt motstånd, har uppstått på jorden från Daniels tid.

Anm: I motsats till Dan 2 och 7 förekommer inte det babyloniska världsriket i Dan 8 och 11, bland annat därför att detta rike hade sin storhetstid bakom sig när Daniel fick upplysning om profetiorna i Dan 8 och 11.

De tre första världsriken

Det första världsriket (av de fyra), som i Dan 7 symboliseras av ett lejon (v 4), var det babyloniska riket (626-539 f Kr). I Nebukadnessars dröm om bildstoden av en människa i Dan 2 representeras det babyloniska riket av "*det gyllene huvudet*", vilket Daniel också säger (2:37, 38). Detta rike hade makten då Daniel fick synen i Dan 7.

Lejonet skulle följas av en björn (Dan 7:5), vilken är en bild på världsriket Medien-Persien (539-331 f Kr). Detta bekräftas av Dan 8:20. I bildstoden motsvaras björnen av bildstodens "*bröst och armar av silver*" (Dan 2:32). Här beskrivs detta som "*obetydligare än*" det babyloniska riket (2:39).

En leopard skulle komma efter björnen (Dan 7:6). Detta djur symboliserar nästföljande världsrike på scenen, Grekland (331-168 f Kr). Detta bekräftas av Dan 8:21 (se Fotnot). I Dan 2 framställs detta rike genom bildstodens "*buk och höfter av koppar*" (2:32). I 2:39 sägs att detta är det tredje världsriket.

Fotnot: I vissa bibelöversättningar står det "Javan", i andra bibelöversättningar "Grekland", i Dan 8:21. Men "Javan" syftar på Grekland.

Det fjärde världsriket

I Dan 2:39 kan vi läsa att dessa tre nämnda världsriken kommer efter varandra i tiden, varför vi förstår att även det fjärde och sista världsriket (2:33, 40-43) kommer efter de som har nämnts tidigare. Detta fjärde världsrike, som i bildstoden symboliseras av ben av järn samt fötter av järn och

lera, går under vid Jesu återkomst (2:33,34, 35, 44, 45). Riket är Rom (168 f Kr -) med dess två på varandra följande faser, kejsardömet (benen av järn) och påvemakten (fötterna av järn och lera som symboliserar stat och kyrka).

I Dan 7 framställs detta rike som ett fjärde djur, så stark och fruktansvärt att det inte fanns något djur i naturen som kunde symbolisera det:

"Det hade stora tänder av järn, det uppslukade och krossade" (7:7). Detta är samma beskrivning på Rom som förekommer på bildstoden, "*för järnet krossar och slår sönder allt*" (2:40).

De tio tårna på bildstoden i Dan 2:40-43 motsvaras av det fjärde djurets tio horn i Dan 7:7, 24. Den västra delen av kejsardömet Rom (det vill säga västra Europa), styckades mellan 351-476 e Kr av barbariska folkstammar, som översvämmande Europa vid den här tiden. Dessa symboliseras alltså av de tio tårna på bildstoden samt av de tio hornen i Dan 7.

I Dan 7:8 läser vi att "*ett annat horn*", i början "*litet*", följde efter de tio hornen och att det nya hornet stötte bort tre av dessa tio horn.

I v. 24 förklaras detta innebära att de tio hornen är tio kungar och att det nya hornet uppstår "*efter dem*". Här sägs också att det nya hornet är "*en annan*", "*som skall vara olik de förra och som skall slå ner tre kungar.*"

Det nya hornet är påvemakten, som växte fram ur kejsardömet Rom. Det nya hornet uppstod från det fjärde vilddjuret - det kejsarliga Rom - enligt Daniel 7. Rent geografiskt innebär det Västeuropa. Somliga påstår att detta nya horn är Antiochus Epiphanes, en grekisk kung som regerade c:a 175 f. Kr. (före Kristus). Men det nya hornet skulle växa fram ur kejsardömet Rom långt senare. Som tidigare visats kom det kejsarliga Rom efter det grekiska världsriket. I kapitlet "**Antiochus Epiphanes**" ges en utförlig förklaring varför det nya hornet inte kan vara Antiochus Epiphanes.

Tre av de tio kungarna som skulle slås ned av påvemakten var heruler, vandaler och östgoter, vilka på grund av sin arianska tro var starka motståndare till påven. Med hjälp av den världsliga makten slog påven ned dessa tre folkstammar, herulerna 491 e Kr, vandalerna 533 e Kr och östgoterna 538 e Kr.

När detta var fullbordat år 538 e Kr började påvemaktens mer än tusenåriga kungliga herravälde över Europa. Påvemakten skulle komma att regera

såväl **politiskt** som **andligt** över de riken i Europa som tidigare hade behärskats av de barbariska folkstammarna.

Enligt Dan 7:8 skulle det nya hornet vara "*olik*" de 10 rikena. Dessa tio rikena var politiska rikena som härskades av kungar. Påvedömet var en kyrkomakt som härskades av en påve. Men denna kyrka använde statsmakten för att förverkliga sina syften (t ex förfölja dem som vägrade lyda påvemaktens läror).

Det lilla hornets kännetecken

Det lilla hornet hade "*en mun, som talade stora ord*" (7:8). Detta syftar bland annat på att denna kyrka säger att dess präster har den Allsmäktiges makt att förlåta synder, vilket bland annat sker i bikten (hävdar man).

Påvemakten har också talat "*stora ord*" när den förändrat vilodagen från sabbaten till söndagen, i kraft av sin egen auktoritet (se citat på s 93, 94), trots att Tio Guds Bud lär oss att sabbatsdagen är ett evigt minnesmärke av Skapelsen (se 2 Mos 20:8-11). Denna förändring av vilodagen beskrivs i Dan 7:25: "...*Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar...*".

Påvemakten hävdar även att den har makt att skapa Kristus på nytt varje dag i mässan och sedan offra honom i de katolska templen. Mäsoffret blir här ett dagligt, oblodigt "Golgata-drama" som är *nödvändigt* för frälsningen (hävdar man). Detta är "*stora ord*".

Ytterligare exempel på "*stora ord*" är denna kyrkas anspråk på att vara ofelbar samt att påven skulle vara Jesu ställföreträdare på jorden. Denna makt säger också att den har makt att såväl öppna som tillsluta himlen för människorna. Alla dessa nämnda exempel innebär att "*tala stora ord*".

"*Ögon som liknade människoögon*" (Dan 7:8) betecknar mänsklig vishet (se Pred 2:14), vilket i sanning kan tillskrivas påvemaktens handlande under sin långa maktperiod.

Det lilla hornet skulle också få makt att "*föra krig mot de heliga (Guds folk) och besegra dem*" (v 21). Inkquisitionen, som pågick under århundraden under medeltiden, är det främsta och grymmaste exemplet på denna förföljelse som innebar döden för miljoner kristna på grund av att de vägrade lyda påvemaktens villfarelser. Valdenser, albigenser och hugenotter är några protestantiska folk som på detta sätt blev föremål för denna kyrkas intolerans och förföljelser.

Dan 7:25 lär oss att påvemakten skulle föra krig mot Guds folk under "*en tid och tider och en halv tid*" (Dan 7:25).

"*En tid och tider och en halv tid*" nämns även i Upp 12:14, som beskriver samma förföljelse mot Guds folk. Denna förföljelse beskrivs även i Upp 12:6, fast här används tidsbegreppet 1260 dagar. Detta kan inte syfta på 1260 verkliga dagar, eftersom ingen uttrycker sig så för att beskriva 3,5 verkliga år. Ingen hundägare skulle säga att hans hund (till exempel) är 1260 dagar. Han skulle säga att hunden är 3,5 år.

Anledningen att uttrycket 1260 dagar förekommer ovan är att det syftar på 1260 profetiska dagar. **En profetisk dag är ett verkligt år (4 Mos 14:34, Hes 4:6)**. Därför blir båda dessa profetiska tidsuttryck 1260 år, under vilka påvemaktens medeltida maktperiod varade. När Frankrike, genom general Berthier, invaderade Rom, förklarade Rom vara en republik, tog påven till fånga (och fördes till Frankrike, där han dog) och upphävde påvedömet år 1798 e Kr, tog påvemaktens 1260-åriga maktperiod slut (som alltså började 538 e Kr).

Anm: Bibelkommentatorer är i allmänhet överens om att "*tider*" i Dan 7:25 står i dualform och alltså innebär två tider. Hela uttrycket i denna vers blir då 3,5 tider, som är samma sak som 1260 dagar och 42 månader. En "*tid*" representerar alltså 360 dagar och 12 månader, som är ett *profetiskt* år.

Enligt Dan 7:7 och 24 skulle det romerska kejsardömet styckas i 10 delar. Det skedde mellan 351 e Kr och 476 e Kr när 10 folkstammar (östgoter, vandaler, heruler med flera) från olika väderstreck invaderade det västra romerska kejsardömet - ungefär Västeuropa - och lade det under sig.

I Dan 7:20 och 24 sägs tydligt att det nya hornet som sköt upp - påvemakten - skulle komma till makten **efter** de tio rikena. Påvemakten skulle alltså komma till makten någon gång efter 476 e Kr. Som tidigare nämnts kom påvemakten till makten 538 e Kr när östgoterna - den sista av de 10 folkstammarna - besegrades av påvemakten.

Vildjuret i Upp 13:1-10

"*Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog i vårt ställe, medan vi ännu var syndare.*" (Rom 5:8).

"Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva." (Rom 8:13).

Det är ett faktum att Upp 13:e kapitel bygger på Dan 7. De fyra vilddjuren i Dan 7 förenas till ett vilddjur i Upp 13:1, 2 - som här bland annat liknar en leopard, en björn och ett lejon. Detta vilddjur har tio horn (13:1), vilket är hämtat från Dan 7:7 och beskriver de kungariket som skulle följa på kejsardömet Rom (Dan 7:24).

De stora ord som det lilla hornet skulle göra sig skyldig till i Dan 7:8, 25 motsvaras av de händelser som beskriver vilddjuret i Upp 13:1-10, se v 1, 5, 6. I Dan 7:21, 25 talas om att det lilla hornet skulle föra krig mot de heliga och besegra dem. I Upp 13:7 talas om samma händelse, där vilddjuret skulle *"föra krig mot de heliga och övervinna dem"*.

Den tidsperiod under vilken det lilla hornet skulle ha stor makt, så att det kunde förfölja och förtrampa Guds folk, var alltså 1260 år (Dan 7:25). I Upp 13:5-7 beskrivs detta, fast här används 42 profetiska månader för att beskriva dessa 1260 år. Det kan nämnas att 1260 profetiska dagar likställs med 42 profetiska månader i Upp 11:2-3. (En profetisk månad blir då 30 profetiska dagar).

I Upp 13:1 sägs att denna makt – *"ett vilddjur...hade tio horn...och på sina horn tio kronor"*.

De tio hornen är desamma som i Dan 7 (v 7 och 24). Att vilddjuret med de tio hornen hade tio kronor innebär att detta vilddjur skulle regera efter det kejsarliga romarriket samt regera på det område (Västeuropa) som tidigare (efter det kejsarliga romarriket) regerats av de 10 folkstammarna. Eftersom det här handlar om ett religiöst rike - påvemakten - skulle dess makt över Västeuropas riken vara ett religiöst välde.

I Upp 13:2 kommer de karaktäristiska dragen från de fyra djuren i Daniel 7 fram. Samtliga dessa fyra världsriken bidrog med något till den katolska kyrkans religion.

Vilddjuret liknade en *"leopard"* (Grekland). Från Grekland härstammar läran om själens naturliga odödlighet. Vilddjuret *"hade fötter som en björn"* (Medien-Persien). Från Medien-Persien kommer läran om ofelbarheten (se Ester 1:19, 8:8, Daniel 6:8, 12). Från det babyloniska världsriket kommer söndagsfirandet. I Babylon tillbad man solen och tillägnade söndagen som särskild tillbedjansdag till solens ära (se Fotnot). Anledningen till att Johannes nämner djuren i

omvänd ordning i jämförelse med Dan 7 är att han ser sig tillbaka i tiden från Johannes dagar.

Fotnot: *"Söndagen (Sun-day) var den dag som hedningarna i allmänhet höll helig för att tillbe och ära deras främste gud, solen."* (David Jennings, D.D., född 1691, en kunnig skribent när det gäller forntiden, skrev detta i *'Jewish Antiquities'*, bok 3, kapitel 3).

"Söndagen var den dag på vilken hedningarna högtidligen tillbad solen och kallade den soldagen (Sunday)." (Thomas H. Morer, *'Dialogues on the Lord's Day'*, sid 32, London).

Ytterligare citat när det gäller förändringen av vilodagen finns på s 181 – 183.

"Bel...Merodak" som talas om i Jer 50:2 var solguden, den främste guden i Babylon.

Vilddjuret i Upp 17 (en mer utförlig utläggning i kapitlet "Upp 17:e kapitel")

"Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag alljämt lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." (Gal 2:19, 20).

"Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig, om ni söker mig av hela ert hjärta." (Jer 29:13).

Vilddjuret i Upp 17 (se v 3) har sju huvuden och tio horn precis som vilddjuret i Upp 13:1-10 (se v 1). Vilddjuret i Upp 13 har *"hädiska namn"* på sina huvuden (v 1). Vilddjuret i Upp 17 var fullt med *"hädiska namn"* (v 3).

I Mark 2:7 kan vi läsa att händelse inträffar när någon person eller organisation påstår sig kunna förlåta synder. Den katolska kyrkan påstår just detta: *"Prästerna förlåter synd i kraft av den makt som Kristus har gett dem."* (Joseph Debarbe, S. J. – *A Complete Catechism of the Catholic Religion*, s 279).

I Joh 10:33 kan vi läsa att händelse inträffar när någon upphöjer sig till Gud. *"Vi (påvarna) innehar här på jorden den Allsmäktige Gudens ämbete."* (Påve Leo XIII, *Encyclical Letter 'The Reunion of Christendom'* (daterad 20 juni, 1894).

Båda vilddjuren i Upp 13 och i Upp 17 betecknar **samma** makt, enligt lagen om **upprepning och förstärkning**. I Upp 13 görs ingen skillnad mellan den religiösa och den politiska delen av påvemakten. I Upp 17, däremot, görs en tydlig

skillnad, med fler detaljer. Vilddjuret i detta kapitel beskriver den politiska makten (statsmakten) - jämför Dan 7:3-7, 17. Kvinnan, som sitter på vilddjuret och styr det, beskriver den religiösa makten.

Upp 13:8 och Upp 17:8 - som liknar varandra till uttryckssättet - visar hela världen (med få undantag) skall tillbe påvemakten under den sista tiden.

I Upp 12:1 betecknar en ren kvinna Guds sanna församling (se Jes 54:5-6, 2 Kor 11:2, Ef 5:23-27). En avfallen församling beskrivs i Bibeln som en sköka (se Jer 3:20, Jes 1:21, Hes 23:2-4).

I Upp 17 är det en avfallen församling - den romersk-katolska kyrkan - som beskrivs här. Den är fallen på grund av sin "otukts vin", enligt v 2. (Jämför v 4 och Upp 18:2-3). "Otukts vin" symboliserar falska läror från världen (se Luk 5:37-39). Falska läror gör det svårare för oss att segra över synden, vilket är ett villkor för att kunna få evigt liv. Det är sanningen som gör oss fria från synden, se Joh 8:31-36.

Det bör påpekas att Gud har många av sina barn i den romersk-katolska kyrkan som lever upp till det ljus de fått. De befinner sig emellertid i fara på grund av de villfarelser som finns i denna kyrka. "Det är genom falska läror och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 671).

Skökan som sitter på vilddjuret (Upp 17:3) beskriver hur den religiösa delen av påvemakten använde den politiska makten för att förfölja Guds folk. I Dan 7:17 får vi veta att ett vilddjur i profetian betecknar en världslig makt. Vi såg tidigare att påvemakten skulle förfölja Guds folk i 1260 år (Dan 7:25). Det är inte svårt att hitta historiska bekräftelser på detta:

"Ingen protestant med historisk kompetens ifrågasätter det faktum att romersk-katolska kyrkan har utgjutit mer oskyldigt blod än någon annan institution som någonsin existerat." (W.E.H. Lecky - *History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe*, Volym 2, sid 40, Revised edition, år 1919).

Denna 1260 årlånga påvliga förföljelse mot Guds folk beskrivs i Upp 17:6 med orden:

"Kvinnan var berusad av de heligas blod." (v 6). Jämför Upp 13:5-7.

Mer än 50 miljoner kristna torterades och dödades under medeltiden av påvemakten eftersom dessa människor vägrade underordna sig påvemakten och acceptera dess lära.

Detta beskrivs också i Upp 13:5-7 med orden: "...under 42 månader...fick vilddjuret makt att strida mot de heliga och att besegra dem" (v 7).

Denna förföljelse mot Guds folk skedde alltså under 1260 år (Upp 13:5), från 538 e Kr till 1798 e kr. Som vi tidigare sett var det år 1798 som den franske generalen Berthier tågade in i Rom, den påvliga huvudstaden, förklarade Rom en republik, tog påven till fånga och upphävde påvedömet för en tid. I Upp 13:3 beskrivs detta som att påvemakten blev "såsom sårat till döds".

Dödssåret skulle läkas

Upp 13:3 lär oss emellertid att "dess dödliga sår blev läkt". Någon gång efter 1798 skulle påvemakten få tillbaka sin politiska makt, det vill säga statsmakten, och genom den återuppta förföljelserna mot Guds sanna församling. I Upp. 17:8 beskrivs detta med orden:

"Vilddjuret du såg, det var och är inte mer. Det kommer att stiga upp ur avgrunden och går sedan mot sin undergång. De som bor på jorden och som inte har sina namn skrivna i livets bok sen världens grund blev lagd, de skall förundras när de ser vilddjuret som var och inte är, men skall komma."

När Napoleons general Berthier tog påven till fånga och upphävde påvedömet 1798 såg det ut som om påvedömet aldrig mer skulle få någon verklig makt. Men profetiorna i Upp 13:3 och 17:8 (se ovan) visade att påvedömet skulle läkas. Den 11 februari 1929 undertecknade den italienske diktatorn Benito Mussolini och blivande påve Pius XII Lateranoförbundet, som upprättade Vatikanstaten som fri kyrka i en fri stat. Påvemaktens dödssår kommer att bli fullständigt läkt när denna makt någon gång i framtiden får möjlighet att använda statsmakten för att förfölja dem som vägrar underordna sig påvemakten och lyda den.

Upp 17:18 visar att påvemakten "regerar över kungarna på jorden" - det vill säga att påvemakten regerar över **samtliga** jordens regeringar - under den sista tiden.

En annan viktig profetisk tolkningsprincip (förutom principen om upprepning och förstärkning) innebär att **bibeltext skall med bibeltext förklaras**. Beskrivningen av påvemakten i Dan 7 kompletteras

med beskrivningen av påvemakten i Upp 13 samt i Upp 17.

Det kan noteras att Rom är känt för att vara byggt på sju kullar: "...de sju huvudena är sju berg som kvinnan sitter på..." (Upp 17:9).

Det kan tilläggas att vilddjuret i Upp 17 (v 3) befinner sig isolerad i en "öken". Detta beskriver påvemaktens situation under dödssåret, mellan 1798 och den tidpunkt då påvemakten åter igen kan använda statsmakten för att förfölja Guds folk.

Påvemakten förföljde Guds folk, så att de tvingades fly till "öknen" i Upp 12:14. "Öknen" symboliserar här en avskild, isolerad plats där det fanns få människor.

I Upp 17 befinner sig påvemakten i en "öken", vilket innebär att den blivit straffad av Gud och blivit "såsom sårat till döds" (Upp 13:3) så att den förlorat sin politiska och förföljande makt. Den hade inte samma inflytande över människomassorna som innan dödssåret. Den blev isolerad - i en "öken". Detta beskrivs i Upp 13:10 (1917 års översättning):

"Den som för andra bort i fångenskap, han skall själv bli bortförd i fångenskap. Den som dräper andra med svärd, han skall själv bli dräpt med svärd." (Upp 13:10, 1917 års översättning).

Skökan "var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor" enligt Upp 17:4. Detta är en träffande bild på påvemaktens rikedomar. Purpurrött och scharlakansrött är färgerna på kardinalernas och biskoparnas kläder.

Upp 13:3-8 beskriver hur påvemakten blev en världsmakt som tillbads under medeltiden och vars dödliga sår skulle komma att läkas.

"Församlingen skall gå ut i sin sista kamp klädd i Kristus rättfärdighets vapenrustning...Den mörkaste timmen i församlingens kamp mot onskans makter är timmen omedelbart före dagen för hennes slutliga befrielse" (Ellen White, *Från makt till maktlöshet*, s 492).

Vinstocken och grenarna

"Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och

inte bara för våra utan också för hela världens" (1 Joh 2:1, 2).

"Du (Josef) skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder." (Matt 1:21) – inte i deras synder.

"När han (Herren) kommer tillbaka är det inte för att rena oss från våra synder, inte för att ta bort bristerna i vår karaktär eller för att bota oss från svagheterna i vårt temperament och våra anlag. Om detta verk överhuvudtaget utförs för oss, kommer det att vara fullbordat före den tiden. När Herren kommer tillbaka skall de som är heliga fortfarande vara heliga... Men de som är orättfärdiga, ohelgade och orena kommer att förbli det för alltid." (Ellen White, *Council on Health*, s 44).

"En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft. (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

"Men många som bekänner sig följa honom bär på ängslan och bekymmer eftersom de inte vågar anförtro sig åt Gud. De överlämnar sig inte fullständigt till honom, därför att de ryggar tillbaka för de följer som en sådan överlåtelse kunde innebära. Om de inte överlåter sig själva **fullständigt** till honom kan de inte få frid." (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 330).

"Jesus ser skulden i det förflutna och ger förlåtelse, och vi får inte vanhedra Honom genom att tvivla på Hans kärlek. Känslan av skuld måste läggas ned vid foten på Golgata kors. Känslan av synd har förgiftat livets källor och verklig lycka. Nu säger Jesus, 'Lägg allt på mig. Jag ska ta hand om dina synder. Jag skall ge dig frid. Förvisa inte längre din självrespekt., för jag har köpt dig med priset av mitt eget blod. Du är min. Jag skall stärka din försvagade vilja. Jag skall ta bort dina samvetskval för synden.

"Vänd sedan ditt tacksamma hjärta till Honom, det hjärta som darrar av osäkerhet, och grip tag i det hopp som ligger framför dig. Gud tar emot ditt krossade, ångerfulla hjärta, och erbjuder dig fri förlåtelse. Han erbjuder dig att bli en del av Hans familj och med sin nåd hjälpa dig i din svaghet. Och den käre Frälsaren skall leda dig steg för steg.

Du lägger din hand i Hans hand och låter Honom leda dig. Sök efter Guds dyrbara löften. Om Satan lägger fram sina hot framför ditt sinne, vänd dig då bort från dessa och grip tag i löftena. Låt din själ tröstas av klarheten i dessa löften.” (Ellen White, *Website of EGW Writings: Letter 99*, 1896).

”Var inte nedslagen för att ditt hjärta känns hårt. Varje hinder, varje beständig fiende, bara ökar ditt behov av Kristus. Han kom för att ta bort stenhjärtat och ge dig ett hjärta av kött. Se upp till Honom för att få särskild nåd att segra när du utsätts för speciella prövningar. När frestelser ansätter dig, stå då orubbligt emot de onda uppmaningarna och säg till dig själv, ”Hur skulle jag kunna vanhedra min Frälsare?” Ropa till din kära Frälsare för att få hjälp med att offra varje avgud och avlägsna varje älsklings synd. Låt trons öga se Jesus stående inför Faderns tron där Han håller fram sina sårade händer när Han ber för dig. Tro att du får styrka genom din dyrbara Frälsare.” (Ellen White, *Australasian Union Conference Record*, 24 augusti, 1908).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”*’Vaka därför och be alltid.’* (Luk 21:36, *Reformationsbibeln*). En förening med den gudomliga makten varje ögonblick är nödvändig för att vi skall göra framsteg. Vi kan ha ett mått av Guds Ande, men genom tro och bön skall vi kontinuerligt söka mer av Anden. Vi får aldrig upphöra med detta.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 508).

”Gud kräver fullständig överlåtelse av hjärtat innan tillräknad rättfärdighet (förlåtelse) kan ske. Och för att bevara den tillräknade rättfärdigheten (förlåtelsen) krävs kontinuerlig lydnad genom aktiv, levande tro som verkar genom kärlek och renar själen.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 366).

”*Jag (Jesus) är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra.*” (Joh 15:5).

”*’Förbli i mig, så förblir jag i er.’* (Joh 15:4). Att förbli i Kristus innebär att ständigt ta emot hans Ande, ett liv med oförbehållsam överlåtelse i hans tjänst.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 676).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme**, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...Vi följer Gud på avstånd, och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

Tankarna och känslorna - som utgör karaktären - kan bli en lydig fånge hos Kristus

”*Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus.*” (2 Kor 10:5).

”Om tankarna är fel kommer känslorna att vara fel, och **tankarna och känslorna tillsammans utgör den moraliska karaktären.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 310).

”Vi måste hela tiden kämpa allvarligt mot onda föreställningar i sinnet. Vi måste orubbligt stå emot frestelsen att synda i **tanke** eller **handling**. Vi måste bevaras från **varje fläck** genom tro på honom som kan bevara oss från fall.” (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, s 109).

”Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med skuld.” (Ellen White, *Review & Herald*, 27 Mars, 1888).

”En **tolererad** oren tanke, en ohelig önskan som **ges näring**, och själen är fördärvad.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från

himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Om du kämpar trons kamp med all din viljekraft skall du segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

Anm: Det är uppenbart att varje tanke som ansätter oss kan besegras genom Guds kraft.

”Jag såg vidare att många inte inser hur de måste bli för att kunna leva inför Herrens åsyn utan en överstepräst i helgedomen under nödens tid (Fotnot). De som tar emot den levande Gudens inregel och får beskydd under nödens tid måste återspegla Jesu bild fullständigt.

Fotnot: Den nödens tid som här talas om inträffar under de sju sista plågorna, omedelbart före Jesus återkomst, när det inte längre går att få Guds förlåtelse (se s 67, 68). Den vederkvickelse, sena regn, som här nämns, innebär ett extra mått av den helige Ande, som Gud ger sitt folk för att de skall kunna härda ut under nödens tid.

Nödvändig förberedelse

”Jag såg att många försummade förberedelsen som är så nödvändig. De såg i stället fram mot ”vederkvickelsens tid” och ’det sena regnet’ och menade att detta skulle göra dem lämpliga att bestå på Herrens dag och leva inför hans åsyn. Åh, hur många såg jag inte som var utan beskydd under nödens tid! De hade försummat den nödvändiga förberedelsen, och kunde därför inte ta emot ”vederkvickelsen” som alla måste ha för att kunna leva inför en helig Gud.

”De människor som är villiga att tro att deras tillstånd är långt bättre än det verkligheten är, och som inte bryr sig om att bli omformade av profeterna och rena sig genom att lyda hela sanningen, kommer när plågorna faller att inse att de hade behövt bli tillhuggna och tillpassade för byggnaden. Men då finns det ingen tid till det och ingen Medlare ber för dem inför Fadern.

”Före denna tid har det fruktansvärt allvarliga påbudet blivit utfärdat: ”Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att rena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig” (Upp. 22:11).

”Jag såg att ingen kunde få del av ”vederkvickelsen” om de inte vinner seger över

varje synd, över stolthet, själviskhet, kärlek till världen och över varje felaktigt ord eller handling. Vi måste därför komma allt närmare Herren och uppriktigt söka den förberedelse som är nödvändig för att kunna bestå i striden på Herrens dag. Må var och en komma ihåg att Gud är helig och att inga andra än heliga varelser kan bo i hans närhet”. (Ellen White, *Early Writings*, s 71).

”Satans makt att fresta och bedra nu (1860) är tiofaldigt större än på apostlarnas tid.” (Ellen White, *Spiritual Gifts*, del 2, s 277).

”**Det enda sätt på vilket man kan tillväxa i nåden** är genom att osjälviskt utföra just det arbete som Kristus ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. **Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 101).

En eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv

”Han som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet fläckfria och med jubel – den ende Guden, vår Frälsare, genom Jesus Kristus vår Herre, honom tillhör ära och majestät, välde och makt före all tid, nu och i all evighet. Amen.” (Judas, v 24, 25).

”Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom varje dag, varje timme – genom att förbli i honom – som vi tillväxer i nåden.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Och alla vi som utan slöja för ansiktet **skådar** Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till hans avbilder, från härlighet till härlighet. Detta sker genom Herrens Ande.” (2 Kor 3:18).

”Det är genom att **betrakta** hans kärlek, genom att **dröja** vid den, genom att **dricka** den, som vi kan få del av hans natur.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389).

”**En fast blick på Frälsaren upphöjd på korset** kommer att göra mer för att rena sinnet och hjärtat från allt som är orent än alla vetenskapliga utläggningar av de mest värtaliga personer.” (Ellen White, *Brev 102*, 1894).

”Den som **ständigt ser på Jesus** kommer att se hans självförnekande kärlek och djupa ödmjukhet och kommer att avbilda hans exempel. **Stolthet, ärelystnad, bedrägeri, hat och själviskhet** måste rensas bort från hjärtat. Hos många är dessa onda karaktärsdrag **delvis** underkuvade, men inte grundligt utrotade från hjärtat. Under gynnsamma omständigheter dyker de upp på nytt och mognar till uppror mot Gud. Häri ligger en fruktansvärd fara. Att bevara någon synd är att hålla fast vid en fiende som bara väntar på ett obehagligt tillfälle för att förorsaka vår undergång.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 174, 175).

”Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa **en eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv**. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 83).

Betydelsen av bibelläsning och bön

”Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.” (Matt 4:4).

”Helga dem i din sanning, ditt Ord är sanning” (Joh 17:17). Om man studerar och lyder Guds Ord verkar det i hjärtat och undertrycker alla oheliga egenskaper. ” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 100).

”Varför låter sig våra ungdomar, men även de som uppnått mogen ålder, så lätt ledas in i frestelse och synd? Det beror på att man inte studerar och mediterar över Guds Ord som man borde.” (Ellen White, *Review & Herald*, 21 augusti, 1888).

”Det är viktigt att leva av varje ord från Gud, annars kommer vår gamla natur att åter kräva sin rätt.” (Ellen White, *Review & Herald*, 12 oktober, 1897).

”Tidigt på morgonen, medan det ännu var mörkt, steg Jesus upp och gick till en enslig plats och bad där.” (Mark 1:35). Se även Matt 26:36, 41 och Luk 5:16.

”Be oavbrutet.” (1 Tess 5:17).

”Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

”Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outtröttlig bön.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-32.

”När en människa utandas en intensivt innerlig bön till Gud finns det i den intensiteten och innerligheten ett löfte från Gud att han skall besvara den bönen på ett överflödande sätt...bönen måste sändas upp med fast tro. Då skall den nå fram till nådastolen. Håll ut i bönen utan att förtrötta. Gud säger inte `be en gång, så skall jag svara dig`. Han säger att vi skall be outtröttligt och tro att vi har det vi ber om. Då skall vi få det. Gud skall besvara vår bön.” (Ellen White, *The Gospel Herald*, 28 maj, 1902).

Den himmelska helgedomen ”förtrampas” (Dan 8:11, 13)

Påvemakten har ”trampat ner” Kristi helgedom

”Eftersom han (Jesus) lever för evigt, har han ett oföränderligt prästämbete. Därför kan han också **helt och fulltfrälsa** dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att be för dem.” (Hebr 7:24,25).

"I honom (Jesus) är vi friköpta genom hans blod och har förlåtelse för våra synder..." (Ef 1:7).

"Jag (Jesus) har fått **all makt** i himlen och på jorden." (Matt 28:20).

"Det är endast genom Guds nåd, förenat med de allvarligaste ansträngningar från vår sida, som vi kan vinna seger." (Ellen White, *Review & Herald*, 4 januari, 1881).

I Dan 8:e kapitel finner vi den tredje profetiska längden i Danielsboken om de fyra världsrikerna (enligt principen "upprepning och förstärkning"). (Men det babyloniska världsriket nämns inte här, bland annat därför att det då hade sin storhetstid bakom sig). Daniels syn beträffande baggen och bocken (v 1-8) förklaras i samma kapitel symbolisera Medien-Persien respektive Grekland, se v. 20-21. I vissa bibelöversättningar står det Javan i Dan 8:21. Men Javan är det hebreiska ordet för Grekland. Därför står det Grekland i stället för Javan i vers 21 i till exempel King James Bible och Revised Standard Version.

"*Det stora hornet*" i bokens panna (v 5, 8) symboliserar Alexander den store (v 21) som besegrade Medien-Persien (v 5-8). Vid Alexanders död delade fyra av hans generaler det grekiska imperiet emellan sig, vilket profetian förutsade, se v 8 och 22.

Därefter skulle det uppstå "*ett nytt litet horn*" som "*växte till kraftigt*" (v.9). Detta nya horn, det vill säga nya världsrike, är detsamma som "*det nya hornet*" i Dan 7:20 - påvemakten. Det är emellertid viktigt att veta att i Dan 8 (i motsats till Dan 7) beskrivs det kejserliga och påvliga Rom **samtidigt**. Vad kejsardömet gjorde bokstavligt, det gjorde påvemakten i symbolisk mening.

I Dan 8:11 står det bokstavligt, enligt den hebreiska grundtexten: "...*Platsen för hans helgedomkastades ned*" (*The Interlinear Bible*, Baker Book House. Jämför 1917 års översättning). Det kejserliga Rom förstörde helgedomen ("*Platsen för hans helgedom kastades ned*") i Jerusalem när denna stad förstördes av denna makt år 70 e Kr.

Påvemakten uppfyllde också ovanstående profetia, det vill säga "*hans (Kristi) helgedoms boning slogs ned*" (v 11, 1917 års översättning). Kristi helgedom som "*slogs ned*" ("*kastades ned*", enligt grundtexten) syftar inte bara på det kejserliga Roms förstörelse av den jordiska helgedomen i Jerusalem, utan också på påvemaktens "nedkastande" av den himmelska helgedomen.

Bibeln lär oss att **den jordiska helgedomen och dess prästtjänst** i det levitiska gudstjänstsystemet var en "**avbild**" till **den himmelska helgedomen och Kristi prästtjänst** där, enligt Heb 8:1-5:

"*Detta är huvudpunkten i vad jag har att säga: Vi har en överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himlen och förrättar tjänst i helgedomen, det sanna tabernaklet, som Herren själv har rest och inte någon människa... Vad de (de levitiska prästerna) tjänar är en avbild av de himmelska tingarna, så som det blev sagt av Gud till Mose då han skulle uppföra tältet: 'Se till att du gör allting efter den förebild som jag visade dig på berget' (2 Mos 25:40).*" (jämför **2 Mos 25:9, Apg 7:44, Heb 9:23-24** m fl).

Påvemakten kunde inte göra slut på Kristi översteprästerliga tjänst rent bokstavligt, men genom att ta bort kunskapen om Kristi prästtjänst och ersätta denna med en jordisk prästtjänst (bikten, mässoffret) och nya medlare (påven, prästen, Maria och helgonen), så uppfyllde påvemakten profetian i Dan 8:11. Syndernas förlåtelse är en viktig del av Kristi översteprästerliga tjänst. Genom att ersätta Kristi himmelska prästtjänst med en jordisk prästtjänst, där man påstår att man kan få syndernas förlåtelse, uppfylls profetian att "*hans (Kristi) helgedoms boning slogs (kastades) ned*" (Dan 8:11).

Jesu översteprästerliga tjänst

Det faktum att påvemakten "*kastade ned*" Kristi helgedomstjänst i den himmelska helgedomen talas om även i Upp 13. Tidigare har visats att detta kapitel bygger på Dan 7, men **Upp 13 citerar även från Dan 8**.

Förtrampandet av "*stjärnorna*" (Guds ljusbärare) i Dan 8:10 beskriver samma förföljelse mot Guds folk av påvemakten som i Dan 7:21 och 25. Denna förföljelse beskrivs också i Upp 13:7, där "*vilddjuret (påvemakten) gavs makt att strida mot de heliga och att besegra dem*".

Liknande jämförelser kan göras mellan Dan 8:11 - där påvemakten "*kastade ned*" Kristi helgedomstjänst - och Upp 13:6. I denna vers kan vi läsa att vilddjuret "*öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel och dem som bo i himmelen*".

Guds namn "*Jesus*" betyder "**Herrens frälsning**" (Matt 1:21). Påvemakten lärde folket att söka syndernas förlåtelse hos påvar och katolska präster i stället för att själva söka den hos Kristus i den himmelska helgedomen. Påvemakten har gjort sig

skyldig till hädelse genom att påstå att den har Guds makt att förlåta människornas synder, vilket är Bibelns definition av hädelse (se Mark 2:7, 13:6).

Bibeln definierar också hädelse som likställdhet med Gud (se Joh 10:33, Matt 26:63-65). Påvemakten har gjort sig skyldig till hädelse genom att påstå att denna makt - med påven som Guds ställföreträdare på jorden - bland annat har makt att förändra Guds lag (se sid 93, 94).

Genom att "kasta ned" (Dan 8:11) Jesu Kristi helgedomstjänst och ersätta den med en jordisk prästtjänst kom påvemakten att häda Guds "namn och hans tabernakel" (Upp 13:6), eftersom Jesu prästtjänst i det himmelska tabernaklet - "hans tabernakel" - är nödvändig för vår frälsning:

"Det är ju inte änglar han tar sig an, utan vad han tar sig an är Abrahams barn. Därför måste han i allt bli lik sina bröder för att kunna bli en barmhärtig och trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud för att försona folkets synder. Eftersom han själv har lidit och blivit frestad kan han hjälpa dem som frestas." (Hebr 2:17-18).

Den grekiska grundtexten (se *The Interlinear Bible*, Baker Book House) lär oss i vers 17 att Jesus i egenskap av överstepräst inför Gud skulle "försona" (förlika) folkets synder". Kristi försoningsverk är alltså inte begränsat till Jesu offer på Golgata kors, utan fortsätter i den himmelska helgedomen. Detta bekräftas av nedanstående bibeltexter:

"Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet", "Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig." (1 Joh 1:7, 9).

"Men eftersom Jesus lever för övrigt, har han ett prästämbete som varar för evigt. Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem." (Hebr 9:24, 25).

"Han gick en gång för alla in i helgedomen, inte med blod av bockar och kalvar, utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning." (Hebr 9:12).

I denna bibeltext framgår det tydligt att Jesu död på Golgata kors är absolut nödvändigt för att Jesus som överstepräst skulle vinna "evig återlösning" åt oss. Men det är i den himmelska helgedomen återlösningen (försoningen) sker.

De sanningar vi bör känna bäst till

"Så har inte heller Människosonen kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många." (Matt 20:28).

*"Men om ni där söker Herren, din Gud, skall du finna honom, om du söker honom av **hela** ditt hjärta och av **hela** din själ."* (5 Mos 4:29).

"Gud kräver att vi överlämnar **hela vårt hjärta** till Honom innan rättfärdiggörelse (förlåtelse) kan ske. Och för att bevara rättfärdiggörelsen (förlåtelsen) krävs **kontinuerlig lydnad** genom aktiv, levande tro som verkar genom kärlek och renar själen." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 366).

Anm: Det är uppenbart att fullständig överlåtelse är ett villkor för att få Guds förlåtelse. För att behålla Guds förlåtelse krävs kontinuerlig lydnad genom en levande tro på Jesus Kristus.

Som vi såg i Hebr 2:17-18 kan vi genom Jesu (död och) översteprästerliga tjänst få *både* syndernas förlåtelse och kraft till att lyda Guds lag.

"Satan tänker ut otaliga metoder att lägga beslag på våra tankar, så att de inte blir upptagna med **det verk som vi bör känna bäst till**. Den störste av alla bedragare hatar de stora sanningar som uppenbarar **försoningsoffret** och **en medlare som har all makt och kraft**." (Ellen White, *The Great Controversy*, s 488).

Detta lär oss alltså att följande två sanningar är de sanningar som vi bäst bör känna till av alla sanningar:

1). Guds förlåtelse för våra synder genom Jesu död för vår skull.

2). Guds gränslösa kraft till att övervinna våra synder helt och hållet genom Jesu medlartjänst.

"Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden."(Matt 28:20).

Dessa två sanningar är de sanningar som Satan fruktar allra mest att vi skall få kunskap om.

"De som vill få del av fördelarna med Frälsarens **medling** bör inte tillåta något att komma i vägen för deras plikt att **fullkomna heligheti** gudsfruktan." (Ellen White, *The Great Controversy*, s 488).

"Allt förmår jag genom Kristus som ger mig kraft." (Fil 4:13).

Barmhärtighet och nåd till hjälp

"Vi har inte en Överstepräst som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt, på samma sätt som vi, men utan synd. Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få **barmhärtighet** och **finna nåd till hjälp** i rätt tid." Hebr 4:15, 16.

Genom Jesu död och översteprästerliga tjänst kan vi få "barmhärtighet" (förlåtelse) och "nåd till hjälp (kraft till lydnad) i rätt tid".

"Han (Jesus) är församlingens **Överstepräst**, och han har ett verk att utföra som ingen annan kan utföra. Genom hans nåd kan han bevara varje människa från överträdelse." (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 februari, 1900).

"Synd är överträdelse av lagen." (1 Joh 3:4).

"Därför kan han också **helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att mana gott för dem.**" (Hebr 7:25).

"Påvedömet är den mänskliga naturens religion, och den stora massan av människor älskar **en lära som tillåter dem att synda, men ändå befriar dem från syndens konsekvenser.**" (Ellen White, *Signs of the Times*, 19 februari, 1894).

"Det är genom falska läror och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 671). Se **Joh 8:31-36**.

"Tala och handla så som den som skall dömas efter frihetens lag." (Jak 2:12).

"Snart måste vi avlägga räkenskap inför Gud för alla våra gärningar. Denna räkenskap sträcker sig till våra **minsta** handlingar, ord och tankar och gäller även det omedvetna inflytandet...från våra liv." (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 augusti, 1884).

"När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle **bestå provet** och vara **lydiga i allt.**" (2 Kor 2:9).

Varje tanke lydlig fånge hos Kristus

"Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi gör varje tanke till en lydlig fånge hos Kristus." (2 Kor 10:5).

"Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med skuld." (Ellen White, *Review & Herald*, 27 Mars, 1888).

"Om vi skall kunna bevara vår trohet mot Gud... måste vi ofta komma till Gud i bön och hålla varje känsla och varje lidelse i lugn underkastelse för förnuft och samvete. Vi skall då avlägsna alla oheliga fantasier och göra varje tanke till en lydlig fånge hos Kristus. Genom allvarlig bön och en levande tro kan vi stå emot Satans attacker och hålla våra hjärtan fläckfria från besmittelser." (Ellen White, *Signs of the Times*, 4 oktober, 1883).

"De som representeras av de oförståndiga jungfrurna (Matt 25:1-13)...har inte överlåtit sig själva till att låta den helige Ande verka i dem. De har inte fallit på Klippan Kristus Jesus och tillåtit sin gamla natur att brytas upp. Dessa representeras också av stenig mark (Matt 13:20-21). De tar villigt emot Ordet, men de misslyckas med att tillägna sig dess principer. Ordets inflytande stannar inte kvar hos dem. Anden verkar på människans hjärta och skapar med hennes önskan och medgivande en ny natur i henne. Men dessa som representeras av de oförståndiga jungfrurna har nöjt sig med ett ytligt verk. **De känner inte Gud. De har inte studerat hans karaktär. De har inte haft gemenskap med Gud. Därför vet de inte hur de skall lita på Gud, hur de skall se på honom och leva.** Deras tjänst för Gud förfaller till en formsak." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 411).

"Den som håller hela lagen men bryter mot **ett enda bud är skyldig till allt.**" (Jak 2:10).

Synd först när vi ger efter för frestelsen

"Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk **från deras synder.**" (Matt 1:21).

"Jesus kom inte för att frälsa människorna i deras synder, utan från deras synder. Om hans Ande förblir i hjärtat kan inte synden vistas där. (Ellen White, *Review & Herald*, 16 mars 1886).

"...Guds utvalda är de som tror att Jesus kan och skall frälsa dem personligen från synden." (Ellen White, *Review & Herald*, 1 Augusti 1893).

”**Varje gång** en människa tar avstånd från synden, som är överträdelse av lagen, kommer hans liv att stämma överens med lagen, i **fullkomlig lydnad**. Detta är den helige Andes verk.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 6, s 92).

Det är viktigt att konstatera att synd inte är någonting vi **är**, utan någonting vi **gör**. En omvänd person har fortfarande kvar en fallen natur och kan därför frestas genom onda böjelser i sin natur. Men en frestelse i sig är inte synd. Det är först när vi **ger efter** för en frestelse i tanke, ord eller gärningar som vi syndar:

”*Var och en som frestas dras och lockas av sitt eget begär. När så begäret har blivit **havande** föder hon **synd**.*” (Jakob 1:14-15).

”*Synd är överträdelse av lagen.*” (1 Joh 3:4; jämför Rom 3:20, 7:8).

Genom Andens kraft kan vi emellertid stå emot varje frestelse (se 1Kor 10:13, 2 Petr 2:9).

”En **tolererad** oren tanke, en ohelig önskan som **ges näring**, och själen är fördärvad.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

”Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om **de avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med skuld.” (Ellen White, *Review & Herald*, 27 Mars, 1888).

”*Var alltså fullkomliga så som er Fader i himlen är fullkomlig.*” (Matt 5:48).

Fullkomliga i vår ”sfär”

Vi kan vara fullkomliga i vår ”sfär”, precis som Gud är fullkomlig i sin ”sfär”.

Det bör tilläggas att även om vi är fullkomliga i dag är det ingen garanti för att vi är fullkomliga i morgon. Vi måste bli omvända varje dag på nytt för att Kristus genom tron skall förbli i våra hjärtan, genom den helige Andes kraft (1 Kor 15:31).

”...om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder...” (Rom 6:16). Om vi ger efter för vrede, lusta, girighet, hat, själviskhet, eller varje annan synd, blir vi syndens slav. *’Ingen kan tjäna två herrar’* (Matt 6:24). Om vi tjänar synden kan vi inte tjäna Kristus. Den kristne kommer att känna ingivelser till att synda, eftersom *’köttet har begär*

mot Anden’ (Gal 5:17). Men Anden kämpar mot köttet och utkämpar en ständig strid. Det är här som Kristi hjälp behövs. Mänsklig svaghet förenas med Guds kraft, och tron utropar, *’Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.’* (1 Kor 15:57).” (Ellen White, *Messages to Young People*, 114).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme**, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...Vi följer Gud på avstånd, och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

”Kiv och strid kan inte uppstå bland dem som behärskas av Guds Ande” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 227).

”De som tar emot varje uppmaning från Gud och uthärdar varje prov och övervinner, till vilket pris som helst, har tagit emot det sannfärdiga Vittnets råd och skall ta del av det sena regnet” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 187).

”De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: Här talas om de makter som skall regera på jorden under slutstriden (se Upp 19:19-21).

”Om du kämpar **trons kamp** med **all din viljekraft**, då kommer du att segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

”...Salig är den som inte måste döma sig själv för det som han har valt att göra. Men den som äter och samtidigt hyser betänkligheter **är dömd**, eftersom det inte sker av tro. Ty **allt** som inte sker av tro är synd.” (Rom 14:22, 23).

Innan ljuset kommer finns ingen synd (skuld)

"Vi älskar, därför att han först har älskat oss." (1 Joh 4:19).

"En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft. (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

Det är viktigt att förstå att det vi inte fått kunskap om är inte synd – det vill säga skuld - enligt Bibeln.

"Om jag (Jesus) inte hade kommit och talat tilldem, skulle de inte ha synd. Men nu har de ingen ursäkt för sin synd." (Joh 15:22).

"Gud har länge haft överseende med okunnighetens tider, men nu uppmanar han människorna, alla och överallt, att de skall omvända sig." (Apg 17:30).

"Ängeln sade: 'Om ljus kommer, och vi inte bryr oss om det ljuset eller förkastar det blir följderna fördömlig och Guds ogillande. Men innan ljuset kommer finns ingen synd, eftersom det inte finns något ljus att förkasta.'" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 116).

"Bland hedningarna finns det sådana som tillber Gud utan att veta om det, sådana som aldrig fått ljuset genom mänsklig förmedling, men de kommer inte att gå under. Trots att de är okunniga om Guds skrivna lag, har de hört Guds röst tala till dem i naturen och har gjort det som lagen kräver. Deras gärningar vittnar om att den helige Ande har berört deras hjärtan och de erkänns som Guds barn." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 638).

"Det finns ingen ursäkt för att synda" (samma källa, s 311).

"Låt ingen bedra sig själv när det gäller detta ämne. Om du hyser **stolthet, självaktning, kärlek till rangplatser, högfärd, oheliga ambitioner, klagan, missnöje, bitterhet, förtal, lögn, bedrägeri, skvaller**, då bor inte Kristus i ditt hjärta. Det bevisar att du har Satans, och inte Jesu, sinnelag och karaktär, eftersom Jesus var saktmodig och ödmjuk i hjärtat...Det måste vara fråga om grundliga omvändelser hos dem som påstår att de tror på sanningen, annars kommer de att falla på prövningens dag." (*Testimonies to Ministers*, s 441).

"Hans (Guds) verk är det att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, till rättfärdighet och helgelse och återlösning." (1 Kor 1:30).

"När Kristus bor i hjärtat är hans närvaro uppenbar. Goda, trevliga ord och handlingar uppenbarar Guds Ande. Ett mildt temperament visar sig. Där finns ingen vrede, ingen envishet, inga onda antaganden. Där finns heller inget hat i hjärtat." (Ellen White, *This Day With God*, s 357).

"Knappast någon av oss förstår att (Guds) änglar omger oss. Dessa dyrbara änglar, som tjänstgör för dem som skall få frälsning till arvedel, räddar oss från många, många frestelser och svårigheter...Änglar hör otåliga och ovänliga ord som uttalas i våra hem. Vill du finna en uppteckning i de himmelska böckerna av otåliga och hetsiga ord som du har uttalat i din familj? Otålighet för Guds och människans fiende in i din familj och driver ut Guds änglar. Om du förblir i Kristus, och Kristus förblir i dig, så kan du inte tala argsinta ord." (Ellen White, *In Heavenly Places*, s 99).

Att segra så som Jesus segrade

"Utan mig (Jesus) kan ni inte göra någonting." (Joh 15:5).

Som vi såg i Hebr 2:17-18 måste "han (Jesus) **i allt bli lik sina bröder**", eftersom "han (Jesus) tar sig an Abrahams barn" (v 16). Detta lär oss att Jesus tog på sig Abrahams natur – "**i allt...lik sina bröder**".

Jesus tog alltså på sig **vår** fallna mänskliga natur. Detta bekräftas av att han "**blev frestad i allt liksom vi, men utan synd**" (Hebr 4:15). (Se även Joh 5:27, Rom 1:3, 8:3 (se 1917 som översatt grundtexten korrekt)). Om Jesus hade haft en annan mänsklig natur än den vi har skulle han inte ha kunnat bli "**frestad i allt liksom vi**".

"Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av **vår** natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

Det bör understrykas att Jesus aldrig syndade trots att han tog på sig vår fallna mänskliga natur (se 2 Kor 5:21, Hebr 4:15).

Eftersom Jesus segrade över synden i vår fallna natur visade han oss därmed att "*den som segrar (över synden) skall jag (Jesus) låta sitta hos mig på min tron, så som också jag har segrat och sitter hos min Fader på hans tron*". (Upp 3:21; se även 1 Petr 1:15-16, 2:21-22 och 1 Joh 2:5-6).

"Kristi liv är en uppenbarelse av vad fallna människor kan bli genom förening och gemenskap med den gudomliga naturen...Kristi liv har visat vad en människa kan göra genom att bli delaktig av den gudomliga naturen." (Ellen White, *Faith I Live By*, s 219).

"Han (Jesus) kom inte till vår värld för att som en mindre Gud visa lydnad mot en större Gud, utan som en människa lyda Guds heliga lag, och på så sätt är Han vårt Exempel. Herren Jesus kom inte till den här världen för att uppenbara vad en Gud kunde göra, utan vad en människa kunde göra genom tron på Guds makt att hjälpa i varje nödsituation. Människan skall, genom tron, bli delaktig av den gudomliga naturen och övervinna varje frestelse som ansätter honom." (Ellen White, *Selected Messages*, del 3, s 140).

Vi kan segra helt och fullt över synden precis som Jesus gjorde. Jesus sade:

"Sonen (Jesus) kan inte göra något av sig själv."
"Jag (Jesus) kan inte göra något av mig själv."
(Joh 5:19, 30).

Betydelsen av bön och bibelstudium

Vi kan heller inte göra något av oss själva. Men genom nära gemenskap med Gud i bön och bibelstudium kan vi få den helige Andes kraft till seger över synden – precis som Jesus fick den helige Andes kraft till seger över synden genom nära gemenskap med sin himmelske Fader:

"Tidigt på morgonen, medan det ännu var mörkt, steg Jesus upp och gick till en enslig plats och bad där." (Mark 1:35). Se även Matt 26:36, 41 och Luk 5:16.

"Kristus levde ett liv i bön. Eftersom han dagligen utsattes för frestelser och ständigt mötte opposition från folkets ledare, förstod han att det var nödvändigt att få styrka genom bön. För att kunna vara till välsignelse för människorna måste han tala med Gud och få kraft av honom till att vara uthållig och ståndaktig." (Ellen White, *Signs of the Times*, 29 april, 1900).

"Vad vi än ber om, det får vi av honom, eftersom vi håller hans bud och gör det som gläder honom." (1 Joh 3:22).

"Be oavbrutet." (1 Tess 5:17).

"Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

"Utan oavbruten bön och ständig vaksamhet riskerar vi att bli vårdslösa och avvika från den rätta stigen. Motståndaren (Satan) försöker ständigt spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom trons allvarliga bön skall få nåd och kraft för att stå emot frestelsen." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 95).

"Endast genom konstant vaksamhet och uthållig och nästan oavbruten bön kan vi visa Kristi karaktär i våra liv." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 304).

"Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outtröttlig bön." (*Patriarchs & Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-32.

"Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun." (Matt 4:4).

"Det är viktigt att leva av varje ord från Gud, annars skall vår gamla natur åter igen kräva sin rätt." (Ellen White, *Review & Herald*, 12 oktober, 1897).

"De ord som jag har talat till er är ande och liv." (Joh 6:63).

"När de (Guds folk) `äter` hans Ord kommer de att finna, att det är ande och liv. Ordet tillintetgör den naturliga, jordiska naturen i oss och ger oss ett nytt liv i Kristus Jesus. Den helige Ande kommer till oss som en hjälpare. Genom hans nåd, som det förvandlande medlet, återställs Guds avbild i oss och vi blir nya människor." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 391).

"Varför låter sig våra ungdomar, men även de som uppnått mogen ålder, så lätt ledas in i frestelse och synd? Det beror på att man inte studerar och mediterar över Guds Ord som man borde." (Ellen White, *Review & Herald*, 21 augusti, 1888).

"Så som blodet bildas i kroppen av den föda vi intar, så gestaltas Kristus inom oss genom det Guds

Ord vi lever av...Guds skrivna Ord är för dem som studerar det Guds Sons liv, hans kött och blod, och genom lydnad för Ordet får han del av gudomlig natur." (Ellen White, *Review & Herald*, 23 november, 1897).

"*Helga dem i din sanning, ditt ord är sanning` (Joh 17:17)*. Om man studerar och lyder Guds ord verkar det i hjärtat och undertrycker alla oheliga egenskaper." (Ellen White, *Christ`s Object Lessons*, s 100).

"Guds ord måste läsas och studeras med en allvarlig önskan om att få andlig kraft från ordet. Himlens bröd måste ätas och `smältas` och bli en del av livet. På så sätt besvaras Kristi bön, *Helga dem genom din sanning, ditt ord är sanning` (Joh 17:17)*." (Ellen White, *Review & Herald*, 28 januari, 1904).

"Om de inte segrar över synden skall synden segra över dem. De törnen som blivit avskurna men inte blivit uppräckta med alla sina rötter växer snabbt, tills själen blivit helt och hållet övervuxen av dem." (Ellen White, *Christ`s Object Lessons*, s 51).

Mänsklig natur i förening med gudomlig natur syndar inte

"*Guds nåd har ju uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och fromt i den tid som nu är, medan vi väntar på att det saliga hoppet skall infrias, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, uppfyllt av iver att göra vad som är gott.*" (Titus 2:11-14).

"*Detta är vad ni har kallats till. Kristus led i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun.*" (1 Petr 2: 21,22).

"Allt beror på hur vi rätt använder viljan. Gud har gett människan kraft att välja själv. Denna förmåga kan hon själv använda sig av. Du kan inte förändra ditt eget hjärta. Du kan inte av dig själv älska Gud. Men du kan **välja** att tjäna honom. Du kan ge honom din vilja. Då skall han verka i dig både att vilja och att göra efter hans vilja. På detta sättet

kommer hela din natur att behärras av den helige Ande. Din kärlek kommer att riktas på honom. Dina tankar kommer att stämma överens med hans vilja." (Ellen White, *Steps To Christ*, s 47). Jämför **Fil 2:12-13**.

"*...Gud är trofast. Han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han bereda en utväg, så att ni kan hårdna ut.*" (1 Kor 10:13).

"Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud." (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

"Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike." (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

"Hans (Jesu) liv vittnar om att det är möjligt även för oss att lyda Guds lag." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 24).

"Det finns ingen ursäkt för synden...Precis som Människosonen (Jesus) var fullkomlig i sitt liv, så skall hans efterföljare vara fullkomliga i sitt liv." (samma källa, s 311).

"Liksom Kristus levde efter lagen i sin mänskliga natur, kan vi också göra det, om vi griper tag i den Starke för att få kraft." (samma källa, s 668).

"I deras mänskliga svaghet görs det möjligt för dem att utföra den Allsmäktiges gärningar." (samma källa, s 827).

"Inte ens genom en tanke gav han (Jesus) efter för frestelsen. Detta kan också bli vår erfarenhet." (samma källa, s 123).

"Hans (Jesu) liv visar att mänsklig natur, i förening med gudomlig natur, syndar inte." (Ellen White, *Ministry of Healing*, s 180).

Vi kan övervinna som Jesus övervann

"Genom att leva ett syndfritt liv visade han (Jesus) att varje son och dotter till Adam kan stå emot frestelserna från den (Satan) som först införde synden i världen." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 226).

”Vi kan övervinna. Ja, helt och hållet. Jesus dog för att bereda en utväg för oss, så att vi skall kunna övervinna dåligt humör, varje synd, varje frestelse, och slutligen få sitta med honom (på hans tron).” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 144).

”Som människa fullkomnades Frälsaren genom ett liv i oavbrutet motstånd mot det onda, och visade därmed att människor genom samarbete med Gudomen kan uppnå en fullkomlig karaktär här i livet.” (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s 531).

”Vi måste segra över det egna jaget, korsfästa känslor och begär. Då börjar själens förening med Kristus... När denna förening kommit till stånd kan den bevaras endast genom kontinuerlig, allvarlig och outtröttlig ansträngning. Kristus använder sin kraft för att bevara och bevaka detta heliga band, och den beroende, hjälplöse syndaren måste göra sin del med oförtröttlig energi. Annars kommer Satan att skilja honom från Kristus genom sin grymma, listiga makt.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 47).

”...Skall vi synda, eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte. Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydningen, vilket leder till rättfärdighet.” (Rom 6:15, 16).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet.” (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

Jesus är vår försvarare

I 1 Tim 2:5, 6 kan vi läsa att ”Gud är en, och en enda är medlare mellan Gud och människor, en människa, Kristus Jesus, som gav sig själv till lösen för alla”.

Detta innebär inte att Fadern hatar syndaren och att Jesus försöker blidka en vred Gud genom sin död och medlartjänst för oss. Trots att Fadern hatar synden - precis lika mycket som Jesus – så älskar Fadern syndaren precis lika mycket som Jesus. Oavsett hur stora synder vi begått kan vi få förlåtelse genom Jesu blod (Jes 1:18). Varje ångerfull syndare som har en levande tro på Jesus tas emot av Fadern med öppna armar. Men Satan anklagar ständigt Guds folk för synder som de begått i det förflutna. I egenskap av medlare ber därför Jesus ständigt för dem och hänvisar till sin död för dem för att försvara sitt folk från Satans anklagelser, se Rom 8:31-39.

”Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har blivit uppväckt och sitter på Guds högra sida och ber för oss.” (v 33-34). Därför kan inte ”(fallna) änglar eller furstar...skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.” (v 38-39).

Genom Jesu död och medlaretjänst kan den ångerfulle syndaren som tror på honom få såväl syndernas förlåtelse som kraft till att lyda Guds lag, trots Satans anklagelser mot honom.

”Satan står på höger sida om oss för att anklaga oss, och vår Försvarare står på Guds högra sida för att be för oss.” (Ellen White, *Our High Calling*, s 49).

”Satan började sin verksamhet som åklagare redan i himlen. Detta har han ägnat sig åt ända sedan människans fall. Hans ansträngningar att anklaga kommer på ett särskilt sätt att känneteckna hans verk när vi närmar oss historiens slut.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 167, 168).

”Men nu har Kristus fått ett så mycket bättre ämbete, som han är **medlare** för ett mycket bättre förbund, vilket är stadfast genom bättre löften... Detta är det förbund som jag skall sluta med Israels hus efter de dagarna, säger Herren: **Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen och skriva dem i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk... Jag skall i nåd förlåta dem deras missgärningar, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg.**” (Hebr 8:6, 10, 12).

”Jesus blev medlaren mellan Gud och människan för att återställa den ångerfulle människans gunst hos Gud genom att ge honom nåd att hålla den Högstes lag.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 20 juni 1895).

*”Därför kan han (Jesus) också **helt och fullt** frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att mana gott för dem.” (Hebr 7:25).*

*”Jag (Jesus) har fått **all makt** i himlen och på jorden.” (Matt 28:20).*

*”Ty hans (Jesu) död var en **död från synden en gång för alla**, men det liv han lever, det lever han för Gud. **Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden** och lever för Gud i Kristus Jesus” (Rom 6:10, 11).*

Reningen av den himmelska helgedomen (Dan 8:14)

*”Alltså måste **avbilderna** av de himmelska tingen renas med dessa medel, men de himmelska tingen själva renas med bättre offer än de medlen. Ty Kristus gick inte in i en helgedom som är gjord med händer och som bara är en **bild** av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull.” (Hebr 9:23, 24).*

*”Den rätta förståelsen av tjänsten i den himmelska helgedomen är **grunden** för vår tro.” (Ellen White, *Evangelism*, s 221).*

”Detta ämne (helgedomen)...är den **centrala** pelaren som bär upp strukturen i vår ställning i denna tid.” (Ellen White, *brev 126*, 1897).

De 2300 dagarna

Dan 8:11-14 gör helt klart för oss att det nya hornet, påvemakten, skulle förtrampa Guds helgedom i 2300 dagar. (v 13, 14). Efter denna tidsperiod skulle alltså många människor få kunskap om Kristi prästtjänst sedan denna viktiga del av frälsningsverket tidigare undanhållits från människors kännedom på grund av påvemaktens villoläror.

Det är väsentligt att inse det faktum att synen om världsriken Medien-Persien, Grekland samt Rom (kejsardömet och påvemakten) i Dan 8:1-14 förklarades för Daniel av ängeln Gabriel i v 15-25. Det fanns emellertid **ett undantag**. Det var de 2300 dagarna som Daniel här inte fick någon förklaring på:

”Två tusen tre hundra kvällar och morgnar, sedan skall helgedomen renas och återställas.” Dan 8:14 (Svenska Folkbibeln).

I stället för någon förklaring på detta fick Daniel följande uppmaning av ängeln:

”Synen om kvällarna och morgnarna, som det talats om här, är sann. Men göm du den synen, för den syftar på en avlägsen framtid.” (v 26).

Daniels reaktion på ängels ord om de 2300 *”kvällarna och morgnarna”* (det vill säga dagarna) som talades om i synen i v. 14 var följande: *”...och jag var häpen över synen, men ingen förstod den.”* (v 27).

Daniels undran över denna tidsperiod då såväl Guds folk som Hans helgedom skulle *”förtrampas”* (v 13) framgår av inledningen till Dan 9 där Daniel undrar om de 2300 dagarna hör samman med de 70 år då Jerusalem med dess helgedom skulle ligga öde under babyloniskt herravälde, enligt Jeremias profetia (v 2). Daniels undran följs av bön till Gud om befrielse från den babyloniska fångenskapen som Daniel då levde under (v 3-19).

Daniel hann inte avsluta sin bön innan ängeln Gabriel återkom till honom med upplysning (Dan 9:20-27). Det är väsentligt att Daniel aldrig bad om någon förklaring i denna bön. Han ställde inga frågor när han bad. Ängels ord till Daniel i 9:23, *”Så förstå nu ordet och ge akt på synen”* är en direkt hänvisning till **synen** i Dan 8 eftersom det inte förekommer någon syn i Dan 9.

Dessa ord är i själva verket ängels hänvisning till den **enda** del av synen i Dan 8 som Daniel aldrig fick någon förklaring på och som var upphovet till Daniels bön i Dan 9, det vill säga **”synen om (de 2300) kvällarna och morgnarna”** (Dan 8:26). Detta var sista gången före bönen som vi kan läsa att Daniel inte förstod (Dan 8:27).

Omedelbart efter ängels uppmaning till Daniel om att ge akt på synen (om de 2300 dagarna) i 9:23 säger han att *”Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk...”* (v 24). Ängels förklaring av de 2300 dagarna inleds alltså med att han talar om sjuttio veckor, det vill säga 490 dagar, vilket visar att dessa båda tidsperioder hör samman.

I själva verket är det så att grundtexten säger att det ord som i v 24 har översatts med *”bestämda”* har huvudbetydelsen *”avskurna”* enligt Strong's Concordance (ytterligare bekräftelser på detta ges i Anm. nedan). Det nära sambandet mellan 490 dagar och 2300 dagar visar att de 490 dagarna är *”avskurna”* från de 2300 dagarna. 2300 dagar är dessutom den enda tidsperiod som kan komma ifråga för de 490 dagarna att bli avskurna ifrån.

Anm. De tidigaste versionerna av bibelöversättningarna Septuaginta och Vulgata har *”avskurna”* i stället för *”bestämda”* i Dan 9:24. Theodotions grekiska översättning av Daniel har också ordet *”avskurna”* i denna vers. Gesenius, den hebreiske standard lexikografen (ordboks författaren) definierar dettas ord som *”att skära av”*. Den Kaldeisk-Rabbinska Ordboken av Stockius definierar detta ord *”att skära, att skära bort, att skära i stycken, att skära in eller gravera, att skära av”*. Fler exempel skulle kunna ges.

490 och 2300 profetiska dagar

De 490 dagarna skulle räknas *”från den tid då ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas och byggas upp”* (v.25). Babylonierna hade tidigare förstört Jerusalem med dess tempel. Genom de persiska kungarna Kores (Esra 1) och Darejaves (Esra 5-6) gavs befallningar till judarna att återuppbygga Guds **tempel** i Jerusalem. Det var emellertid först under den persiske kungen Artasasta, under hans sjunde regeringsår, som denne befallde judarna att bygga upp **Jerusalem**, bland annat juridiskt (Esra 7:7-26). (Ett tempel är inte en stad. Templet var endast **en del** av staden).

Denna befallning utgick år 457 f Kr, vilket är startpunkten för såväl de 490 dagarna som de 2300 dagarna - som de 490 dagarna skulle avskäras från. **De 490 dagarna sträcker sig fram till Jesu**

försoningsdöd, se Dan 9:24-27. Härav inses att de 490 dagarna inte är bokstavliga utan profetiska dagar och innebär lika många verkliga år, eftersom en profetisk dag innebär ett verkligt år (4 Mos 14:34, Hes 4:6).

Eftersom de 490 åren är **avskurna** från de 2300 dagarna inses också att de 2300 dagarna är profetiska och innebär 2300 **verkliga** år. Det är naturligt att denna (sistnämnda) tidsperiod är symbolisk då alla världsriken som förekommer i Daniels syn i Dan 8 framställs genom symboler.

De 2300 åren skall (alltså) räknas från 457 f Kr och sträcker sig då fram till 1844 e Kr. Det är viktigt att de 2300 dagarna skulle sträcka sig till "**ändens tid**" (v 17, 19), till "**en avlägsen framtid**" (v 26). Detta bekräftar att det är fråga om 2300 verkliga år och inte 2300 bokstavliga dagar (som vissa påstår när de hävdar att profetian om de 2300 dagarna uppfylldes på den grekiske kungen Antiochus Epiphanes som regerade c:a 175 f Kr (före Kristus). Se kapitlet **Antiochus Epiphanes** i slutet av boken).

Profetiska dagar

I Sjundedags Adventistsamfundets sabbatsskolestudium för det fjärde kvartalet 1988 (av Erwin R Gane, L Robert Spangler och Leo R Van Dolson), s 76 stod det följande: "Det som har översatts till 'aftnar och morgnar' (i Dan 8:14) betyder en 24-timmarsperiod. Det hebreiska uttrycket är **ereb boqer**. Det betyder bokstavligen 'afton-morgon'. Någon form av det används 22 gånger i det hebreiska Gamla Testamentet.

När man talar om ett dygn används alltid uttrycket 'afton-morgon'. (Se 1 Mos 1:5, 8, 13, 19, 23, 31; 2 Mos 27:20, 21). När det talas om morgon- och kvällsoffret eller rökelseoffret används alltid 'morgon-afton' (Se 1 Krön 16:40, 2 Krön 2:4). I Dan 8:14, 26 talas **inte** om 2300 morgon- och kvällsoffer i helgedomen eller om 1150 dygn."

Det bör påpekas att påvemaktens "**förtrampande**" av "**härskaran**" (Guds folk) i Dan 8:10 och 13 (och 24) är samma händelse som påvemaktens förföljelse mot Guds folk under 1260 år i Dan 7:25, och som enligt denna vers upphörde 1798. Även detta bekräftar att påvemaktens "**förtrampande**" av "**helgedomen**" i Dan 8:10 och 13 inte handlar om 2300 bokstavliga dagar utan om 2300 verkliga år.

Men hur kan både de 1260 åren och de 2300 åren beskriva slutet på påvemaktens maktperiod eftersom den ena tidsperioden sträcker sig till 1798 och den andra till 1844? Svaret är att år 1798

förlorade påvemakten sin **politiska** makt när detta rike besegrades av fransmännen. Det var emellertid först år 1844 som påvemakten förlorade sin **andliga** makt i den meningen att de sanningar som denna makt tidigare förvanskat – framför allt Kristi försoningstjänst i den himmelska helgedomen och Guds lag som förvaras där (Upp 11:19, 2 Mos 25:21, 31:18) – då började förkunnas genom de tre änglarnas budskap i Upp 14.

Ingen förälder skulle säga att hans (hennes) barn är 2300 dagar. I stället skulle föräldern säga att barnet nyss fyllt 6 år. Men de 2300 dagarna är – precis som de 1260 dagarna i Dan 7:25, Upp 12:14, 12:6, 13:5 med flera – profetiska och syftar på 2300 år.

Efter 2300 profetiska dagar skulle "**helgedomen renas och återställas**" (Dan 8:14, Svenska Folkbibeln). År 1844 e Kr skulle alltså Guds helgedom i himmelen "**återställas**". Det innebär att många människor då skulle få kunskap om Kristi prästtjänst i den himmelska helgedomen sedan påvemakten tidigare helt förvanskat denna viktiga sanning och därmed hindrat den från att komma till människors kännedom. Som en följd av att man fick kunskap om Kristi prästtjänst i den himmelska helgedomen fick man också kunskap om Guds lag som förvaras där, enligt Upp 11:19. Påvemakten hade ju även förvanskat Guds lag.

Vid denna tid hade påvemakten förlorat sin politiska makt i den civiliserade världen och människorna kunde därför fritt studera Bibeln. Genom Adventrörelsen blev Kristi prästtjänst känd igen bland många människor, från och med år 1844 e Kr.

Försoningsdagen

*"Vad de (de levitiska prästerna) tjänar är en **avbild** av de himmelska ting, enligt den föreskrift som Mose fick när han skulle bygga tabernaklet. Gud sade: 'Se till att du gör efter den förebild som du fick se på berget.'. Men nu har Kristus ett högre prästämbete, liksom det förbund han är medlare för är bättre, eftersom det är stadfäst med bättre löften" (Hebr 8:5, 6).*

*"Ty Kristus gick inte in i en helgedom som är **gjord med händer** och som bara är en **avbild** av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull." (Hebr 9:24).*

Det levitiska gudstjänstsystemet med dess helgedom och prästtjänst var alltså **avbilder** till den himmelska helgedomen och Kristi prästtjänst där. Enligt Dan 8:14 skulle helgedomen "**renas och**

återställas” (Svenska Folkbibeln). Denna översättning finner vi också i Reformationsbibeln. År 1844 e Kr skulle den himmelska helgedomen inte bara "återställas", utan **också** börja "renas". Detta beskriver Försoningsdagens händelser i **3 Mos 16:e kapitel**.

Anm: De tidigaste bibelöversättningarna - Septuagintan, Theodotions översättning, Vulgatan, den syriska översättningen och den koptiska översättningen - översatte det hebreiska ordet "nisdag" i Dan 8:14 till "renas". Historiskt sett har "nisdag" översatts till "renas" i denna vers, se till exempel The Bishop's Bible (1568), Geneve-Bibeln (1560), Taverner's Bibel (1551), Great Bible (1539), Matteus' Bibel (1537), Coverdale's Bibel (1537), Wycliff's Bibel (1382).

Den jordiska helgedomen bestod av två rum, "det heliga" och "det allra heligaste". (Heb 9:1-7). Den levitiska prästtjänsten avslutades under gudstjänståret i "det allra heligaste" i den jordiska helgedomen, sedan den tidigare dagligen ägt rum i "det heliga" (2 Mos 25-30; 3 Mos 16, 23; Hebr 9:6-7).

Försoning skedde i båda avdelningarna. Först skedde försoning i "det heliga" (3 Mos 4:13-21), sedan i "det allra heligaste" (3 Mos 16:16, 18).

Avslutningen av prästtjänsten i "det allra heligaste" ägde rum på Försoningsdagen, då "reningen" av helgedomen ägde rum (3 Mos 16). Det är ett faktum att Guds lag med de tio buden förvarades i "det allra heligaste" (se Hebr 9:3-4).

Försoning först genom medlartjänsten

I 3 Mos 4:27-35 kan vi läsa att det var först när prästen genom sin medlartjänstbringade försoning för den ångerfulle syndaren som denne fick förlåtelse (inte när offerdjuret slaktades). Syndoffret var felritt, men prästens medlartjänst var nödvändig för försoningen enligt dessa verser. Av detta förstår vi att Jesu prästtjänst i den himmelska helgedomen är lika viktig för vår frälsning som Jesu offer på Golgata kors, trots att detta offer för vår skull är oändligt värdefullt. Frälsningen är alltså inte begränsad till Golgata kors.

Under försoningsdagen (3 Mos 16) var det fråga om den slutligaförsoningen för de synder som Guds folk bekant och ångrat tidigare under året, vilka överförts till helgedomen genom blodet från de dagliga syndoffren (se 3 Mos 4:e kapitel). Dessa synder, som alltså överförts till helgedomen genom de dagliga syndoffren, skulle avlägsnas från

helgedomen på försoningsdagen, genom blodet från den syndoffersbock som översteprästen offrade på just denna dag. Helgedomen skulle då "renas" (3 Mos 16:16, 19 och 34).

"Sedan skall han (översteprästen) slakta folkets syndoffersbock och bära in dess blod innanför förlåten... Han skall stänka det på nådastolen och framför nådastolen. Så skall han bringa försoning för helgedomen och rena den från Israels barns orenheter och överträdelser, ja, från alla deras synder." (3 Mos 16:15, 16).

På Försoningsdagen bringades alltså "försoning" för helgedomen (för att rena den från Israels synder), vilket visar att översteprästens tjänst i "det allra heligaste" var nödvändig för frälsningen. Vi såg tidigare att när prästen (i "det heliga") bringade "försoning för dem (israeliter) får de förlåtelse" (3 Mos 4:20; se även v 26, 31 och 35). Prästtjänsten i "det heliga" var också nödvändig för frälsningen.

Den levitiska prästtjänsten i det heliga och i det allra heligaste under det judiska gudstjänståret **avbildade Jesu prästtjänst i det heliga och i det allra heligaste i den himmelska helgedomen mellan Golgata och Jesu återkomst** – se Hebr 8:5-6 och 9:23-24.

Därför förstår vi att den himmelska helgedomens rening i "det allra heligaste", med början år 1844 e Kr, är ett verkligt försoningsverk samt inträffar nära Jesu återkomst.

På liknande sätt förstår vi att Jesu prästtjänst i "det heliga" var ett verkligt försoningsverk, enligt 3 Mos 4 och Hebr 2:17. (Det som i Svenska Folkbibeln här översatts till "sona folkets synder" skall enligt grundtexten vara "försona folkets synder", vilket är korrekt översatt i 1917 – års översättning och som är korrekt i den engelska King James Bible). Genom sitt offer på Golgata kors, då Han led straffet för (sonade) våra synder, utförs en försoning - förlikning - av Jesus i den himmelska helgedomen inför Fadern.

"Han (Jesus) gick en gång för alla in i helgedomen, inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning." (Hebr 9:12).

Det är fullbordat

Men vad menade Jesus på korset när han sade att "det är fullbordat" (Joh 19:30) och omedelbart därefter "böjde ner huvudet och gav upp andan" (samma vers)? Menade inte Jesus att frälsningsverket då var "fullbordat"? Nej. Vad

Jesus ville säga var att Hans verk på jorden – som förutsagts i Gamla Testamentet – nu var ”fullbordat”.

”Jag (Jesus) har förhärligat dig på jorden genom att **fullborda** det verk som du har gett mig att utföra” (Joh 17:4).

”Min (Jesu) mat är att göra hans (Faderns) vilja som har sänt mig och att **fullborda** hans verk” (Joh 4:34).

”Han (Jesus) sade till dem (lärlingarna): `Det är, såsom jag sade till er, medan jag ännu var bland er, att allt måste **fullbordas** som är skrivet om mig i Moses lag och hos profeterna och i psalmerna`” (Luk 24:44, 1917 års översättning).

Varför en rening på försoningsdagen?

”Kristus...gav er ett exempel, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han begick inte någon synd...” (1 Petr 2:21, 22).

”Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor.” (Luk 2:52).

”Du kan inte vara en kristen som bär frukt och verkligen känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus om du inte är en praktisk kristen, om du inte **gör framsteg hela tiden** i ditt andliga liv. Detta är helt avgörande...du kan inte behålla den (den levande gemenskapen med Jesus) om du inte fortsätter göra framsteg i ditt andliga liv.” (Ellen White, 1888 Materials, s 121).

”Sinnet måste ständigt söka Gud...Be därför alltid...Lita på Honom timme för timme och ögonblick för ögonblick” (Ellen White, Testimonies for the Church, del 5, sid 410).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, Review & Herald, 10 mars, 1904).

Varför behövdes det en rening – en försoning – på försoningsdagen, vid gudstjänstarets avslutning, när den ångerfulle syndaren redan **tidigare** fått förlåtelse för sina synder genom den dagliga prästtjänsten (se 1 Joh 1:9)? Denna fråga kan enklast besvaras genom ett praktiskt exempel. Låt oss föreställa oss en alkoholist som gett efter för alkoholbegäret men ångrat sin synd och uppriktigt bekänt den inför Gud. Genom tron på Jesu försonande blod fick han förlåtelse, men vad hände sedan? Alkoholbegäret fanns ju kvar. Gav han efter

för det på nytt, eftersom han fortfarande hade en fri vilja? Eller stod han emot begäret, genom Guds nåd? Det är sådana frågor som besvaras genom Jesu prästtjänst i det allra heligaste.

Om alkoholisten helt och hållet, det vill säga slutgiltigt, stod emot alkoholbegäret kommer hans synder som tidigare överfördes till helgedomen att utplånas därifrån under Jesu prästtjänst i det allra heligaste. Detta sker genom Jesu blod, på försoningsdagen. Förutsättningen är att han ångrat, bekänt och övergett sina övriga synder. Detta är innebörden av helgedomens ”rening” på Försoningsdagen. Alkoholisten kunde naturligtvis ha fått förlåtelse på nytt om han gav efter för begäret på nytt, men han kunde inte få evigt liv om han inte **slutgiltigt** stod emot alkoholbegäret – och andra begär. Om han inte stod emot alkoholbegäret skulle himlen ha blivit en outhärdlig plats för honom om han fick komma dit, eftersom han då skulle ha tillbringat evigheten med att försöka hitta alkohol på en plats där det inte finns alkohol.

Sammanfattningsvis kan man alltså säga att det utförs **en undersökande dom** på den verkliga försoningsdagen som började 1844.

Trons kamp

”Be oavbrutet.” (1 Tess 5:17).

”Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv.” (Ellen White, Steps to Christ, s 98).

”Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning.” (Joh 17:17).

”Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa **en eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv**. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot.” (Ellen White, Desire of Ages, s 83).

”De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån,

förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: som påtvingar söndagshållande genom lag.

”Den som inte har tillräckligt stark tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Om du kämpar trons kamp med **all** din viljekraft, då kommer du att segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

”Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk **från** deras synder.” (Matt 1:21).

”Jesus kom inte för att frälsa människorna i deras synder, utan från deras synder. Om hans Ande förblir i hjärtat kan inte synden vistas där. (Ellen White, *Review & Herald*, 16 mars 1886).

”...Guds utvalda är de som tror att Jesus kan och skall frälsa dem personligen från synden.” (Ellen White, *Review & Herald*, 1 Augusti 1893).

”**Varje gång** en människa tar avstånd från synden, som är överträdelse av lagen, kommer hans liv att stämma överens med lagen, i **fullkomlig lydnad**. Detta är den helige Andes verk.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 6, s 92).

”Hellre döden än att vanära eller överträda Guds lag skulle vara den gyllene regeln för varje kristen.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 147).

Den himmelska helgedomen har två olika avdelningar (rum).

Hebr 8:5 och 9:23-24 visar tydligt att den jordiska helgedomen med dess levitiska prästtjänst avbildade den himmelska helgedomen med Jesu prästtjänst. Det innebär att den himmelska helgedomen - precis som den jordiska - har två åtskilda avdelningar, ”det heliga” och ”det allra heligaste”. Det understryks av att Gud gav Mose följande befallning: ”*Se till att du gör **allt** efter den förebild som du fick se på berget.*” (Hebr 8:5).

Hebreerbrevets författare skriver om den jordiska helgedomen:

”*I tabernaklet (helgedomen) inreddes ett främre rum som kallades ”det heliga”. Där stod ljusstaken*

och bordet med skådebröden. Bakom den andra förlåten fanns ett rum som kallades ”det allra heligaste”. Dit hörde det förgyllda rökelsealtaret och förbundsarken...i den fanns förbundets taylor. Ovanpå arken stod härlighetens keruber som överskuggade nådastolen” (Hebr 9:2-5).

Det bör nämnas att det förgyllda rökelsealtaret egentligen stod i ”det heliga” (2 Mos 30:6), men ”placeras” här i ”det allra heligaste” eftersom det sakligt sett hörde samman med ”det allra heligaste”, där nådastolen var placerad. Röken från detta altare nådde ovanför förlåten in i ”det allra heligaste” fram till nådastolen under den dagliga prästtjänsten. Under översteprästens tjänst i ”det allra heligaste” under Försoningsdagen tog översteprästen rökelsen med sig när han gick fram till nådastolen (3 Mos 16:12f).

Det faktum att Hebreerbrevets författare lägger ner så mycket tid på att förklara både föremålen och prästtjänsten i såväl ”det heliga” som ”det allra heligaste” i den jordiska helgedomen (Hebr 9:2-7) understryker att allt detta avbildade både föremålen och Jesu prästtjänst i ”det heliga” samt i ”det allra heligaste” i den himmelska helgedomen.

I Upp 1:12, 3 kan vi läsa att Jesus stod ”*mitt ibland*” ”*sju ljusstakar*”. Här beskrivs Jesu prästtjänst i ”det heliga”, vilket bekräftar beskrivningen av den sjuarmade ljusstaken i ”det heliga” i den jordiska helgedomen i Hebr 9:2. I Upp 4:5 kan vi läsa att ”*framför tronen brann sju facklor*”. Strax efteråt står att Johannes såg ”*mitt för tronen...ett Lamm stå där, som såg ut att ha blivit slaktat.*” (Upp 5:6). Även här beskrivs Jesu prästtjänst i ”det heliga” – och att Guds tron var placerad i ”det heliga”.

I Upp 8:3 beskrivs en ängel som offerar rökelse i ett rökelsekar av guld, där han står vid ”*guldaltaret framför tronen*”. Detta beskriver också Jesu prästtjänst framför tronen i ”det heliga”. (Jämför avbilden - beskrivningen av prästens offer av rökelsen på rökelsealtaret i 2 Mos 30:1-9).

Skådebrödet var det sista föremålet i ”det heliga” (Hebr 9:2). Det avbildar Jesus som sade: ”*Jag är livets bröd*” (Joh 6:35). Detta avbildar Lammet som stod mitt för tronen i Upp 5:6. Vi såg tidigare att detta utspelades i ”det heliga” där sju facklor brann (Upp 4:5).

När det gäller ”det allra heligaste” i den himmelska helgedomen kan vi läsa följande i Upp 11:19:

”*Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel.*”

Förbundsarken med Tio Guds Bud fanns i "det allra heligaste" i den jordiska helgedomen (Hebr 9:3,4; jämför 2 Mos 31:18 och 5 Mos 4:13). På samma sätt finns - förebilden - förbundsarken med Tio Guds Bud i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen. Det är exakt samma Tio Guds Bud som förekommer i 2 Mos 20 kap.

Försoningsdagens betydelse

Fullständig rening genom Jesu blod

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd.", "Om vi bekänner våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." 1 Joh 1:7, 9.

"Men jag (Jesus) säger er att för vart fåfängligt ord som människorna talar skall de få svara för på domens dag. Efter dina ord skall du frias, och efter dina ord skall du fällas." (Matt 12:36-37).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil 4:13).

*"Många uppnår aldrig den ställning som de skulle kunna uppnå eftersom de väntar på att Gud skall utföra det som han har gett dem förmåga att själva utföra. Alla som är dugliga för något arbete måste uppövas genom den strängaste andliga och moraliska disciplin, och Gud skall bistå dem i deras ansträngningar." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 248).*

”Varje ofullkomlighet i karaktären måste övervinnas, annars kommer den att övervinna oss.” (Ellen White, *Review & Herald*, 3 juni, 1884).

”Den som **ständigt ser på Jesus** kommer att se hans självförnekande kärlek och djupa ödmjukhet och kommer att avbilda hans exempel. Stolthet, ärelystnad, bedrägeri, hat och själviskhet måste rensas bort från hjärtat. Hos många är dessa onda karaktärsdrag delvis underkuvade, men inte grundligt utrotade från hjärtat. Under gynnsamma omständigheter dyker de upp på nytt och mognar till uppror mot Gud. Här ligger en fruktansvärd fara. Att bevara någon synd är att hålla fast vid en fiende som bara väntar på ett obehagligt tillfälle för att förorsaka vår undergång.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 174, 175).

”Många misslyckas med att ta efter vårt heliga Föredöme, därför att de så lite studerar särdragen hos denna karaktär. Så många lägger planer, är alltid igång. Man får aldrig någon tid över för den dyrbara Jesus som en nära, kär följeslagare. Man vänder sig inte till honom med varje tanke och handling och frågar: ’Är detta Herrens vägar?’ Gjorde man det, skulle man vandra med Gud, så som Enok gjorde.” (Ellen White, *Testimonies*, band 6, s. 393).

En domsdag

Det är naturligt att försoningsdagen var en **domsdag**, då Guds bekännande folk då fick sin **sista** chans att ångra, bekänna och överge sina synder för att de inte skulle utrotas ur Israel, se 3 Mos 23:27, 29-30. I v 27, 29 och 32 kan vi läsa att Gud uppmanar sitt folk att *”fasta”* (Svenska Folkbibeln) på försoningsdagen för att inte utrotas ur Israel.

Av alla årets högtider (se 3 Mos 23:e kapitel) var det **endast** på försoningsdagen som det förekom en obligatorisk fasta med rannsakan av hjärtat. Bibelns fasta skulle alltid åtföljas av rannsakan av hjärtat, uppriktig bekännelse inför Gud samt rening av motiven och reformering av livet (se Jes 58:6-7).

Av alla årets högtider var det **endast** på försoningsdagen som det varnade för förgörelse (vid arbete) och utrotning (för den som inte fastade och ranssakade sitt hjärta), se 3 Mos 23: 29-30. Försoningsdagen var alltså en **domsdag**, eftersom det då var fråga om den **slutliga** försoningen för årets synder.

Hur mycket viktigare är det då inte att Guds bekännande folk som lever idag under den verkliga försoningsdagen genom Guds nåd ransakar sina

hjärtan, bekänner och överger *”alla... synder”* (3 Mos 16:29, 30), då Kristus utför den slutliga försoningen i den himmelska helgedomen. Om Guds folk försummar detta går de miste om det eviga livet. Det är detta domsverk över Guds folk som talas om i Upp 14:7: *”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit...”*

”Trots att alla folk måste träda fram inför Gud i domen, skall han ändå undersöka varje människas sak lika noggrant och grundligt som om det inte fanns någon mer människa på hela jorden. Var och en måste undersökas och visa sig vara utan brist.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 490).

”Inga andra frestelser har drabbat er utöver vad andra människor får möta. Men Gud är trofast. Han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.” (1 Kor 10:13).

”Medan vår store Överstepräst bringar försoning för oss, skulle vi söka bli fullkomliga i Kristus. Inte ens genom en tanke kunde vår Frälsare förmås att ge efter för frestelsens makt. Satan finner någon punkt i människors hjärtan där han kan finna fotfäste. Något syndigt begär hålls vid liv och hans frestelser kan få insteg...Han (Jesus) hade hållit sin Faders bud och det fanns inte någon synd hos honom som Satan kunde använda till sin fördel. Så långt måste också de komma som skall kunna bestå under nödens tid.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 623).

”Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra.” (Joh 15:5).

”Det är genom falska läror och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 671).
Se Joh 8:31-36.

Samma dom i Upp 14 och Dan 7

När det gäller orden *”stunden för hans dom har kommit”* i den första ängelns budskap i Upp 14:7, så lär oss den grekiska grundtexten att domen har börjat när detta budskap går ut. Budskapet om denna dom började gå ut 1844, vilket alltså innebär att domen har börjat då. (Budskapet om denna dom började gå ut några år tidigare, men då hade de som förkunnade detta budskap missförstått domens innehåll).

Det grekiska ordet som här har översatts till "dom" är "krisis". Dess ursprungliga betydelse är "att separera, skilja". I Upp 14:7 betyder "dom" ("krisis") att de rättfärdiga och de ogudaktiga skiljs åt i en domstolsprocess, det vill säga i en undersökning.

"Krisis" är ett av de två viktigaste grekiska orden som betyder "dom". Det andra är "krima". "Krima" handlar om "domstolsutslaget", det vill säga beslutet eller resultatet av själva undersökningen.

Domen i Upp 14:7 - "krisis" - handlar alltså om undersökningen i en domstolsprocess. Gud har börjat denna dom, eftersom detta budskap går ut nu ("stunden för hans dom har kommit") Domen som här talas om kan alltså inte vara den dom som inträffar **senare i v 17-20**, i samband med Jesu återkomst. I dessa verser talas om en verkställande dom över de ogudaktiga, som innebär att de går under. (Se Upp 16). De ogudaktiga framställs här under symbolen av mogna druvklasar som skördas och kastas i "Guds vredes stora vinpress" (v 19).

Anm: En mer utförlig utläggning av den första ängels budskap i Upp 14:6, 7 finns i kapitlet "**Den första ängels budskap**".

Denna dom över Guds bekännande folk är samma dom som beskrivs i Dan 7:9-10 och 13. I v 22 förklaras domens betydelse: "...domen föll till förmån för den Högstes heliga". Orden omedelbart därefter visar vad resultatet blir av denna frikännande dom över Guds folk: "...tiden var inne då de heliga fick ta riket i besittning."

När Guds folk rentvås från Satans anklagelser i domen kan Gud ta dem till himlen (vid Jesu återkomst). Egentligen är det då framför allt Gud som rentvås från Satans anklagelser, eftersom Gud efter domen tar sitt folk till himlen på ett rättvist, korrekt och öppet sätt:

"För att du (Gud) skall få rätt i dina ord och vinna, när man går till rätta med dig." (Rom 3:4).

Men endast de som rannsakar sina hjärtan, bekänner och överger "alla synder" (3 Mos 16:29, 30) skall få evigt liv.

"Varje timmes arbete gås igenom inför Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 1, s 564).

Försoningsdagens betydelse

"Och när jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig. Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö." (Joh 12:32-33).

"Jag har fått all makt i himlen och på jorden" (Matt 28:18).

"En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

"Kristus måste uppenbaras för syndaren som Frälsaren vilken dött för världens synder. Och när vi ser Guds Lamm på Golgata kors börjar vi fatta återlösningens hemlighet, och förstår att det är Guds godhet som leder oss till ånger och omvändelse. Genom sin död har Kristus uppenbarat en kärlek som övergår allt förstånd. Och när vi ser denna kärlek mjuknar våra hjärtan. Hans kärlek gör ett djupt intryck på våra hjärtan och får oss att ångra våra synder." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 26, 27).

"Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike." (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

"Min broder, gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 652).

"Vårt dagliga liv avgör vårt öde" (Ellen White, *The Adventist Home*, s 16).

"Om du kämpar trons kamp med all din viljekraft skall du segra." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

När den botfärdige syndaren under den dagliga prästtjänsten i 3 Mos 4: 1-21 **bekänt** sina synder över sitt syndoffer, **dödat** offret och låtit prästen **stänka** djurets blod framför förlåten till "det allra heligaste", skedde alltså **försoning** för den botfärdige. Han fick förlåtelse. (Såväl offrandet

som prästtjänsten var alltså nödvändiga för försoning). Genom denna ceremoni **överfördes synden, genom blodet, symboliskt till helgedomen.**

I några fall fördes blodet inte in i ”det heliga”, se 3 Mos 4:22-35. I stället skulle prästen äta syndoffrets kött på förgården, se 3 Mos 10:17-18, 6:26. På detta sätt tog han på sig den botfärdiges missgärningar. När prästen sedan gick in i ”det heliga” under den dagliga tjänstgöringen avbildade han Guds Lamm som har gått in i ”det heliga” i den himmelska helgedomen för att åstadkomma försoning för oss.

Båda dessa ceremonier - vilka beskrivs i 3 Mos 4 – beskriver hur synden överfördes från den botfärdige till helgedomen.

Helgedomens rening på försoningsdagen

Varje dag under året fortsatte den dagliga prästtjänsten för enskilda personers räkning på det sätt som beskrivits ovan. Israels synder överfördes härigenom symboliskt till helgedomen. Det måste utföras ett särskilt verk för att avlägsna dem därifrån. Det skedde genom att Gud befälde att försoning skulle göras på försoningsdagen för både ”det heliga” och ”det allra heligaste”, genom översteprästens verk:

*”Så skall han (översteprästen) **bringa försoning** för helgedomen och **rena** den från Israels barns orenheter och överträdelse, ja, från alla deras synder. På samma sätt skall han göra med uppenbarelsetältet, som har sin plats hos dem mitt ibland deras orenheter.” (se **Fotnot**) (3 Mos 16:16).*

Fotnot: ”Helgedomen” i v 2, 3, 16, 17 och 20 skall vara ”det allra heligaste”, vilket framgår av v 14-16, v 2 och av v 33. ”Uppenbarelsetältet” i v 16, 17, 20 och 23 skall vara ”det heliga”, vilket förstås av v 7 och v 33 samt av 2 Mos 27:21.

Försoning skulle också utföras för brännoffersaltaret (ute på förgården) för att *”rena och helga det från Israels barns orenheter.”* (v 19).

Denna försoning på försoningsdagen sammanfattas i **3 Mos 16:33, 34**. En gång om året, på försoningsdagen, gick alltså översteprästen in i ”det

allra heligaste” och ”det heliga” samt ut till brännoffersaltaret för att **rena** helgedomen. Detta skedde vid slutet av gudstjänståret. Syndproblemet försvann därmed från helgedomen.

Det är **viktigt** att notera det faktum att *”ingen människa får vara i uppenbarelsetältet (det heliga) från den stund då han (översteprästen) går in för att bringa försoning i helgedomen (det allra heligaste), ända till dess han går ut”*, enligt 3 Mos 16:17.

När prästtjänsten avslutades i ”det heliga” började översteprästen sin tjänst i ”det allra heligaste”. När översteprästen började sin tjänst i ”det allra heligaste” för att utföra den sista delen av försoningsverket i helgedomen på försoningsdagen upphörde alltså den dagliga tjänsten i ”det heliga”.

Medan översteprästen utförde försoning i helgedomen för att rena den från Israels synder krävdes att hela Israel skulle tillbringa försoningsdagen i bön, fasta och djup självrannsakan (och bekännelse inför Gud med åtföljande förlåtelse, om det behövdes), se **3 Mos 16:29-31, 23:26-32**. De skulle därför inte arbeta på den dagen. Såväl **helgedomen** som israeliternas **hjärtan** skulle alltså renas på försoningsdagen.

De israeliter som höll fast vid sina synder på försoningsdagen skulle utstötas från sitt folk, se 3 Mos 23:29. Försoningsdagen var alltså en domsdag.

Allt som skedde på försoningsdagen var en avbild på vad som senare skulle ske på den verkliga försoningsdagen.

Dyrbara sanningar

”Jesus Kristus...som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod.” (Upp 1:5).

Den symboliska tempeltjänsten i ”det heliga” (3 Mos 4) lär oss att en ställföreträdare antogs i den ångerfulle och botfärdige syndarens ställe när han offrade syndoffret. Syndaren erkände lagens auktoritet. Han bekände sin överträdelse av lagen (det vill säga synden) och uttryckte sin önskan om Faderns förlåtelse genom tron på den kommande Frälsaren, Jesus Kristus. Men syndaren var ännu

inte helt befriad från lagens fördömlse. Synden hade inte utplånats, utan överförts till helgedomen.

När översteprästen på försoningsdagen hade tagit emot ett syndoffer från församlingen gick han in i "det allraheligaste" med blodet från detta offer, sedan han slaktat det, se 3 Mos 16:5-9, 15. **Han stänkte blodet framför och på nådastolen alldeles över lagtavlor, som innehöll Tio Guds Bud, se 2 Mos 25:21; 31:18; 5 Mos 4:13.** På detta sätt tillfredsställdes lagens - och därmed också Faderns - krav.

Som medlare tog sedan översteprästen på sig alla de synder som under året hade överförts till helgedomen och bar dem ut ur helgedomen. Han lade sina händer på en levande bocks huvud, en bock som israeliterna valt ut (16:5, 8, 10), och bekände över den **levande** bocken "Israels barns alla missgärningar och överträdelser, ja, **alla** deras synder" (3 Mos 16:21).

På detta sätt överfördes symboliskt "alla" dessa synder från översteprästen till bocken. Sedan bar bocken synderna bort därifrån, ut i ödemarken (v 22). Synderna betraktades som avlägsnade från folket för alltid. Alla botfärdiga israeliter var nu fullständigt renade från **alla** sina synder (v 30).

Den levande bocken är en träffande symbol på Satan som skall få lida för alla de synder han förmått Guds sanna barn att begå. Denna "levande" bock - som alltså inte dödades (det vill säga inte offerades för vår skull) - står som motsats till den syndoffersbock som översteprästen slaktade tidigare under försoningsdagen och som symboliserar Jesu offer på Golgata kors.

Det bör understrykas att översteprästen "har fullbordat försoningen" (3 Mos 16:20) **innan** han bekände "Israels barns alla missgärningar och överträdelser" (v 21) över den levande bockens huvud. Försoningen var alltså **fullbordad** innan översteprästen bekände Israels synder över den levande bockens huvud. Denna bock kan helt enkelt inte symbolisera Jesus, som offerades för våra synder.

3 Mos 16 visar tydligt att frälsningsverket fortsätter efter Golgata kors, se v 16, 17, 18, 20, 30, 32, 33 och 34.

Det kan tilläggas att Aron, översteprästen, bringade försoning för sig och sitt hus (familj) med sitt eget syndoffer innan han bringade försoning för Israel. (3 Mos 16:6, 11-14). Aron stänkte blodet från detta offer framför och på nådastolen, precis som han därefter gjorde med Israels syndoffersblod (v 14). Innan Aron var beredd att bringa försoning för andra (Israel) måste han bringa försoning för sig själv. Härigenom skulle han "bringa försoning för sig själv och sitt hus" (v 17). När Aron nu var befriad från synden blev han en lämplig representant för Kristus, den syndfria, och kunde därmed utföra medlartjänst för andra (Israel).

Det kan tilläggas att den väldoftande rökelsen som Aron bar in i det allra heligaste (tillsammans med blodet), och som täckte nådastolen ovanpå vittnesbördet (v 12, 13), symboliserade Kristi rättfärdighet som gjorde att Arons verk blev accepterat inför Gud (se 4 Mos 16:46-48, Ef 5:2).

Reningen av den himmelska helgedomen

"Ni som var döda på grund av era synder och ert oomskurna sinne, också er har han gjort levande med Kristus. Han har förlåtit oss alla våra överträdelser." (Kol 2:13).

"Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva." (Rom 8:13).

Som tidigare har visats var den tjänst som utfördes av (de levitiska) prästerna i den jordiska helgedomen en avbild av Kristi tjänst i den himmelska helgedomen (Hebr 8:5, 9:23-24). Efter sin himmelsfärd började Jesus den "verkliga" översteprästerliga tjänsten för vår skull. År 65 e Kr (ungefär), när Hebreerbrevet skrevs, hade alltså denna tjänst redan börjat:

"Men vi önskar att ni alla ända till slutet skall visa samma iver att bevara full visshet i hoppet ... Detta hoppet äger vi som ett tryggt och säkert själens ankare som når innanför förhänget (förlåten, se Fotnot), dit Jesus gick in och öppnade vägen för oss och så blev en överstepräst för evigt, en sådan som Melkisedek" (Hebr 6:11, 19, 20).

Fotnot: I Hebr 9:3 kallas det förhänge (förlåt) som skilde "det heliga" och "det allra heligaste" åt för

"det **andra förhänget**". Det är då logiskt att "förhänget" (förlåten) i Hebr 6:19 är förhänget (ingångsdörren) som skilde "det heliga" från förgården, jämför 4 Mos 18:7.

I Hebr 6:12 varnar den helige Ande hebreerna för att bli "tröga", det vill säga förkasta eller försumma det "hopp"(v 19) som når in i helgedomen där Jesus tjänstgör som Överstepräst. Som motsats nämns den grupp "som genom tro och uthållighet får det utlovade livet" (v 12).

Prästens uppgift i den dagliga tjänsten i "det heliga" i den jordiska helgedomen var bland annat att frambära syndoffrets blod inför Gud **tillsammans med rökelse, som steg upp med Israels böner**. Detta avbildade den tjänst som Kristus i egenskap av medlare började "innanför förhänget" (förlåten) i "det heliga" i den himmelska helgedomen. Kristus hänvisar till sin dyrbara rättfärdighet - rökelsen - inför Fadern, vilken ångerfulla syndare åberopar som sin enda räddning inför Fadern (jämför Luk 1:8-11, Upp 8:3-4, 4 Mos 16:46, 47). Kristi fullständiga lydnad och utgjutna blod (död) garanterade de botfärdiga troende syndernas förlåtelse och godkännande.

I den symboliska helgedomstjänsten utfördes, som tidigare visats, ett försoningsverk vid gudstjänstarets slut (på försoningsdagen) för att rena helgedomen från de synder som hade överförts dit från den botfärdige, under den dagliga tjänsten. På samma sätt utför Kristus - innan Han har avslutat sitt återlösningsverk för människorna - ett försoningsverk för att avlägsna Guds barns synder från den himmelska helgedomen. Härigenom befrias Guds barn helt från Satans anklagelser och lagens fördömelse. Detta försoningsverk sker alltså strax före Jesu återkomst till jorden.

Under Gamla Testamentets tid lades botfärdiga israeliters synder på syndoffret, genom tron på den kommande Frälsaren. Dessa synder överfördes sedan genom blodet till den jordiska helgedomen. På motsvarande sätt blir den botfärdiges synder, i förebilden, genom tron lagda på Kristus, det sanna Syndoffret, och i verkligheten överförda till den himmelska helgedomen. Dessa synder finns där nedtecknade i böcker (se Dan 7:10, 12:1). Domsnormen är Guds lag (se Rom 2:12, Jak 2:12).

Reningen av den jordiska och den himmelska helgedomen

Avbildsreningen av den jordiska helgedomen gjordes genom att de synder som orenat den avlägsnades av översteprästen, genom blodet som utgjöts på försoningsdagen (se 3 Mos 16:11-15). På motsvarande sätt sker den verkliga reningen av den himmelska helgedomen genom Kristi medlartjänst, genom att de synder som finns antecknade där avlägsnas, det vill säga utplånas genom Jesu blod (om syndaren uppriktigt bekänt och övergett alla sina synder). Innan detta kan ske måste det ske en undersökning av böckerna, där synderna är nedskrivna, för att man skall veta vilka som genom en levande tro på Kristus har rätt att få del av hans försoning (se Rom 14:10, 2 Kor 5:9, 10). De som bekänt sig tro på Kristus men inte blivit verkligt omvända från synden kommer naturligtvis inte att få sina synder utplånade.

"Alla som verkligen har omvänt sig från synden och genom tron gjort anspråk på Kristi blod som sitt försoningsoffer har fått förlåtelse skrivet vid sina namn i de himmelska böckerna. Eftersom de har **fått del av Kristi rättfärdighet och deras karaktärer visat sig stämma överens med Guds lag**, kommer deras synder att utplånas och de själva kommer att aktas värdiga det eviga livet." (Ellen White, *Den stora striden*, s 419).

Helgedomens rening innebär därför ett undersökningsarbete – ett domsverk. Den undersökande domen inträffar naturligtvis innan Kristus kommer tillbaka, eftersom Han då skall "ge var och en efter hans gärningar." (Upp 22:12). När Kristus återkommer skall alla himlens invånare veta att Gud handlar rättvist mot varje människa som någonsin börjat tjäna honom. Satans alla anklagelser mot Guds sanna folk har då motbevisats, genom Jesu blod.

Någon kanske frågar sig om den **himmelska** helgedomen verkligen behöver renas. Hebr 9:23-24 bekräftar emellertid att den himmelska helgedomen behöver renas (från Guds sanna barns synder som finns antecknade där). Den himmelska helgedomen behöver renas - med den jordiska helgedomens rening som avbild:

"Alltså måste avbilderna av de himmelska tingen renas med sådana medel (med blod från djuroffer, enligt v 22), men de himmelska tingen själva renas med bättre offer än de medlen. Ty Kristus gick inte in i en helgedom som är byggd av människohand och som bara är en avbild av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull."

Medan vår store Översteprästs bringar försoning för oss skulle vi söka bli fullkomliga

"Helgedomen och den undersökande domen bör Guds folk tydligt förstå. Alla behöver personligen ha kunskap om sin store Översteprästs ställning och verk. Annars blir det omöjligt för dem att tillämpa den tro som är nödvändig i denna tid eller att fullgöra den uppgift som Gud har bestämt för dem...Var och en måste möta den store Domaren ansikte mot ansikte. Hur viktigt är det därför inte att var och en ofta tänker på den högtidliga händelse när domstolen samlas och böckerna öppnas...Helgedomen i himlen är själva medelpunkten i Kristi verk för människorna. Den angår varje enskild människa som lever på jorden...**Den medling som Kristus utför för människor i den himmelska helgedomen är lika nödvändig för frälsningsplanen som Hans död på korset.** Genom sin död började Han det verk som Han efter sin uppståndelse for upp till himlen för att fullborda. Vi måste därför genom tron gå innanför förhänget *'dit Jesus för vår skull gick in och öppnade vägen för oss'*" (Ellen White, *The Great Controversy*, s 488, 489).

"Medan vår store Översteprästs bringar försoning för oss, skulle vi söka bli fullkomliga i Kristus. Inte ens genom en tanke kunde vår Frälsare förmås att ge efter för frestelsens makt. Satan finner någon punkt i människors hjärtan där han kan finna fotfäste. Något syndigt begär hålls vid liv och hans frestelser kan få insteg...Han (Jesus) hade hållit sin Faders bud och det fanns inte någon synd hos honom som Satan kunde använda till sin fördel. **Så långt måste också de komma som skall kunna bestå under nödens tid.**" (Ellen White, *The Great Controversy*, s 623).

"Trots att alla folk måste träda fram inför Gud i domen, skall han ändå undersöka varje människas sak lika noggrant och grundligt som om det inte fanns någon mer människa på hela jorden. Var och

en måste undersökas och visa sig vara utan brist." (Ellen White, *The Great Controversy*, s 490).

"Om du kämpar trons kamp med all din viljekraft, då kommer du att segra." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

"Aldrig någonsin skall något orent komma in där (i det himmelska Jerusalem), aldrig någon som handlar skändligt och lögnaktigt, bara de som är skrivna i livets bok som tillhör Lammet" (Upp 21:27).

"När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle **bestå provet och vara lydiga i allt.**" (2 Kor 2:9).

"Det är överträdelse i **de små sakerna** som först leder själen bort från Gud." (Ellen White, *Review & Herald*, vol 4, s 233).

"Och jag såg de döda, både små och stora, stå inför Gud. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades. Det var livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna." (Upp 20:12).

"På domens dag kommer många att utestängas från Guds stad på grund av synder som de antog vara för oansenliga för att bry sig om." (Ellen White, *Signs of the Times Articles*, vol 3, s 348).

"Varje timmes arbete går igenom inför Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 1, s 564).

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

När nådens dörr är stängd

Upp 15:5-16:21 upplyser oss om att jorden skall drabbas av sju (sista) plågor omedelbart före Jesu återkomst. Under dessa sju plågor tjänstgör inte Jesus längre som Översteprästs i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen. I Upp 15:8 beskrivs detta som att ingen människa **genom tron** "kunde komma in i templet, förrän de sju plågorna från de sju änglarna hade nått sitt slut". Ingen människa kan alltså få syndernas förlåtelse av Gud under de sju sista plågorna. Orsaken till detta kommer att förklaras längre fram i boken.

Allt talar för att denna tid, när nådens dörr skall vara stängd fram till Jesu återkomst, är här mycket snart. Hur viktigt är det då inte att vi innan dess av hjärtat har bekänt vår synd inför Gud och segrat över synden genom den helige Andes kraft.

”De som lever på jorden när Kristi tjänst i helgedomen avslutas kommer att stå inför en helig Guds ansikte utan någon medlare. **Deras kläder måste vara fläckfria, deras karaktärer renade i Kristi blod. Genom Guds nåd och genom egen målmedveten insats måste de segra i striden mot det onda.** Medan den undersökande domen pågår i himlen och de ångrande troendes synder blir avlägsnade från helgedomen, skall det bland Guds folk på jorden utföras ett särskilt verk av rening, ett avlägsnande av synden. Detta beskrivs mer utförligt i de budskap som omtalas i Upp 14. När detta verk är färdigt kommer Kristi efterföljare att vara beredda för hans uppenbarelse.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 425).

Den himmelska helgedomens rening i Hebreerbrevet

Nedan skall visas att Hebreerbrevet tydligt undervisar om att seger över synden är en viktig del av Jesu prästtjänst i den himmelska helgedomen.

I Hebr 8:1, 2 understryks att Jesus tjänstgör som överstepräst på Faderns högra sida i den himmelska helgedomen. Som tidigare visats framgår det av Hebr 8:5 och 9:24 att det levitiska gudstjänstsystemet med dess helgedom och prästtjänst var avbilder till den himmelska helgedomen och Kristi prästtjänst där. Det är därför Hebreerbrevets författare i detalj i 9:1-7 förklarar de olika föremålen i ”det heliga” och i ”det allra heligaste” samt prästtjänsten där i den jordiska helgedomen. Omedelbart därefter beskrivs Jesu prästtjänst i den himmelska helgedomen med dess två olika avdelningar:

” Han (Jesus) gick en gång för alla in i helgedomen (Fotnot), inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod och vann en evig återlösning.” (9:12).

Fotnot: Det grekiska ordet "hagia" som här översatts till "helgedomen" är samma ord som förekommer i Hebr 9:2 för att beskriva "det heliga". Samma ord förekommer också i Hebr 9:24.

I 8:2 förekommer samma ord som parallelltext till "det sanna tabernaklet", vilket visar att "hagia" **också** kan översättas till "helgedomen".

Men "hagia" kan **aldrig** översättas till "det allra heligaste". I Hebr 9:3 används ordet "hagia hagian" för att beskriva "det allra heligaste". Det är ett helt annat ord än "hagia". "Hagia hagian" förekommer endast en gång i Hebreerbrevet.

Ordet "hagia" förekommer åtta gånger i Hebreerbrevet – i 8:2, 9:2, 9:8, 9:12, 9:24, 9:25, 10:19 och 13:11. I samtliga av dessa bibeltexter kan "hagia" översättas till "det heliga" **eller** till "helgedomen" (med undantag för 9:2, där ordet endast kan översättas till "det heliga").

Föremålen i de båda avdelningarna i den jordiska helgedomen var avbilder

Det är inte bara Hebreerbrevet som visar att den himmelska helgedomen består av två avdelningar (precis som den jordiska helgedomen i Jerusalem). Även i Uppenbarelseboken kan vi läsa om dessa två avdelningar. I Upp 1:12, 13 "såg jag **sju ljusstakar** av guld och mitt ibland ljusstakarna en som liknade Människosonen".

Detta är förebilden till Ljustaken i Hebr 9:2: "I tabernaklet inreddes ett främre rum som kallades det heliga. Där stod ljusstaken och bordet med skådebröden."

Vi kan förstå att Jesus enligt Upp 1:12, 13 beskrivs i "det heliga" i den himmelska helgedomen, eftersom Ljustaken i den jordiska helgedomen fanns i "det heliga".

Som tidigare visats finns en parallelltext i Upp 4:5 där det står att "framför tronen brann **sju facklor**". Strax därefter står att "jag såg mitt för tronen...ett Lamm stå där, som såg ut att ha blivit slaktat". Här skildras Jesus i den första avdelningen i det heliga, där Guds tron stod vid detta tillfälle.

I "det heliga" i den jordiska helgedomen fanns "bordet med skådebröden" (Hebr 9:2). Jesus är

"livets bröd" (Joh 6:48) och detta avbildades av skådebröden.

Det tredje föremålet i "det heliga" i den jordiska helgedomen var rökelsealtaret, se 2 Mos 30:1, 6. I Upp 8:3, 4 kan vi läsa om förebilden, där Jesus tjänstgör vid "guldaltaret framför tronen" och offerar rökelse i "ett rökelsekar av guld". Rökelsen blandades med de heligas böner. (I Hebr 9:3, 4 står att rökelsealtaret "hörde" till "det allra heligaste", eftersom dess funktion tillhörde "det allra heligaste" när rökelsen nådde in till nådstolen i detta rum).

När det gäller förbundsarken med Tio Guds Bud (som skrevs på två stentavlor) i "det allra heligaste" i den jordiska helgedomen i Hebr 9:3, 4, så avbildar den förbundsarken med Tio Guds Bud i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen i Upp 11:19:

"Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel."

Dom efter vad som står i böckerna

Tidigare har visats att den himmelska helgedomen började renas från Guds bekännande folks synder 1844 e Kr – med den jordiska helgedomens rening på försoningsdagen som avbild. Såväl Guds bekännande folks synder som de ogudaktigas synder har nedtecknats i himmelska böcker (fast de ogudaktiga skall dömas under de tusen år som följer på Jesu återkomst):

*"Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda blev **dömda** efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i **böckerna**."* (Upp 20:12).

Domen i himlen sker alltså utifrån nedtecknade synder i böcker som förvaras i himlen. Detta bekräftas av Daniel 7:10:

*"Han (Gud) satte sig ner för att **döma** och **böcker** öppnades."*

Domen över Guds folk

I Hebr 9:23-27 beskrivs domen över Guds bekännande folk i det allra heligaste:

"Så renas enligt lagen nästan allt med blod, och utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse. Alltså måste avbilderna av de himmelska tingen renas med dessa medel, men de himmelska tingen själva renas med bättre offer än de medlen. Ty Kristus gick inte in i en helgedom som är gjord med händer och som bara är en bild av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull. Inte heller gick han in för att offra sig många gånger, så som översteprästen varje år går in i det allra heligaste med blod som inte är hans eget. I så fall hade han varit tvungen att lida många gånger alltsedan världens grund blev lagd. Men nu har han trätt fram en gång för alla vid tidernas slut för att genom sitt offer utplåna synden. Och...det är bestämt om människan att hon en gång skall dö och sedan dömas."

Först skall nämnas att översättningen av *Septuagintan*, den äldsta grekiska översättningen av Gamla Testamentet (av 72 hebreiska lärde) från hebreiskan på 200-talet före Kristus, har exakt samma grekiska ord för "rena" i 3 Mos 16 som används i Hebr 9:23, "*renas...de himmelska tingen*". (Nya Testamentet är skrivet på grekiska). Detta understryker att båda bibeltexterna handlar om den undersökande domen på Guds bekännande barn.

I Hebr 9:23 "*renas...de himmelska tingen*", det vill säga den himmelska helgedomen, "*med bättre offer*" än "*blodet från kalvar och bockar*" (v 19) – *reningen sker alltså med Jesu blod*.

Hebr 9:24-27 handlar alltså om Jesu rening av den himmelska helgedomen, och v 27 sätter detta i samband med domen – "*människan...skall dö och sedan dömas*". Vi vet att Jesus i den undersökande domen "*utplånar synden*", enligt v 26, för alla dem som av hjärtat ångrat, bekänt och övergett synden. Det innebär att anteckningarna av dessa synder raderas ut från de himmelska böckerna och upphör att existera. I vers 28 beskrivs Jesu återkomst, sedan denna dom avslutats:

"Så blev Kristus offerad en gång för att bära mångas synder, och han skall en andra gång träda fram, inte för att bära synd utan för att frälsa dem som väntar på honom."

Jesu tog på sig Guds folks synder - **bar** våra synder – på Golgata kors (1 Petr 2:24). Men Han **bär också** Guds folks synder inför Fadern i den himmelska helgedomen när Jesus beder för sina sanna barn. I v 28 bär inte Jesus längre sitt folks synder inför Fadern i det allra heligaste, eftersom Han inte längre utför försoning för dem. Här talas om Jesu återkomst när Jesu medlartjänst är avslutad.

När Jesu medlartjänst är avslutad

Under de sju sista plågorna (Upp 16), omedelbart före Jesu återkomst, när Jesu medlartjänst är avslutad, uppfylls följande bibeltext:

"Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att orena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig." (Upp 22:11).

Här framgår tydligt att det kommer en tid när "*den orättfärdige*" inte längre skall omvända sig från synden och "*den rättfärdige*" inte mer skall synda.

Att denna vers handlar om tiden just före Jesu återkomst bevisas av versen direkt efter, som beskriver Jesu återkomst:

"Se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge var och en efter hans gärningar." (v 12).

Vid Jesu återkomst skall Gud ge evigt liv åt sitt folk, samtidigt som de ogudaktiga som lever då skall dö. De som genom tiderna förkastat frälsningen skall uppstå efter de tusen åren och förintas (Upp 20:5). Det som avgör mänsklighetens öde är om man finns skriven i livets bok eller inte:

"Om någon inte fanns skriven i livets bok kastades han i eldsjön." (Upp 20:15).

Övergång från det jordiska till det himmelska

När det gäller Hebr 9:8 har denna vers ofta blivit felöversatt. Det som i till exempel Svenska Folkbibeln översatts till "*det främre rummet*" i denna vers skall egentligen vara "*det första tabernaklet*". I Bibelkommissionens normalutgåva för 1883 (svenska statens officiella utgåva) har 9:8 korrekt översatts till:

”varmed den helige Ande ger till känna, att vägen till helgedomen ännu inte är uppenbarad, så länge det första tabernaklet ännu har bestånd.”

Här framgår det tydligt att Jesu prästtjänst i den himmelska *”helgedomen”* inte blivit *”uppenbarad”* - och inte får någon betydelse – förrän den levitiska prästtjänsten i den jordiska helgedomen – i *”det första tabernaklet”* – inte längre fyller någon funktion.

I Hebr 9:1-7 förklaras den jordiska helgedomens båda rum med prästtjänsten i båda rummen. 9:8-10 är övergångsverserna till beskrivningen av Jesu prästtjänst i den himmelska helgedomen, som vi kan läsa om i 9:11-28.

Huvudsyftet med Hebreerbrevet var alltså att upplysa brevet mottagare om att den jordiska, levitiska, prästtjänsten hade ersatts av dess förebild - Jesu prästtjänst i den himmelska helgedomen. Jesu prästtjänst i *”det allra heligaste”* låg långt fram i tiden när brevet skrevs och därför står det inte så mycket om det. Men Hebr 8 och 9 ger tillräcklig upplysning för att vi skall förstå att Jesu prästtjänst i *”det allra heligaste”* skulle ske när Jesu prästtjänst i *”det heliga”* hade avslutats.

Kristus har ett högre prästämbete

Hebreerbrevets författare gör klart att den levitiska prästtjänsten med dess djuroffer inte kunde få någon att sluta synda. I Hebr 7:11 sägs tydligt att *”fullkomligheten (inte) kunde vinnas genom den levitiska prästtjänsten”*. I resten av kapitlet förklaras att denna fullkomlighet endast kan åstadkommas genom Jesu prästtjänst i den himmelska helgedomen:

”Därför kan han (Jesus) också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.” (Hebr 7:25).

Vad det innebär att Jesus *”helt och fullt”* frälsar dem som har en levande tro på honom framgår tydligt i Hebr 8. I v 6 sägs att *”Kristus (har) ett högre prästämbete”* än de levitiska prästerna, eftersom Jesus *”skall lägga mina lagar i deras (Guds folks) sinnen och skriva dem i deras hjärta”* – samt *”jag skall i nåd förlåta dem deras*

missgärningar, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg.” (v 10, 12).

Som överstepräst åstadkommer Jesus fullständig förlåtelse och fullständig lydnad för Guds lag.

Den levitiska prästtjänsten däremot *”kan inte fullkomligt rena samvetet hos dem som offerar”* (Hebr 9: 9), medan *”Kristi blod renar våra samveten från döda gärningar, så att vi tjänar den levande Guden.” (v 14).*

Jesu prästtjänst kan, genom blodet som utgjöts på korset, ge oss syndernas förlåtelse när vi av hjärtat och utan förbehåll bekänner dem inför Honom. När dessa synder blivit utstrukna i den undersökande domen har vi fått fullkomlig förlåtelse.

Jesu prästtjänst kan förutom fullständig förlåtelse även åstadkomma fullständig lydnad

Genom Jesu prästtjänst kan Han alltså också rena våra hjärtan från all synd – genom sitt blod (Hebr 13:12). Detta innebär fullkomlig lydnad:

”Genom ett enda offer har han för alla tider gjort dem som helgasfullkomliga.” (Hebr 10:14). I verserna innan förklaras detta mer utförligt:

”Lagen innehåller endast en skugga av det goda som kommer och inte tingen i deras verkliga gestalt. Därför kan lagen aldrig genom samma offer som ständigt år efter år frambärs, fullkomna dem som träder fram. Skulle man inte annars ha upphört att offra? De som förrättar offertjänsten skulle då redan en gång för alla ha blivit renade och inte längre haft några synder på sitt samvete. Men nu ligger i dessa offer en årlig påminnelse om synder.” (Hebr 10:1-3).

Den lag som här nämns är ceremoniallagen – till exempel den levitiska prästtjänsten med dess djuroffer för synd och de årliga judiska högtiderna med dess årliga sabbater. Detta var endast en *”skugga”* (v1) som kom till **efter** syndafallet och pekade fram mot Jesu frälsningsverk, jämför Kol 2:16-17. Denna skugga upphörde att gälla när Jesus dog på korset.

Denna lag kunde inte *”fullkomna”* (Hebr 10:3) - det vill säga varken ge fullständig förlåtelse eller ge kraft till fullkomlig lydnad.

Vi läste att *"samma offer som ständigt år efter år frambärs"* (v 1). Detta syftar inte bara på den dagliga syndofferstjänsten utan också på översteprästens tjänstgöring under försoningsdagen. Inget av detta kunde *"fullkomna"* under den levitiska prästtjänsten. Detta innebär att Jesu översteprästerliga tjänst under den verkliga försoningsdagen - däremot - fyller en viktig funktion för att Guds folk skall *"fullkomnas"*.

I motsats till ceremoniallagen (med dess prästtjänst och djuroffer) kan Jesu blod ge oss fullständig seger över synden, så att vi *"en gång för alla ha blivit renade och inte längre haft några synder på sitt samvete"* (Hebr 10:2).

Det framgår alltså tydligt i Hebreerbrevet att ceremoniallagen var bristfällig, det vill säga *"lagen åstadkommer ju inte något fullkomligt"* (Hebr 7:19). Men Hebreerbrevets författare avslutar brevet med huvudpunkten och en sammanfattning av hela brevet:

"Fridens Gud, som i kraft av ett evigt förbunds blod har fört fårens store herde, vår Herre Jesus Kristus, upp från de döda, han må fullkomna er i allt gott, så att ni gör hans vilja. Och må han verka i oss det som behagar honom, genom Jesus Kristus." (Hebr 13:20, 21). s

Helgedomens rening och hjärtats rening

"Därför kan han (Jesus) också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem." (Hebr 7:25).

"Se Guds lamm, som tar bort världens synd." (Joh 1:29).

"Medan vår store Överstepräst bringar försoning för oss, skulle vi söka bli **fullkomliga** i Kristus. Inte ens genom en tanke kunde vår Frälsare förmås att ge efter för frestelsens makt. Satan finner någon punkt i människors hjärtan där han kan finna fotfäste. Något syndigt begär hålls vid liv och hans frestelser kan få insteg...Han (Jesus) hade hållit sin Faders bud och det fanns inte någon synd hos honom som Satan kunde använda till sin fördel. **Så långt måste också de komma som skall kunna bestå under nödens tid.**" (Ellen White, *The Great Controversy*, s 623).

"Trots att alla folk måste träda fram inför Gud i domen, skall han ändå undersöka varje människas sak lika noggrant och grundligt som om det inte fanns någon mer människa på hela jorden. Var och en måste undersökas och visa sig vara utan brist." (Ellen White, *The Great Controversy*, s 490).

De tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12, med den undersökande domen på Guds folk, har förkunnats

sedan 1844, och denna dom i den himmelska helgedomen har pågått sedan dess. Förkunnelsen av det trefaldiga budskapet i Upp 14:6-12 får som följd de två fullmogna skördarna i v 14-20, den fullmogna säden (de goda) och de fullmogna druvorna (de onda), vilka åtföljs av Jesu återkomst (se v 14-20).

Detta bekräftar att domen i v 7 - som alltså pågår när budskapet förkunnas - måste inträffa före Jesus återkomst.

Eftersom den undersökande domen över Guds folk pågår idag är det mycket viktigt att Guds folk tar detta domsbudskap till sina hjärtan och tillåter Gud rena dem från synden, med 3 Mos 16:29-30 som avbild:

*"Och detta skall vara en evig stadga för eder: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden (dvs på Försoningsdagen) skall ni fasta ... Ty på den dagen skall prästen utföra försoning för eder, till att rena eder, så att ni kan vara rena från **alla** edra synder inför Herren."*

Kristi översteprästerliga försoningsverk innebär inte endast att han kan förlåta oss alla våra synder, utan också att han kan ge oss kraft att övervinna dem "alla" i våra liv. Genom detta avslutande domsverk skall Gud slutligen ha ett folk som, genom Andens verk i deras hjärtan, är fullständigt renat från synden (se Upp 7:1-8, 14:5). Denna dom över Guds folk talas om även i **Rom 14:10,2 Kor 5:10** med flera. När Guds folk är fullständigt renat från synden kan Jesus komma tillbaka. De passar då för de himmelska boningarna.

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

Det bör påpekas att om vi orsakat ovänskap med någon kräver Gud att vi gör allt vi kan för att försona oss med den personen för att Gud skall ta emot oss (se Matt 5:22-26). Har vi stulit kräver Gud att vi gör allt vi kan för att ersätta det vi stulit för att Gud skall ta emot oss (se Hes 33:14-16).

"Tabernaklet, med dess offertjänst, kunde ge ännu en undervisning – syndernas förlåtelse och kraft till lydnad, till liv." (Ellen White, *Education*, s 36).

Jesu återkomst är nära förestående

Lövhyddohögtiden var den sista högtiden i det judiska, levitiska gudstjänstsystemet. Denna högtid var en glad tacksägelsefest för årets sista stora inbärgade avkastning (2 Mos 23:16, 3 Mos 23:33-43, 5 Mos 16:12-15). Lövhyddohögtiden avbildade Guds folks glada fest i himlen efter den slutliga själaskörden vid Jesu andra ankomst (Matt 13:24-30, Upp 14:14-16). Lövhyddohögtiden kom strax efter försoningsdagen. På Försoningsdagen hade israeliterna försonats med Gud och med varandra och var därför lyckliga när Lövhyddohögtiden började.

Försoningsdagen kom endast **fem** dagar före lövhyddohögtiden (3 Mos 23:27, 34). Eftersom en profetisk dag innebär ett verkligt år inses att det var Guds plan att Jesus skulle komma tillbaka strax efter 1844. Precis som Guds folk kan "påskynda" Jesu återkomst genom att leva "heligt och gudfruktigt", kan Guds folk försona Jesu återkomst genom brist på helighet och gudsfruktan (2 Petr 3:11, 12). På grund av att en stor del av Guds bekännande folk varit otrogna mot Gud har Jesu återkomst försonats. Med tanke på att det nu gått ca 180 år sedan den yttersta domen började 1844 finns det emellertid all anledning att tro att Jesu återkomst står för dörren.

I sammanhanget är det viktigt att notera hur viktig den undersökande domen är när det gäller karaktärsutvecklingen hos Guds folk, eftersom det var Guds plan att Jesus skulle komma tillbaka nästan omedelbart efter det att den undersökande domen började förkunnas (i sammanhanget med de tre änglarnas budskap).

Gud ger sitt bekännande folk tillräckligt många uppmaningar till sann omvändelse. De två grupperna bland Guds folk - de omvända och de oomvända - mognar antingen till gott eller till ont. Till slut tvingas Gud tillåta svåra förföljelser mot sitt bekännande folk, eftersom en stor del av dem, trots alla tillrättavisningar, går sina egna vägar i stället för att följa Gud i allt. De som vägrat ta emot Guds många tillrättavisningar (och därför mognat till det onda) skall då sällas bort från Guds församling. Slutligen skall Gud ha en ren församling som är redo för Jesu återkomst (Upp 14:1-5, 12).

Reningen av helgedomen och hjärtat

"Kristus...gav er ett exempel, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han begick inte någon synd..." (1 Petr 2:21, 22).

Guds rening av den himmelska helgedomen innebär alltså att han utplånar Guds folks synder från

helgedomen om de tidigare uppriktigt bekant dem inför Gud och övergivit dem. Dessas namn kommer aldrig att utplånas ur livets bok. Det innebär att Guds rening av den himmelska helgedomen åtföljs av reningen av Hans helgedom på jorden – Hans folk (se 1 Kor 3:16, 6:19, 2 Kor 6:16, Ef 2:19-22). Guds sanna folk segrar över synden helt och hållet:

”Men Herren svarade Mose: ’Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok’ ” (2 Mos 32:33.

”Den som segrar...jag skall aldrig stryka ut hans namn ur livets bok...” (Upp 3:5).

Det är mycket viktigt att Gud inte kan avsluta reningen av den himmelska helgedomen innan Hans folk segrar fullständigt över synden i sina liv, genom Guds kraft. **Om Guds folk syndar efter det att reningen av den himmelska helgedomen avslutats skulle Gud behöva rena den himmelska helgedomen en gång till.**

Men det blir inte någon andra rening av den himmelska helgedomen. Gud har väntat i snart 200 år på att en grupp skall förstå och tro på att Gud har tillräckligt med kraft för att bevara dem från all synd. Till slut skall Gud ha en grupp - de 144 000 (Upp 14:1-5) - som verkligen förstår och tror på detta. De skall leva utan att synda sedan Jesu översteprästerliga tjänst avslutats, medan de sju sista plågorna drabbar jorden (fram till Jesu återkomst), se Upp 15 och 16.

”De som lever på jorden när Kristi tjänst i helgedomen avslutas kommer att stå inför en helig Guds ansikte utan någon medlare. Deras kläder måste vara fläckfria, deras karaktärer renade i Kristi blod. **Genom Guds nåd och genom egen målmedveten insats måste de segra i striden mot det onda.** Medan den undersökande domen pågår i himlen och de ångrande troendes synder blir avlägsnade från helgedomen, skall det bland Guds folk på jorden utföras ett särskilt verk av rening, ett avlägsnande av synden. Detta beskrivs mer utförligt i de budskap som omtalas i Upp 14. När detta verk är färdigt kommer Kristi efterföljare att vara beredda för hans uppenbarelse.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 425).

”Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme**, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...Vi följer Gud på avstånd, och detta är orsaken till att vi inte

ser hans makt uppenbarad.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

”Om vi inte skall synda måste vi undvika dess början...Varje ohelig tanke måste ögonblickligen avvisas.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

”Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi gör varje tanke till en lydlig fånge hos Kristus.” (2 Kor 10:5).

”En tolererad oren tanke, en ohelig önskan som ges näring, och själen är fördärvad.” (Ellen White, Testimonies for the Church, del 5, s 177).

”Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

Ingen kunde gå in i templet

I Upp 15:8 står att *”ingen kunde komma in i templet förrän de sju plågorna från de sju änglarna hade nått sitt slut”.*

Som tidigare påpekats innebär detta att under de sju sista plågorna kan ingen få tillträde till nådastolen i det himmelska templet. Ingen kan få syndernas förlåtelse när Jesu översteprästerliga tjänst har upphört och de sju sista plågorna utgjuts. Jordens befolkning består då av två grupper – de som övervunnit synden helt och fullt och slutgiltigt samt de som fortsätter att synda. Den senare gruppen har fullständigt och slutgiltigt stängt sina hjärtan för evangeliet i slutstriden. Av denna anledning förstår vi varför ingen kan få syndernas förlåtelse under de sju sista plågorna. Under denna tid kommer den ena gruppen inte att synda och den andra gruppen kommer inte att be om Guds förlåtelse.

Dessa två grupper beskrivs i Upp 22:11:

”Den orättfärdige må fortsätta att göra vad som är orättfärdigt, den orene fortsätta att vara oren, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rättfärdigt och den helige fortsätta att vara helig.”

I versen därefter kommer Jesus tillbaka:

”Se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge var och en efter hans gärningar. Jag är A och O, den förste och den siste, begynnelsen och änden.” (v 12).

”När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle **bestå provet och vara lydiga i allt.**” (2 Kor 2:9).

”Den som håller hela lagen men bryter mot **ettenda bud är skyldig till allt.**” (Jak 2:10).

Se och lev!

”Och alla vi som utan slöja för ansiktet **skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till hans avbilder, från härlighet till härlighet. Detta sker genom Herrens Ande.**” (2 Kor 3:18).

”Det är genom att **betrakta** hans kärlek, genom att **dröja** vid den, genom att **dricka** den, som vi kan få del av hans natur.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389).

”Om **vår blick är fästad** på Kristus kommer inte Andens verk att upphöra förrän vi helt förvandlats till Kristi avbilder.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 302).

”Den som **ständigt ser på Jesus** kommer att se hans självförnekande kärlek och djupa ödmjukhet och kommer att avbilda hans exempel. Stolthet, ärelystnad, bedrägeri, hat och själviskhet måste rensas bort från hjärtat. Hos många är dessa onda karaktärsdrag **delvis** underkuvade, men inte grundligt utrotade från hjärtat. Under gynnsamma omständigheter dyker de upp på nytt och mognar till uppror mot Gud. Häre ligger en fruktansvärd fara. Att bevara någon synd är att hålla fast vid en fiende som bara väntar på ett obehäkat tillfälle för att förorsaka vår undergång.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 174, 175).

”**När** vi överläter oss (fullständigt) till Kristus förenas vårt hjärta med hans hjärta, viljan uppgår i hans vilja, sinnet blir ett med hans sinne, och tankarna tas tillfång av honom. Vi lever hans liv. Detta är vad det innebär att vara klädd i hans rättfärdighets kläder. När då Herren ser på oss ser han inte kläder av fikonlöv, inte syndens nakenhet och missbildningar, utan sin egen rättfärdighets kläder, som innebär **fullkomlig** lydnad för Jehovas lag.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 312).

”Han (Judas) älskade den store läraren (Jesus) och ville vara med honom. Han bar på en önskan om att hans karaktär och liv skulle förändras, och han hoppades uppnå detta genom att förena sig med Jesus...Men Judas kom aldrig så långt att han överlätt sig **fullständigt** till Jesus. Han släppte inte helt sin världsliga ärelystnad eller sin kärlek till pengar.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 717).

Det är ett faktum att de sju församlingarna i Upp 2-3 symboliserar Kristi församling i sju på varandra följande tidsperioder mellan Jesu första och andra ankomst (sju är fullkomlighetens tal i Bibeln). I samtliga sju församlingar kan vi läsa att seger över synden är ett villkor för evigt liv, se Upp 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12 och 21.

Precis som **Petrus gjorde det omöjliga och gick på vatten så länge han hade sin blick fäst på Jesus (Matt 14:22-33)**, kan Guds barn göra det omöjliga och leva utan att synda så länge de har ”sin blick fäst på” Jesus, det vill säga har en levande gemenskap med honom. Om de upphör att ha ”blicken fäst på” Jesus, och därmed upphör att ha en levande gemenskap med honom, kommer de att synda, eftersom de då förlorar Guds kraft.

”Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom, varje dag, varje timma – genom att förbli i honom – som vi ska växa i nåden.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

”Sinnet måste ständigt söka Gud..Be oavbrutet...**Lita på Honom** timme efter timme och **ögonblick efter ögonblick.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 410).

”*Det är Anden som ger liv, köttet är inte till någon nytta. De ord som jag har talat till er är Ande och liv.*” (Joh 6:63).

”Det är viktigt att leva av varje ord från Gud, annars kommer vår gamla natur att åter kräva sin rätt.” (Ellen White, *Review & Herald*, 12 oktober, 1897).

”*Be oavbrutet.*” (1 Tess 5:17).

”Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

”...*Salig är den som inte måste döma sig själv för det som han har valt att göra. Men den som äter och samtidigt hyser betänkligheter är dömd, eftersom det inte sker av tro. Ty alltså inte sker av tro är synd.*” (Rom 14:22, 23).

”**Om de inte segrar över synden skall synden segra över dem.** De törnen som blivit avskurna men inte blivit uppräckta med alla sina rötter växer snabbt, tills själen blivit helt och hållet övervuxen av dem.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 51).

Helgedomen ger oss värdefull undervisning

"Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna." (1 Kor 15:3).

"När vi nu är omgivna av en sådan stor sky av vittnen, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron." (Hebr 12:1-2).

Jesu översteprästerliga tjänst "förtrampad"

Det är inte så att Jesus genom sin död och medlartjänst försöker blidka en Gud som är vred på syndaren. Fadern hatar visserligen synden - lika mycket som Jesus - och syndens lön är döden (Rom 6:23). Men Fadern älskar syndaren lika mycket som Jesus. Varje ångerfull syndare tas emot av Fadern med öppna armar, oavsett hur stora synder han begått (Jes 1:18). Problemet är att Satan ständigt anklagar Guds folk för synder som de begått i det förflutna. Som medlare ber därför Jesus ständigt för dem och hänvisar till sin död för dem för att försvara sitt folk från Satans anklagelser, se Rom 8:31-39. De som fullständigt överlätit sig själva till Kristus kommer att leva hans liv och behöver inte känna någon fruktan för domen. De kommer att

frikännas. Den helige Ande överbevisar dem om att de är Guds barn (se Rom 8:16).

Kristi helgedom och hans översteprästerliga tjänst i denna helgedom "slogs ned" (Dan 8:11, 1917), det vill säga förtrampades (Dan 8:13), av påvemakten när påvemakten ersatte detta med en jordisk prästtjänst (bikten, mässoffret) och nya medlare (påven, Maria och helgonen). Genom Kristi död och översteprästerliga tjänst kan vi få såväl **syndernas förlåtelse som Kristi kraft till att segra över synden helt och hållet**, se Hebr 2:17-18; 4:15-16; 7:24-25; 8:6, 10-12.

Påvemakten ersätter detta med en jordisk prästtjänst där påvemakten påstår att den regelbundet kan ge syndernas förlåtelse genom **regelbundet** mässoffer. På detta sätt har Bibelns stora sanningar om syndernas förlåtelse och kraft till seger över synden genom Jesu död och översteprästerliga tjänst fördärvats. Påvemakten kan inte ge vare sig syndernas förlåtelse eller kraft till seger över synden genom sin jordiska prästtjänst.

"Påvedömet är den mänskliga naturens religion, och den stora massan av människor älskar **en lära som tillåter dem att synda, men ändå befriar dem från syndens konsekvenser.**" (Ellen White, *Signs of the Times*, 19 februari, 1894).

Förvanskning av Jesu mänskliga natur

Tidigare har presenterats bibliska bevis för att Jesus hade samma mänskliga natur som vi har, men eftersom detta är så viktigt för att Jesus skall kunna vara vårt Exempel i lydnad kommer här en sammanfattning.

Påvemakten förnekar att Jesus tog på sig vår mänskliga natur. Den hävdar att Jesus tog på sig Adams natur (utan böjelser till synd) före syndafallet när Jesus kom hit till jorden i mänsklig gestalt. Men Bibeln lär oss att Jesus tog på sig Davids natur (med böjelser till synd), det vill säga **vår** fallna mänskliga natur:

"*Evangeliet om hans Son, som till sin mänskliga natur föddes av Davids släkt.*" (Rom 1:3).

"*Ty det som lagen inte kunde åstadkomma, eftersom den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han för att ta bort synden sände sin Son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet.*" (Rom 8:3, 1917 års översättning).

"*Och han (Fadern) har gett honom makt att hålla dom, eftersom han är Människoson.*" (Joh 5:27).

Anm: Av erfarenhet kände Jesus våra villkor i kampen mot synden - eftersom Han hade precis samma mänskliga natur som vi - och är därför en lämplig domare. Hade Jesus haft en annan mänsklig natur än den vi har hade Satan kunnat anklaga Jesus genom att säga att Jesus inte har rätt att döma människorna, eftersom han skulle ha fallit i synd om han hade haft samma mänskliga natur som de. Satan skulle då kunnat säga att Jesus då skulle ha syndat precis som de.

Att Jesus hade precis samma mänskliga natur som vi framgår också av Hebr 2:17,18 - "**iallt...lik sina bröder**" - och **Hebr 4:15** - "**frestad iallt liksom vi**".

"Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

Vi kan segra så som Jesus segrade

Eftersom påvemakten förnekar att Jesus tog på sig vår fallna mänskliga natur förnekar den därmed att Jesus kan vara vårt Exempel i lydnad. Den tror inte att, genom den helige Andes kraft, "**den som segrar (över synden) skall jag (Jesus) låta sitta hos mig på min tron, så som jag också har segrat och sitter hos min Fader på hans tron.**" (Upp 3:21; se även 1 Petr 1:15-16, 2:21-22 och 1 Joh 2:5-6).

"Kristi liv är en uppenbarelse av vad fallna människor kan bli genom förening och gemenskap med den gudomliga naturen...Kristi liv har visat vad en människa kan göra genom att bli delaktig av den gudomliga naturen." (Ellen White, *Faith I Live By*, s 219).

"Han (Jesus) kom inte till vår värld för att som en mindre Gud visa lydnad mot en större Gud, utan som en människa lyda Guds heliga lag, och på så sätt är Han vårt Exempel. Herren Jesus kom inte till den här världen för att uppenbara vad en Gud kunde göra, utan vad en människa kunde göra genom tron på Guds makt att hjälpa i varje nödsituation. Människan skall, genom tron, bli delaktig av den gudomliga naturen och övervinna varje frestelse som ansätter honom." (Ellen White, *Selected Messages*, del 3, s 140).

Vi kan alltså segra över synden helt och fullt – precis som Jesus gjorde. Jesus använde inte sin Gudom för att segra i kampen mot synden:

”Sonen kan inte göra något av sig själv.” (Joh 5:19).

”Jag kan inte göra något av mig själv.” (Joh 5:30).

Vi kan inte heller ”göra något” av oss själva. Nära gemenskap med Gud i bön och bibelstudium kan emellertid ge oss den helige Andes kraft till seger över synden – precis som Jesus, genom den helige Andes kraft, segrade över synden genom bön och bibelstudium, se Matt 26:36, 41; Mark 1:35; Luk 5:16.

Nu under den verkliga Försoningsdagen - strax före Jesu återkomst - är det särskilt viktigt att vi genom Guds kraft övervinner ”**alla synder**” (3 Mos 16:30), innan det är för sent. Men det förutsätter av vi uppriktigt bekänner våra synder inför Gud, utan att dölja någon synd.

”Varje ofullkomlighet i karaktären måste övervinnas, annars kommer den att övervinna oss.” (Ellen White, *Review & Herald*, 3 juni, 1884).

”Många når aldrig upp till den nivå som de skulle kunna nå upp till, eftersom de väntar på att Gud skall göra det för dem som han har gett dem kraft att göra själva. Alla som är dugliga till att användas måste tränas genom den strängaste mentala och moraliska disciplin, och Gud skall bistå dem genom att förena sin kraft med mänsklig ansträngning.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 248).

”Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

Det är viktigt att veta att den fallna naturen i sig inte är synd. Synden är inte något vi **är**, utan något vi **gör**. Frestelse får aldrig förväxlas med synd. Det är först när vi **ger efter** för frestelsen som vi syndar, vilket tydligt framgår av följande citat:

”Var och en som frestas dras och lockas av sitt eget begär. När så begäret har blivit **havande** föder hon **synd**.” (Jakob 1:14-15).

”En **tolererad** oren tanke, en ohelig önskan som **ges näring**, och själen är fördärvad.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

”Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med skuld.” (Ellen White, *Review & Herald*, 27 Mars, 1888).

”De som lever på jorden när Kristi tjänst i helgedomen avslutas kommer att stå inför en helig Guds ansikte utan någon medlare. Deras kläder måste vara fläckfria, deras karaktärer renade i Kristi blod. **Genom Guds nåd och genom egen målmedveten insats måste de segra i striden mot det onda**. Medan den undersökande domen pågår i himlen och de ångrande troendes synder blir avlägsnade från helgedomen, skall det bland Guds folk på jorden utföras ett särskilt verk av rening, ett avlägsnande av synden. Detta beskrivs mer utförligt i de budskap som omtalas i Upp 14. När detta verk är färdigt kommer Kristi efterföljare att vara beredda för hans uppenbarelse.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 425).

Synd, rättfärdighet och dom

”Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd”, ”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh 1:7, 9).

Jesus sade att den helige Ande skulle undervisa världen om ”**synd...rättfärdighet...dom**” (Joh 16:7-11). Det finns en djup sanning i detta som är direkt kopplad till helgedomstjänsten. Det är visserligen sant att Gud genom Kristi helgedomstjänst vill lära oss att Kristus utförde försoningstjänst i ”det heliga” från det tidpunkt han uppsteg till himlen fram till 1844. Gud vill också lära oss att Kristus utförde försoningstjänst i ”det allra heligaste” från och med 1844 tills nådens dörr stängs.

Men Gud vill genom helgedomstjänsten lära oss en sak till. Genom den inre förgården, ”det heliga” och ”det allra heligaste” vill Gud också visa den utveckling alla kristna genom alla tider måste gå igenom för att slutligen möta Gud.

Innan den kristne går in i ”det allra heligaste” måste han komma till brännoffersaltaret på förgården med sina synder, se 3 Mos 4:27-35. Syndoffret för den enskilde syndaren offrades vid brännofferaltaret, som symboliserar Golgata kors. Genom Jesu död på Golgata kors kan vi få syndernas förlåtelse och kraft till att dö bort från det egna jaget.

Vi måste komma till tvättkaret på förgården, där prästerna tvättade sina händer och fötter innan de började tjänstgöra vid helgedomen (2 Mos 30:17-21). Detta symboliserar den nya födelsen genom vatten (dopet) och den helige Ande, se Joh 3:5.

Vi måste också komma till "det heliga" där ljusstaken finns (Hebr 9:2). Detta lär oss att vi skall vara "världens ljus" (Matt 5:14), eftersom Jesus är "världens ljus" (Joh 8:12) – och vi skall efterlikna Honom.

Vi blir världens ljus genom att ta emot **mer** av den helige Ande i "det heliga". Det sker genom kontinuerlig bön till Gud och när vi läser och äter den andliga födan i Bibeln, som är livets bröd - skådebröden - i "det heliga", se Hebr 9:2.

Livets bröd är Guds Ord, se Joh 6:35-63. Och Jesus är "Guds Ord" (Upp 19:13). När vår kunskap växer och den helige Ande får förankra denna nya kunskap i våra sinnen och liv når vi en högre nivå i helgelse – genom att äta "skådebröden".

Varje morgon och afton tog prästen glöd från brännoffersaltaret och lade den på rökelsealtaret som fanns i "det heliga" (2 Mos 30:1-10). Därefter lade prästen rökelse på glöden, så att röken steg upp till Gud. Det är i "det heliga" som våra böner går upp till Gud blandade med rökelsen från rökelsealtaret. (Upp 8:3, 4). Denna rökelse symboliserar Jesu rättfärdighet som räknas oss till godo, vilket gör våra böner välbehagliga inför Gud. Som svar på trons bön tar vi emot Andens kraft i varje del av vår varelse.

Det kan tilläggas att vi får mer av Andens kraft när vi vittnar om Kristus, vilket bidrar till att göra oss till "världens ljus" (Matt 5:14). Detta symboliseras av ljusstaken (i "det heliga"), som brann genom den olja – den helige Ande (Sak 4) – som tillfördes (Jesus är naturligtvis också "världens ljus", se Joh 8:12).

Vittnandet är alltså en viktig del av det kristna livet och dess utveckling. Precis som i det fysiska livet gäller i det andliga livet att man måste arbeta och inte bara äta för att utvecklas och inte "förstöras".

"På många platser kan man se helgade människor meddela till andra det ljus som har gjort frälsningens väg klar för dem, genom Kristus. Och **medan** de fortsätter att låta sitt ljus lysa, på samma sätt som de gjorde som blev döpta med Anden på pingstdagen, skall de **ta emot mer och mer** av Andens kraft. De är **på detta sätt** jorden skall bli upplyst med Guds härlighet." (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s 54).

Sammanfattningsvis kan det sägas att det är genom vittnande, bibelläsning och bön som vi helgas och får Guds kraft till att hålla Guds lag som finns i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen (se Hebr 9:3-4, Upp 11:19). Det är denna lag som skall döma och frikänna alla **sanna** kristna under den undersökande domen i det "allra heligaste" i den himmelska helgedomen.

"Tala och handla så som den som skall dömas efter frihetens lag" (Jak 2:12; se även Rom 2:12).

Rom 6:22

I t ex Rom 6:22 kan vi läsa om de tre utvecklingsstadier alla kristna måste gå igenom för att slutligen kunna möta Gud:

"Men nu då ni befriats från synden och blivit Guds tjänare, blir frukten att ni helgas och till slut får evigt liv."

"Befriats från synden" och "blivit Guds tjänare" genom ånger, bekännelse och omvändelse avbildas genom brännoffersaltaret (Golgata) och tvättkaret (dopet) på helgedomens förgård.

"Blir frukten att ni helgas" (efter att man befriats från synden och blivit Guds tjänare) symboliseras genom föremålen i "det heliga".

Slutet på versen, *"till slut får evigt liv"*, syftar på den undersökande domen (som här är frikännande) i "det allra heligaste" som visar den helige Andes frukter som utvecklats i "det heliga".

När Jesus sade att den helige Ande skulle undervisa om *"synd...rättfärdighet...dom"* (Joh 16:7-11) syftade han bland annat på de tre utvecklingsstadier som alla sanna kristna måste gå igenom och som symboliseras av helgedomstjänsten ovan.

Som på Noas och Lots tid

"Ty av nåden är ni frälsta genom tron, och det inte av er själva. Guds gåva är det, inte genom gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ty vi är hans verk, skapade i Kristus Jesus till att göra de goda gärningar som Gud i förväg har förberett, så att vi skulle vandra i dem." (Ef 2:8-10).

"Kämpa för att komma in genom den trånga porten." (Luk 13:24).

"Som det var i Noas dagar, så skall det bli under Människosonens dagar. Folk åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken och floden kom över dem och gjorde slut på

dem alla. På samma sätt var det på Lots tid: folk åt och drack, köpte och sålde, planterade och byggde, men den dag då Lot lämnade Sodom regnade eld och svavel från himlen och gjorde slut på dem alla. På samma sätt skall det vara den dag då Människosonen uppenbarar sig." (Luk 17:26-30).

"Synden hos dem som levde före syndafloden var att de fördärvade det som i sig självt är lagligt... eftergivenhet för **aptiten och låga böjelser** gjorde deras fantasivärld helt och hållet fördärvad." (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 1, s 1090).

"Satan arbetar hela tiden för att kunna behärska mänskligheten helt och hållet. Hans **starkaste hållhake** på människan är genom **aptiten**, och den försöker han stimulera på varje tänkbart sätt." (Ellen White, *Councils on Diet and Foods*, s 150).

"**Att äta obehärskat är den rådande synden** hos denna generation. Obehärskad aptit gör män och kvinnor till slavar och förmörkar deras förstånd samt förlamar deras moraliska uppfattningsförmåga i en sådan omfattning att Guds Ords heliga och upphöjda sanningar inte uppskattas. **De lägre böjelserna har behärskat män och kvinnor.**" (Ellen White, samma källa, s 32).

"Aptitens behärskande makt kommer att bli till undergång för tusenden, när de skulle haft moralisk kraft att segra över **varje annan frestelse** från Satan om de hade segrat över aptiten." (Ellen White, samma källa, s 59).

"*Detta var din (Jerusalems) syster Sodoms synd: Hon och hennes döttrar utmärktes av höghet, överflöd av mat och ostörd ro, men de hjälpte inte den nödställda och fattige. De blev högfärdiga och gjorde sådant som var vidrigt i min (Guds) åsyn. Därför försköt jag dem när jag såg detta.*" (Hes 16:49-50).

"*Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.*" (Matt 6:24). (Fotnot).

Fotnot: "Mammon" är ett arameiskt ord som betyder "rikedom", som Jesus här varnar för att göra till en avgud.

"*Sodom och Gomorra och städerna däromkring kan ni ta som ett varnande exempel. På samma sätt bedrev de otukt och följde onaturliga begär...*" (Judas v 7).

Fyra helgedomsscener

Precis som Danielsboken innehåller Upp.boken fyra historiska, profetiska, längder, se kap 2-3, 6-8, 8-11 och 12-14. Precis som de fyra historiska, profetiska, längderna i Danielsboken är uppbyggda enligt principen "**upprepning och försärkning**" är de fyra historiska, profetiska, längderna i Upp. boken uppbyggda enligt "**upprepning och förstärkning**". För varje upprepning ges fler detaljer.

Alla de fyra historiska, profetiska, längderna i Upp.boken **introduceras av en helgedomsscen**. I var och en av dessa fyra helgedomsscener nämns något speciellt föremål som förekommer i det heliga eller i det allra heligaste. Dessa föremål beskrivs i Heb 9:1-7. Dessa särskilda föremål i helgedomen uttrycker **huvudbudskapet** i samtliga fyra historiska, profetiska, längder i Upp 2-3, 6-8, 8-11 och 12-14.

De sju församlingarna (Upp 2-3) introduceras av att Kristus står mitt ibland **de sju ljusstakarna** i Upp 1:12-13 (de sju ljusstakarna symboliserar de sju församlingarna, se 1:20), vilket visar Hans omsorg om sin församling intill sin återkomst.

Vad beträffar de sju sigillerna (Upp 6-8), så är det **det slaktade Lammet och Guds tron** i Upp 4-5 som introducerar dessa. Huvudbudskapet i sigillerna är alltså Guds makt och frälsande nåd till tröst för Guds barn under förföljelse och andra vedermödor.

De sju basunerna (Upp 8-11) introduceras av att Kristus står framför **rökelsealtaret**, där Jesu böner blandas med Guds folks böner, vilket resulterar i domar över Guds fiender, (Upp 8:3-5). Huvudbudskapet i basunerna är således att genom Kristi förtjänster hör Fadern våra böner och straffar Guds fiender.

Den sista historiska, profetiska, längden i Upp.boken (Upp 12-14) ger en detaljerad beskrivning av den stora striden mellan Kristus och Satan. Denna längd introduceras av att "**Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel**" (Upp 11:19).

Guds förbundsark i det allra heligaste i den jordiska helgedomen innehöll **Guds lag** enligt Hebr 9:3-4 (jämför 2 Mos 25:9-22). Och den jordiska helgedomen var en avbild till den himmelska helgedomen enligt Hebr 8:5 och 9:23-24. Detta innebär att **huvudbudskapet** i "den stora striden-avsnittet" i Upp 12-14 gäller Guds lag, det vill säga Tio Guds Bud.

Av de fyra historiska, profetiska, längderna i Upp.boken är det bara den sista som identifierar Guds folk som devilka håller Guds bud. Både i Upp 12:17 och 14:12 identifieras Guds folk under ändens tid som de vilka "*håller Guds bud*", och detta står i direkt motsats till de som tar vilddjurets märke i Upp 14:9-11.

Guds förbundsark finns alltså i det allra heligaste i den himmelska helgedomen, och det var först 1844 e Kr som Kristi prästjänst och förbundsarken där uppenbarades. Förbundsarken "*blev synlig*" enligt Upp 11:19. Därför är det logiskt att striden mellan Kristus och Satan om Guds lag når sin kulmen efter 1844 e Kr. Guds segrande folk under ändens tid skall var och en segra över synden genom Guds nåd. Synd är överträdelse av Guds lag (1 Joh 3:4). Om Guds sista kvarleva gäller att de "*har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod*" (Upp 7:14). De skall, genom tron på Jesus, vinna slutlig seger över samtliga synder i sina liv, eftersom de efter uppriktig bekännelse inför Gud fått såväl syndernas förlåtelse som kraft till att övervinna synden, genom Jesu blod.

Vem behöver den undersökande domen?

"Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en dog för alla, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som dog och uppstod för dem." (2 Kor 5:14, 15).

"Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden." (Matt 28:18).

De syndfria änglarna och de himmelska världarna förlorade all sympati för Satan när Gud "*genom hans (Jesus Kristi) blod på korset... försona ...allt på jorden och allt ihimlen*" (Kol 1:20). Se även Ef 1:10 och Upp 12:10-12.

"Satan såg att hans förklädnad hade rivits av honom (när han dödade Jesus på Golgata kors). Hans regeringssystem avslöjades för de syndfria änglarna och för det himmelska universum. Han hade avslöjat sig som en mördare. Genom att utgjuta Guds Sons blod hade han förlorat all sympati hos de himmelska väsendena...Satan blev emellertid inte utplånad. **Inte ens nu förstod änglarna allt som den stora konfrontationen omfattade. De principer som stod på spel måste bli mer fullständigt avslöjade.**" (Ellen White, *Vändpunkten*, s 767).

*"Nu går en dom över denna världen. Nu skall denna världens furste kastas ut. Och när jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra **alla** till mig. Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö".* (Joh 12:31-33).

"Alla" (v 32) som skulle dras till Jesus när han dog på korset gäller inte bara människan utan även himlens syndfria invånare: När Satan dödade Jesus Kristus avslöjades Satan som en mördare samtidigt som Guds gränslösa kärlek uppenbarades på Golgata kors. Den stora striden mellan Gud och Satan gick in i en ny fas efter denna händelse.

Trots att de himmelska världarna förlorade all sympati för Satan på Golgata kors var det så att "inte ens nu förstod änglarna allt som den stora konfrontationen omfattade".

Det var denna frälsning som profeterna sökte och forskade efter...Detta har nu förkunnats för er genom dem som i den helige Ande, sänd från himlen, predikade evangeliet för er. Detta längrar änglarna att få blicka in i." (1 Petr 1:10-12). Se även, Ef 3:10, 1 Kor 4:9.

Petrus skriver här efter Golgata kors att änglarna fortfarande har frågor som måste besvaras mer fullständigt. Låt oss påminnas om att Satan bedrog en tredjedel av Guds syndfria änglar när den stora striden började i himlen (Upp 12:4). Satan har anklagat Gud när det gäller Guds handlande mot människor och syndiga änglar, och innan detta har granskats in i minsta detalj av det himmelska universums invånare (samt av Guds heliga folk) kan inte den stora striden avslutas. Det är därför som alla människor som någonsin levat samt de fallna änglarna måste få sina liv undersökta inför Guds domstol, se **Pred 12:14, 1 Kor 6:2-3, Rom 14:10, 2 Kor 5:9-10, Upp 20:11-15.**

Två undersökande domar

Att Guds bekännande folk skall få sina liv undersökta i en himmelsk domstol är obekant för många kristna, men framgår klart i Bibeln. I nedanstående bibeltexter skriver Paulus om **en dom över Guds bekännande folk** som skall inträffa efter det att Paulus skrev dessa bibeltexter, alltså **efter Jesu död på korset**:

"Men du, varför dömer du din broder? Eller du, varför föraktar du din broder? Vi skall ju alla stå inför Guds domstol." (Rom 14:10).

"Ty vi måste alla träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont." (2 Kor 5:10).

När Guds bekännande folk, de ogudaktiga och de fallna änglarna undersökts i himmelska domstolar är det ytterst Gud som rentvås.

*"Låt det bli klart att Gud är sann även om varje människa är en lögnare - så som det står skrivet: **För att du (Gud) skall få rätt i dina ord och blir den som vinner när man går till doms med dig.**" (Rom 3:4).*

Ovanstående vers lär oss att Satans anklagelser mot Gud måste motbevisas in i minsta detalj för att det inte skall finnas någon risk för nya uppror i himlen.

I 1 Kor 6:2-3 kan vi läsa att *"de heliga skall döma världen...vi skall döma änglar."* Här framgår tydligt att Guds barn ("de heliga") skall döma både de ogudaktiga ("världen") och de fallna änglarna ("änglar"), se även Matt 19:28. Det kan nämnas att tidpunkten för Guds folks undersökning av de ogudaktiga människorna och de fallna änglarna sker under de tusen åren omedelbart efter Jesu återkomst, se **Upp 19:11-20:4**:

"...Och jag såg troner, och de som satt på dem fick rätt att döma. Och jag såg deras själar som hade halshuggits därför att de hade vittnat om Jesus...De levde och regerade med Kristus i tusen år."

Efter de tusen åren skall de ogudaktiga människorna uppväckas från de döda och få sitt rättvisa, verkställande, straff - tillsammans med de fallna änglarna, se **Upp 20:5-15**. Det är då logiskt att **undersökningen av Guds folk sker strax före Jesu återkomst**, då Jesus skall uppväcka dem från de döda och ge dem evigt liv.

"Satan står vid vår högra sida för att anklaga oss, och vår Försvare står på Guds högra sida för att föra vår talan." (Ellen White, *Our High Calling*, s 49).

"Det hornet (Fotnot) hade jag också sett föra krig mot de heliga och besegra dem, till dess att den Gamle kom och domen föll till förmån för den

Högstes heliga och tiden var inne då de heliga fick ta riket i besittning.” (Dan 7:21, 22).

Fotnot: Detta horn är påvemakten, vilket klart framgår av v 19 och 20.

I följande bibelverser framgår tydligt att Satan anklagar oss samtidigt som Jesus försvarar oss på Guds högra sida:

*”Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som frikänner. Vem är den som fördömer? Kristus är den som har dömt, ja, än mer, den som har blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida och ber för oss...Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller **furstar**...skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Jesus Kristus.” (Rom 8:33-39).*

I Ef 6:12 läser vi att *”vi strider inte mot kött och blod utan mot **furstar** och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna”.*

Denna strid mot *”furstar”* - Satan och hans änglar - innebär bland annat när dessa *”anklagat Guds utvalda...Kristus...ber för oss”* och försvarar oss mot de anklagelser som riktas mot oss.

Ytterst är det Gud som rentvås

När Guds barn rentvås från Satans anklagelser i domen är det ytterst Gud som rentvås, eftersom Han kallar dem för sina barn och tar ansvar för att de kommer till himlen på ett lagenligt och riktigt sätt. På liknande sätt skall Gud rentvås från Satans anklagelser mot honom vad beträffar Guds handlande mot dem som förkastat honom. De kan inte komma till himlen, trots att Gud gjorde allt för att försöka frälsa dem.

De båda undersökande domarna skall visa att Gud gjort allt som är möjligt för att frälsa både de rättfärdiga och de ogudaktiga. Satans anklagelser mot Gud motbevisas helt och fullt (Rom 3:4). Gud rentvås fullständigt.

De skapade väsen som aldrig ställde sig på Satans sida när den stora striden började, utan förblivit trogna mot sin Skapare, skall efter dessa två

undersökande domar känna en fullständig tillit till Guds rättvisa och obegränsade kärlek genom evigheterna. Samma sak skall även gälla de människor som vunnit evigt liv eftersom *”de har tvättat sina kläder och gjort vita i Lammets blod”* (Upp 7:14). Gud själv, som vet allt, behöver naturligtvis ingen undersökande dom på någon.

De två undersökande domarna är också till för de återlösta. Även dessa har frågor som måste besvaras innan den stora striden är avslutad för evigt. Varför blev inte *den* släktingen eller *den* vännen frälst, trots sin kristna bekännelse? Hur kommer det sig att *den* personen blev frälst, som jag trodde var en ogudaktig människa. Den undersökande domen på Guds folk ger svaret på alla dessa frågor. Det är emellertid först efter Jesu återkomst som de återlösta kan få svaret på dessa frågor, trots att den undersökande domen på Guds folk äger rum före Jesu återkomst.

Sammanfattning

Sammanfattningsvis kan vi alltså säga att den yttersta domen har tre faser:

1). Undersökningen av samtliga som bekänt sig tro på den levande Guden. Denna undersökning sker strax före Jesu återkomst.

2). Undersökningen av de ogudaktiga människorna och de fallna änglarna. Denna undersökning sker under de tusen åren som följer på Jesu återkomst.

3). Det verkställande straffet över de ogudaktiga människorna, sedan de uppväckts från de döda efter de tusen åren, **samt över de fallna änglarna.** Det verkställande straffet sker alltså efter de tusen år som följer på Jesu återkomst.

Undersökningen av de som bekänt sig tro på den levande Guden samt undersökningen av de ogudaktiga och de fallna änglarna har Tio Guds Bud som domsnorm, se Pred 12:13, 14; Rom 2:12; Jak 2:10-12. De som genom *”Lammets blod”* (Upp 7:14) fått fullständig förlåtelse och vunnit fullständig seger över synden i sina liv får evigt liv som gåva från Gud. Tio Guds Bud (domsnormen)

visade att de helt och fullt segrat över synden i sina liv, genom den helige Andes kraft.

"Vår tid tillhör Gud. Varje ögonblick är hans, och det är vår allvarliga förpliktelse att använda tiden till hans ära. Gud kommer att kräva en mer noggrann redovisning av vår tid än av någon annan gåva vi fått av honom." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 342).

"Varje timmes arbete granskas av Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 453).

"På domens dag kommer många att utestängas från Guds stad på grund av synder som de antog vara för oansenliga för att bry sig om." (Ellen White, *Signs of the Times Articles*, vol 3, s 348).

Ängeln med den öppnade bokrullen (Upp 10). Sambandet mellan de 1260, 1290 och 1335 dagarna (Dan 12)

"Honom (Jesus) har Gud med sin högra hand upphöjt som hövding och frälsare, för att ge omvändelse och syndernas förlåtelse åt Israel" (Apg 5:31).

Upp 10:1-11:1 ger oss en historiskt bakgrund till hur den viktiga sanningen om den undersökande domen till slut blev rätt förstådd. I Upp 10:1 talas om en mäktig ängel som kom ned från himlen. En jämförelse med Upp 1:14-16 får oss att dra slutsatsen att den mäktige ängeln är Jesus Kristus.

"I sin hand hade han en liten bokrulle som var öppnad." (Upp10:2). Den grekiska grundtexten säger att bokrullen har öppnats och är fortfarande öppen. Den öppnade bokrullen är en parallell till Dan 12:4 där Daniel uppmanades av ängeln att *"försegla denna skrift till ändens tid"*. Denna uppmaning gällde framför allt den del av Danielsbokens profetior som skulle uppfyllas under *"ändens tid"*.

Detta gäller utan tvekan särskilt profetian om de 2300 profetiska dagarna i Dan 8:14 som skulle fullbordas *"på ändens tid" (8:17, 19)*. Det var denna del av Daniels bok som skulle förseglas och som skulle öppnas på ändens tid. I Upp 10:2 beskrivs detta som *"en liten bokrulle som var öppnad"*.

Ängeln som kom ned från himlen med den öppnade bokrullen *"satte sin högra fot på havet och sin vänstra fot på jorden och ropade med hög röst" (v2, 3)*, vilket visar att budskapet i bokrullen gäller hela världen.

En jämförelse mellan **Dan 12:7** och **Upp 10:5-6** ger intressanta likheter. **1)** I båda fallen befinner sig ängeln i ett visst läge. **2)** I båda fallen lyfter ängeln högra handen mot himlen. **3)** I båda fallen svär ängeln en ed vid Gud. **4)** I båda fallen talas om tid.

I Dan 12:7 talas om "*en tid och tider och en halv tid.*" I Upp 10:6 står det att "*ingen tid skall vara mer*" (*Reformationsbibeln*). Enligt *The Interlinear Bible* (Baker Book House) är detta en korrekt översättning av den grekiska grundtexten i Upp 10:6.

"*Ingen tid skall vara mer*" i Upp 10:6 motsvarar alltså "*tid, tider och en halv tid*" i Dan 12:7. Det skall snart visas att motsvarigheten också gäller de 1335 dagarna i Dan 12:12 och de 2300 dagarna i Upp 8:14.

Det bör understrykas att dessa 4 jämförelser ovan är den starkaste kopplingen som finns mellan Uppenbarelseboken och Gamla Testamentet.

Daniel 8-12 hör ihop

Låt oss nu visa hur likheten mellan "*ingen tid skall mer ges*" i Upp 10:6 och "*tid, tider och en halv tid*" i Dan 12:7 också gäller de 2300 profetiska dagarna i Dan 8:14.

Ett viktigt faktum i sammanhanget är att Dan 2-7 är skrivet på arameiska, medan Dan 8-12 är skrivet på hebreiska. Det arameiska språket talades och skrevs i det babyloniska världsriket. Hebreiska var judarnas nationella språk. Det faktum att Dan 8-12 är skrivet på judarnas eget nationella språk visar på en enhet i dessa fem kapitel. Det visar inte bara på en **enhet** när det gäller **budskapet i Dan 8-12**, utan **också** på att **budskapet gäller Guds eget folk** på ett särskilt sätt.

Dan 12 förklarar det som går tillbaka ända till Dan 8. Dan 8-12 är alltså ett "paket" vi behöver förstå för att kunna förstå Upp 10. Därför syftar "*tid*" i Upp 10:6 inte bara på 3,5 tider i Dan 12:7, utan också på de 2300 dagarna i Dan 8:14. De 2300 dagarna talas också om i Dan 12:12.

Det ställs en fråga om 4 saker i Dan 8:13. "*Hur lång tid avser synen rörande*"

1) "*det dagliga*"

2) "*det förödande avfallet*"

3) "*förtramandet av helgedomen*"

4) "*förtramandet av härskaran*"

Det är endast i Dan 12 som **alla** dessa fyra saker förklaras - även om frågan om "*helgedomen*" också besvaras i Dan 8:14-26 och 9:24-27.

I Dan 12:5-13 ges en förklaring på "*hur lång tid*" de 4 nämnda delarna i Dan 8:13 sträcker sig.

1) I Dan 12:11 talas om när "*det dagliga*" blir avskaffat.

2) I samma vers ges också svaret på när "*förödelsens styggelse*" blir uppställd.

3) I Dan 12:12 får vi veta när "*förtramandet av helgedomen*" skulle ta slut.

4) I Dan 12:7 talas om under vilken tid "*förtramandet av härskaran*" skulle ske.

Dan 12 förklarar alltså för Daniel det som han inte förstod i Dan 8. "*Hur lång tid?*" i Dan 8:13 får alltså sitt svar i **1260, 1290 och 1335 profetiska dagar i Dan 12** (förutom förklaringen i Dan 8:14-26 och 9:24-27).

Tidsperioden 1290 dagar i Dan 12:11 nämns kortfattat och i nära samband med "*tid, tider och en halv tid*" (1260 dagar) i Dan 12:7, och de händelser som skulle inträffa i slutet av dessa två tidsperioder är troligtvis desamma. Det är rimligt att de har samma slutår - 1798.

Det kontinuerliga

Det uttryck som i Dan 12:11 ofta har översatts till "*det dagliga offret*" betyder egentligen "*det kontinuerliga*" (ordet "offret" finns inte i grundtexten).

Många bibeltolkare har den uppfattningen att "*det kontinuerliga*" i v 11 syftar på hedendomens kontinuerliga förföljelse av de kristna, som ersattes av påvedömets förföljelse av de kristna, se 2 Tess 2:7.

"*Avskaffandet*" av "*det kontinuerliga*" i v 11 skulle då innebära att hedningarnas förföljelse av de kristna upphörde 508 e Kr när den siste ledaren för de 10 rikena som nämns i Dan 7:24 - av de som var **hedniska** - favoriserade den kristna läran. Det var år 508 som kung Arthur kom till makten i England. Han favoriserade den kristna läran från starten av sitt regentskap och England blev därmed det sista av de hedniska rikena som kristnades (se Fotnot).

Fotnot: Uppfattningen att *"det kontinuerliga"* som avskaffades i Dan 12:11 innebär att hedendomens förföljelse mot de kristna *"avskaffades"* var såväl William Millers som Josiah Litchs och Ponds uppfattning (se *"Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission"*, s 39, av P Gerard Damsteegt). Även James White, Joseph Bates och J. N. Andrews hade uppfattningen att *"det dagliga"* handlar om hedningarnas förföljelse av de kristna (se *"China Letters"* av David Lin, sid 406-410).

Somliga påstår att *"det kontinuerliga"* syftar på Kristi (kontinuerliga) översteprästerliga tjänst, men eftersom ingen lyckats visa att det hände någonting 508 e Kr som innebär att Kristi översteprästerliga tjänst *"avskaffades"* (Dan 12:11) då, så är det svårt att hålla fast vid den här uppfattningen. Åren 508 och 1798 är exakta årtal och endast om det kan visas att det hände något viktigt **exakt** vid dessa två årtal är det möjligt att förklara vad *"det kontinuerliga"* är.

I Dan 7:25 kan vi läsa att påvemakten skulle **"sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar."**

Påvemakten kan aldrig ändra på Guds lag. Guds lag har alltid varit lika giltig. Men denna profetia uppfylldes när påvemakten **försökte** ändra på Guds lag när den påstod att den förändrat vilodagen från lördagen till söndagen. Lika lite som påvemakten kan ändra på Guds lag, lika lite kan denna makt ändra på Jesu medlartjänst genom att införa t ex bikten och mässoffret.

Om *"avskaffandet"* av *"det dagliga"* i Dan 12:11 verkligen handlade om Kristi medlartjänst skulle det då inte här ha stått att påvemakten **"satt sig i sinnet"** att avskaffa *"det dagliga"* precis som påvemakten "satt sig i sinnet" att förändra "heliga tider och lagar"? Ingen världslig makt kan "avskaffa" vare sig Tio Guds Bud eller Jesu medlartjänst – endast försöka göra det.

I Dan 11:31 står att *"härar...skall...avskaffa det dagliga"* (ordet "offret" finns inte i grundtexten här heller). *"Härar"* syftar på militär aktivitet. Detta styrker att påvemakten med hjälp av militärmakt besegrade **hedniska**, barbariska, folkstammar (*"det dagliga"* eller *"det kontinuerliga"*) för att få fullständig makt i Väst-Europa.

De 1260 och de 1290 profetiska dagarna avslutas genom samma händelse, påvemaktens dödssår 1798 e kr, då Napoleon, genom general Berthier, tog påven till fånga och förvandlade Rom till en republik. Påvemaktens maktperiod började när påvemakten med militärmakt besegrade den sista av de barbariska folkstammarna (de tio rikena) –

östgoterna – 538 e Kr. Östgoterna var bekännande kristna, men var arianer, vilket innebär att de hade en annan kristen tro än påvemakten och var bittra religiösa fiender till påvemakten.

Det är logiskt att de 1290 profetiska dagarna inleds när påvemakten slutgiltigt besegrar **hedendomen** i Väst-Europa 508 e Kr – som ett viktigt steg mot slutgiltig påvlig **religiös** och **politisk** seger i Väst-Europa 538 e Kr när östgoterna besegrades. Och detta årtal var alltså inledningen på de 1260 profetiska dagarna. Härigenom inses det nära sambandet mellan de 1260 och 1290 dagarna – som alltså avslutas samma år (1798 e Kr).

Tre tidsperioder som hör ihop

Eftersom informationen om de profetiska 1335 dagarna är så knapphändig i Dan 12:12 måste man gå tillbaka till versen innan - där de 1290 dagarna omtalas – för att få begynnelseåret för de 1335 dagarna. Om de 1290 och de 1335 dagarna börjar samma år sträcker sig den sista tidsperioden till 1843.

I 2 Kor 13:1 kan vi läsa att *"efter två eller tre vittnens vittnesmål skall varje sak avgöras"*. Både Dan 8:14 och Dan 12:12 sträcker sig till 1843/1844 och handlar båda om helgedomens rening på den verkliga Försoningsdagen.

"Ingen tid skall vara mer" i Upp 10:6 går alltså tillbaka till de tre tidsperioderna i Dan 12 - och inte endast till de 1260 dagarna i Dan 12:7, som vi tidigare såg var en parallell till *"tid"* i Upp 10:6.

Dessa tre tidsperioder (1260, 1290 och 1335 dagar) i Dan 12 hör alltså ihop och innebär att 1844 är den tidpunkt då *"ingen tid skall vara mer"* i Upp 10:6 (de 1260 och 1290 dagarna sträcker sig endast till 1798). Ingen mer profetisk tid skulle förekomma efter 1844.

Det som är förseglat i Dan 12 (v 4, 9) är de 2300 dagarna i Dan 8. Det understryker att Dan 12 till stor del handlar om 1844. Det är ett viktigt faktum att reformatörerna (till exempel Martin Luther) förstod att de 1260 profetiska dagarna handlar om påvedömets maktperiod. Däremot förstod de inte de 2300 dagarna.

Sammanfattning

I Dan 12:11 står att *"från den tid då det dagliga blir avskaffat och förödelsens styggelse uppställd" skall det gå 1290 dagar"*.

I Dan 11:31 talas om samma makt (påvemakten) som skulle "avskaffa det dagliga och ställa upp förödelsens styggelse". Verserna 32-35 upplyser oss om att denna makt skulle förfölja Guds folk skoningslöst fram till "ändens tid" (v 35). Dan 12:7 beskriver exakt samma förföljelse mot Guds folk. Här sägs att denna förföljelse skulle ske under 1260 dagar (vilket skedde mellan 538 och 1798).

Dan 11:31-35 och Dan 12:7 handlar alltså om påvemaktens förföljelse mot Guds folk. I det första fallet beskrivs denna förföljelse under 1290 dagar, enligt parallelltexten i Dan 12:11, i det andra under 1260 dagar (Dan 12:7). Båda profetiorna har samma slutår (1798) och samma sluthändelse. Detta bekräftas av att de 1290 dagarna i Dan 12:11 nämns i nära samband med de 1260 dagarna i Dan 12:7.

Det är logiskt att *båda profetiorna har begynnelseår som har ett direkt samband*, eftersom de beskriver samma förföljelse mot Guds folk och avslutas samma år med samma händelse.

Det kan tilläggas att påvemakten skulle slå "ner sanningen till jorden" (Dan 8:12) under denna tid – genom att ersätta den med sina villfarelser. Men efter 1335 dagar (Dan 12:12) skulle sanningen upprättas igen, räknat från början av de 1290 dagarna som nämns omedelbart före (Dan 12:11).

Denna upprättelse av sanningen beskrivs också i Dan 8:12-14 och sträcker sig fram till 1843/1844 (då den himmelska helgedomen också skulle renas).

Den sjunde basunen

I Upp 10:6 kan "ingen tid...mer ges" **inte** handla om vare sig Jesu återkomst eller den tid när nådens dörr stängs. I v 7 talas om att ytterligare en basun skall blåsas (utöver de 6 tidigare basunerna).

I alla 7 basunerna finns Guds nåd - alltså även i den sjunde - precis som i de sju församlingarna och i de sju sigillen.

I Upp 11:15-19 beskrivs den sjunde basunen. Denna basun inleds 1844 eftersom v 19 lär oss att "Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel". Detta beskriver hur Kristus 1844 började sin översteprästerliga tjänst i det allra heligaste i den himmelska helgedomen, där Tio Guds Bud förvaras i förbundsarken.

Hur kan det komma sig att beskrivningen av den sjunde basunen i Upp 11:15-19 **avslutas** med **inledningen** av Jesu översteprästerliga tjänst i det allra heligaste (v 19)? Varför nämns inte

inledningen av Jesu översteprästerliga tjänst i v 15 i stället - där beskrivningen av den sjunde basunen som helhet börjar? Svaret är att **i Uppenbarelseboken förekommer höjdpunkten av en syn ofta före de steg som leder upp till denna höjdpunkt**. Låt oss ta några exempel:

I Upp 16:12 presenteras höjdpunkten innan de händelser i v 13 -15 presenteras som leder upp till denna höjdpunkt.

I Upp 1:7 talas om Jesu återkomst innan ett ord nämns om de tecken som leder upp till denna stora händelse.

I Upp 13:3 talas om vilddjurets (påvemaktens) dödsår innan det står någonting om det verk som detta vilddjur skulle utföra under de 1260 profetiska dagarna, vilket beskrivs i v 5 - 7.

I Upp 14:14-20 talas om de ogudaktigas fullständiga undergång och Guds sista församlings räddning i samband med Jesu återkomst. Detta följs av avslutningen av Jesu Översteprästerliga tjänst i Upp 15, då nådens dörr stängs. Vi finner alltså här att de ogudaktigas fullständiga undergång och Guds folks räddning i samband med Jesu återkomst beskrivs innan Kristi översteprästerliga tjänst avslutas och de sju sista plågorna töms över jorden (Upp 16).

Helgedomens rening

Om vi återgår till Upp 10, och ser närmare på vad som skedde med den öppnade bokrullen - Daniels bok - i Upp 10:8-9, så kan vi läsa att ängeln uppmanade Johannes att äta upp den. Johannes fick då veta av ängeln att bokrullen skulle vara "söt som honung" i hans (Johannes) mun, men skulle ge "en svidande smärta" i hans mage (v 9). I v 10 kan vi läsa att det blev precis så.

Detta är en träffande symbolisk beskrivning av de erfarenheter som - framför allt - den milleritiska rörelsen fick gå igenom i USA på 1830- och 1840-talet när de trodde att helgedomens rening i Dan 8:14 skulle uppfyllas när jorden skulle renas med eld vid Jesu återkomst år 1844 (de trodde att helgedomen var jorden). Detta budskap om Jesu återkomst var "söt som honung" i munnen. När det visade sig att helgedomens rening var något annat än vad den milleritiska rörelsen trodde, alltså inte att jorden skulle renas med eld Jesu återkomst, kände de "en svidande smärta" i magen. Ellen White har beskrivit denna händelse grundligt i *The Great Controversy*, s 317-450, så därför skall vi inte gå in närmare på detta här.

Förståelsen av att helgedomens rening i Dan 8:14 inte handlade om att jorden skulle renas i eld vid Jesu återkomst, utan i stället handlade om att den himmelska helgedomen skulle renas, med början 1844, där försoningsdagen i 3 Mos 16 var en avbild, innebar att detta viktiga budskap skulle förkunnas över hela världen.

Vi kan läsa om detta i Upp 10:11: *"Du måste profetera på nytt inför många folk och folkslag och språk och kungar."* Detta budskap om den himmelska helgedomens rening är en central del av de tre änglarnas budskap (Upp 14:6-12) som skall förkunnas för hela världen före Jesu återkomst. De tre änglarnas budskap (Upp 14:6-12) skall få de två skördarna - det goda (säden) och det onda (vinskorde) - att mogna, och bereda vägen för Jesu återkomst (Upp 14:14-20).

Det är anmärkningsvärt att det inte står något konkret om helgedomens rening i slutet av Upp 10. Orsaken är att i de olika bibelöversättningarna har man avslutat det tionde kapitlet på ett olyckligt sätt. I den grekiska grundtexten finns det inga kapitelindelningar över huvud taget. **Första versen i Upp 11 hör nämligen samman med tionde kapitlet** och skulle rimligtvis ha varit med där (om man nu skall ha kapitelindelningar). Det är inte rimligt att uppmaningen att *"profetera på nytt" (10:11)* inför hela jordens befolkning inte skulle åtföljas av en förklaring av vad som skall förkunnas. Därför skall vi nu i Upp 11:1 se närmare på vad som skulle förkunnas. Vi skall se att det handlar om den himmelska helgedomens rening, som är en central del av de tre änglarnas budskap, som alltså skall gå ut till hela jordens befolkning.

Kristi översteprästerliga tjänst i det allra heligaste

I Upp 11:1 står att *"en mätstång som liknade en stav gavs åt mig med orden: 'Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne'"*.

Templet, som här talas om, måste vara den himmelska helgedomen, eftersom templet i Jerusalem låg i ruiner när Johannes skrev Uppenbarelseboken.

Som tidigare visats har Jesu ord i Joh 19:30 - *"Det är fullbordat"* - ofta misstolkats som att Jesu fullbordade frälsningsverket på Golgata kors. Men dessa Jesu ord betydde i själva verket att Jesu verk **på jorden** var fullbordat (se Luk 24:44 (1917), Joh 4:34, 17:4). Frälsningsverket är inte begränsat till Golgata kors (men Jesu offer var fullständigt och fullbordat).

Hebr 8:5 och 9:24 visar att den levitiska prästtjänsten i den jordiska helgedomen var en avbild till Kristi prästtjänst i den himmelska helgedomen. I 3 Mos 4 (till exempel v 13 - 21) framgår tydligt att under den levitiska prästtjänsten skedde försoningen under den dagliga prästtjänsten när prästen stänkt blodet från det slaktade djuret framför förlåten till det allra heligaste. I 3 Mos 16 (till exempel v 15-20 och v 34) skedde försoningen under försoningsdagen när översteprästen stänkt blodet på nådastolen och framför nådastolen.

Det behövs alltså både ett Offer (på Golgata kors) och en Överstepräst (i den himmelska helgedomen) för att fullborda frälsningsverket. I över tusen år hade påvemakten *"förtrampat"* Jesu översteprästerliga tjänst. (Dan 8:13, 14). När den himmelska helgedomens rening började 1844 skulle Gud ha ett folk - hans sista kvarleva (se kapitlet "Den sista kvarlevan i Upp 12:17") - som skulle förkunna denna livsviktiga sanning för världen. Det är detta som Upp 11:1 handlar om.

I Upp 11:1 uppmanas Johannes bland annat att (symboliskt) mäta *"Guds tempel och altaret"*. "Altaret" syftar på rökelsealtaret i det heliga, se Luk 1:8-10, Upp 8:3-4. Uppmaningen att mäta Guds tempel och altaret innebär helt enkelt att den dyrbara sanningen om Kristi översteprästerliga tjänst som så länge varit begravd av traditioner och falska teorier (t ex genom mässoffret och bikten) nu skulle förstås och förkunnas för världen.

Det var inte bara Guds tempel och altaret som skulle mätas. Även *"de som tillber därinne"* (Upp 11:1) - det vill säga i den himmelska helgedomen - skulle mätas. Vad innebär det? *"De som tillber därinne"* är inte änglar som tillber Gud i himlen, utan bekännande kristna som genom tron tillber i den himmelska helgedomen, fastän de fortfarande är kvar på jorden. Detta bekräftas av att **motsatsen** till de kristna - *"hedningarna"* - talas om i v 2. Uppmaningen att mäta dem som tillber i helgedomen handlar om en undersökning av bekännande kristna.

Som jämförelse kan nämnas Matt 7:1, 2 där Jesus säger till sina lärjungar att *"...Ty med den dom ni dömer med, skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter med, skall det mätas upp åt er."* Måttstocken i domen är Guds lag, se Rom 2:12, Jak 2:12.

Uppmaningen *"mät ...dem som tillber där inne"* (i templet) i Upp 11:1 handlar helt enkelt om den undersökande domen på Guds bekännande folk - med händelserna under Försoningsdagen (3 Mos 16) som avbild. Måttstocken är alltså Guds lag.

Kristi översteprästerliga tjänst och den undersökande domen skulle vara en central del av de tre änglarnas budskap (Upp 14:6-12), som är Guds sista nådes- och varningsbudskap till mänskligheten före Jesu återkomst. Detta trefaldiga budskap skall få jordens två stora skördar - de goda och de onda - att mogna (se Upp 14:14-20) och bereda vägen för Jesu återkomst.

Upp 10

Upp 10:e kapitel ger oss ramarna för de tre änglarnas budskap i Upp 14. Det bekräftas av att budskapet i Upp 10 ges vid ändens tid – det vill säga efter 1798. Det är under denna tidsperiod som de tre änglarnas budskap förkunnas (det **sista** nådes- och varningsbudskapet till mänskligheten). Detta visar att det handlar om samma budskap.

Påvemakten fick ett dödssår 1798 och då är det naturligt att denna makt inte kunde undertrycka de tre änglarnas budskap efter denna tidpunkt på samma sätt som den kunde ha gjort om påvemakten fått behålla sin överhöghet efter 1798.

Eftersom Upp 10 inte ger någon uttömmande förklaring på vilket budskap det här handlar om – förutom den undersökande domen i Upp 11:1 (som endast förklarar delar av budskapet i Upp 10) – är det naturligt att gå framåt till Upp 14:6-12 för att få hela budskapet förklarat. Detta är helt i linje med tolkningsprincipen ”upprepning och förstärkning”.

”Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar.” (Titus 2:11-14).

Inledning till de tre änglarnas budskap

Betydelsen av förkunnelsen av de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12 kan inte överskattas. Resultatet av denna förkunnelse är de två fullmogna skördarna, säden (de goda) och vinskörden (de ogudaktiga), vilket framgår av verserna 14-20. Verserna 14-20 visar att Jesus kommer tillbaka hit till jorden först när säden och vinskörden är fullmogna.

Det är alltså först när de tre änglarnas budskap förkunnats i sin fullhet över hela jorden, det vill säga utan inskränkningar eller felaktigheter, som Jesus kommer tillbaka. Därför måste Guds sista församling förstå och förkunna detta budskap. Den första och den tredje ängelns budskap skall förkunnas med ”hög röst” (v 7 och v 9), vilket innebär att alla skall höra det. Budskapen skall förkunnas med hög röst från deras början fram till slutet på nådens tid.

Upp 14 består av tre delar. I Upp 14:1-5 beskrivs den första delen - de 144 000. Den andra delen beskrivs i Upp 14:6-12 - det sista nådes- och varningsbudskapet som någonsin skall förkunnas för mänskligheten. Den tredje delen är de två fullmogna skördarna i v 14-20.

Det är de 144 000 som tagit emot och förkunnat detta sista budskap till mänskligheten. Upp 14:1-5 visar tydligt att de 144 000 har vunnit fullständig seger över synden. De har segrat över synden som en följd av att de tagit emot de tre änglarnas budskap i v 6-12. Men detta trefaldiga budskap har inte bara fått de goda (säden) - de 144 000 - att mogna. Budskapet har även fått de ogudaktiga

(vinskörden) att mogna, eftersom de förkastat detta trefaldiga budskap. Mognandet av dessa två skördar framgår tydligt av v 14-20.

Den första ängels budskap (Upp 14:6, 7)

"Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag. Han sade med hög röst: 'Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.'" (Upp 14:6, 7).

Evangeliet innehåller både förlåtelse och helgelse

"Ett evigt evangelium" (evangelium betyder glädjebudskap) som talas om i Upp 14:6, 7 innebär att samma evangelium som frälste till exempel Abraham frälser oss.

"Ett evigt evangelium" är inte begränsat till förlåtelsen, utan innefattar även helgelsen, den helige Andes verk i hjärtat:

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd", "Om vi bekänner våra synder, är hans trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7, 9).

"Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus. Ty Guds Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag." (Rom 8:1, 2).

"Du (Paulus) skall öppna deras (hedningarnas) ögon, så att de vänder sig från mörker till ljus, från Satans makt till Gud. Så skall ni genom tron på mig (Jesus) få syndernas förlåtelse och arvslott bland dem som är helgade." (Apg 26:18).

"Men vi är skyldiga att alltid tacka Gud för er bröder, Herrens älskade, eftersom Gud från begynnelsen har utvalt er till att bli frälsta, genom att Anden helgar er och ni tror sanningen." (2 Tess 2:13).

"Han frälste oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan på grund av sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare." (Tit 3:5, 6).

"Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara." (Ef 5:25-27).

"Frukta Gud"

"Ett evigt evangelium" i Upp 14:6 förklaras först i vers 7.

Att *"frukta Gud"* är den första delen av det eviga evangeliet i den första ängels budskap (Upp 14:7). Här handlar det om lydnad för Tio Guds Bud i sin helhet, genom den helige Andes kraft:

"Gud har kommit för att sätta er på prov och för att ni skall frukta honom, så att ni inte syndar." (2 Mos 20:20)

"...för att du i hela ditt liv skall frukta Herren, din Gud, så att du håller alla hans stadgar och bud..." (5 Mos 6:2).

"Du skall hålla Herrens, din Guds, bud så att du vandrar på hans vägar och fruktar honom." (5 Mos 8:6).

"Frukta Gud och håll hans bud, det hör alla människor till. Ty Gud skall föra alla gärningar fram i domen, med allt som är fördolt, vare sig det är gott eller ont." (Pred 12:13, 14).

"Ge honom (Gud) äran"

Den andra delen av det eviga evangeliet i den första ängels budskap (Upp 14:6, 7) handlar om att *"ge honom (Gud) äran"* (v 7). Guds barn förhårligar och ärar Gud när de som hans representanter håller Tio Guds Bud och därmed bär rik frukt, genom hans nåd:

"Min fader förhårligas när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar." (Joh 15:8)

"Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen." (Matt 5:16).

Att ge Gud äran innebär bland annat lydnad för hälsolagarna: *"Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära."* (1 Kor 10:31).

Även följande bibeltext visar att Guds folk ger Gud äran genom att följa hälsolagarna:

”Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhärliga då Gud i er kropp!” (1 Kor 6:19-20).

Att ge Gud äran har en bred betydelse. Genom att Guds folk håller sig obefläckade från världen och inte tillåter sig orenas genom att till exempel lyssna på musik som Satan står bakom, se på sådant på internet som skadar vårt andliga liv (till exempel våld och pornografi), kan Guds folk utveckla en karaktär, genom Guds nåd, som ger Honom äran.

”Stunden för hans dom har kommit”

De som tagit emot de två första delarna av det eviga evangeliet är beredda för den tredje delen:

Den tredje delen av det eviga evangeliet i den första ängelns budskap (Upp 14:6, 7) handlar om att ”*stunden för hans (Guds) dom har kommit*” (v 7).

Vi har tidigare sett att ”*stunden för hans (Guds) dom har kommit*” syftar på den undersökande domen över Guds bekännande folk. Guds sanna barn skall i denna dom rentvås från Satans anklagelser mot dem (vilket innebär att Gud rentvås, eftersom denna dom visar att Gud tar sina sanna barn till himlen på ett rättfärdigt och lagenligt sätt).

”Det hornet (Fotnot) hade jag också sett föra krig mot de heliga och besegra dem, till dess att den Gamle kom och domen föll till förmån för den Högstes heliga och tiden var inne då de heliga fick ta riket i besittning.” (Dan 7:21, 22).

Fotnot. I kapitlet ”**Fyra världsriken (Dan 2, 7)**” framgår tydligt att det lilla hornet är påvemakten.

Alla protestantiska samfund är överens om Guds förlåtelse genom Jesu död för vår skull. Det var sanningen för vår tid under Martin Luthers tid och världen behövde få veta det då. Men sjundedagsadventister har mer att förkunna.

”*Stunden för hans dom har kommit*” innebär enligt den grekiska grundtexten att denna dom pågår nu, inte någon gång i framtiden. Domen har alltså pågått så länge detta budskap gått ut, det vill säga ända sedan 1844 (jämför Daniel 7 och 8-9). Då kan det här inte handla om den verkställande dom som

kommer senare, i samband med Jesu återkomst, då de ogudaktiga skall gå under, se Upp 14: 17-20. De ogudaktiga framställs här under symbolen av mogna druvklasar som skördas och kastas i ”*Guds vredes stora vinpress*” (v 19).

De två viktigaste grekiska orden för *dom* är *krisis* och *krima*. *Krisis* beskriver domstolshandlingen (undersökningen), medan *krima* beskriver domstolsutslaget. I Upp 14:7 är det *krisis*. Den undersökande domen, som här talas om (*krisis*), är alltså en del av det eviga evangeliet. Som tidigare visats började denna dom 1844 enligt Dan 8:14.

Vi har tidigare sett att ramarna för de tre änglarnas budskap i Upp 14 finns i Upp 10. I Upp 10:6 står det bokstavligen enligt den grekiska grundtexten (enligt The Interlinear Bible, Baker Book House): ”*Ingen tid skall vara mer*” (korrekt översättning i Reformationsbibeln). Detta motsvaras av ”*stunden för hans dom har kommit*” i Upp 14:7. Detta innebär att **ingen profetisk tid skall finnas efter 1844**, när den undersökande domen började.

Somliga av oss är mycket rädda för den undersökande domen, men Jesus älskar oss så mycket – lika mycket som Fadern – att han dog för oss (1 Kor 15:3). Jesus är också vår försvarare (1 Joh 2:1). Om vi överlämnar oss helt och fullt till Jesus dag efter dag och låter honom förbli i oss genom sin Ande behöver vi inte vara rädda (se Joh 15:1-11).

Den undersökande domen i Upp 14:7 (”*stunden för hans dom har kommit*”) är en förebild till domen under försoningsdagen i Gamla Testamentet, se 3 Mos 16 och 3 Mos 23:26-32.

Under försoningsdagen uppmanade Gud judarna att de skulle ”*ödmjuka er*” (3 Mos 16:29, 31 och 3 Mos 23:27, Reformationsbibeln). De som inte ödmjukade sig skulle ”*utrotas ur sitt folk*” (3 Mos 23:29, Reformationsbibeln), det vill säga utrotas från Israel. Det visar att det var en domsdag.

Det hebreiska uttryck som här översatts till ”*ödmjuka er*” betyder enligt den hebreiska grundtexten att rannsaka sina hjärtan för att se om där finns **någonting** som inte stämmer överens med Guds vilja. De som på så sätt uppriktigt rannsade sina hjärtan och uppriktigt bekände sina synder kunde genom tron på den kommande Frälsaren (Jesus) få syndernas förlåtelse och få kraft till seger över synden. De skulle ”*bli rena från alla era synder inför Herren*” (3 Mos 16:30, Reformationsbibeln).

Att de skulle "bli rena från **alla** era synder inför Herren" innebär att de skulle få fullständig förlåtelse och genom den helige Andes kraft bli fullständigt rena från synden i deras hjärtan och liv.

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från **all** synd", "Om vi bekänner våra synder, är hans trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från **all** orättfärdighet." (1 Joh 1:7, 9).

Eftersom försoningsdagen var en domsdag, innebär det att det var judarnas sista möjlighet att förlika sig med Gud för att inte "utrotas ur sitt folk". Eftersom vi nu lever i den verkliga försoningsdagen innebär det att vi måste förlikas med Gud innan den verkliga försoningsdagen är över. Om Guds folk skulle synda efter att Kristi översteprästerliga tjänst är slut skulle det behövas en ny undersökning av dem i den himmelska helgedomen. Men någon sådan kommer det inte att bli.

"Stunden för **Hans** dom har kommit" har ytterligare en betydelse. Gud själv skall dömas. Gud skall dömas - och bli ärad - genom det sätt på vilket Han dömer oss. Genom att hela universum i domen skall se att Gud är fullständigt rättvis i sitt handlande med sitt bekännande folk, de ogudaktiga samt de fallna änglarna, skall Gud bli fullständigt rentvådd i sitt handlande med dessa tre grupper. Det är i domen under de tusen åren som Gud skall visa sig rättfärdig i sitt handlande mot de ogudaktiga och de fallna änglarna. Gud skall därigenom rentvås från Satans anklagelser mot Gud när det gäller Hans bekännande folk, de ogudaktiga och de fallna änglarna.

"Låt det bli klart att Gud är sann även om varje människa är en lögnare - så som det står skrivet: **För att du (Gud) skall få rätt i dina ord och blir den som vinner när man går till doms med dig.**" (Rom 3:4). "

"Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna"

Låt oss nu studera den fjärde delen av "ett evigt evangelium" i Upp 14:6, 7. Det eviga evangeliet i Upp 14:6-7 undervisar oss också om lydnad för sabbaten, den sjunde dagen, genom den helige Andes kraft. Uppmaningen att "tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna" (v 7) är en direkt hänvisning till det fjärde budet i 2 Mos 20:11:

"På sex dagar gjorde Herren himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har Herren välsignat sabbatsdagen och helgat den."

Sabbatsdagen kom alltså till på sjunde dagen i skapelseveckan:

"Så fullbordades himlen och jorden med hela sin härskara. På sjunde dagen fullbordade Gud sitt skapelseverk. Han vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort." (1 Mos 2:1-3).

Att "tillbe" Skaparen innebär alltså att hålla sabbaten helig i dag (när man fått kunskap om sabbatsbudet), eftersom budskapet i Upp 14:6, 7 går ut i dag.

Sabbatsdagen instiftades 2000 år innan det fanns någon jude. Därför kan inte sabbatsdagen vara en judisk dag, utan en dag för alla människor. Det var därför Jesus sade att "sabbaten blev gjord för **människan...**" (Mark 2:27).

Den sjunde dagen är vår lördag, fast då från solnedgången på fredagen till solnedgången på lördagen. I Luk 23:50-24:1 finner vi bibliska bevis för att lördagen är Bibelns sjunde dag. I v 54 står att tillredelsedagen - då Jesus korsfästes enligt verserna innan - åtföljdes av sabbaten. I 24:1 står att första veckodagen följde därefter - då Jesus uppstod från de döda. Jesus korsfästes på en fredag - på "långfredagen" - och uppstod på söndagen, på tredje dagen, på "påskdagen". Söndagen är alltså första veckodagen i Bibeln.

Anm: I sammanhanget är det viktigt att konstatera att måndagen blev den första veckodagen i almanackan 1 januari 1972 i Sverige. Innan dess var alltså söndagen den första veckodagen i almanackan. Anledningen till denna ändring var att arbetsveckan normalt börjar på måndagen.

"Herren sade till Mose: Säg till Israels barn: Mina sabbater skall ni hålla, ty de är ett tecken mellan mig och er från släkte till släkte, för att ni skall veta att jag är Herren som **helgar** er." (2 Mos 31:12, 13).

Denna vers visar att sabbaten är ett tecken på helgelsen (lydnaden), det vill säga ett tecken på Guds makt att **återskapa** oss och bevara oss från att falla i synd. Sabbaten är alltså ett tecken på både skapelsen och den **nya** skapelsen i Jesus Kristus.

Det är väsentligt att **sabbatsdagen är ett tecken på helgelsen** och lydnaden (2 Mos 31:13; Hes 20:12). Den som av hjärtat håller sabbatsbudet håller **hela** Guds lag - vilket skall karaktärisera Guds sista församling i slutstriden enligt Upp 14:12.

”Sabbaten är tecknet på lydnad. Den som av hjärtat lyder det fjärde budet kommer att lyda hela lagen. Han är helgad genom lydnad” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 3, s 17).

Genom de tre änglarnas budskap skall Gud ha ett fullmoget folk som är utan brist vid Jesu återkomst. Sabbaten är en viktig del av detta budskap.

”Satan arbetade på att förändra sabbaten, eftersom den är tecknet på Kristi makt (kraft).” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 283, 284).

Jesus underströk att sabbatsbudet, precis som de övriga nio buden, är lika giltiga idag som under Gamla Testamentets tid:

*”Innan himmel och jord förgår, skall inte en enda bokstav, inte en prick i **lagen** förgå.” (Matt 5:18).*

Sabbaten instiftades **före syndafallet**. Det innebär att den sjunde dagen inte kan vara den ”skugga” som talas om i Kol 2:16-17 och som skulle upphöra att gälla när ”*verkligheten själv... Kristus*” skulle dö på korset för vår skull. I v 16 sägs ”*sabbat*” vara en sådan skugga. ”*Skugga*” pekar fram mot Jesu försoningsverk. ”*Skugga*” började därför existera först vid syndafallet. Men sabbatsdagen instiftades **före** syndafallet. Därför kan inte ”*sabbat*” i Kol 2:16 syfta på den sjunde dagens sabbat. I stället syftar det på årliga sabbater som var en del av årliga högtider som Gud gav till judarna på Sions berg. I 3 Mos 23 beskrivs detta detaljerat (se vidare kapitlet ”**Två lagar**”). Jämför Gal 4:9-11 och Rom 14:5-6.

”*Högtid...sabbat*” i Kol 2:16 handlar alltså inte om den sjunde dagens sabbat i Tio Gud Bud utan om de årliga högtider och sabbater som talas om i 3 Mos 23. Dessa gäller inte idag. De kom till efter syndafallet. Den sjunde dagens sabbat kom emellertid till i skapelsen, före syndafallet, och kan alltså inte vara ”*en skugga*” som pekade fram mot och upphörde när Jesus dog för våra synders skull.

I Matt 24:15-20 varnar Jesus sina lärjungar för ”*förödelsens styggelse*” (v 15) som någon gång efter Jesu varning skulle förstöra Jerusalem med dess tempel (jämför parallelltexten i Luk 21:20-24).

Detta uppfylldes år 70 e Kr, när romarna ödelade Jerusalem under ledning av Titus. I Matt 24:20 uppmanar Jesus sina lärjungar: ”*Be att ni inte måste fly under vintern eller på **sabbaten**.*” Sabbatsdagen var alltså helig för de kristna år 70 e Kr, flera årtionden efter Jesu korsfästelse år 31 e Kr. Detta bekräftar att ”*sabbat*” i Kol 2:16 som upphörde att gälla när Jesus dog på korset inte handlar om den sjunde dagens sabbat utan om de årliga sabbaterna som tillhörde de årliga judiska högtiderna.

Det bör tilläggas att Jesus vilade i graven på sabbaten, dagen efter hans korsfästelse (Luk 23:50-24:7). Detta bekräftar att sabbatsdagen var helig efter hans död på korset.

Sammanfattning

Guds syfte med förkunnelsen av den första ängelns budskap (Upp 14:6, 7) är att åstadkomma fullständig förlåtelse samt fullständig lydnad.

”Om ni förblir i mitt (Jesu) ord, är ni verkligen mina lärjungar, och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria...Var och en som gör synd är syndens slav...Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria” (Joh 8:31-36).

”Det är genom falska läror och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 671).

Endast sjundedagsadventister förkunnar de olika beståndsdelarna i den första ängelns budskap.

Den andra ängels budskap (Upp 14:8).

”Ni vet ju att det inte är med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod, som blodet av ett lamm utan fel och lyte.” (1 Petr 1:18, 19).

*”Jesus...skall frälsa sitt folk **från** deras synder” (Matt 1:21), inte i dem.*

”Människan kan inte utföra någonting utan Gud, och det är enligt Guds plan att Gud inte utträttat någonting när det gäller återupprättandet av människan utan att människan samarbetar med Gud.” (Ellen White, *Amazing Grace*, s 319).

”Ännu en annan ängel följde efter, och han sade: `Det stora Babylon är fallet, fallet, eftersom hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredesvin.`” (Upp 14:8).

Guds sista församling (kvarleva) kännetecknas av att den håller fast vid Bibeln och endast Bibeln när det gäller alla läror och alla reformer. De har tagit emot den första ängels budskap i sin helhet. Det andliga Babylon, som beskrivs i Upp 14:8, har däremot fallit eftersom det har förkastat hela eller delar av den första ängels budskap i Upp 14:6, 7. I sammanhanget är det viktigt att veta att om ljus och sanning finns inom räckhåll så förkastar vi det om vi inte lyssnar på det eller läser det och därför inte tar emot det (se Ellen White, *Great Controversy*, s 597).

”*Det stora Babylon*” i Upp 14:8 pekar tillbaka på Israels huvudfiende under Daniels tid (jämför Dan 4:27). Det bokstavliga Babylon invaderade hela Israel, förstörde Salomos tempel med dess försoningstjänst och förde bort Guds folk i fångenskap (se Daniel 1:1,2). I Upp 14:8 symboliserar det andliga Babylon på liknande sätt Guds sista församlings huvudfiende. **Existensen av det andliga Babylon innebär då existensen av ett andligt Israel, Guds sanna församling (Rom 2:28-29, Gal 3:28-29).**

Modern och döttrarna

Babylons andliga fall i Upp 14:8 kan inte bara handla om påvemakten, eftersom påvemakten varit andligt fallen i många århundraden före **1844 när den andra ängels budskap om det andliga Babylons fall först förkunnades**. Men de protestantiska samfund som 1844 förkastade hela eller delar av den första ängels budskap har blivit en del av *"det stora Babylon"* (Upp 14:8).

Dessa *"skökor"* har ärvt falska läror från sin *"moder"* påvemakten (se Upp 17:5; Guds sanna församling betecknas i Bibeln som en ren kvinna, som är gift med Kristus, se 2 Kor 11:2, Ef 5:23, 24. Fallna kyrkor betecknas som skökor, se Hes 16:15-58, 23:2-21, 30). Protestantiska samfund som kom till först efter 1844, men som vägrat ta emot de tre änglarnas budskap, är en del av det andliga Babylon.

Ordet *"Babylon"*, som betyder *"förvirring"* eller *"förbistring"* (1 Mos 11:9) är en passande benämning på de bekännande kristna samfund som är uppdelade i nästan otaliga sekter med läror som avsevärt skiljer sig från varandra.

Att inte tro på Guds Ord

Det andliga Babylon avbildas av det bokstavliga Babylon i 1 Mos 11:4, 9. Gud lovar i 1 Mos 9:8-17 att världens befolkning aldrig mer skall dödas av vatten (som det skedde på Noas tid). Men de som byggde på Babels torn trodde inte på det (se Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 119). För att skydda sig själva försökte de bygga ett torn som var mycket högre än de nivåer som vattnet nådde när mänskligheten utplånades på Noas tid. På liknande sätt är det många i det andliga Babylonsom vägrar tro på de tre änglarnas budskap (där det bland annat varnas för att de som tar vilddjurets märke skall dödas av eld, se Upp 14:9-11). Men Gud kräver att vi tar emot allt ljus från honom om vi skall kunna vara hans barn (Rom 14:23, 2 Kor 2:9).

Att bygga i egen kraft

Ännu en viktig lärdom vi kan dra av byggandet av det bokstavliga Babel och dess torn i 1 Mos 11:4 är att de som byggde gjorde det i egen kraft. De försökte alltså att bygga utan att Gud var med. På liknande sätt försöker det andliga Babylon formalistiskt *"bygga"* i egen kraft, inte i den helige Andes kraft. De av Guds barn som befinner sig i det andliga Babylon riskerar att besmittas av de många i Babylon som försöker leva det kristna livet i egen kraft (vilket alltid leder till undergång).

Att tvinga andra på sin tro

Det bokstavliga och det andliga Babylons tredje misstag är att försöka tvinga på människorna sin tro, se Dan 3 och Upp 13-14.

Tre budskap som hör ihop

Det är viktigt att inte skilja på de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12. De följer efter varandra men hör ihop. Den andra ängels budskap talar om det andliga Babylons fall, vilket innebär att Gud inte längre räknar dessa kyrkor som sina (men Gud har fortfarande många av sina barn där). Satan härskar över dessa kyrkor.

Babylons fall är ett resultat av att den första ängels budskap med bland annat den undersökande domen (*"hans dom"*) och sabbaten (*"honom som har skapat himlen och jorden"*) i v 6 och 7 har förkastats. Det räcker emellertid att någon del av den första ängels budskap förkastats av någon kyrka (till exempel den undersökande domen) för att denna kyrka då blivit en del av det andliga Babylon.

Endast sjundedagsadventister förkunnar de tre änglarnas budskap.

Det bokstavliga Babylon i Dan 5 är en avbild

Den babyloniske kungen Belsassar och Babylons undergång i Dan 5:e kapitel är en avbild till det andliga Babylons fall i Upp 14:8. Belsassar och hans gäster drack **jäst** vin ur de heliga kärnen från Jerusalems tempel:

"Kung Belsassar ordnade en stor festmåltid för sina tusen stormän och drack vin med dem. När Belsassar var påverkad av vinet, befallde han att man skulle bära in de kärn av guld och silver som hans far Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem...Medan de drack prisade de sina gudar av guld och silver, av koppar, järn, trä och sten." (Dan 5:1-4).

I 2 Mos 34:25 förbjuds blandning av Jesu blod och något som är syrat, det vill säga jäst:

"Du skall inte offra blodet av mitt slaktoffer tillsammans med något som är syrat."

Jäsning symboliserar synden. I 1 Kor 5:8 definieras syrat – jäst – bröd (surdeg) som synd:

"Låt oss därför hålla högtid, inte med gammal surdeg, inte med ondskans och elakhetens surdeg,

utan med renhetens och sanningens osyrade bröd.”
(1 Kor 5:8).

Gud vill i 2 Mos 34:25, Dan 5 och 1 Kor 5:8 lära oss att vi aldrig får förkunna frälsning *i* synden, utan alltid frälsning *från* synden.

Eftersom jäsnig symboliserar synden är det passande att Belsassar och hans gäster drack **jäst vin** ur de heliga kärnen **samtidigt** som de prisade sina avgudar (Dan 5:1-4). Dessa avgudar var centrala för det bokstavliga Babylons syndiga vanor. Belsassar visste vad han gjorde (se v 22-24). Detta medförde Belsassars och Babylons undergång (v 25-30).

Det bokstavliga Babylons fall avbildar det andliga Babylons fall i Upp 14:8, där det klart framgår att det andliga Babylon fallit på grund av ”*sin otukts vredesvin*”. Detta vin symboliserar världsliga, falska, läror.

”...Man slår inte nytt vin i gamla vinsäckar. Om man gör det sprängs säckarna, och vinet rinner ut och säckarna förstörs. Nej, nytt vin håller man i nya säckar, så att både vin och säckar bevaras.”
(Matt 9:14-17, se också Luk 5:33-39).

Det nya vinet (som hålls i nya vinsäckar) i Jesu liknelse ovan symboliserar Jesu lära i motsats till det gamla vinet (som hålls i gamla vinsäckar) som symboliserar fariseernas lära. Falska läror kan få oss att synda.

”Om ni förblir i mitt (Jesu) ord, är ni verkligen mina lärjungar, och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria...Var och en som gör synd är syndens slav...Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria” (Joh 8:31-36).

”Det är genom falska läror och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 671).

I Upp 17:2 står det att det andliga Babylons medlemmar ”blivit **berusade** av hennes (Babylons) otukts vredesvin”. Detta vin är jäst. Det andliga Babylon i Upp 14:8 förkunnar frälsning *i* synden genom att dricka sitt jästa vin.

Läror som kan leda oss in i fördärvet

Några av det andliga Babylons falska läror som säger att vi blir frälsta *i* synden, i stället för frälsning *från* synden, är till exempel läran att Jesus tog på sig en icke-fallen mänsklig natur, så att Jesus inte kan vara vår förebild när det gäller att

övervinna synden. Läran om arvsynden och människans fullständiga moraliska fall, som innebär att vi syndar ända tills vi dör eller tills Jesu återkomst är ytterligare exempel. En gång frälst, alltid frälst är ytterligare ett. Bikten och botgöringen likaså. Dessa och flera andra läror ”försäkrar” frälsning för män och kvinnor som fortsätter synda tills de dör eller tills Jesus kommer tillbaka. Det finns en klar risk att dessa läror leder oss in i fördärvet.

Guds sista kvarleva (Fotnot), som håller Guds bud (Upp 12:17, 14:12), har bland annat fått Guds uppdrag att kalla ut de av Guds barn som befinner sig i det andliga Babylon och förena sig med Guds sista kvarleva: ”*Gå ut från henne (Babylon), mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor*” (Upp 18:4, se även 14:8, 17:4-5).

Guds barn som befinner sig i det andliga Babylon riskerar att besmittas av de synder som förekommer i Babylon – och därmed förlora det eviga livet.

Fotnot: I kapitlet ”**Den sista kvarlevan (församlingen) i Upp 12:17**” ges bevis för att denna sista kvarleva består av sjundedagsadventister. Dessutom är det bara sjundedagsadventister som förkunnar de tre änglarnas budskap – som är det **sista** nådes- och varningsbudskap som förkunnas för världen.

Guds sigill (Upp 7) och vilddjurets märke (Upp 13) - sabbaten och söndagen

"...Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod." (Upp 7:14).

Sabbaten är ett minnesmärke av Guds skapelse

"Han (Gud) vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort." (1 Mos 2:2, 3).

Vi har tidigare konstaterat att sabbatsdagen, den sjunde dagen, i Bibeln är vår lördag (fast då från solnedgången på fredagen till solnedgången på lördagen). Se kapitlet "Den första ängelns budskap".

Anm: Som nämndes i kapitlet "Den första ängelns budskap" blev måndagen första veckodagen i almanackan 1 januari 1972 i Sverige. Innan dess var alltså söndagen den första veckodagen i almanackan. Anledningen till denna ändring var att arbetsveckan normalt börjar på måndagen.

Sabbaten instiftades alltså av Gud på den sjunde dagen i skapelseveckan, vilket bekräftas av det fjärde budet i 2 Mos 20:8-11. Detta var 2000 år innan det fanns någon jude. Sabbaten kan därför inte vara en judisk dag (som avskaffades på Golgata kors). Sabbatsdagen är ett minnesmärke över Guds skapelse och är därför lika giltig i dag som när den instiftades.

Vad skall man då säga om Kol 2:16 där det står: *"Låt därför ingen döma er ...i fråga om högtid eller nymånad eller sabbat. Allt detta är bara en skugga av det som skulle komma, men verkligheten själv är Kristus."*?

"Högtid...sabbat" syftar här på de årliga högtider med tillhörande (årliga) sabbatsdagar som Gud gav till judarna på Sinai berg, strax efter det att Gud befriat dem från fångenskapen i Egypten. Vi kan läsa om det i 3 Mos 23 kapitel. Dessa högtider och sabbatsdagar upphörde att gälla på Golgata kors eftersom de var "en skugga" av "verkligheten".

själv...Kristus". De var avbilder till Jesu försoningsverk.

"*En skugga*" som syftar fram emot Jesu försoningsverk blir verksam först efter syndafallet (då Adam och Eva föll i synd). Sabbaten instiftades **före** syndafallet och kan därför inte vara "*en skugga*".

I 3 Mos 23 beskrivs dessa "skuggor" mer detaljerat. De årliga högtiderna påsken, det osyrade brödets högtid, pingsten, basunhögtiden, försoningsdagen och lövhyddohögtiden - med tillhörande sabbatsdagar - var alltså sådana "skuggor".

Som exempel på dessa årliga sabbater kan nämnas v 24, 32 och 39, där ordet "*sabbat*" förekommer som en del av nämnda högtider. I vissa översättningar har man översatt till "*sabbatsvila*" i dessa verser, men enligt grundtexten (se *Strong's Concordance*) är "*sabbat*" rätt översättning i v 24, 32 och 39. Reformationsbibeln har översättningen "*sabbat*" i dessa verser (i v 39 förekommer ordet "*sabbat*" två gånger).

Det var alltså fråga om årliga högtider med tillhörande **årliga** sabbater som judarna skulle hålla heliga, "*detta förutom Herrens sabbater*" (v 38) - som skulle hållas heliga på den sjunde dagen **varje vecka**.

Vilddjurets auktoritetsmärke

Som vi tidigare sett var prästtjänsten och helgedomen i det levitiska gudstjänstsystemet en **avbild** till Kristi prästtjänst och den himmelska helgedomen (Hebr 8:5, 9:23-24). Det innebär att Tio Guds Bud - med sabbatsbudet - som fanns i förbundsarken i det allra heligaste i den jordiska helgedomen (Hebr 9:3-4) också finns i förbundsarken i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Jämför Upp 11:19, 15:5, 2 Mos 31:18; 5 Mos 4:13; 9:10; 10:1-5.

Påvemaktens medvetna förändring av sabbaten till söndagen är tecknet, eller märket, på denna kyrkas auktoritet. Dan 7:25 förutsade att påvemakten skulle hävda sin auktoritet genom att avsiktligt och överlagt förändra Guds lag (2 Mos 20:e kapitel). Detta inträffade när påvemakten "förändrade" sabbatsbudet: "*Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar*" (Dan 7:25).

Påvemakten medger öppet att den har "förändrat" vilodagen. Ur en katolsk lärobok kan vi läsa följande:

Fråga: Vilken dag är sabbatsdagen?

Svar: Lördagen är sabbatsdagen.

Fråga: Varför firar vi söndagen i stället för lördagen?

Svar: Vi firar söndagen i stället för lördagen därför att den katolska kyrkan på kyrkomötet i Laodicea (364 e Kr) överförde sabbatens helighet från lördag till söndag (Peter Geiermann, C SS R, The Convert's Catechism of Catholic Doctrine, s 50).

Från "The Catholic Mirror", kardinal Gibbons officiella tidning, kunde man den 23 september 1893 läsa följande:

"Över tusen år innan det fanns en protestant ändrade den katolska kyrkan i kraft av sin gudomliga kallelse dagen (för vila) från lördagen till söndagen... Den kristna sabbaten är därför den katolska kyrkans erkända avkomma...och detta utanett ords invändning från den protestantiska världen."

Katolska författare påstår öppet att "förändringen" av sabbaten till söndagen är tecknet eller märket på påvemaktens auktoritet:

*"Naturligtvis hävdar den katolska kyrkan att förändringen (av sabbatsdagen till söndagen) var hennes gärning... Och denna gärning är ett **märke** på hennes kyrkliga auktoritet i religiösa frågor"* - Kardinal James Gibbons i ett brev till J F Snyder den 11 nov 1895 genom Gibbons kansler, H F Thomas.

"Söndagen är vårt auktoritetsmärke. Kyrkan står över Bibeln, och överförandet av sabbatshelighållandet till söndagshelighållandet bevisar detta faktum" - Catholic Record, London/Ontario den 1 sep 1923.

Eftersom "**förändringen**" av vilodagen **från sabbaten till söndagen** är tecknet eller märket på påvemaktens auktoritet är denna "förändring" **vilddjurets märke** i Upp 13:16-18 och 14:9-12. Sabbatsdagen, däremot, är tecknet på Guds auktoritet eftersom denna dag är tecknet på hans skaparmakt (1 Mos 2:2, 3).

Guds auktoritetsmärke

Både på Bibelns tid och senare har kungar satt sina sigill på de grundlagar de upprättat som grund för sina regeringar. Ofta var sigillet någon slags stämpel. Då sigillet fanns på lagen hade den auktoritet. Även viktiga dokument måste ha kungens sigill för att bli giltiga. I *1 Kungaboken 21:8, Ester 3:12 och 8:8* finner vi bibliska exempel på sådana kungliga sigill. Kungar satte också sitt

sigill på de mynt de gav ut. Därmed garanterades deras värde. Ett exempel på ett sigill från vår egen tid är *"Carl XVI Gustaf, Sveriges Konung"* på en svenska enkrona från vår egen tid.

Guds sigill finns i Hans lag - Tio Guds Bud. Vi kan inte förvänta oss att det finns ett sigill med en verklig stämpel på Tio Guds Bud. Men Guds sigill måste innehålla Hans 1) namn, 2) beskrivande titel och 3) ange omfattningen av Hans rike.

Allt detta finner vi i ett - och endast ett - av Tio Guds Bud. Och det är i sabbatsbudet, det fjärde budet i 2 Mosebok 20:8-11:

"...Ty på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden och havet och allt som är i dem..."

Hans namn är HERREN, 2) Hans titel är SKAPAREN och 3) Hans rikets omfattning är HIMLEN OCH JORDEN OCH HAVET, eftersom Han har skapat allting. I Upp 7:1-3 talas om detta sigill:

"Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, så att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd. Och jag såg också en annan ängel med den levande Gudens sigill stiga upp från öster. Han ropade med hög röst till de fyra änglarna som hade fått makt att skada jorden och havet: 'Skada inte jorden eller havet eller träden, förrän vi har satt Guds sigill på vår Guds tjänare, på deras pannor.'"

Endast i det fjärde budet, sabbatsbudet, framgår det alltså vem som har **auktoritet** att ge ut denna lag i 2 Mos 20:1-17. Guds lag utgör underlaget för Guds regering över himlen och jorden. Genom Guds lag skall vi dömas (Rom 2:12, Jak 2:12).

I följande bibeltext finns ytterligare ett exempel på Guds sigill:

"Israels barn skall hålla sabbaten och fira den släkte efter släkte som ett evigt förbund. Den är ett evigt tecken mellan mig och Israels barn, ty på sex dagar gjorde Herren himmel och jord, men på sjunde dagen upphörde han med sitt arbete och vilade." (2 Mos 31:16-17).

När det bokstavliga Israel avföll från Gud utvalde Gud ett andligt Israel som skall hålla sabbaten helig som *"ett evigt tecken mellan mig (Gud) och Israels barn"*, se Matt 21:42, 43; Rom 2:28, 29; 9:6-8; Gal 3:28, 29; 4:22-31; Ef 2:11-22; Hebr 8:6-12 m fl.

Två olika sigill

I sammanhanget är det viktigt att förstå att detta sigill som beskrivits ovan (Upp 7:1-4) - ändtidssigillet - inte får förväxlas med det sigill - det evangeliska sigillet - den helige Ande, som alla får vid sin omvändelse,. Precis som ordet stjärna i Matt 24:29 och Upp 1:16, 20 har olika betydelser, kan ordet sigill ha olika betydelser i Bibeln, beroende på i vilket sammanhang det förekommer. Låt oss studera skillnaden mellan dessa två sigill:

Det evangeliska sigillet: Ef 1:13, 14; 4:30 och 2 Kor 1:21, 22.

Förverkligas av **den helige Ande** när en människa, genom tro på Jesu Offer, föds på nytt, som en försäkran om Guds barnskap och evigt liv.

Placering av detta sigill: I pånyttföddas **hjärtan** (2 Kor 1:22). Hjärta symboliserar här kärlek och *kärleksfull lydnad* som Guds folk (bruden, se Fotnot) visar mot Gud (brudgummen, se Fotnot), se *Höga Visan 4:9, 10*.

Fotnot: Gud liknar förhållandet mellan sig själv och sitt folk som ett äktenskap, där Gud är brudgummen och Hans folk är bruden, se Jes 62:4, 5 och 2 Kor 11:2. Om sann kärlek råder i ett äktenskap försöker man att göra mer än vad som behövs för att behaga den andra parten. På samma sätt kommer ett äkta Guds barn, sedan hon fått kunskap om något som Gud påbjuder i sitt Ord och som hon då lyder av kärlek till Honom, att ställa sig frågan: Är det något mer du vill jag skall göra Herre?

Ändtidssigillet: Upp 7:1-4.

Förverkligas av **Guds änglar** som en försäkran om Guds beskydd under de sju **sista** plågorna (Upp 7:1-3; 9:17; 15:1; 16:1-21).

Placering av detta sigill: På Guds folks **pannor** (det vill säga på de 144 000). Pannan symboliserar tankar och förstånd. Här handlar det alltså om ett *förståndsmässigt ställningstagande* (5 Mos 6:6, 8; Pred 9:10, Jes 59:6, 7). Men de har redan tidigare fått det evangeliska sigillet, som betonar kärleksfull lydnad. I motsats till alla andra kristna får alltså de 144 000 båda sigillen.

Eftersom de 144 000 redan är *"Guds tjänare"* (Upp 7:3) när de får ändtidssigillet bekräftas att detta inte kan vara det evangeliska sigillet som ges när man omvänder sig till den levande Guden. Trots att det finns ett samband mellan dessa båda sigill, finns det alltså också tydliga skillnader.

Tillbedjan av Skaparen eller vilddjuret

I Upp 14:6-12 uppmanas till tillbedjan av Skaparen (v 7), där det praktiskt taget citeras från det fjärde budet. De som följer denna vädjan beskrivs som de vilka håller Guds bud (v 12). De som förkastar denna vädjan identifieras som de vilka väljer att tillbe vilddjuret och tar vilddjurets märke i slutstriden (v. 8-11).

Här framgår alltså tydligt att sabbatsdagen (Guds sigill) och vilddjurets märke har att göra med tillbedjan av den levande Guden respektive tillbedjan av påvemakten (och Satan). Slutstriden om vilodagen gäller således inte bara en strid om dagar. Det gäller tillbedjan.

Tillbedjan av Skaparen i v 7 innebär alltså lydnad för sabbatsdagen. Tillbedjan av vilddjuret i v 9 innebär att man tar vilddjurets märke i slutstriden. Vilddjurets märke i v 9 står alltså som motsats till sabbatsdagen i v 7. Därför måste vilddjurets märke vara söndagen. De som vägrar tillbe Skaparen, som visar sig genom att hålla sabbaten helig, tillber vilddjuret, som visar sig genom att hålla söndagen helig.

På s 102 såg vi två tydliga exempel på att katolska författare öppet säger att "förändringen" av sabbaten till söndagen är tecknet eller märket på den romersk-katolska kyrkans auktoritet:

Upp 13:17 visar att det är först när det stiftas söndagslagar som någon tar vilddjurets märke. De som tar vilddjurets märke skall gå under av de sju sista plågorna (Upp 7:1-8, 14:9-10, 16). De som tillber Skaparen och således vägrar tillbe vilddjuret i slutstriden beskrivs alltså i v 12: "*Här visar sig de heligas uthållighet: de håller Guds bud och bevarar tron på Jesus.*" Sabbatsdagen är alltså ett tecken på Guds beskydd av Hans folk i slutstriden, så att Gud skall beskydda dem från gå under av de sju sista plågorna.

Guds sista församling beskrivs i Upp 7:1-8 (se även kapitlet "**Den sista kvarlevan i Upp 12:17**"). I v 2-3 kan vi läsa att de har Guds sigill på sina pannor. I pannan finns våra tankar och vår förmåga att fatta beslut (5 Mos 6:6, 8; Pred 9:10, Jes 59:6, 7). Guds sista församling väljer att ta Guds sigill i slutstriden – det vill säga de väljer sabbaten i stället för söndagen (vilddjurets märke i Upp 14).

Enligt den grekiska grundtexten sägs att **sigill** och **tecken** är samma sak i Rom 4:11: "*Han (Abraham) fick omskärelsens tecken som ett sigill på den rättfärdighet genom tron, som han hade redan som oomskuren.*" (*The Interlinear Bible*, Baker Book House; jämför med t ex 1917 års översättning och Reformationsbibeln).

Eftersom sabbaten är ett "*tecken*" mellan Gud och hans folk, enligt **2 Mos 31:13, 16, 17 samt Hes 20:12 och 20**, så bekräftas att Guds sigill i Upp 7 är det fjärde budets sabbat. Då inses att Guds tecken eller märke i Upp 7:1-3 är motsatsen till vilddjurets märke i Upp 14:9-12. Sabbaten är motsatsen till söndagen.

Sabbaten eller söndagen

Det är väsentligt att **sabbatsdagen är ett tecken på helgelsen** och lydnaden (2 Mos 31:13; Hes 20:12). Den som av hjärtat håller sabbatsbudet håller **hela** Guds lag - vilket skall karaktärisera Guds sista församling i slutstriden enligt Upp 12:17 och 14:12. Om sabbatsdagen är tecknet på att Guds folk håller hela Guds lag är (naturligtvis) vilddjurets märke (tecken) det som visar på olydnad för hela Guds lag i slutstriden, eftersom den som medvetet överträder ett av Guds bud inte heller kan hålla de övriga nio buden i ande och sanning (Jak 2:10). Det är väsentligt att slutstriden om vilodagen, och därmed hela Guds lag, framgår tydligt i Upp 14:9-12 där de som tar vilddjurets märke (v 9-11) står som motsats till "*dem som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus*" (v. 12).

Omedelbart före Jesu återkomst skall hela mänskligheten ställas inför valet att tillbe påvemakten (ytterst Satan) eller Skaparen, och valet mellan sabbatsdagen och söndagen skall visa vem man tillber. De som väljer Guds sigill - se Upp 7:1-8 - visar att de tillber Gud, medan de som tar vilddjurets märke tillber påvemakten. När detta val är över kommer Kristus tillbaka hit till jorden, se, Upp 7:9-17 och 14:13-20. Det kan tilläggas att detta val skall ske i **samtliga** jordens länder, i samband med söndagslagar som ländernas statsmakter kommer att stifta, se Upp 13:15-17, 19:19-20. Dessa söndagslagar kommer att innebära svåra förföljelser för Guds folk.

Förkunnelsen av de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12 får till följd de två fullmogna skördarna (säden och vinskörden) samt Jesu återkomst i v 14-20. Mottagandet respektive förkastandet av detta ändtidsbudskap, som alltså innehåller den stora sabbatstesten, avgör vilken av dessa två skördar jordens invånare kommer att tillhöra.

I Upp 14:12 talas om att Guds folk "håller **Guds bud och bevarar tron på Jesus**" (1917-års översättning). Det innebär att den tredje ängelns budskap - precis som den första ängelns budskap i Upp 14:7 ("stunden för hans dom har kommit") - sträcker sig in i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen, eftersom Tio Guds Bud ("Guds bud") förvaras där, se 2 Mos 20:1-17, Hebr 8:5, Upp 11:19.

"Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel" (Upp 11:19)...Ingen kunde undgå att se, att om den jordiska helgedomen var en skugga och en avbild av den himmelska (Hebr 8:5), var den lag som låg i arken på jorden en exakt avskrift av den lag som finns i arken i himlen. Att godkänna sanningen om den himmelska helgedomen måste också innebära att de erkände kraven i Guds lag och sabbatens giltighet, så som den påbjuds i det fjärde budet. Detta förklarar det bittra och starka motståndet mot denna följdriktiga tolkning av Bibeln, som ledde fram till att Kristi tjänst i den himmelska helgedomen klarades...Kristus hade öppnat dörren, eller tjänsten i det allra heligaste. Ljus lyste ut genom denna öppna dörr i den himmelska helgedomen. Man såg att det fjärde budet fanns i den lag som förvarades där." (Ellen White, *Den stora striden*, s 378-380).

Guds folk får Guds sigill när de segrat fullständigt över synden

"Strävar vi med all kraft efter att som män och kvinnor uppnå Kristi egenskaper? Söker vi nå hans fullhet? Anstränger vi oss hela tiden för att nå **det märke** som framlagts för oss – **fullkommandet av hans (Jesu) karaktär**? När Herrens folk når upp till detta märke kommer de att beseglas (få Guds sigill) på sina pannor. Fyllda av Anden kommer de att vara fullkomliga i Kristus, och den antecknande ängeln kommer att förklara: 'Det är fullbordat.'" (Ellen White, *Review and Herald*, 10 juni, 1902). Jämför Upp 7:1-8, 14:1-5.

"Så snart Guds folk fått sigillet på sina pannor – det är inte ett sigill eller märke som kan ses, utan **en förankring i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att de inte kan rubbas** – så snart Guds folk fått sigillet och är förberedda för skakningen, (Fotnot) då skall den inträffa. Den har i själva verket redan börjat. Guds domar utgjuts nu i landet för att varna oss, så att vi kan veta vad som skall ske." (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 4, s 1161).

Fotnot: Skakningen är de sju sista plågorna i Upp 16.

"Jag såg att ingen kan få del av 'vederkvickelsen' (det sena regnet) som inte segrar över **varje** älsklingsynd, högmod, själviskhet, kärlek till världen och **alla** oriktiga ord och handlingar. Vi bör därför **komma Herre närmare och närmare** och allvarligt söka den förberedelse som är nödvändig för att vi skall kunna bestå i striden på Herrens dag." (Ellen White, *Early Writings*, s 71).

"Ingen av oss får Guds sigill så länge vår karaktär har **en enda fläck**. Vi måste övervinna våra karaktärsfel och renas från allt som beflekar vår själs tempel. Då skall särlaregnet (det sena regnet) falla över oss liksom arlaregnet (det tidiga regnet) föll över lärjungarna på pingstdagen." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 70).

"Församlingen skall gå ut i sin sista kamp klädd i Kristus rättfärdighets vapenrustning...Den mörkaste timmen i församlingens kamp mot ondskans makter är timmen omedelbart före dagen för hennes slutliga befrielse" (Ellen White, *Från makt till maktlöshet*, s 492).

En avbild i Hes 8 och 9

Guds folk som får Guds sigill på sina pannor strax före de sju sista plågorna (och Jesu återkomst) i Upp 7 avbildas i Hes 8 och 9. Dessa två kapitel kan inte skiljas åt. I Hes 8 beskrivs ett stort avfall bland Guds folk. Detta avfall bland Guds folk skulle resultera i en dom över det obotfärdiga Jerusalem genom den babyloniske kungen Nebukadnessar (9:1, 2).

Men en liten kvarleva av Jerusalems invånare skulle skonas från denna dom som innebar att Nebukadnessar skulle "döda åldringar, unga män, unga kvinnor, späda barn och vuxna kvinnor..." (9:6). I 9:4 kan vi läsa att denna lilla kvarleva skulle få "ett tecken på pannan". Det står att de "suckar och jämrar sig över alla de vidrigheter som bedrivs därinne". Detta är en avbild på Guds församling som lever omedelbart för Jesu återkomst och som beskrivs i Upp 7. (Se Anmärkning nedan).

Innan Guds dom drabbade Jerusalem sände Gud en prästliknande gestalt - han hade linnekläder – med "ett skrivdon vid sin höft" (9:2) framför de änglar som fått Guds uppdrag att verkställa domen över Jerusalem. Denne prästliknande gestalt fick Guds uppdrag att sätta ett tecken på pannan på de

människor som suckade och jämrade sig över de stora synder som bedrevs i Jerusalem (Hes 9:3, 4).

Det som beskrivits ovan i Hes 8 och 9 är en avbild på vad som sker bland Guds folk omedelbart före Jesu återkomst. Den prästliknande gestalten i Hes 9, som skrev ner ("*skrivdon*") Jerusalems invånares rättfärdiga respektive orättfärdiga gärningar, avbildar den undersökande domen som Översteprästen Jesus utför över Guds bekännande folk som lever under den sista tiden. De andliga israeliter som frikänns i denna undersökande dom och som lever då får Guds godkännande och beskydd under de sju sista plågorna. De får Guds sigill på sina pannor (Upp 7:3-8). Det innebär att de **väljer** att hålla sabbaten i stället för söndagen (vilddjurets märke) i slutstriden. I pannan finns våra tankar och vår förmåga att fatta beslut (5 Mos 6:6, 8; Pred 9:10, Jes 59:6, 7).

Anmärkning: Sambandet mellan Jerusalems invånare i Hes 8, 9 och Guds församling som lever omedelbart före Jesu återkomst beskrivs av Ellen White i *Testimonies for the Church*, del 5, i kapitlet "*The Seal of God*", s 207-216.

Guds vredes vin

I den tredje ängels budskap står att den som tar vilddjurets märke skall "*själv få dricka av Guds vredes vin, som oblandat hälls i Guds vredes bägare*" (Upp 14:9).

Att Guds vredesvin "*oblandat*" hälls i Guds vredes bägare innebär att det inte längre finns någon Guds nåd när detta inträffar (den berusande giftdrycken är inte utspädd med vatten). Detta kommer att uppfyllas när Jesus inte längre tjänstgör som Översteprästen under de sju sista plågorna (se Upp 15:5-8, 16:1-21). Denna "vrede" når sin fullbordan under "*Harmagedon*", då slutstriden mellan Guds sista församling och Babylons styrkor når sin höjdpunkt, omedelbart före Jesu återkomst (Upp 16:16; se kapitlet "**Harmagedon**"). Babylons styrkor skall då gå under.

Guds uppdrag till den sista församlingen att förkunna de tre änglarnas budskap innefattar alltså även varningen för att drabbas av "*Guds vredesvin...oblandat*" – under "*Harmagedon*".

Eftersom endast sjundedagsadventister förkunnar den första och den andra ängels budskap är det logiskt att endast sjundedagsadventister förkunnar den tredje ängels budskap.

"En storm kommer, och den är obarmhärtig i sitt raseri. Är vi beredda att möta denna storm?" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 8, s 315).

"Mina trossyskon, inser ni att er egen såväl som andras frälsning beror på den förberedelse ni nu gör för den prövning som ligger framför oss? Har ni den intensiva iver, den fromhet och hängivenhet, som skall göra det möjligt för er att hålla ut när motstånd möter er?...Den tid som så många nu låter gå till spillo skulle ägnas åt den uppgift Gud gett oss att bereda oss för den kommande krisen." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 334).

"Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar." (Titus 2:11-14).

Två lagar

”De andra (levitiska) prästerna måste bli fler och fler, därför att döden hindrade dem att stå kvar i tjänst. Men eftersom Jesus lever för evigt, har han ett prästämbete som varar för evigt. Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att be för dem.” (Hebr 7:23-25).

Jesus frälser sitt folk **”från deras synder”** – inte i dem. Eftersom Jesus dött för våra synders skull och som Överstepräst har **”all makt i himlen och på jorden”** (Matt 28:18) kan han skänka syndernas förlåtelse och kraft till fullständig seger över synden till varje ångerfull, botfärdig syndare, se **Hebr 4:14-16**.

Sabbaten instiftades **före syndafallet**, vilket innebär att den sjunde dagen inte kan vara den **”skugga”** som talas om i Kol 2:16-17 och som skulle upphöra att gälla när **”verkligheten själv... Kristus”** skulle dö på korset för vår skull (jämför Gal 4:9-11 och Rom 14:5-6).

I dessa verser ges uppmaningen **”låt därför ingen döma er...när det gäller högtid eller nymånad eller sabbat”** (v 16). Före syndafallet fanns ingen **”skugga”** som pekade fram mot Jesu frälsningsverk.

Dessa sabbater som talas om i Kol 2:16-17, som alltså var skuggor, måste ha kommit till **efter syndafallet** eftersom de pekade fram mot Jesu frälsningsverk (precis som de djur som offrades i helgedomen i Jerusalem). I 3 Mos 23 kan vi läsa att Gud gav ett antal årliga högtider till **judarna** att fira. Dessa högtider firades alltså en gång om året på ett bestämt datum, vilket innebär att de firades på olika veckodagar varje år. Dessa årliga högtider innehöll ett antal **årliga sabbatsdagar** (se v 7, 8, 21, 24, 25, 27, 28, 32, 35, 39).

Det är dessa sabbater som talas om i Kol 2:16-17. De kom till efter syndafallet och upphörde att gälla när Jesus korsfästes, eftersom de var **”enskugga”**

som upphörde att gälla när "verkligheten själv...Kristus" dog på korset.

Som exempel på dessa årliga sabbater kan nämnas v 24, 32 och 39, där ordet "sabbat" förekommer som en del av nämnda högtider. I v 39 förekommer ordet "sabbat" två gånger. I vissa översättningar har man översatt till "sabbatsvila" i dessa tre verser, men enligt grundtexten (se *Strong's Concordance*) är "sabbat" rätt översättning i samtliga dessa fyra fall. Reformationsbibeln har översättningen "sabbat" i samtliga dessa fyra fall.

Det var alltså fråga om årliga högtider med tillhörande **årliga** sabbater som judarna skulle hålla heliga, "detta **förutom** Herrens sabbater" (v 38) – som skulle hållas heliga varje vecka. "Förutom Herrens sabbater" syftar alltså på sjundedagssabbaten.

Årliga sabbater och högtider tillhörde Mose lag

Dessa årliga sabbater och högtider var en del av Mose lag, som upphörde att gälla när Jesus dog på korset. Mose lag får alltså inte blandas ihop med Tio Guds Bud (Guds lag). Bibeln skiljer tydligt på dessa två lagar, vilket tydligt framgår av följande bibeltexter:

"Han (Gud) förkunnade för er sitt förbund som han **befallde er** att hålla, nämligen de tio orden. Och han skrev dem på två stentavlor. Herren **befallde mig** (Mose) på den tiden att jag skulle lära er stadgar och föreskrifter, som ni skall lyda i det land dit ni nu drar för att ta det i besittning." (5 Mos 4:13, 14).

Dessa "stadgar och föreskrifter" som **Mose** skulle lära Israels folk var en separat och tydlig lag. Denna lag var skild från "de tio orden" som **Gud själv** "förkunnade för er sitt förbund" på Sinai berg.

Gud förkunnade Tio Guds Bud för Israel, medan Mose undervisade Israel om "stadgar och föreskrifter" (även om de kom från Gud).

Skillnaden mellan dessa två lagar framgår tydligt av Dan 9:11:

"Hela Israel överträdde **din (Guds) lag** och vek av utan att höra din röst. Därför utgöts också över oss den förbannelse och den ed som står skriven i Guds tjänare **Mose lag**. Vi hade ju syndat mot honom."

Här framgår tydligt att det talas om två lagar. "Din (Guds) lag" är Tio Guds Bud. "Din lag" och "Mose lag" har olika innehåll. Det finns ingen "förbannelse" nedskriven i Tio Guds Bud, men i "Mose lag" fanns "förbannelse" och domar.

Tydliga skillnader mellan Tio Guds Bud och Mose lag

En tydlig skillnad mellan Tio Guds Bud och Mose lag är att Gud själv "skrev dem (Tio Guds Bud) på två stentavlor" (5 Mos 4:13, se även 2 Mos 31:18). Mose lag kom visserligen från Gud, men det var inte Gud själv utan Mose som skrev ned den:

"Och Mose skrev upp denna lag...Då nu Mose hade fullständigt tecknat upp denna lags ord i en bok, bjöd han leviterna, som bar Herrens förbundsark, och sade: 'Tag denna lagbok och lägg den vid sidan av Herrens, er Guds förbundsark, så att den ligger där till ett vittne mot dig.'" (5 Mos 31:9, 24-26).

"Denna lag" (5 Mos 31:9) med "stadgar och föreskrifter" (5 Mos 4:14) skrevs alltså av Mose i en "lagbok" (5 Mos 31:26) som placerades "vid sidan av" förbundsarken (5 Mos 31:26).

Som motsats skrevs Tio Guds Bud på två stentavlor (vilket markerade dess oföränderlighet och beständighet). Dessutom placerades dessa inte "vid sidan av" utan **inuti** förbundsarken:

"Och **i** arken skall du lägga vittnesbördet som jag skall ge dig." (2 Mos 25:16, se även 2 Mos 31:18, 5 Mos 4:13 och Hebr 9:4 där det tydligt framgår att "vittnesbördet" är Tio Guds Bud.).

De två olika lagarna, Tio Guds Bud och Mose lag, skrevs alltså av olika personer (även om innehållet i Mose lag kom från Gud). De skrevs på olika material. De placerades på olika ställen. De hade helt olika innehåll.

"Lagen med dess bud och stadgar" (Svenska Folkbibeln) som har upphört att gälla i Ef 2:15, handlar om en lag - Mose lag - som judarna förstört genom egna tillägg och felaktiga tolkningar. Denna lag hade judarna också försökt hålla för att förtjäna frälsningen. Allt detta hindrade hedningarna att ta emot evangeliet om Jesus Kristus (se v 11-19). I Apg 15:1 och 10-11 kan vi läsa mer om detta. I Kol 2:14-17 upprepas detta :

"Stadgar (som) anklagade oss och låg oss i vägen" i Kol 2:14 (1917 års översättning) hör ihop med "högtid...sabbat" i v 16. "Högtid...sabbat" försvann när Jesus dog på korset, eftersom dessa bara var "en skugga av...verkligheten själv...Kristus" i v 17.

Dessa "stadgar" som nämns i samband "högtid...sabbat" handlar inte om den sjunde dagens sabbat i Tio Gud Bud utan om de årliga högtider och sabbater som talas om i 3 Mos 23. Dessa gäller inte idag. De kom till efter syndafallet. Den sjunde dagens sabbat kom emellertid till i skapelsen, före syndafallet, och kan alltså inte vara "en skugga" som upphörde när Jesus dog på korset.

Stadgar (som) anklagade oss och låg oss i vägen" (1917 års översättning) i Kol 2:14 är alltså en parallell till "lagen med dess bud och stadgar" (Svenska Folkbibeln) i Ef 2:15. Det handlar i båda fallen om Mose lag.

När det gäller judarnas årliga högtider samt tillhörande årliga sabbatsdagar är det lätt att förstå varför de upphörde att gälla när Jesus dog på korset. Nedan följer en kort sammanfattning av dessa högtider och sabbatsdagar.

De årliga högtiderna och årliga sabbaterna

Nya Testamentet visar oss att de årliga högtiderna med dess sju ceremoniella sabbatsdagar i 3 Mos 23 beskriver frälsningshistoriens utveckling mot slutmålet.

Påskan

Lammet, som hela Israels folk skulle slakta och äta under påskan (se 2 Mos 12), pekade framåt mot Jesu Kristi offer på Golgata: "...vi har också ett påskalammet, som är slaktat för oss, nämligen Kristus." (1 Kor 5:7).

Påskan firades på 14:e dagen i första månaden, se 3 Mos 23:5, vilket blir i mars/april. Denna högtid instiftades i Egypten när de 400 åren av förtryck och slaveri där hade tagit slut för Israel, se 1 Mos 15:13-14, 2 Mos 12. Under samma natt som Israels barn åt det slaktade påskalammet drog folket ut från slaveriet i Egypten (2 Mos 12). Detta symboliserar Jesu offer som frälser oss från syndens slaveri om vi tar emot honom som vår personlige Frälsare (Joh 8:31-36, Gal 4:8-9):

"Jesu Kristi, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." 1 Joh 1:7, 9.

Det osyrade brödets högtid

Det osyrade brödets högtid började den 15:e i den första månaden och varade i sju dagar (3 Mos 23:6-8). På **första och sista dagen** i högtiden var det ceremoniella, årliga, **sabbater**. Under dessa dagar skulle judarna endast äta osyrat bröd – all surdeg (syrat bröd) skulle rensas bort, se 5 Mos 16:3-4. Det osyrade brödet symboliserade Kristi syndfria liv, medan surdegen symboliserade synden:

"Rensa bort den gamla surdegen för att ni må vara en ny deg, eftersom ni är osyrade. Ty vårt påskalammet Kristus har blivit slaktat. Låt oss därför hålla högtid, inte med gammal surdeg, inte med ondskans och elakhetens surdeg, utan med renhetens och sanningens osyrade deg." (1 Kor 5:7, 8).

Kristi syndfria liv var absolut nödvändigt för frälsningsplanen (1 Petr 1:18, 19). Genom tron på Påskalammet Kristus tillräknas oss hans fläckfria rättfärdighet (vi får förlåtelse) samtidigt som vi får Guds kraft till att övervinna allt som är orent i våra liv. Guds barn övervinner synden genom Kristi nåd. Den gamla surdegen avlägsnas.

Sju symboliserar fullkomlighet. Ätandet av det osyrade brödet under *sju* dagar avbildar Guds barn som under *hela* sitt liv tillgodogör sig mer och mer av Kristi karaktär. De växer i fullkomlighet - "*först strå, sedan ax och därefter fullmoget vete i axet*". (Mark 4:28; jämför Matt 5:44-48, 19:21). Härav inses att Jesus frälser oss från syndens makt. Guds barn är samtidigt medvetna om att deras synder är förlättna genom tron på Påskalammet blod, vilket påskan som kommer precis före det osyrade brödets högtid undervisar om.

Dagen efter påskan, den 15:e i första månaden, var en ceremoniell, årlig, sabbatsdag, den första dagen i det osyrade brödets högtid. Dagen efter den dag då Jesus korsfästes var den sjunde dagens sabbat, se Luk 23:54 - 24:1 och Joh 19:31. Denna dag vilade Jesus i graven. Den ceremoniella sabbaten den 15:e i första månaden avbildade den sjunde dagens sabbat då Frälsaren låg i graven. Då bekräftades den sjunde dagens giltighet *efter* Hans död.

Innan vi studerar de högtidsdagar som innehåller ceremonier i samband med skördarna i Israel bör vi känna till att i Bibeln liknas Guds barn vid säd, vilken växer och mognar till skörd (Matt 13:24-30, 37-43; Mark 4:26-29; Upp 14:14-16).

"Dagen efter sabbaten skall prästen vifta""den kärve, som är förstlingen av er skörd". (3 Mos 23:11, 10). Den sabbat som här omtalas är den ceremoniella sabbaten den 15:e i första månaden. Viftoffersceremonin, som alltså inföll på den 16:e dagen i denna månad, var en del av det osyrade brödets högtid. Förstlingskärven skulle således viftas på den tredje dagen efter påsken. Denna ceremoni pekade fram mot Jesu Kristi uppståndelse på den tredje dagen efter Hans korsfästelse (Matt 16:21, 17:23):

"Men nu har Kristus uppstått från de döda såsom förstlingen av de insomnade." (1 Kor 15:20).

Den förstlingskärve som nämns ovan var början på kornskörden. Kristus var förebilden till förstlingskärven som skulle *"vifta inför Herrens ansikte, för att ni skall räknas som välbehagliga" (3 Mos 23:11).* Det är först när syndare, genom tron, ikläds Kristi rättfärdighet som de får tillträde till Fadern och får evigt liv (se 1 Kor 1:30). Jesus är *"förstlingen"* till den sista, stora, heliga skaran, som uppstår vid Hans återkomst (1 Kor 15:23). Förstlingskärven avbildade allt detta.

Pingsten

Femtio dagar efter ceremonin med viftofferskärven (den 16:e i första månaden) firades nästa årliga högtid under det judiska gudstjänståret, se 3 Mos 23:15-22. Denna högtid, som var en ceremoniell, årlig, sabbatsdag (3 Mos 23:21), kallades "veckohögtiden" eller *"skördehögtiden"* (2 Mos 23:16) och innebar början på veteskörden (2 Mos 34:22).

I Nya Testamentets tid kallas denna högtid pingsten (Apg 2:1, 20:16; 1 Kor 16:8) vilket i de engelska biblarna har översatts till "Pentecost" från det grekiska ordet "pentekostes", vilket betyder "femti" (Strong's Exhaustive Concordance). Detta är alltså en hänvisning till de femtio dagarna som skulle räknas från den dag då viftofferskärven skulle viftas *"inför Herrens ansikte"*.

Det var just på pingsten som "skördehögtiden" - "veckohögtiden" - fick sin symboliska uppfyllelse då en stor själaskörd (3000 personer) blev inbärgad genom den helige Andes utgjutelse, se Apg 2. Precis som "skördehögtiden" var början på

veteskörden blev följden av den helige Andes utgjutelse på pingstdagen början till en själaskörd som skulle sträcka sig över en stor del av den då kända världen (Kol 1:5-6). Det var Jesu Kristi seger över död och Satan i uppståndelsen som gjorde denna stora själaskörd möjlig. Det är därför som denna högtid räknades femtio dagar från den dag som avbildade Jesu uppståndelse.

Eftersom "skördehögtiden" och dess symboliska uppfyllelse inföll på samma dag, inses också att Jesu korsfästelse respektive uppståndelse inföll *exakt* på påsken respektive på den dag då viftoffersceremonin utfördes två dagar därefter.

Basunhögtiden och försoningsdagen

Eftersom det tidigare getts en detaljerad beskrivning av försoningsdagen som en avbild till den verkliga försoningsdagen som började 1844, när Jesus började sin översteprästerliga försoningstjänst i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen, skall inte ordas mer om detta här. Men det kan tilläggas att denna dag var *"en sabbat"* (v 32) – *"inget arbete skall ni utföra"* (v 31).

I 3 Mos 23:29 står att de som inte fastade och rannsakade sina hjärtan på försoningsdagen skulle *"utrotas ur sin släkt"*. När Kristi prästtjänst är avslutad, och de sju sista plågorna börjar enligt Upp 15 och 16, måste Guds folk *innan dess* av hjärtat ha bekämt sina synder inför Gud och genom Guds nåd och egen målmedveten ansträngning ha segrat över *"alla synder"* (3 Mos 16:30). Kristi prästtjänst avslutas alltså när den verkliga försoningsdagen är över.

Guds folk som lever i dag vet att de, så länge nådens dörr är öppen, inte kan få Guds förlåtelse om de inte bekänner och överger alla sina synder (Ords 28:13, Jes 55:7, Rom 2:13 ("förklaras rättfärdiga" = får förlåtelse).

Upp 3:5 och 2 Mos 32:33 visar att endast de som, genom Guds nåd, segrar över *alla* sina synder inte får sina namn utstrukna ur livets bok under den verkliga försoningsdagen. Sedan 1844 utplånar Kristus Guds sanna barns synder från den himmelska helgedomen genom sitt blod. Detta är den sista delen av Kristi försoningsverk.

Den verkliga försoningsdagens händelser (enligt ovan) har mycket stor betydelse för att förbereda ett folk för Jesu återkomst.

Har vi kvar efterhånga syndar i våra liv? Otålighet? Irritation? Avundsjuka? Högmod? En destruktivt kritisk anda? Skvaller? Kan vi bli frälsta om vi ser på sådant (t ex på TV) som orenar vårt sinne? Eller om vi lyssnar på musik som producerats av sådana som hatar Gud? Är sabbaten en semesterdag för oss eller en helt och hållet helig dag? Stjäl vi från Gud (tionde eller offergåvor)? Ser vi på pornografi (t ex på internet)? Har vi kärlek till modet? Åter vi fel saker - eller för mycket av det som är rätt - så att våra sinnen blir oklara, vilket gör det svårare för oss att skilja mellan rätt och fel? Kan vi bli frälsta om vi syndar medvetet?

Basunhögtiden (nyårshögtiden) inföll tio dagar före försoningsdagen (3 Mos 23:23-25). Syftet med basunhögtiden var att förbereda Israels folk för försoningsdagen. Överallt i Israel ljöd trumpeter som påminnelse och beredelse signal för försoningsdagen. Förebilden var det världsomfattande budskap som förkunnade att tiden var nära då den verkliga försoningsdagen - den undersökande domen - skulle börja. Från 1833-34 fram till 1844 trumpetades följande budskap ut till varje civiliserad nation på jorden:

"Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit." (Upp 14:7).

Basunhögtiden var "en sabbat" enligt 3 Mos 23:24, 25.

Lövhyddohögtiden

Lövhyddohögtiden var den sista av de judiska årliga högtiderna. Den kallas också bärgningshögtiden. Denna högtid var en glad fest av tacksamhet för årets sista stora inbärgade avkastning (2 Mos 23:16, 3 Mos 23:33-43, 5 Mos 16:12-15).

"På femtonde dagen i sjunde månaden, när ni inbärgat landets skörd, skall ni fira Herrens högtid i sju dagar. På första dagen är sabbat, och på åttonde dagen är också sabbat." (3 Mos 23:39).

Höstskörden var över och all frukt hade samlats in. Lövhyddohögtiden avbildade Guds folks glada fest i himlen efter den slutliga själaskördens inbärgning vid Jesu återkomst (Matt 13:24-30, Upp 14:14-16).

Precis som Guds egendomsfolk under Gamla Testamentets tid, i Kanaans land, under denna högtid gladdes åt Guds ledning och välsignelser under den påfrestande ökenvistelsen efter uttåget från Egypten (3 Mos 23:40-43), kommer Guds barn i himlen, det himmelska Kanaan, att glädjas åt Guds ledning och välsignelser under den svåra tiden här på denna syndens och sorgens planet.

Den första dagen i lövhyddohögtiden var "sabbat" precis som den åttonde dagen var "sabbat" (v 39). Den första av dessa sabbatsdagar får sin symboliska uppfyllelse vid Jesu återkomst, när Jesus frälser oss från syndens närvaro och Satans förföljelser samt frälser oss från vår förgängliga kropp och klär oss i odödlighet (1 Kor 15:53). Sabbatsdagen på den åttonde dagen avbildar nyfödelsen av denna jord omedelbart efter de tusen åren som följer på Jesu återkomst. Jesus frälser då denna planet från den ödeläggelse som karaktäriserat planeten under de tusen åren och skapar en ny jord (Upp 21).

"Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar." (Titus 2:11-14).

Vilddjurets bild (Upp 13)

"Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa honom och vandra i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd...Våra synder bar han i sin kropp upp på korset trä, för att vi skulle vara döda från synderna och leva för rättfärdigheten. " (1 Petr 2:21, 22, 24).

Vildjuret som stiger upp ur jorden (Upp 13:11-18)

"Den som för andra bort i fångenskap, han skall själv bli bortförd i fångenskap. Den som dräper andra med svärd, han skall själv bli dräpt med svärd..." (Upp 13:10, 1917 års översättning).

Vi har tidigare sett hur detta uppfylldes när den franske generalen Berthier tågade in i påvedörets huvudstad Rom, förklarade att Rom nu var en republik, tog påven till fånga och upphävde påvedömet för en tid. Detta skedde 1798, som var slutet på den profetiska tidsperioden 1260 under vilken påvemakten skulle förfölja Guds folk (se v 5-7). Påvemakten fick ett dödligt sår 1798 (v 3).

Men omedelbart efter v 10 sägs att *"ett annat vilddjur stiger upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake"* (v 11).

1798 hade det bildats en ny nation ("ett lamm") som tilldrog sig världens uppmärksamhet och gav löfte om storhet.

I Dan 7:2-12, 17-18 framställdes de fyra världsriken som skulle härska på jorden fram till Jesu återkomst. De framställs som rovdjur som kom upp "ur havet" när "himlens fyra vindar stormade fram mot det stora havet" (v 2).

I Upp 17:15 kan vi läsa att vattnen symboliserar *"folk och människomassor och folkslag och språk"*.

Vindarna symboliserar krig (Jer 49:36). Himlens fyra vindar som stormar fram mot det stora havet beskriver de erövringskrig som nationerna utkämpat för att vinna makten.

I motsats till ovanstående riken skulle djuret med två horn som ett lamm stiga upp ur "jorden" (Upp 13:11). Den nation som här framställs skulle inte utkämpa erövringskrig utan uppstå på ett område som var obebott (i motsats till "havet") samt växa upp gradvis och fredligt.

Orden som översatts till "stiger upp" (v 11) betyder, enligt grundtexten, "växa upp som en planta". Endast en nation passar in på beskrivningen i Upp 13:11: USA, som var en ung nation 1798 ("ett lamm"). USA växte i makt 1798, gav löfte om storhet och tilldrog sig världens uppmärksamhet.

Lammet med två horn skulle tala som en drake

Lammets "två horn som ett lamm" – horn (Fotnot) betecknar makt - symboliserar **ungdom, oskuld och mildhet**. Oskuld och mildhet fann sitt uttryck i USA:s självständighetsförklaring - civil och religiös frihet, republik och protestantism - "två horn" - som trädde i kraft 1789. I självständighetsförklaringen står att "alla människor är skapade lika" och har en omistlig rätt till "liv, frihet och strävan efter lycka". USA:s konstitution garanterar folket i USA rätten till självstyre och bestämmer att folkvalda representanter skall utses och stifta lagarna (republik). Religionsfrihet infördes också, vilket innebar att varje enskild människa fick rätt att tillbe Gud efter sitt eget samvete.

Fotnot: Att horn symboliserar makt framgår till exempel av de tio hornen hos det fjärde vilddjuret i Dan 7:7,8. Dessa horn representerar de tio rikerna som tog makten över den största delen av det gamla kejsarliga romarriket (ungefär väst-Europa). Se också Dan 8:3-9.

Härav förstår vi varför denna nation till en början tycks vara oskyldig som ett lamm ("två horn som ett lamm" – republik och protestantism). Lammet är en symbol på Kristus.

Men djuret med "två horn som ett lamm" skulle med tiden förändras till sin karaktär. I Upp 13:11-12 står det att detta djur "talade som en drake. Det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret, det vars dödliga sår hade blivit läkt."

USA "talade" som en drake (jämför draken i Upp 12:9, 13:2) - som Satan själv - och utövade "det första vilddjurets (påvemaktens) hela makt", vilket tydligt visar att denna nation skulle utvecklas till ofördragsamhet och förföljelse. Landet med drakrösten "talade" genom sina lagstiftande och rättsliga myndigheters handlingar – vilket skulle komma att strida mot landets fördragsamma och fredliga grundsatser som från början skrivits in i dess självständighetsförklaring.

"Det får jorden och dess invånare att tillbede det första vilddjuret, det vars dödliga sår hade blivit läkt" innebär att USA skulle använda sig av sin myndighet för att tvinga igenom någon förordning som hyllar påvedömet.

Vilddjurets bild

"Det befäller jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret, som hade fått ett sår av ett svärd men levde." (Upp 13:14).

"Bild"(en) i denna profetia åstadkoms av vilddjuret med de två hornen och är en bild åt det första vilddjuret (påvemakten). Det kallas också en bild av vilddjuret. För att kunna förstå vad denna "bild" av påvemakten är för något är det nödvändigt att förstå egenskaperna hos påvemakten själv.

När den första kristna församlingen blev fördärvad genom att vända sig bort från det rena evangeliet och införde hedniska läror och vanor förlorade den Guds Ande och kraft. För att kunna härska över människornas samveten sökte den hjälp från den världsliga makten. Följden blev påvedömet, en kyrka som härskade över statsmakten. Påvedömet använde statsmakten för att förverkliga sina syften, framför allt för att straffa "kättare", det vill säga sådana personer som vågade avvika från påvemaktens lära. Skall USA göra en bild av vilddjuret (påvemakten) måste den kyrkliga makten härska över statsmakten på ett sådant sätt att kyrkan använder statens myndighet för att förverkliga sina egna avsikter. När de ledande kyrkosamfundet i USA har förenat sig kring någon eller några tros läror som de alla har gemensamt och **får statsmakten att driva igenom deras påbud** och stödja deras förordningar **kommer det protestantiska Amerika att upprätta en bild av den romer-katolska hierarkin**. Oliktänkande kommer då oundvikligen att drabbas av civila straff.

Frågan är då vad det innebär att vilddjuret från jorden förmår dess invånare att tillbe vilddjuret från havet (Upp 13:12)? Upp 13:14-18 visar att det handlar om vilddjurets **märke** – söndagen, som är påvemaktens **auktoritetsmärke** (vilket tidigare förklarats utförligt). Profetian säger att den fallna protestantismen i USA, genom statsmakten där, skall förmå "alla" (Upp 13:16) att ta vilddjurets märke i slutstriden. "Alla" gäller då inte enbart USA:s invånare utan även övriga världen. Enda undantaget är de 144 000 som vägrar gå med på detta (se Upp 7: 1-8, 14:1-5). Men de 144 000 kommer då att drabbas av svåra förföljelser på grund av sin vägran att ta vilddjurets märke.

”En storm kommer, och den är obarmhärtig i sitt raseri. Är vi beredda att möta denna storm? (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 8, s 315).

”*Detta är huvudpunkten i det vi talar om: Vi har en Överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himlen....Detta är det förbund som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen och skriva dem på deras hjärtan...Jag skall i nåd förlåta dem deras missgärningar, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg.*” (Hebr 8:1, 10, 12).

Vilddjuret bild – sammanfattning

När havs-vilddjuret fick sitt dödssår 1798 (Upp 13:10, 1917) hade det bildats en **ny** nation - ”*ett lamm*” – som tilldrog sig världens uppmärksamhet och gav löfte om storhet. Lammets ”*två horn som ett lamm*” (horn betecknar makt) symboliserar förutom ungdom även **oskuld** och **mildhet**. Oskuld och mildhet är en träffande beskrivning på civil och religiös frihet, republik och protestantism, som kom till uttryck i USA:s självständighetsförklaring, som trädde i kraft 1789.

Det faktum att denna nation skulle stiga upp ur ”*jorden*” (Upp 13:11) visar att detta rike skulle växa upp på ett område som var obebott. Detta står som motsats till de fyra världsriken som beskrivs i Dan 7:2-12 som skulle komma till makten genom erövringskrig i tätbefolkade områden, ”*det stora havet*” med människor (Dan 7:2, Upp 17:15).

Djuret med ”*två horn som ett lamm*” skulle med tiden förändras så att det ”*talade som en drake*” (Upp 13:11). Ett land talar genom sina lagstiftande och rättsliga myndigheters handlingar, vilket innebär att USA som nation skall utvecklas till ofördragsamhet och förföljelse. Denna nation ”*får jorden och dem som bor därpå att tillbe det första vilddjuret, det vars dödliga sår hade blivit läkt*” (Upp 13:12). Dettavisar att **denna nation** kommer att använda sig av sin myndighet för **att tvinga igenom någon förordning som hyllar påvedömet**.

Vad denna hyllning till påvedömet är framgår tydligt i resten av Upp 13 där vilddjuret med de två hornen skulle åstadkomma ”*en bild åt*” det första vilddjuret (påvemakten) och tvinga människorna att ta vilddjurets (påvemaktens) märke. Denna bild av påvemakten innebär att USA skall härska över **statsmakten** för att driva igenom hyllningen till påvedömet. Påvemakten härskade över statsmakten under sin 1260-åriga maktperiod och använde statsmakten för att förverkliga sina syften, framför allt för att straffa ”kättare”. När USA på liknande sätt kommer att använda **statsmakten** för att

förverkliga sina syften **kommer det protestantiska USA att upprätta en bild av den romersk-katolska hierarkin**. Förföljelse mot oliktänkande med civila straff blir då oundvikligt.

Men på vilket sätt kommer USA att tvinga människorna att ”*tillbe det första vilddjuret*” (påvemakten), vars dödliga sår vid denna tidpunkt hade blivit läkt enligt Upp 13:12? Upp 13:14-18 visar att det handlar om vilddjurets **märke** – söndagen, som är påvemaktens **auktoritetsmärke**. Upp 13:16 säger att den fallna protestantismen i USA, med hjälp av statsmakten där, skall förmå ”*alla*” att ta vilddjurets märke i slutstriden, det vill säga hela jordens befolkning – förutom de 144 000 som skall ta Guds sigill (Upp 7:1-8, 14:1-5). Guds sista församling skall emellertid inte ta vilddjurets märke i slutstriden. Kristus skall komma tillbaka hit till jorden och rädda dem från det dödsdekret (Upp 13:15) som utfärdats mot dem – se Upp 19:11-21.

Falsa tecken och underverk

Det är viktigt att förstå, att vilddjuret med de två hornen skall bedra människorna genom falska tecken och under (jämför 2 Tess 2:7-12). Därför är det särskilt viktigt att vara fast förankrad i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att inte dessa falska mirakler leder oss vilse.

”*Det (vilddjuret med de två hornen) gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. Genom de tecken det har fått makt att göra inför vilddjuret vilseleder det dem som bor på jorden. Det befäller jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret, som har ett sår av ett svärd men levde. Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att bilden till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild. Och det tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns ta.*” (Upp 13:13-17).

Tar man vilddjurets märke om man avstår från civilt arbete på söndagen?

När den romerske kejsaren Konstantin den store **började** stifta söndagslagar på 300-talet e Kr innebar det endast förbud mot civilt arbete på söndagen. Det var fortfarande tillåtet att hålla sabbatsdagen helig. Men efter hand skärptes söndagslagarna och till slut blev det förbjudet att hålla sabbatsdagen helig. Det finns anledning att tro att historien upprepar sig. När myndigheter stiftar söndagslagar någon gång inom en snar framtid är

det rimligt att början är mild och endast innebär förbud mot civilt arbete på söndagen. Om man då lyder och upphör med civilt arbete på söndagen, tar man då vilddjurets märke? Nej, vilddjurets märke sätts i samband med **tillbedjan** av vilddjuret och dess bild, vilket innebär att man då håller söndagen **helig**. Att avstå från civilt arbete på söndagen innebär inte att man håller söndagen helig.

”Att avstå från arbete på söndagen är inte att ta emot vilddjurets märke; och där detta är till fördel för Guds verk bör man avstå från arbete. Vi bör inte till varje pris arbeta på söndagen.” (Ellen White, *Maranatha*, s 177).

Genom att avstå från civilt arbete på söndagen och i stället använda den tiden till missionsarbete är detta definitivt ”till fördel för Guds verk”.

Det är först när man formellt **tillber** Gud på söndagen - och därmed håller söndagen som **en helig dag** - som man tar emot vilddjurets märke (men att inte tillbe Gud i kyrkan på sabbaten innebär inte att ta vilddjurets märke).

”När du lyder den förordning som befäller dig att avstå från arbete på söndagen **och tillbe Gud**, trots att det inte finns ett ord i Bibeln som säger att söndagen är något annat än en vanlig arbetsdag, då går du med på att ta vilddjurets märke och vägrar att ta Guds sigill.” (Ellen White, *Maranatha*, s 211).

Genom att dröja tillräckligt länge vid Jesu Offer på Golgata kors kan vi få en sådan djup kärlek till Gud att vi hellre dör än medvetet överträder Hans bud.

”Iklädda den vapenrustning som är **Kristi rättfärdighet** skall församlingen gå in i **sin sista strid**... den mörkaste tidpunkten när det gäller församlingens kamp med mörkrets makter är den som äger rum omedelbart före hennes slutliga befrielse” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 725).

Vilddjurets namns tal (Upp 13:17)

Vilddjurets namn

”Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en dog för alla, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva, utan för honom som dog och uppstod för dem.” (2 Kor 5:14, 15).

”Inga andra frestelser har drabbat er än sådana som vanligen möter människor. Och Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer skall han bereda en utväg samtidigt med frestelsen, så att ni kan härda ut.” (1 Kor 10:13). Se även 2 Petr 2:9 och Jak 1:12.

”Herren har inte för avsikt att utföra vare sig att vilja eller att göra för oss. Detta är vårt egentliga arbete. Så fort vi går in i Guds verk med allvar ges oss Guds nåd som verkar i oss att vilja och att göra, men aldrig som en ersättning för våra ansträngningar. Vi skall väckas till samarbete. Den helige Ande verkar i människan, så att hon kan arbeta på sin frälsning.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 240).

Upp 13:17 och 14:11 upplyser oss om att de som tillbeder vilddjuret i slutstriden ”*låt märka sig med dess (vilddjurets) namn*” (Upp 14:11, 1917 års översättning). Vad innebär det att märkas med vilddjurets namn? För att kunna förstå detta är det viktigt att inse att namn hade en "djupare" betydelse när Bibelns böcker skrevs än vad namn vanligtvis har idag.

Jakob fick namnet Israel

Gud ändrade Jakobs namn till Israel när denne omvände sig, och båda dessa namn visade hans karaktär (1 Mos 25:26, 32:28 med fotnoter). Det är viktigt att förstå att när Jakob gick över Jabboks vadställe, när han var på väg tillbaka från Österlandet till sitt fädernesland, ”*brottades en man med honom ända till dess morgonrodnaden kom*” (1 Mos 32:24). Denne ”man” var Gud själv (se v 30).

”När han såg att han inte kunde övervinna Jakob, slog han honom på höftleden, så att höften gick ur led medan han brottades med honom” (v 25).

Jakob sade till mannen att Jakob inte skulle släppa honom ”*förrän du välsignar mig*” (v 26). Det var då Gud ändrade Jakobs namn till Israel (v 28).

Jakob betyder "den som bedrar" eller "den som håller i hälen" (se 1 Mos 25:26, med fotnot). Israel betyder "han kämpar med Gud" (se 1 Mos 32:28, med fotnot). "...ty du har kämpat med Gud och med människor och segrat." (1 Mos 32:28).

Denna kamp "med Gud" innebar att Jakob vid detta tillfälle av hjärtat bekände sina synder inför Gud. Men att Jakob fick ett slag "på höftleden, så att höften gick ur led" (v 25) har en viktig symbolisk betydelse.

I 1 Mos 24:1-9 kan vi läsa att Abraham band den äldste tjänaren i Abrahams hus med en ed vid Herren. Eden innebar "att du går till mitt land och till min släkt och där tar en hustru åt min son Isak" (v 4). Eden innebar att tjänaren lade sin hand under Abrahams höft (v 2). I v 9 står att "tjänaren lade sin hand under sin herre Abrahams höft och lovade honom detta med ed".

Symboliken innebar att tjänaren genom att lägga sin hand under Abrahams höft underordnade sig Abrahams auktoritet eller myndighet. Det är detta som symboliskt framställs i 1 Mos 32 när Jakob brottades med Gud. Att Jakobs höft "gick ur led" innebar att Jakob gav upp sin egen auktoritet eller myndighet och i stället underordnade sig Guds auktoritet. Genom Guds nåd segrade Jakob över synden. Det var då som hans namn Jakob ändrades till Israel, som symboliserade seger över synden efter en bönekamp med Gud. Jakob "gav upp" det egna jaget.

Anmärkning. Att Gud gav Jakob namnet Israel för att markera att Jakob segrade över synden visar något som är mycket viktigt i Bibeln: Ofta markerar namn i Bibeln ett budskap som hänger samman med namnet. Jakobs broder Esau fick namnet Edom, som betyder **röd**, eftersom Esau åt av den röda soppa Jakob lagat till. 1 Mos 25:29, 30. Men denna röda färg symboliserar också synden, se Jes 63:1-6, Rom 9:13. Gud ändrade Abrams namn till Abraham, som betyder fader till många, eftersom Abraham skulle bli en fader till många folk, se 1 Mos 17:3-5. Herrens ängel uppmanade Josef att ge Marias son namnet Jesus, eftersom Jesus betyder **Herrens frälsning**, se Matt 1:21. Jesus gav sin lärjunge Simon namnet Petrus, som betyder sten, när Simon bekände Jesus vara Messias, Guds Son, se Matt 16:15-19. Exempelen i Bibeln kan mångfaldigas.

Det bokstavliga Israel blev ett andligt Israel

Det är viktigt att förstå att Jakobs namn ändrades till Israel för att kunna förstå vad Israel representerar i Nya Testamentet. När det

bokstavliga Israel (som nation) slutgiltigt förkastade frälsningen i Jesus Kristus förkastade de Guds nåd som är nödvändigt för lydnad av Guds lag. Lydnad för Guds lag var villkoret för att det bokstavliga Israel skulle räknas som Guds egendomsfolk, se 2 Mos 19:5, 6; 20:1-17; 5 Mos 28:9. Jesus sade till judarna:

"Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt." (Matt 21:42, 43).

Det bokstavliga Israel blev ett andligt Israel i Nya Testamentet, och detta andliga Israel karaktäriseras genom en levande tro på Jesus och visar sig genom lydnad för Guds lag i den helige Andes kraft (se Rom 2:28-29, Gal 3:26-29, 1 Petr 2:9, 10). Genom tron på Jesus kan både hedningar och judar få "medborgarskap i Israel" (Ef 2:11-22). Det sanna Israel är inte längre Abrahams fysiska avkomlingar, utan de som har Abrahams tro på Jesus.

Gud sade till Mose att Gud skulle "ropa ut namnet 'Herren' inför" Mose samtidigt som Gud skulle uppenbara mer (än tidigare) av sin karaktär inför Mose:

*"Och Herren gick förbi honom (Mose), där han stod, och ropade: 'Herren! Herren! - en Gud, barmhärtig och nådig, sen till vrede och stor i godhet och sanning, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd, men som inte låter någon bli ostraffad..." (2 Mos 33:19, 34:5-7). Namnet "Herren" står alltså för **Guds karaktär**.*

Precis som Guds namn "Herren" uttrycker Guds **karaktär** återspeglar vilddjurets **namn** Satans och vilddjurets **karaktär** hos hans efterföljare i slutstriden.

"Påvedömet är den mänskliga naturens religion, och den stora massan av människor älskar **en lära som tillåter dem att synda, men ändå befriar dem från syndens konsekvenser.**" (Ellen White, *Signs of the Times*, 19 februari, 1894).

Vilddjurets namn och märke är samma sak

I Upp 13:16 och 14:9 talas om att människor skall ta vilddjurets märke på pannan eller handen. I Upp 13:17 kan vi läsa att "...ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal". Den engelska bibelöversättningen Revised Standard Version (RSV) har översatt denna vers på följande sätt:

"...ingen kan köpa eller sälja om han inte har märket, **det vill säga vilddjurets namn eller dess namns tal.**"

Vilddjurets "namn" och vilddjurets "märke" är alltså samma sak. Båda uttrycken beskriver de människors karaktärer vilka förkastar Guds sabbatsdag, och därmed Gud, genom att förkasta de tre änglarnas budskap i samband med söndagslagstiftningen i slutstriden. (Upp 13:15-17).

Eftersom vilodagen skall bli den stora stridsfrågan för hela världens befolkning i slutstriden (Upp 13:8, 15-17, 19:19) är det logiskt att vilddjurets märke och vilddjurets namn är samma sak. Att medvetet förkasta Gud i slutstriden genom att med berätt mod välja söndagen i stället för sabbatsdagen innebär att ta vilddjurets märke, det vill säga återspegla Satans och påvemaktens upproriska karaktär.

I Upp 14:9 står att "...Den som tillbeder vilddjuret och dess bild och tar emot dess (vilddjurets) märke på sin panna eller på sin hand".

I v 11 (1917 års översättning) upprepas detta uttryck med orden: "...de som tillbeder vilddjuret och dess bild eller som låter märka sig med dess (vilddjurets) namn".

En jämförelse mellan dessa två verser visar tydligt att vilddjurets "märke" och vilddjurets "namn" är samma sak. Denna slutsats är något vi kommit fram till genom att tillämpa den viktiga bibliska tolkningsprincipen "bibelställe skall med bibelställe förklaras".

Det är också väsentligt att notera att de som "låter märka sig med dess (vilddjurets) namn" i v 11 står som motsats till "dem som hålla Guds bud och Jesu tro" i v. 12.

Det faktum att vilddjurets namn uttrycker påvemaktens och Satans karaktärer understryks ytterligare av att de människor som vägrar "låta märka sig med dess (vilddjurets) namn" (14:11, 1917) i slutstriden om Guds lag beskrivs på följande sätt i 14:1:

"Och jag fick se Lammet stå på Sions berg tillsammans med de ett hundra fyrtiofyra tusen, som hadedess namn och dess Faders namn skrivna på sina pannor".

Här beskrivs Guds sista församling som har Lammets och Faderns "namn" skrivna på sina pannor. Detta vill lära oss att de har Guds karaktär. De vägrade att ta emot vilddjurets "namn" i slutstriden, det vill säga bli lika Satan till

karaktären, och befinner sig nu i säkerhet i himlen. Genom tron på Lammets blod hade de fått sina synder förlåtna och vunnit seger över dem alla i sina liv.

Vilddjurets namns tal

"Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag alljämt lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." (Gal 2:19, 20).

"De som steg för steg har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död." (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: De makter som påtvingar söndagshållande genom lag.

I Upp 15:2 talas också om Guds sista församling i säkerhet i himlen. Här beskrivs de som "dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal" (i grundtexten står det även att de vunnit seger över "dess märke" i denna vers). De står här "vid glashavet med Guds harpor i sina händer" och lovar Gud som frälst dem.

Vad innebär det att de vunnit seger över "dess (vilddjurets) namns tal"? I Upp 13:17 läste vi att människor som förkastar Gud i slutstriden skall bli "märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal".

I den engelska bibelöversättningen Revised Standard Version såg vi att det i denna vers står "...märket, **det vill säga vilddjurets namn eller dess namns tal**".

Vilddjurets "tal" och "namn" är alltså samma sak som dess "märke".

Vilddjurets namn är hädelse

Om vi vill veta mer om vilddjurets "namns tal" (Upp 13:17) - 666 enligt Upp 13:18 - är det nödvändigt att ta reda på dess namn.

Vilddjurets "namn" är hädelse, eftersom det "på sina huvuden (hade) hädiska namn" enligt Upp 13:1.

Vi kan alltså konstatera att vilddjurets namn är hädelse ("hädiska namn"). Men vad innebär det i praktiken?

I vers 5 står att vilddjuret "*talade stora ord och vad hädiskt var ... under fyrtio två månader*". I vers 6 kan vi läsa att vilddjuret "*öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel och dem som bor i himmelen*". Detta motsvarar det fjärde vilddjurets "*stora ord*" i Dan 7:8.

Vilddjurets medvetna förändring av Guds heliga lag i Dan 7:25 - "*heliga tider och lagar*" - beskrivs genom orden "*häda Gud... häda ... hans tabernakel*" i Upp 13:6. Denna makt skulle genom sin förändring av Guds lag "*tala mot den Högste*" (Dan 7:25).

Tidigare visades att helgedomsscenen i Upp 11:19, där "*Guds tempel i himmelen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel*", introducerar och presenterar huvudbudskapet i "den stora striden-avsnittet" i Upp 12-14.

Vilddjuret hädar Guds helgedom som innehåller Guds lag

Vilddjurets hädelse av Guds "tabernakel" (som innehåller Guds lag) i Upp 13:6 syftar därför definitivt på denna makts medvetna förändring av Guds lag (jämför Upp 12:17 och 14:12).

Det bör sägas att det redan idag är tillräckligt att med berätt mod välja söndagen i stället för sabbatsdagen, trots att man förstår vad dessa två dagar står för, för att **tillbe** den makt som hädar Gud och Hans "*tabernakel*". De som handlar så i slutstriden kommer då (se Revised Standard Version) att ta vilddjurets "*märke, det vill säga vilddjurets namn eller dess namns tal*" **666**, symboliskt på pannan (förståndet) eller på högra handen (handling utan övertygelse).

Men den som **idag** med berätt mod väljer söndagen i stället för sabbaten och säger: "*Jag känner honom (Gud) och inte håller hans bud, han är en lögnare och sanningen finns inte i honom.*" (1 Joh 2:4).

Vilddjurets hädelse innebär en ofullkomlig lag

Vilddjurets **namn** när alltså **hädelse** ("*hädiska namn*") enligt Upp 13:1. Vilddjuret skulle "*häda...hans (Guds) tabernakel*" (Upp 13:6). Detta uppfylldes när påvemakten med berätt mod förändrade **Guds lag** och gjorde den **ofullkomlig**.

Vilddjurets "namns tal", 666 (Upp 13:17-18), symboliserar därför **ofullkomlighet**. Denna förändrade lag står som motsats till Tio Guds Bud som beskrivs som "*frihetens fullkomliga lag*" i

Jakob 1:25. (Jämför Jakob 2:10-12 där det tydligt framgår att denna lag är Tio Guds Bud).

Det kan tilläggas att påvemakten har tagit bort det andra budet i Guds lag - och delat det tionde budet för att det fortfarande skulle bli tio bud (Jämför 2 Mos 20:e kapitel med en katolsk eller protestantisk katekes när det gäller det andra budet, det fjärde budet och det tionde budet).

666

"Se Guds lamm (Jesus) som tar bort världens synd." (Joh 1:29).

"En fast blick på Frälsaren upphöjd på korset kommer att göra mer för att rena sinnet och hjärtat från allt som är orent än alla vetenskapliga utläggningar av de mest värtaliga personer." (Ellen White, Letter 102, 1894).

"Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig när ni söker mig av hela ert hjärta." (Jer 29:13).

Historiskthar sjundedagsadventister tolkat talet 666 i Upp 13:18 som det sammanlagda talet som man får om man lägger ihop de enskilda talen från en av påvens titlar på latin, VICARIVS FILII DEI (I=1, V=5, L=50, C=100, D=500). Denna titel betyder "Guds Sons ställföreträdare" och används av påvemakten som en titel för påven. Men eftersom tolkningen av talet 666 ovan ligger utanför vad som framkommer om man enbart använder Bibeln för att få svar på vad 666 betyder, skall denna tolkning inte kommenteras mer här.

I "*Symposium on Revelation – Book 2*" (Daniel and Revelation Committee Serious, vol 7) skriver William G Johnsson om det uttryck som i Upp 13:18 översätts till "*det är en människas tal*" i Svenska Folkbibeln:

"arithmos gar anthropou estin" kan antingen betyda '*det är ett människo-tal*' eller '*det är en människas tal*'. Det första är att föredra, eftersom synen identifierar havsodjuret, som tydligt är en religiös-politisk makt och därmed mer än en individ. Enligt min uppfattning säger texten att 666 är koden för havsodjurets **namn**, som är **hädelse**. Det syftar på en vrångbild av fullkomlighet: **ofullkomlighet på ofullkomlighet** trots vilddjurets oerhörda påståenden" (s 30-31).

När det gäller talet 7 symboliserar det i Upp.boken, och i Bibeln för övrigt, fullkomlighetens tal (7 församlingar, 7 sigill, 7 basuner m m). Kenneth A. Strand skriver:

"666 (i Upp 13:18) ...är uppenbarligen ett avsiktligt spel med talet 6, förstärkt genom **den trefaldiga upprepningen** av talet. Det är ett '**människo-tal**', och representerar därför **ofullständighet och otillräcklighet**. Detta står som **motsats** till talet 7 som ofta används i Upp.boken och för övrigt i Skriften för att beteckna fullständighet, fullhet och absolut tillräcklighet" (Symposium on Revelation - Book II, s 202, 203).

Sammanfattningsvis kan vi säga följande: Vilddjurets **namnär hädelse**, enligt Upp 13:1. Vilddjuret har **hädat Guds tabernakel** (v 6), där Guds lag finns, genom att **skapa en ofullkomlig lag**. Därför symboliserar **vilddjurets namns tal 666** (Upp 13:17,18) **ofullkomlighet**.

666 symboliserar ofullkomlighet hos tre makter.

Talet **666** handlar om de **tre makter** som har samma karaktär och budskap i slutstriden, nämligen **draken, vilddjuret och den falske profeten** (Upp 16:13). Detta visar sig när de **tillsammans** försöker påtvinga människorna en falsk vilodag, söndagen. Tidigare har vi visat att dessa **tre makter** på detta sätt skall försöka påtvinga människorna vilddjurets märke.

Draken, vilddjuret och den falske profeten aldrig fram till **777**, eftersom de skapat en ofullkomlig lag och förtröstar på sig själva i stället för att, genom den helige Andes kraft, hålla Guds lag fullkomligt – inte minst sabbaten.

Den **ofullkomliga lag** som vilddjuret skapat står som vi tidigare sett som motsats till Guds lag, "**frihetens fullkomliga lag**" i Jak 1:25. Jak 2:10-12 visar att denna lag är Tio Guds Bud.

Påvemakten är "**modern till skökorna**" (Upp 17:5), det vill säga modern till de fallna protestantiska kyrkorna. Dessa har ärvt flera av påvemaktens läror, bland annat söndagen som gudstjänst dag. **Påvemakten och de fallna protestantiska kyrkorna** beskrivs som **det andliga Babylon** i Upp. boken (se bland annat Upp 17:5).

Eftersom Babylon står för ofullkomlighet i Upp.boken, är det naturligt att **ofullkomlighetens tal sex är Babylons tal**. Som exempel kan nämnas att Babylon nämns sex gånger i Upp.boken - se 14:8; 16:19; 17:5; 18:2; 18:10; 18:21. Babylons rika ägodelar är sex i 18:16. Kvinnan som representerar Babylon nämns sex gånger i Upp 17 - se v 3, 4, 6, 7, 9 och 18. Tillbedjan av vilddjuret och (eller) dess bild, det vill säga Babylon, i Upp.boken nämns sex gånger - se 14:9; 14:11; 15:2; 16:2; 19:20; 20:4. (Ytterligare exempel ges i "Bibliska

Tolkningsprinciper", sammanställda från Louis Were's produktion, s 86-88, av Lennart Wiberg).

666 når aldrig fram till 777

Talet 6 leder till talet 7

*"I honom (Jesus) är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder... För dem (Guds heliga) ville Gud göra känt hur rik på härlighet den är bland hedningarna, denna hemlighet som heter **Kristus i er, härlighetens hopp**. Det är honom som vi predikar, vi som förmanar varje människa och undervisar varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som **fullkomlig i Kristus**." (Kol 1:14, 27-28).*

"Det är endast genom Guds nåd, förenat med de allvarligaste ansträngningar från vår sida, som vi kan vinna seger." (Ellen White, *Review & Herald*, 4 januari, 1881).

Det är intressant att Gud skapade människan på 6:e dagen och att Gud gjorde den 7:e dagen helig (omedelbart därefter) som fullbordan på skapelseveckan. Här definieras talen 6 och 7. I detta fall leder talet 6 till 7.

*"Gud **fullbordade** på sjunde dagen det verk som han hade gjort. Och han vilade på sjunde dagen från det verk som han hade gjort. Och Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, därför att han på den dagen vilade från allt sitt verk, det som Gud had gjort när han skapade." (1 Mos 2:2-3, 1917).*

Gud "**fullbordade**" skapelsen på den sjunde dagen (vår lördag), trots att Han inte skapade mer molekyler och atomer efter den sjätte dagen. Genom människans vila från de övriga dagarnas sysslor på den sjunde dagen, som helt avskildes för umgängelse med Gud, **fullkomnades** människan **andligt** när Gud "**fullbordade**" skapelsen på den sjunde dagen. Gud fyllde den sjunde dagen med ett andligt innehåll. Skapelsen blev då fullkomlig. Att Gud såväl "vilade" på den sjunde dagen (och därmed gav oss ett exempel) som "välsignade" och "helgade" denna dag kan alltså förstås så att Gud "fullbordade" skapelsen på denna dag.

Talet 6 leder inte till talet 7

I Upp 13 (efter syndafallet) når aldrig vilddjuret med kod-namnet 666 fram till fullkomlighet, eftersom den makt som har detta kod-namn har glömt Gud och försöker (förgäves) nå fullkomlighet genom att förtrösta på sig själv. Som motsats kan vi alltså upprepa att människan i skapelseveckan **fullkomnades** på den sjunde dagen, som då helt avskildes för gemenskap med Gud. Det var alltså Gud som "**fullbordade**... *det verk som han hade*

gjort" när Han **fullkomnade** människan på den sjunde dagen. (Gud "välsignade" och "helgade" denna dag när människan följde Guds exempel och "vilade" då).

Dentrefaldiga upprepningen av talet 6 understryker ofullkomligheten, och syftar alltså på **de tre makterna i Upp 13**. Dessa tre makter har samma falska budskap när de förenas i slutstriden mot Gud och Hans folk. De tre makterna är alltså **draken, vilddjuret och den falske profeten** (som är det andra vilddjuret i v 11-18, vilket framgår av Upp 16:13, Upp 19:19-20).

Dessa tre makter når aldrig fram till 777. Människan nådde däremot fram till "talet" 7 under den sjunde dagen i skapelseveckan, eftersom hon genom sin gemenskap med Gud var syndfri.

Detta falska budskap är en ofullständig lag, som saknar sabbaten, och som medför ofullkomlig lydnad för dem som följer dessa tre makter i slutstriden. Dessa tre makter har då förkastat Gud och därmed också sabbaten.

Ofullkomlighetens tal 6 i Upp 13 **gränsar** till fullkomlighetens tal 7. Detta framställs i detta kapitel genom att draken, vilddjuret och den falske profeten presenterar ett budskap som ligger mycket nära sanningen för att därmed kunna bedra så många människor som möjligt. Faktum är att dessa tre allierade makter **härmar** Fadern, Sonen och den helige Ande.

Precis som Kristus (efter Inkarnationen och uppståndelsen) fick sin auktoritet från Fadern (Matt 28:18), så fick vilddjuret sin auktoritet från draken, det vill säga från Satan (Upp 12:9, 13:2).

Kristus har trogna tillbedjare precis som vilddjuret (Upp 13:4). Kristus dog och uppstod, och det gjorde även vilddjuret (Upp 13:3).

Den falske profeten riktar människors uppmärksamhet på vilddjuret (Upp 13:12), precis som den helige Ande upphöjer Kristus och inte sig själv (Joh 16:13-14).

Det andra vilddjuret i Upp. 13 benämns alltså "*den falske profeten*" (Upp 16:13, 19:20) medan den helige Ande benämns som den sanne profetiske Anden (Upp 19:10, Joh 14:17, 1 Petr 1:10-12).

Den falske profeten skall bedraga många människor genom att göra stora tecken, så att han till och med får "**eld**" att falla "**från himlen ner på jorden**" i människornas åsyn (Upp 13:13-14). Detta syftar uppenbarligen på en falsk väckelse - symbolisk eld

- i motsats till den sanna väckelsen på pingstdagen då den helige Ande sänkte sig ned från himlen över de samlade apostlarna, när "*tungor...av eld...satte sig på var och en av dem*".:

"Då kom från plötsligt från himlen ett dån, som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande..." (Apg 2:1-4).

Den tredje ängels budskap "når" in i det allra heligaste

"Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra." (Joh 15:5).

"Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom varje dag, varje timme – genom att förbli i honom – som vi tillväxer i nåden." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

Det är väsentligt att förstå det faktum att den tredje ängels budskap i Upp 14: 9-12 "når" in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Denna ängels budskap, som aldrig får skiljas från de två andra änglarnas budskap i Upp 14:6-8, började förkunnas *först* när adventtroende (se Anm. nedan) 1844 e Kr fått ljus över att Kristus då påbörjat sista fasen av det försoningsverk, som inleddes på Golgata kors. Denna avslutande del av försoningen äger (alltså) rum i det allra heligaste där förbundsarken med Tio Guds Bud förvaras. (Redan den första ängels budskap i Upp 14:7 innehåller alltså denna sista fas av försoningsverket, som är en dom).

Anm: "Adventtroende" syftar här på dem som tog emot den tredje ängels budskap, precis som de tog emot den första och den andra ängels budskap.

När dessa adventtroende fick ljus över att "*Guds tempel i himmelen öppnades, och Hans förbundsark blev synlig i Hans tempel*" (Upp 11:19), fick de också ljus över den tredje ängels budskap. De förstod att de som tar vilddjurets märke står som motsats till de "*som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus*" (Upp 14:9-12). De förstod också den undersökande dom över Guds folk som började 1844 e Kr som innebär att deras gärningar skulle undersökas med Guds lag som domsnorm (Pred 12:13-14; 2 Kor 5:10; Jak 2:12).

Eftersom dessa adventtroende tidigare antingen inte hållit någon vilodag alls eller hållit söndagen som vilodag, blev sabbatsdagen en test på huruvida de,

genom Guds nåd, ville hålla **hela** Guds lag eller inte. Det är alltså denna lag som finns i den himmelska förbundsarken. **De som av hjärtat håller sabbatsbudet, det fjärde budet, håller också hela lagen för övrigt:**

"Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle inse att jag är Herren som helgar dem" (Hes 20:12; se också 2 Mos 31:13)

"Sabbaten är tecknet på lydnad. Den som av hjärtat lyder det fjärde budet kommer att lyda hela lagen. Han är helgad genom lydnad" (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 3, s 17).

Den undersökande domen blev ett viktigt medel för Gud till att få de adventtroende att rannsaka sina hjärtan och helhjärtat vända sig till Kristus som förmedlar syndernas förlåtelse och kraft till lydnad till alla som söker Kristus genom tron på honom. Kristus utför sin medlartjänst framför Fadern och den lag som är domsnormen. De adventtroende skulle därvid bli beredda för Jesu återkomst, se Upp 14:14-20.

Slutsatser

"Dessa är de som kommer ur den stora bedrövelsen och som har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod." (Upp 7:14)

"Han som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet fläckfria och med jubel – den ende Guden, vår Frälsare, genom Jesus Kristus vår Herre, honom tillhör ära och majestät, välde och makt före all tid, nu och i all evighet. Amen." (Judas, v 24, 25).

"När en människa överlämnar sig till Kristus tar en ny makt det nya hjärtat i besittning. Det sker en förändring som människan aldrig kan åstadkomma själv. Det är ett övernaturligt verk, och det för in ett övernaturligt element i den mänskliga naturen. Den människa som överlämnar sig till Kristus blir Kristi egen fästning, som han upprätthåller i en upprorisk värld. Det är Guds avsikt att ingen annan makt än Jesu makt skall få råda där. En människa som har överlämnat sig till Gud är oövervinnerlig inför Satans angrepp." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 324).

Som tidigare nämnts är seger över synden ett villkor för evigt liv i samtliga sju församlingar i Upp 2-3, se Upp 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12 och 21.

Sammanfattningsvis kan sägas att **i Upp 13 är havs-vilddjurets förändring av Guds lag den**

hädelse som detta vilddjur skulle göra sig skyldig till (v 5, 6). Resultatet blev, i Guds ögon, ofullkomlig lydnad av Tio Guds Bud.

Vilddjurets "*namn*" är hädelse (Upp 13:1). Hädelse uttrycker här ofullkomlighet, eftersom vilddjuret "*häddar...hans (Guds) tabernakel*" (Upp 13:6), där Guds lag förvaras.

Detta "*tabernakel*" innehåller alltså Guds lag, som vilddjuret med berätt mod har försökt förändra och därigenom skapat en **ofullkomlig** lag.

Denna förändrade lag står som motsats till "*den fullkomliga lagen, frihetens lag*" (Jak 1:25). Denna lag är Tio Guds Bud (se till exempel Jakob 2:10-12).

Talet 6 symboliserar ofullkomlighet i Bibeln (se s 118). Vilddjurets "*namns tal*", med tre sexor, **666**, i Upp 13:17-18 symboliserar det **ofullkomligabudskap** som de **tre** makterna draken, vilddjuret och den falske profeten **gemensamt** förkunnar i slutstriden, eftersom de förkastat Gud. De når aldrig fram till **777**. Detta budskap är Guds förändrade lag, med söndagen istället för sabbaten.

Alla som tar emot detta falska budskap, trots att de fått ljus över de tre änglarnas budskap, skall ta vilddjurets märke (Upp 14:9-11) i slutstriden.

*"...ingen kan köpa eller sälja om han inte har märket, **det vill säga vilddjurets namn eller dess namns tal.**" (Upp 13:17, Revised Standard Version).*

Vilddjurets namns tal är alltså samma sak som vilddjurets märke och dess namn. De av Guds barn som vägrar att underordna sig draken, vilddjuret och den falske profeten skall ta Guds **sigill** (Upp 7) och vinna evigt liv.

Sabbaten är tecknet på helgelsen (lydnaden)

Som tidigare visats lär oss den grekiska grundtexten att **tecken** och **sigill** är samma sak i Rom 4:11:

*"Han (Abraham) fick omskärelsens **tecken** som ett **sigill** på den rättfärdighet genom tron, som han hade redan som oomskuren." (The Interlinear Bible, Baker Book House, jämför med t ex 1917 års översättning och Reformationsbibeln).*

Sabbaten är ett "**tecken**" mellan Gud och hans folk, **enligt Hes 20:12 och 20**. Därav förstår vi att Guds sigill i Upp 7 är det fjärde budets sabbat.

Sabbatsdagen är ett tecken på helgelsen, det vill säga lydningen (2 Mos 31:13, Hes 20:12). Den som av hjärtat håller sabbatsbudet håller **hela** Guds lag, vilket skall känneteckna Guds sista församling enligt Upp 12:17 och 14:12.

I slutstriden skall lögnen ligga mycket nära sanningen, vilket kommer att bedra många människor. Guds sista, renade, församling har segrat över vilddjurets "*namns tal*" i Upp 15:2. Detta innebär att de trots fruktansvärd kamp mot vildjuret och dess bild (se s 112) visade "*uthållighet*" och kunde "*hålla Guds bud och Jesu tro*" (Upp 14:12, grundtexten enligt *The Interlinear Bible*, Baker Book House, se till exempel Reformationsbibeln och King James Bible. Enligt grundtexten kan det som översatts till "*Jesu tro*" **också** översättas till "*tron på Jesus*". De har fått syndernas förlåtelse genom tron på Jesu död och medlaretjänst. Samtidigt har de segrat över synden genom att äga "*Jesu tro*").

Om dessa ståndaktiga Guds barn gäller att de "*segrar (över synden) ... liksom jag (Jesus) själv har segrat*" (Upp 3:21), eftersom dessa människor hade samma tro - "*Jesu tro*" - som Jesus hade när han gick omkring här på jorden med **vår** fallna mänskliga natur (Joh 5:27, Rom 1:3, Heb 2:17, 4:15).

Jesus levde alltså sitt segerrika liv över synden här på jorden genom tron på sin himmelske Fader. Han segrade över synden genom den helige Andes kraft. "*Sonen kan inte göra något av sig själv.*" (Joh 5:19, se även v 30). Han var helt beroende av sin himmelske Faders kraft genom bön och bibelstudium – precis som vi (se Matteus 26:36, 41; Mark 1:35; Luk 5:16). Jesus använde sig alltså inte av sin egen Gudom för att övervinna synden.

"Han (Jesus) vilade inte i medvetande om sin allmakt (när han låg och sov i båten som vattenfylldes på grund av stormen, se Mark 4:35-41). Det var inte som 'jordens, havens och himlarnas Herre', som han bevarade sitt lugn. Den makten hade han avstått från. Han sade: '*Jag kan inte göra något av mig själv*' (Joh 5:30). Han förtröstade på Faderns makt." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 333, 334).

De som har "*Jesu tro*" har alltså precis samma möjligheter som Jesus hade att övervinna synden genom den helige Andes kraft. Satans sista attacker mot Gud och hans folk gäller alltså framför allt lydningen för Guds lag, vilket tydligt framgår av bland annat Upp 12:17 och 14:12. Alla som allvarligt söker hjälp hos vår store Överstepräst kan

emellertid, genom hans medling, få såväl syndernas förlåtelse som kraft till fullkomlig lydning.

"En storm kommer, och den är obarmhärtig i sitt raseri. Är vi beredda att möta denna storm? (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 8, s 315).

"Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss till att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär...han (Jesus Kristus) utgav sig själv för oss för att friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, uppfyllt av iver att göra goda gärningar." (Tit 2:11 -14).

Kvarlevor i Gamla Testamentet

Gud har genom alla århundraden haft en trogen kvarleva på jorden som Han utvalt till att hålla fast vid sanningen och vara ett levande, gudfruktigt, vittne för Honom. Noa och hans familj var ett sådant exempel. Genom en ark räddade Gud dem (åtta personer) från att förgås när han lät en flod översvämma världen och dränka resten av mänskligheten på grund av deras stora ondska (se 1 Mos 6:5, 2 Petr 2:5). Utmärkande för denna kvarleva - i motsats till det fördärv som då fanns i världen - var:

"Noa var en rättfärdig man och fullkomlig bland sina samtida. Han vandrade med Gud." (1 Mos 6:9).

Denna vers lär oss att Noa (1) var en *"rättfärdig man"*.

Versen lär oss också (2) att Noa var *"fullkomlig"*.

Det tredje som versen lär oss är att Noa *"vandrade med Gud"*, det vill säga hade en levande gemenskap med Gud.

Den tredje lärdomen är hemligheten till de två första. Genom att vandra med Gud fick Noa en levande tro på Honom, och genom denna tro fick han kraft att bli *"rättfärdig"*, *"fullkomlig bland sina samtida"*. Tron medförde alltså lydnad.

Denna lydnad innebar bland annat att Noa gjorde allt som Gud befallde honom som hade att göra med arken:

"Och Noa gjorde så. Han gjorde i allt som Gud hade befallt honom." (1 Mos 6:22).

Ytterligare ett exempel på Guds kvarleva i Gamla Testamentet finner vi i berättelsen om profeten Elia. Han stod ensam på Karmels berg och försvarade den levande Guden gentemot det avfallna Israel, som framför allt tillbad Baal (1 Kung 18:22; 19:10, 14). När Elia senare flyr från Israels kung Ahab och Isebel, kung Ahabs hustru, uppenbarar sig Gud för honom med försäkringen att *"jag har lämnat kvar i Israel 7000 män som inte har böjt knä för Baal och*

Kvarlevor i Gamla och Nya Testamentet

som inte har givit honom hyllningskysss." (1 Kung 19:18).

Här visar Gud tydligt att Han har en trogen kvarleva i Israel. Denna kvarleva på 7000 utgör en liten minoritet i Israel som vägrat tillbe Baal. Israel som nation utgör inte längre Guds folk. **Endast den trogna kvarlevan som tillber Gud - och följaktligen lyder Honom - utgör Guds folk.**

Vi inskränkte oss till att bara visa ett par exempel på Guds kvarlevor i Gamla Testamentet. Nu skall vi se närmare på några exempel på Guds kvarlevor i Nya Testamentet. Vi inskränker oss här till några exempel i Uppenbarelseboken.

Kvarlevor i Nya Testamentet

Som vi tidigare visat representerar de sju församlingarna i Upp 2-3 sju tidsperioder i den kristna församlingens historia, från den första församlingen fram till den sista församlingen, som existerar fram till Jesu återkomst.

Tyatira representerar den tidsperiod då påvemakten hade överhöghet under medeltiden. "Guds Son" varnar Tyatira för avfall (Upp 2:18-20). Men Jesus säger följande till en kvarleva i Tyatira:

"Men till er andra (eller kvarleva, loipus) i Tyatira, ni som inte har denna lära och inte känner Satans djupheter, som man kallar det, till er säger jag att jag inte lägger på er någon ny börda. Men håll fast vid det ni har, till dess jag kommer." (Upp 2:24, 25).

Jesu ord till "er andra (kvarlevan) i Tyatira" är ett budskap till Jesu sanna efterföljare. **Ordet "andra" (loipus) är samma ord som används i Upp 12:17 ("de övriga") för att beskriva Guds sista kvarleva som existerar vid Jesu återkomst.**

Jesu budskap till kvarlevan i Tyatira handlar om en uppmaning att hålla fast vid "det ni har", det vill säga den sanna bibliska läran när Tyatira-församlingen delvis hade avfallit (Upp 2:20). Exempel på kvarlevan i Tyatira är grupper som valdenserna, husiterna och anhängarna till Wyclif. De hade inte lika mycket ljus som de sista församlingarna men de förväntades leva upp till det ljus de hade ("håll fast vid det ni har").

Sardes representerar 1600-talet och 1700-talets bekännande protestantiska församlingar. Jesu budskap till Sardes-församlingen var:

"Du har namnet om dig att du lever, men du är död. Vakna upp och håll dig vaken och stärk det som är kvar och som var nära att dö. Ty jag har

inte funnit att dina gärningar är fullkomliga inför min Gud." (Upp 3:1, 2).

Under Sardes-perioden hade de protestantiska församlingarna i stort glömt reformationens budskap om ett personligt förhållande till Gud genom tron. De hade i stället förfallit till ett intellektuellt godkännande av bibliska läror utan syndaånger och omvändelse. Rationalismen, med dess förnekande av det övernaturliga, påverkade Sardes-församlingen och skadade allvarligt tron på Bibelns auktoritet som Guds Ord, vilket emellertid varit en huvudpunkt i reformationen.

Även i Sardes fanns en kvarleva: *"Men du har några få i Sardes som inte har smutsat ner sina kläder, och de skall vandra tillsammans med mig i vita kläder, ty de är värdiga." (Upp 3:4).*

Denna kvarleva vägrade att kompromissa med Bibelns budskap. Jesus sade: *"Den som segrar skall alltså bli klädd i vita kläder" (Upp 3:5).*

Detta symboliserade att de genom tron hade tagit emot Kristi rättfärdighet. De hade *"tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod." (Upp 7:14).*

Guds sista kvarleva

Guds sista, rena församling måste komma från den sista av de sju församlingarna i Upp 3 (v 14-22) - Laodiceaförsamlingen - som består av sjundedagsadventister. Trots att Gud inte har något positivt att säga om denna församling som helhet, så finns det trots allt äkta Guds barn i denna församling, även om de bara är en liten del av Laodiceaförsamlingen. De har enligt v 18 tagit emot trons gåva (guld som renats i eld, jämför 1 Petr 1:7), klätt sig i Kristi rättfärdighet (vita kläder, jämför Upp 7:14) tagit emot den helige Ande (smort sina ögon så att de kan se, jämför 1 Joh 2:27).

De 144 000 (Upp 7, 14) symboliserar Guds sista församling som **renats** efter den sista och stora testen i samband med söndagsfirande/sabbatsfirande över hela världen. De har tagit emot - och förkunnat - de tre änglarnas budskap. Talet 12 är basen i talet 144 000 och symboliserar fullkomlig enhet genom lydnad mot Gud. Det finns all anledning att tro att den stora majoriteten av Laodicea-församlingen inte kommer att klara den sista, stora testen när den kommer, och att (alltså) endast en liten del av denna församling kommer att utgöra de 144 000. (De 144 000 består också av de av Guds barn som tagit emot de tre änglarnas budskap och lämnat Babylon).

Gud utvalde tolv stammar som utgjorde det bokstavliga Israel i Gamla testamentet. Jesus utvalde **tolv** apostlar att ersätta det bokstavliga Israel eftersom det bokstavliga Israel förkastade Jesus som världens frälsare. De tolv apostlarna representerade det andliga Israel som ärvde det bokstavliga Israels löften och ansvar (Rom 2:28-29, 9:6-9, Gal 4:22-31). När Judas avföll ersattes han av Mattias som apostel för att apostlarnas antal skulle förbli tolv (Apg 1:26). Härav förstår vi att talet tolv visar trohet mot den levande Guden.

De av Guds sista kvarleva som förblir trogna mot Gud fram till Jesu återkomst beskrivs i Upp 7:4 och 14:1 som de 144 000. $144\ 000 = 12 \text{ gånger } 12 \text{ gånger } 1000$.

Som vi sett betecknar 12 trohet mot Gud. 10 och multiplar av 10 betecknar universalism (Luk 15:1-10).

Upp 14 börjar alltså med (v 1-5) att nämna den grupp som är trogen mot Gud i slutstriden och avslutas med (v 17-20) den grupp som förkastat Gud i slutstriden - som nämns i samband med talet 1 600 i v 20.

Däremellan (v 6-12) finner vi det trefaldiga budskap som antingen tagits emot eller förkastats i slutstriden. Detta trefaldiga budskap får både dem som tar emot det (de 144 000) och dem som förkastar det att bli fullmogna - för gott eller för ont. De som förkastar det skall bli som de människor som levde "i Noas dagar" (Matt 24:37). Eftersom båda grupperna nämns i samband med talet för universalism (10 eller multipler av 10) inses att slutstriden på jorden berör invånarna i hela universum.

Talet 1600 i v 20 sätts alltså i samband med dem som förkastar Gud i slutstriden. Talet 1600 = 4 gånger 4 gånger 100. Talet 4 symboliserar de fyra väderstrecken, det vill säga hela världen. Slutstriden omfattar hela världen.

När det gäller karaktären hos de 144 000 kan vi läsa i Upp 14:5: "I deras mun har det inte funnits någon lögn. De är fläckfria."

I kapitlet - "**De 144 000**" - skall ges mer information om de 144 000.

Vi måste ha en stark tro i slutstriden

"Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun" (Matt 4:4).

"Jag (Jesus) är livets bröd...Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv...Det är Anden som ger liv, köttet är inte till någon nytta. De ord som jag har talat till er är ande och de är liv" (Joh 6:48, 54, 63).

"Guds ord måste läsas och studeras med en allvarlig önskan om att få andlig kraft från ordet. Himlens bröd måste ätas och 'smältas' och bli en del av livet. På så sätt besvaras Kristi bön, 'Helga dem genom din sanning, ditt ord är sanning' (Joh 17:17)." (Ellen White, *Review & Herald*, 28 januari, 1904).

"Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa **en eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv**. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 83).

"Jesus berättade för dem en liknelse för att visa att de alltid borde be utan att tröttna...Skulle då inte Gud skaffa rätt åt sina utvalda som ropar till honom dag och natt? Skulle han inte ha tålmod med dem? Jag säger er att han snart kommer att skaffa dem rätt. Men skall Människosonen finna tro på jorden när han kommer?" (Luk 18:1, 7, 8).

"Be oavbrutet." (1 Tess 5:17).

"Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outtröttlig bön." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203, se 1 Mos 32:22-32).

"Oavbruten bön är den obrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv från Gud flyter in i vårt liv." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

"Allt förmår jag genom Kristus som ger mig kraft." (Fil 4:13).

"**Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.**" (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Mycket av den tro vi ser är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt...Mose...såg och kände igen Gud **i varje detalj av sitt liv.**” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278).

”I varje erfarenhet i livet har vi fått Guds ord: `Välj idag vem ni vill tjäna (Jos 24:15).` Alla kan göra som Gud vill, vi kan välja att lyda honom. Genom att på det sättet förena oss med Gud kan vi stå fasta, och ingenting kan tvinga oss att göra det onda.” (Ellen White, *Education*, s 289).

Är vi förberedda för slutstriden?

”Satan förklarade att det var omöjligt för Adams söner och döttrar att hålla Guds lag, och därigenom anklagade Satan Gud för att sakna vishet och kärlek. Om de inte kunde hålla lagen var det laggivarens fel.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 16 januari, 1896). Se även *The Desire of Ages*, s 117 och *Selected Messages*, del 3, s 136.

Satan gjorde uppror mot Gud i himlen redan innan människan skapades. Den stora striden mellan Gud och Satan började ”då han (Satan) gjorde uppror i himlen – (och påstod) att Guds krav var orättfärdiga och inte kunde uppfyllas” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 29).

”Genom att utgjuta Guds Sons blod hade han (Satan) förlorat all sympati hos de himmelska väsendena...Satan blev emellertid inte utplånad. Inte ens nu förstod änglarna allt som den stora konfrontationen omfattade. De principer som stod på spel måste bli mer fullständigt avslöjade...**När den stora konflikten började, hade Satan förklarat att Guds lag inte kunde lydast...**När människorna bröt mot Guds lag och trotsade Guds vilja, triumferade Satan. Det blev bevisat, förklarade han att lagen inte kunde åtlydas.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 767).

Den sista kvarlevan beskrivs i Upp 12:17 och 14:12 (se kapitlet ”Den sista kvarlevan i Upp 12:17”). Endast en sak förekommer i **båda** bibeltexterna och det är att de ”**håller Guds bud**”. Satan ursprungliga lögn i himlen att Guds lag inte kan hållas skall motbevisas slutgiltigt av Guds sista kvarleva. Gud skall använda enkla människor som genom den helige Andes kraft skall hålla Guds tio bud fullkomligt under svåraste tänkbara förhållanden. Därigenom skall det visa sig att det genom alla tider aldrig någonsin funnits någon ursäkt för någon enda skapad varelse att synda.

Som tidigare visats skall stridsfrågan i slutstriden gälla vilodagen – sabbaten eller söndagen (Upp 7:1-8, 14:6-12). Men sabbaten är ett tecken på helgelsen

och lydningen, enligt 2 Mos 31:13 och Hes 20:12. Den som håller sabbaten av hjärtat håller **hela** Guds lag.

Med tanke på den svåra prövning som Guds sista kvarleva skall komma att utstå när den sista förföljelsen mot dem bryter ut, kan den prövning Petrus (och de andra apostlarna) fick utstå när Jesus greps vara en varning till oss:

”När Petrus sade att han skulle följa sin Herre i fångelse och död menade han varje ord han sade. Men han kände inte sig själv. Dolt i hans sinne fanns någonting ont som omständigheterna skulle blåsa liv i. Om han inte blev medveten om den fara han befann sig i skulle detta komma att betyda hans eviga undergång. Frälsaren såg hos honom en kärlek till det egna jaget och en trygghet som skulle komma att dominera till och med över hans kärlek till Kristus. Hans erfarenhet hade avslöjat **mycket svaghet, obesegrad synd och andlig vårdslöshet.** Han hade visat sig ha ett temperament som inte var helgat, han hade tanklöst kastat sig in i frestelser. Kristi högtidliga varning var en uppmaning till rannsakan av hjärtat. **Petrus behövde bli misstrogen mot sig själv och få en djupare tro på Jesus.** Om han i ödmjukhet hade tagit emot varningen, skulle han vädjat till hjordens herde att bevara sina får. När han höll på att sjunka på Galileiska sjön ropade han: `Herre rädda mig. `Matt 14:30. Då hade Kristi utsträckta hand gripit hans hand. Om han nu hade ropat till Jesus: Rädda mig från mig själv skulle han ha blivit bevarad. Men Petrus tyckte att man misstroddes honom. Han tyckte det var grymt. Han kände sig redan stött och blev ännu mer hårdnackad i sitt självförtroende.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 673, 674).

”De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fångelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: de makter som påtvingar söndagshållande genom lag.

”Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinna av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

"Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud." (Matt 5:8).

"Den som rör vid er (Guds folk), rör vid hans (Guds) ögonsten." (Sak 2:8).

"Vi har alltid fått höra att de utvalde, de verkligt utvalda, inte skulle bedras av de starka villfarelser som skall komma till vårt folk. De verkligt utvalda skall inte bedras. Satan skall emellertid försöka, och om det var möjligt skulle han lyckas med detta, men de kommer inte att bedras. Vilka är de verkligt utvalda? Genom alla tider och i alla länder har Guds utvalda folk alltid varit de som tror att Jesus **kan** och **skall** frälsa dem personligen från synden." (Ellen White, *Review & Herald*, 1 augusti 1893).

Låt oss inte bevara någon synd

*"Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men **om** någon syndar har vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig." (1 Joh 2:1).*

*"Du skall ge honom namnet Jesus ty han skall frälsa sitt folk **från** deras synder" (Matt 1:21), inte idem.*

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd.", "Om vi bekänner våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7,9).

Om vi inte personligen tillbringartillräckligt med tid med den levande Guden i Guds Ord och bönen, så att vi genom den helige Andes kraft utvecklar en fullkomlig karaktär, kommer vi inte att få tillbringa evigheten med honom. Satan har fått många som bekänner sig vara Jesu efterföljare så upptagna att de inte har tid med Bibeln och bönen. TV och internet kan vara ett dödligt gift som undantränger gemenskapen med Gud för många bekännande kristna. Kan vi inte styra TV och internet bör vi "kasta" ut det.

"Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall då förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria...Var och en som gör synd är syndens slav...Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria" (Joh 8:31-36).

Låt oss personligen lära känna Jesus och hans sanning på djupet i Guds Ord.

"Var uthålliga i bönen, vaka och be under tacksägelse." (Kol 4:2).

Verklig bön innebär att vi ber till Gud när vi går upp på morgonen, när vi går på vägen, när vi är upptagna med våra vardagliga sysslor, när vi lägger oss. Bara de som lär sig den oavbrutna bönen verklighet skall förbli ståndaktiga intill änden. Bara de som lär sig uthållig bön skall bestå när den svåra förföljelsen mot Guds folk snart bryter ut.

”Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.” (Upp 7:14).

”...Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara.” (Ef 5: 25-27).

De 144 000

Bibeln undervisar oss om att de 144 000 i Upp 14:1-5 är samma grupp som förekommer i Upp 7:1-8. I Upp 7 får vi veta att de 144 000 har fått Guds sigill på sina pannor (v 2-4). Guds sigill är sabbaten, som alla dessa tagit emot och håller heligt. (Se kapitlet ”Guds sigill och vilddjurets märke”). Guds sigill är **motsatsen** till vilddjurets märke (Upp 14).

”Sigillbudskapet” är de tre änglarnas budskap som beskrivs i Upp 14:6-12 omedelbart efter beskrivningen av de 144 000 i v 1-5. **De 144 000** beskrivs i Upp 14:1-5 eftersom de **tagit emot de tre änglarnas budskap** i v 6-12. De är alltså sjundedagsadventister, eftersom endast sjundedagsadventister förkunnar de tre änglarnas budskap. I v 12 understryks att de *”håller Guds bud”*.

De 144 000 symboliserar Guds sista kvarleva (församling) som renats efter den sista och stora testen i samband med söndagslagstiftelsen i hela världen och som i himlen lovar ”Gud och Lammets” som räddat dem i deras yttersta nöd (se Dan 12:1, Upp 14:1-5, 15:2-4).

De sju församlingarna i Upp 2-3 symboliserar Guds folks erfarenheter från den första, apostoliska, församlingen till Jesu återkomst. Den sista av dessa församlingar - Laodicea - kännetecknas av ljumhet (se Upp 3:14-22). Guds råd till Laodicea är att *”av mig (Kristus) köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att skylla dig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se.” (v 18, 19).*

Guldet som här talas om symboliserar en levande tro på Kristus (1 Petr 1:6, 7). De vita kläderna symboliserar Kristi rättfärdighet (Upp 7:9, 13, 14). Salvan som smörjer ögonen symboliserar den helige Ande (1 Joh 2:27). En (troligtvis) liten del av Laodicea-församlingen lyssnar till Guds råd och tar till sig dessa dyrbara gåvor från Honom. Slutresultatet blir en renad kvarleva - de 144 000 -

Den sista kvarlevan (församlingen) i Upp 12:17

samt resten av Laodicea-församlingen som ansluter sig till det andliga Babylon i slutstriden i samband med söndagslagstiftningen och förföljelserna mot dem som då vägrar hålla söndagen helig.

Två sigill

Sigillet i Upp 7:2-4 är ett ändtidssigill eftersom de som tar emot det skall beskyddas från de sju sista plågorna, enligt v 1-4. Det står att de som tar emot detta sigill redan är *"Guds tjänare"* (v 3). Vi konstaterade tidigare (se kapitlet **"Guds sigill och vilddjurets märke"**) att ändtidssigillet är något annat än det sigill som beskrivs i Ef 1:13, 4:30 och 2 Kor 1:22 (*"Han (Gud) har även satt sitt sigill på oss och gett oss Anden som en handpenning i våra hjärtan"*).

Detta sistnämnda sigill är den helige Ande som alla människor får när de omvänder sig till Gud. De 144 000 får alltså **både** den helige Andes sigill (vid omvändelsen) och ändtidssigillet – sabbaten (i slutstriden). De 144 000, som alltså tar emot sabbaten och håller den, skall få Guds beskydd under de sju sista plågorna.

Det faktum att de 144 000 tar emot ändtidssigillet *"på deras pannor"* (Upp 7:3) har en särskild innebörd. I pannan finns våra tankar och förmågan att fatta beslut (5 Mos 6:6, 8; Pred 9:10, Jes 59:6, 7).

De 144 000 **beslutar** i slutstriden att hålla sabbaten helig i stället för söndagen (vilddjurets märke) eftersom de då **väljer** att tillbe den levande Guden (se Upp 14:7) i stället för att tillbe vilddjuret (se Upp 14:9), egentligen Satan. De gör detta val av kärlek till honom som korsfästes för deras skull, trots att detta val medför svåra förföljelser mot dem.

Somliga som fram till slutstriden är omvända sedan tidigare (det vill säga redan har den helige Andes sigill) skall under slutstriden avfalla från den levande Guden, på grund av svåra förföljelser mot dem som håller fast vid sabbaten och vägrar ta vilddjurets märke. De 144 000, däremot, utgör alltså Guds sista, renade, församling på jorden (se Upp 14:1-5). I Upp 7 beskrivs de 144 000 som ett svar på frågan i Upp 6:17 - *"Vem kan bestå?"* - omedelbart före Jesu återkomst.

Som tidigare visats är sabbaten den levande Gudens sigill, eftersom det är i sabbatsbudet i 2 Mos 20:8-11 vi finner Guds namn - *"Herren"* (v 11), Guds titel - Skaparen (v 11) samt det område Gud regerar över - *"himlen och jorden"* (v 11). Endast i sabbatsbudet framgår vem som har auktoritet att ge ut denna lag. Guds lag utgör underlaget för Guds

regering över himlen och jorden. Genom Guds lag skall vi dömas (Rom 2:12, Jak 2:12).

666 och 144 000

Talet 666 i Upp 13:18 står som en motsats till talet 144 000 i Upp 14:1 (i grundtexten finns ingen kapitelindelning), eftersom 666 är ett utmärkande tecken på vilddjuret och dess tillbedjare medan 144 000 beskriver Guds folk och vilddjurets fiender i slutstriden.

Bastalet i 144 000 är 12, eftersom $144\ 000 = 12 \times 12\ 000$, och syftar på Israels tolv stammar i Upp 7:1-8. 12 representerar i Bibeln Guds kungliga fullkomlighet.

Israels 12 stammar samt de 12 apostlarna ingick förbund med Gud som var grundat på lydnad för Tio Guds Bud, se 5 Mos 4:13, Upp 11:19 (förbundsarken innehåller Tio Guds Bud, se **Anm.** nedan). Lydnad mot Gud innebär fullkomlig enhet (bland såväl de 12 stammarna som bland de 12 apostlarna).

Anm: Detta framgår tydligt av 2 Mos 25:21-22; 31:18; 5 Mos 4:13.

De som varit trogna Guds förbund och varit lydiga i Gamla Testamentet och i Nya Testamentet skall få möta Gud i det nya Jerusalem. Namnen på Israels tolv stammar över Jerusalems portar samt de tolv apostlarnas namn på stadsmurens grundstenar vittnar om detta (Upp 21:12, 14).

Anledningen till att Jesus utvalde exakt 12 apostlar var (som vi tidigare sett) att Nya Testamentets församling ärvde löftena och ansvaren från Gamla Testamentets Israel. Kristi församling blev en trogen kvarleva till Gamla Testamentets Israel sedan den judiska nationen förkastat Jesus (Matt 21:42-43). För Guds förbundsfolk i alla tider gäller att syndernas förlåtelse och kontinuerlig lydnad för Tio Guds Bud varit och är grunden för deras förbund med Gud (Jer 31:31-34, Heb 8:6-12).

Lydnad eller olydnad

Det är väsentligt att notera att Dan uteslutits från de 12 stammarna i Upp 7:3-8 på grund av **förtal** och **avguderi**, det vill säga olydnad mot Guds lag (1 Mos 49:16-17, Dom 18:30, 31). Dan har här ersatts av Josefs son Manasse. På samma sätt ersattes Judas av Mattias som apostel på grund av Judas olydnad mot Guds lag (Apg 1:24-26). I båda fallen behålls talet tolv, vilket tydligt visar att detta tal här innebär fullkomlig enhet genom trohet mot Gud och därmed kontinuerlig lydnad mot Gud.

144 000 i Upp 14:1 står alltså för trohet och lydnad mot Guds lag, medan 666 i Upp 13:18 står för otrohet och olydnad mot Guds lag. Vad 144 000 och 666 står för har vi alltså kommit fram till genom att tillämpa den viktiga bibliska tolkningsprincipen ”bibelställe skall med bibelställe förklaras”.

Som vi tidigare sett står det i Upp 2-3 att seger över synden karaktäriserar Guds sanna barn i **samtliga** Guds sju församlingar mellan Jesu första och andra ankomst (2:7, 11, 17, 26, 3:5, 12 och 21). Detta gäller alltså bland annat Guds sista församling, Laodiceaförsamlingen. Skillnaden mellan denna församling och de övriga sex församlingarna är emellertid den att från Laodiceaförsamlingen skall Gud slutligen ha en grupp människor som är helt överlätna till honom. De skall aldrig mer synda, när Jesu översteprästerliga tjänst upphör och de sju sista plågorna utgjuts (se Upp 15, 16).

De 144 000 och slutstriden

I samband med den världsomfattande söndagslagkrisen i världen skall Gud alltså ha en sista, renad, församling här på jorden som **fullständigt** uppfyller Guds förbundsvillkor med sitt folk. Det är de 144 000:

”I deras mun har det inte funnits någon lögn. De är fläckfria.” (Upp 14:5).

Alla dessa skall erfara syndernas förlåtelse och fullständig lydnad för Guds lag som en följd av tron på det slaktade *”Guds Lamm som tar bort världens synd”* (Joh 1:29).

Härav inses motsatsförhållandet mellan vilddjurets *”namns tal”* 666 (Upp 13:18) och **talet** 144 000, 12 x 12 000 (Upp 14:1). Vilddjuret som kommer upp ur havet och dess två allierade, draken och vilddjuret som kommer upp ur jorden (Upp 13), lyder människobud, och de gör det i egen kraft. De 144 000, däremot, lyder kontinuerligt Tio Guds Bud genom den helige Andes kraft.

I Guds ögon är den trefaldiga upprepningen av talet 6 en symbol på **ofullkomlighet** när det gäller de tre makterna vilddjuret och dess två allierade, draken och den falske profeten. 666 lär oss att dessa tre makter förkastar Guds förbund som har lydnad för Tio Guds Bud som en nödvändig beståndsdel. Talet 12, som alltså är basen i 144 000, innebär här fullkomlig enhet hos Guds folk genom trohet mot Guds förbund, som alltså innebär fullkomlig lydnad för Tio Guds Bud. Talet 12 (och 144 000) beskriver

i Upp 14:1 *karaktären* hos det folk som uppfyller förbundsvillkoren i slutstriden mellan gott och ont.

Frågan om talet 144 000 i Uppenbarelseboken är ett bokstavligt eller symboliskt tal kan få ett troligt svar genom att studera den grekiska grundtexten där detta tal framställs genom två olika symboliska tal, 144 och 1000. På grekiska är 144 000 här skrivet på ett speciellt sätt – 144 är skrivet som **siffror**, medan 1000 är skrivet som **ord**. På svenska skulle vi alltså kunna skriva **144 tusen**. Det är talet 12 som är det viktigaste talet i 144 (12 x 12). Det antyder starkt att talet 144 000 är symboliskt.

Tidigare har antytts att 144 000 är ett symboliskt tal eftersom dess bas är 12 och 12 syftar på det symboliska, andliga Israel. I Upp 7 talas om det **symboliska, världsomfattande talet 4** (v 1, 2). Det är då logiskt att 144 000 också är symboliskt, eftersom detta tal nämns i samma sammanhang (v 3-8). Ytterligare argument för att de 144 000 är symboliskt ges på sidan 32 (i kapitlet ”Bibliska Tolkningsprinciper”).

Kvarlevor i Gamla och Nya Testamentet

”Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, som ni hängde upp på trä och dödade. Honom har Gud med sin högra hand upphöjt som hövding och frälsare, för att ge omvändelse och syndernas förlåtelse.” (Apg 5:30-31).

”Det är endast genom Guds nåd, förenat med de allvarligaste ansträngningar från vår sida, som vi kan vinna seger.” (Ellen White, *Review & Herald*, 4 januari, 1881).

På profeten Elias tid avföll Israel från den levande Guden till att tillbe framför allt Baal. Gud sade till Elia att Gud hade *”lämnat kvar i Israel sjutusen män som inte har böjt knä för Baal och som inte har gett honom en hyllningskyss.”* (1 Kon 19:18). Detta är första gången i Bibeln där Gud talar om en kvarleva i Israel.

Men begreppet (trogen) ”kvarleva” förekommer flera gånger i Gamla Testamentet när Guds bekännande folk avföll från Gud, se till exempel Jes 10:20-22, 11:11, Jer 23:3, Hes 9:8, Sef 3:13 med flera.

Även i Nya Testamentet har Gud en trogen kvarleva av Gamla Testamentets Israel, eftersom **Israel under Nya Testamentets tid är detsamma som Guds sanna församling, se Rom 2:28-29, 9:6-9, 22-26, Gal 3:7, 26-29, 4:21-31, Ef 1:22, 23, 2:11-22, Hebr 8:6-13**. Gamla Testamentets Israel

avföll från Gud på grund av olydnad mot Honom, när de förkastade Jesus som världens Frälsare:

”Den sten som byggnadsarbetarna kastade bort har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, och underbar är den i våra ögon.” Därför säger jag (Jesus) er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt.” (Matt 21:42, 43; se även Dan 9:24, Matt 21:19).

Jesus sade här till judarna att de inte längre skulle vara Guds egendomsfolk. Det bokstavliga Israel skulle ersättas av ett andligt Israel, där Jesu lärjungar skulle bli kärnan i den nya kvarlevan i Israel (Matt 19:28). Genom tron på Jesus kan både hedningar och bokstavliga judar bli en del av det andliga Israel.

I Matt 13:24-30 undervisade Jesus om att vetet - kvarlevan - och ogräset (namnkristna) skulle skiljas åt vid tidens slut. Jesu liknelse om de goda och dåliga fiskarna i Matt 13:47-50 handlar om samma sak - endast en kvarleva av Israel skall bli frälst vid tidens slut. I Matt 7:13-27, 22:1-14 och 25:1-13 läser vi också om att en kvarleva av Israel vid den sista tiden skulle skiljas från israeliter som bara påstod sig vara kristna. I samtliga exempel ovan saknade en stor grupp bekännande kristna den levande tro på Jesus som medför *”trons lydnad”* (Rom 1:5).

Den sista kvarlevan

”Och draken rasade mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de övriga av hennes barn, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd.” (Upp 12:17).

I Upp 12:17 talas om (det andliga) Israels **sista** kvarleva (församling) innan Jesus kommer tillbaka. I Upp 12:14 - 15 kan vi läsa om Satans förföljelse mot Guds församling mellan 538 och 1798. Guds församling, *”kvinnan”*, är Kristi brud (se Kor 11:2, Ef 5:23-24). Tidigare har visats att 1260 profetiska dagar innebär 1260 verkliga år (4 Mos 14:34, Hes 4:6).

Guds sista kvarleva i Upp 12:17 måste alltså börja existera efter 1798 (eftersom den existerar efter medeltidens församling i v 14 och 15). Vi har tidigare sett att Guds **sista** församling (kvarleva) började förkunna de tre änglarnas budskap 1844 - när den undersökande domen började. Detta är det **sista** evangeliska budskapet från Gud, eftersom det resulterar i de två fullmogna skördarna och Jesu återkomst på himlens skyar (se Upp 14:6-20).

Guds sista församling började existera 1844, eftersom den andra ängelns budskap om det andliga

Babylons fall (Upp 14:8) började förkunna 1844. Då hade bekännande kristna samfund förkastat domen i den första ängelns budskap (Upp 14:6-7) och därför blivit en del av det andliga Babylon. (I kapitlet **”Den andra ängelns budskap”**, ges mer information om det andliga Babylons fall).

Eftersom Guds kvarleva i Upp 12:17 är den **sista**, måste denna kvarleva vara den som förkunnar de tre änglarnas budskap, det **sista** evangeliska budskapet från Gud. **Förkunnelsen av de tre änglarnas budskap är alltså ett säkert kännetecken på Guds sista församling.** Endast sjundedagsadventister förkunnar de tre änglarnas budskap.

Påvemakten har under den sista tiden makt över *”alla stammar och folk och språk och folkslag”* (Upp 13:7). Satans världsomfattande bedrägerier avslöjas effektivt genom de tre änglarnas budskap - som är en enhet - och som också är världsomfattande (Upp 14:6). På så sätt skall världens invånare tvingas välja sida - att tillbe Gud eller tillbe vilddjuret (Satan).

De ”lyder Guds bud och håller fast vid Jesu Kristi vittnesbörd” (Upp 12:17, grundtexten enligt The Interlinear Bible, Baker Book House).

I Upp 12:17 finner vi att Guds sista kvarleva (församling) kännetecknas av: **1) Delyder Guds bud, 2) de håller fast vid Jesu vittnesbörd.**

Ändtidens kvarleva håller alltså Tio Guds Bud - enligt 2 Mos 20 kap. Detta nämns **också** i Upp 14:12 - *”de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus”* - vilket bekräftar sambandet mellan den sista kvarlevan och de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12. Guds sista församling finns över hela världen, eftersom de förkunnar de tre änglarnas budskap över hela världen (Upp 14:6, 7-12).

De skall ha den profetiska gåvan

Det andra kännetecknet på ändtidens kvarleva i Upp 12:17 är att de *”håller fast vid Jesu vittnesbörd”*. Vad innebär det? Handlar det här om kvarlevans vittnesbörd **om** Jesus eller handlar det om Jesu vittnesbörd **till** kvarlevan? Det är en viktig fråga att besvara eftersom detta är ett viktigt kännetecken på kvarlevan. Både Upp 1:2 och 1:9 har samma uttryck *”Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd”*. Eftersom uppenbarelsen kom från Jesus till Johannes (1:1), måste *”Jesu Kristi vittnesbörd”* i Upp 1:2 vara Jesu vittnesbörd **till** Johannes. Det är logiskt att samma uttryck i 1:9 säger samma sak.

Det är då också logiskt att *"Jesu vittnesbörd"* i Upp 12:17 handlar om ett vittnesbörd **från** Jesus snarare än ett vittnesbörd **om** Jesus som andra frambär. Dessutom är det logiskt att eftersom *"Guds ord"* i Upp 1:2 och 1:9 innebär att detta *"ord"* kommer **från** Gud, så innebär *"Jesu vittnesbörd"* i dessa båda verser att detta *"vittnesbörd"* kommer **från** Jesus. Det är viktigt att förstå detta eftersom samtliga kristna samfund vittnar **om** Jesus (men naturligtvis bär också Guds sista kvarleva vittnesbörd **om** Jesus).

I Upp 19:10 finner vi förklaringen på vad *"Jesu vittnesbörd"* är: *"Jesu vittnesbörd är profetians Ande"* (grundtexten enligt The Interlinear Bible, Baker Book House).

Guds sista kvarleva skall alltså ha den profetiska gåvan. Detta bekräftas av Upp 22:9. Läser man båda dessa verser i sin helhet, samt slutet på 22:8, finner man att båda talar om att Johannes föll ner för att tillbe ängeln som talade med honom. Ängeln sade då i båda verserna: "Gör inte det!" En jämförelse av verserna direkt därefter visar att det står i 19: 10:

Jag är en medtjänare till dig och dina bröder, som har Jesu vittnesbörd." (se Anm) I 22:9 motsvaras det av:

Jag är en medtjänare till dig och dina bröder, profeterna." (se Anm).

Anm: Korrekt översättning av grundtexten enligt "The Interlinear Bible" (Baker Book House).

"Dina bröder, som har Jesu vittnesbörd" i 19:10 motsvarar *"dina bröder profeterna"* i 22:9. De *"som har Jesu vittnesbörd"* är alltså *"profeterna"*.

"Jesu vittnesbörd" är Jesu eget vittnesbörd till Guds sista kvarleva, vilket innebär att han meddelar sig till denna kvarleva genom den profetiska gåvan. Det kan nämnas att grundtexten (se *Strong's Concordance*) lär oss att Guds sista kvarleva **"håller fast vid"** Jesu vittnesbörd i Upp 12:17. Guds sista församling tar den profetiska gåvan på största allvar. De *"håller fast vid"* den profetiska gåvan under alla omständigheter.

Sjundedagsadventister, som är de enda som uppfyller samtliga kännetecknen på den sista kvarlevan, hävdar att den profetiska gåvan har uppenbarats genom Ellen G White's verksamhet. Ellen G White är inte den första kvinnan som fått den profetiska gåvan. Dom 4:4, Luk 2:36 och Apg

21:9 ger exempel på kvinnor som Gud kallat till att bli profeter.

Profeter drivs av den helige Ande och talar vad de får från Gud (Jer 1:5, Hos 12:13, Luk 1:70, 2 Petr 1:21). Ellen White hade en kort formell utbildning och var fysiskt svag. Men det är ofta enkla människor som Gud kallar till stora uppgifter (personer som inser sitt beroende av Gud), se 1 Kor 1: 27-29.

Sambandet mellan Guds profeter och Guds lag

Rom 12:6, 1 Kor 12:10 och Ef 4:11 visar att den profetiska gåvan skall finnas under Nya Testamentets tid i Guds församling.

Följande bibeltext visar att Gud bevarar sitt folk genom en profet:

"Genom en profet förde Herren Israel upp ur Egypten, och genom en profet blev folket bevarat." (Hos 12:13; profeten i denna text är Mose).

Gud kommunicerar med oss genom profeterna i såväl Gamla som Nya Testamentet.

"Men allt detta har skett för att profeternas skrifter skulle uppfyllas." (Matt 26:56).

Guds kommunikation med sitt folk i Gamla och Nya testamentet genom profeterna har ett speciellt samband med Guds lag. Följande text visar att när Guds folk gjorde uppror mot lagen gjorde de också uppror mot profeterna – och tvärtom:

"Men de (Israel) blev olydiga och upproriska mot dig (Gud), de kastade din lag bakom sin rygg. De dödade dina profeter som varnade dem och ville få dem att vända om till dig." (Neh 9:26).

När Guds folk höll sig till Hans lag sände Gud profeter för att vägleda och bevara sitt folk. Vad händer då när Guds folk förkastar Hans lag helt. Jo, då finns ingen anledning för Gud att sända profeter till dem. Nedanstående text (som beskriver vad som hände när Israel besegrades av babylonierna) visar detta:

"Hennes (Israels) portar sjönk ner till jorden, han (Gud) förstörde och bröt sönder hennes bommar. Hennes kung och hennes furstar bor bland hedningarna. Lagen finns inte mer, och hennes profeter får inte några syner från Herren." (Klag 2:9, Reformationsbibeln; jämför 1917 års översättning).

Hes 7:19, 20,26 visar att undervisning om Guds lag försvann från Guds folk när de förkastade Guds lag och profeterna:

"...Dess (silvrets och guldets) vackra glans använde de till sin högfärd, och de gjorde sina avskyvärda bilder och avgudar av det. Därför skall jag göra det till orenhet för dem...Den ena olyckan skall komma efter den andra, det ena sorgebudet skall följa det andra. Man skall tigga profeterna om syner, prästerna skall komma till korta med sin undervisning och de äldste med sina råd."

Följande text visar att Gud inte lyssnar när man förkastar profeternas budskap om Guds lag:

"Så säger Herren Sebaot: 'Döm rätta domar och visa varandra godhet och barmhärtighet. Förtryck inte änkan och den faderlöse, främlingen och den fattige och tänk inte ut ont mot varandra i era hjärtan'...Men de ville inte ge akt på detta...De gjorde sina hjärtan hårda som diamant så att de inte hörde den undervisning och de ord som Herren Sebaot genom sin Ande hade sänt genom gångna tiders profeter. Därför kom stor vrede från Herren Sebaot. Och liksom de inte ville höra när han ropade, vill jag inte höra när de ropar, säger Herren Sebaot" (Sak 7:9-13).

I Jes 8:20 uppmanar Gud sitt folk att lyssna på profeternas uppmaning att lyda Guds lag:

"Till lagen och till vittnesbördet" (The Interlinear Bible, Baker Book House, som översätter grundtexten ord för ord). *"Vittnesbördet"* syftar på profeternas vittnesbörd från Gud, där Hans lag spelar en central roll, se Upp 19:10.

När Guds folk håller sig till Hans lag sänder alltså Gud profeter för att vägleda och bevara sitt folk – oavsett om det är i Gamla eller i Nya Testamentet. Jesus bekräftade att detta även gäller i Nya Testamentet, enligt Matt 5:17 (som är en parallelltext till Jes 8:20):

"Tro inte att jag (Jesus) har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Ja har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda." (resten av kapitlet visar att Jesus i första hand syftar på Tio Guds Bud, när Han talar om "lagen").

När påvemakten med berätt mod förändrade - och därmed förkastade - Guds lag under medeltiden (Dan 7:25) blev följden att Gud inte sände profeter till påvemakten. Men omkring 1844 skulle Guds lag återupprättas genom Guds sista kvarleva, se Upp 12:17 och 14:12. Det är därför logiskt att Gud då

sände en profet till detta folk för att vägleda och bevara dem. Det var precis vad som hände när den profetiska gåvan uppenbarade sig bland Guds sista kvarleva omkring 1844 genom Ellen G White's verksamhet. I Upp 12:17 beskrivs alltså denna kvarleva genom orden:

"...dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd."

Som tidigare visats är *"Jesu vittnesbörd"* *"profetians Ande"* (Upp 19:10).

Här framgår tydligt sambandet mellan ett folk som lyder Guds lag och som har den profetiska gåvan.

Jesu tro

"Här är de heligas uthållighet. Här är de som håller Guds bud och Jesu tro" (Upp 14:12, Reformationsbibeln).

Ytterligare ett kännetecken på Guds sista kvarleva är att de har "Jesu tro".

Det som i vissa biblar översatts till "tron på Jesus" i Upp 14:12 (till exempel Svenska Folkbibeln) har i andra biblar översatts till "Jesu tro" (se ovan). Enligt den grekiska grundtexten är båda översättningarna korrekta. Och båda översättningarna skall tillämpas i denna vers.

Guds sista församling kännetecknas av "tron på Jesus", vilket innebär att de fått syndernas förlåtelse genom tron på såväl Jesu offer på Golgata kors som Hans medlaretjänst i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Detta innebär också att de genom tron tagit emot Guds kraft till seger över synden.

Men vad innebär det då att Guds sista församling "håller Guds bud och Jesu tro" (v 12)? Det lär oss att Jesus segrade över synden genom tron på Faderns kraft och att Guds sista församling skall ha samma tro – "Jesu tro" - om de skall segra över synden på samma sätt som Jesus gjorde. Upp 3:21 upprepar att denna församling "segrar liksom jag (Jesus) själv har segrat". Jesus kan frälsa oss från syndens makt, det vill säga ge oss kraft att hålla Guds bud helt och fullt.

Inte Abrahams tro

Det bör understrykas att det inte står att Guds sista församling har Abrahams tro, trots att Abraham genom tron är en fader till alla som tror på Jesus (Rom 4:9-12). Jesu tro ligger på en högre nivå. Vad innebär då Jesu tro? Två uttalanden när Jesus hängde på korset – hans största prövning – visar det. ”*Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?*” (Matt 27:46). Fadern dolde sig helt för Jesus. Mänskligt att döma kunde inte Jesus se bortanför graven. Men hans tro tog över, trots att alla yttre omständigheter sade att Jesus aldrig mer skulle få se Fadern. Jesus dog med orden ”*det är fullbordat*” (Joh 19:30). Dessa ord visar att Jesus dog i tro på att han uppfyllt Gamla Testamentets profetior och skulle uppstå på tredje dagen.

Guds församling måste komma närmare Gud

Guds sista församling skall utsättas för förföljelse som till slut blir svårare än någon förföljelse Guds folk tidigare utsatts för (se Dan 12:1, Upp 13:7-8, 11-18). För att Guds sista församling skall kunna klara av denna förföljelse, då allt jordiskt stöd slutligen skall ryckas bort från dem, måste de ha ”*Jesu tro*”. De som har en svag tro nu kommer inte att automatiskt få denna starka tro när den svåra förföljelsen bryter ut. Gud uppmanar nu sitt folk att komma så nära honom i Ordet och bönen, sedan de helt överlätit sig, att de får ”*Jesu tro*”, så att de inte avfaller. De som tillhör Guds sista församling och följer honom i allt går på en stig som blir smalare och smalare medan deras tro i motsvarande grad blir starkare och starkare. Till slut har Gud en kvarleva där alla har ”*Jesu tro*”.

Första gången i Bibelns historia

Det är viktigt att veta att Guds sista församling inte kan få syndernas förlåtelse under de sju sista plågorna (se Upp 15:5-8). Ingen människa kan då genom tron ”*komma in i templet*” (v 8), dvs Guds tempel i himlen, och få tillträde till nådens tron. Mänskligt att döma borde Guds folk ha större behov av förlåtelse under den sista svåra förföljelsen, under de sju sista plågorna, när Satans frestelser är som allra störst, än innan Jesu präst- och medlartjänst upphör i det allra heligaste. Det måste vara en helt unik orsak till att de inte kan få syndernas förlåtelse under denna förföljelse. Svaret får vi i vers 12 (och Upp 12:17) – ”*de håller Guds bud*”. Detta är första gången i Bibelns historia som en hel grupp håller Guds bud. Tidigare har det bara

gällt individer som Enok, Josef, Daniel, Johannes Döparen osv.

Ytterligare kännetecken

Upp 14:12 lär oss att Guds sista församling också kännetecknas av ”*uthållighet*”, vilket alltså är ytterligare ett kännetecken på denna församling. Det är inte svårt att förstå vad som menas med detta. Satans frestelser och makt skall vara som allra starkast under slutstriden om vilddjurets märke – då Guds sista församling inte kan ”*köpa eller sälja*” samt slutligen drabbas av ett dödsdekret (Upp 13:15-17).

I nästa kapitel skall visas vilken funktion den sista kvarlevan har i den stora striden mellan Kristus och Satan. Nästa kapitel kan sägas vara en fortsättning på kapitlet ”Den sista kvarlevan i Upp 12:17.

Gud skall krossa Satan under den sista kvarlevans fötter

”Nåd vare med eder och frid från honom som är och som var och som kommer, och från de sju Andarna framför hans tron, och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Han som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod och som har gjort oss till ett kungadöme, till präster åt sin Gud och Fader, honom tillhör äran och makten i evigheternas evigheter, amen.” (Upp 1:4-6).

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

I den första profetian som Gud gav till människan efter syndafallet kan vi läsa om Satans slutliga nederlag:

”Jag skall sätta fiendskap mellan dig (Satan) och kvinnan (Eva) och mellan din avkomma (de otroende) och hennes avkomma (Kristus). Han (Kristus) skall krossa ditt (Satans) huvud och du (Satan) skall stinga honom (Kristus) i hälen.” (1 Mos 3:15).

Gal 3:16, 19 och Upp 12:1-5 visar att ”hennes (kvinnans) avkomma” är Kristus.

Kvinnans ”avkomma” skulle alltså ”krossa ditt (Satans) huvud”, enligt 1 Mos 3:15. Detta fick en grundläggande uppfyllelse när Jesus dog på korset (Joh 12:31-33). Men vi skall snart visa att denna profetia får en slutgiltig uppfyllelse när Guds sista kvarleva håller Tio Gud Bud fullkomligt i slutstriden (Upp 12:17, 14:12). Jesus kan då komma tillbaka. Varför? Jo, därför att Satans ursprungliga anklagelse i himlen mot Gud att hans lag inte kan hållas skall då motbevisas slutgiltigt både för himlens och jordens invånare.

Det är viktigt att det endast är en sak som nämns i **både** Upp 12:17 och 14:12 och det är att Guds sista församling håller Guds bud (och synd är överträdelse av Guds lag, se 1 Joh 3:4).

”När den stora striden började hade Satan förklarat att Guds lag inte kunde lydas.” Ellen White, *Desire of Ages*, s 761).

Satan försökte under Gamla Testamentets tid ”finna stöd för det påstående han förde fram **när han gjorde uppror i himlen – att Guds krav var orättfärdiga och inte kunde uppfyllas.** Han

förklarade att **inte ens Israel höll lagen.**” (samma källa, s 29).

Vi har sett att *”hennes avkomma”* handlar om Jesus. När Jesus dog på korset kom han att *”krossa”* Satans *”huvud,”* se Joh 12:31-33. Gal 3:19 och Upp 12:4 visar att Jesus var avkomman.

Men i Rom 16:20 kan vi läsa att *”fridens Gud skall snart krossa Satan under era fötter.”*

Paulus skrev detta årtionden efter Jesu död på Golgata kors och upplyser oss om att Jesus inte krossade Satan fullständigt på korset, utan att *”Gud skall snart krossa Satan under era fötter”*. *”Era fötter”* syftar på den kristna församlingens *”fötter”*. När vi ser Satans makt i världen i dag genom att betrakta ondskan där inser vi att han ännu inte blivit helt krossad, men någon gång i framtiden skulle han bli krossad under *”era fötter”*. I Mos 3:15 väntar alltså fortfarande på fullständig uppfyllelse.

”Fridens Gud” skall alltså krossa Satan under Guds församlings fötter. Och Guds sanna församling i dag är sjundedagsadventisterna. Satans slutliga nederlag i Rom 16:20 - som alltså förutsades i 1 Mos 3:15 - sätts i samband med versen innan, där det talas om lydnaden för Guds lag:

”Er lydnad är ju känd av alla. Därför gläder jag mig över er, men jag vill att ni skall vara förståndiga i fråga om det goda och oskyldiga i fråga om det onda.” (Rom 16:19).

Gud skall alltså använda sitt folk för att **slutgiltigt krossa Satan**. Versen ovan visar att detta skall ske genom **Guds sista församlings fullständiga lydnad för Guds lag**, genom den helige Andes kraft. Då skall Gud göra sin sista församling *”förståndiga i fråga om det goda och oskyldiga i fråga om det onda.”*

Detta bekräftas av att denna Guds sista församling både i Upp 12:17 och 14:12 beskrivs som att de *”lyder Guds bud.”*

1 Mos 3:15 uppfylls slutgiltigt i Upp 12:17

Som vi sett sade Gud följande till Satan sedan denne förmått Eva att synda:

”Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen” (1 Mos 3:15).

Den **grekiska** översättningen Septuagintan (från 200-talet före Kristus) av det hebreiska Gamla Testamentet när det gäller *”hennes avkomma”* i 1 Mos 3:15 är exakt samma grekiska uttryck som förekommer i Upp 12:17 (Fotnot). I Svenska Folkbibeln har den grekiska grundtexten här (Upp 12:17) översatts till *”hennes barn”*.

Fotnot: Se Daniel & Revelation Committee Series, del 7, s 298 (Gerhard Pfandl), Symposium on Revelation, Book 2.

Vi såg tidigare att *”hennes avkomma (barn)”* delvis uppfylldes på Jesus. Men vi har också sett att detta också skall uppfyllas på Guds sista församling när *”fridens Gud skall snart krossa Satan under era fötter”*. (Rom 16:20).

Det är intressant att 1917 års statliga bibelöversättning har samma översättning - *”hennes säd”* - i såväl Mos 3:15 som i Upp 12:17. *”Säd”* betyder *”avkomma”*.

I Daniel & Revelation Committee Series, del 7, s 298, 299 (Gerhard Pfandl) (se ovan) kommenteras ordet **”zera”** i 1 Mos 3:15, 1 Mos 4:25, 1 Mos 46:6, Ester 10:3 och Jes 65:23. Här kommer en kort sammanfattning:

Det **hebreiska** ordet **”zera”** som översatts till (hennes) *”avkomma”* i 1 Mos 3:15 förekommer alltså också i 1 Mos 4:25 där ordet översatts till *”avkomling”* (Set). Här är det alltså fråga om en person.

Men i 1 Mos 46:6 har samma hebreiska ord (*”zera”*) översatts till *”ättlingar”* i plural: *”Jakob och alla hans ättlingar (zera) med honom”*. Här beskriver **”zera”** flera personer – hela Jakobs familj.

I Ester 10:3 står det: *”(Juden) Mordokaj...talade för alla sina landsmäns välfärd.”* Det som översatts till *”landsmäns”* i denna vers kommer också från ordet **”zera”** och syftar på en hel nation med människor.

I Jes 65:23 representerar **”zera”** (*”avkomma”*) en grupp människor som kännetecknas av en gemensam moral: *”De (judarna) är en avkomma, välsignad av Herren.”*

Sammanfattning

”Hennes avkomma (zera)” i 1 Mos 3:15 kan alltså representera en enskild individ likaväl som en grupp människor. R D Gehrke förklarar detta så här: **”Israeliterna skiljer inte individen från den grupp han tillhör, vilket vi västerlänningar har**

en benägenhet att göra.” (R D Gehrke, *Genesis Three in the Light of Key Hermeneutical Considerations*, CTM 36 (1965): 558).

Vi kan alltså dra slutsatsen att ett ord (till exempel ”zera”) kan syfta **samtidigt** på en individ **och** en grupp i samma sammanhang. ”Hennes (Evas) avkomma” i 1 Mos 3:15 syftar **samtidigt** på Evas avkomlingar som en grupp - som tror på Kristus - och en särskild avkomling - Kristus.

”Din avkomma” i samma vers syftar på Satans ”avkomma” och beskriver människor som förkastar Kristus och därför blir Satans efterföljare. De återspeglar Satans karaktär.

I slutstriden skall ”*fridens Gud snart krossa Satan under era fötter*” (Rom 16:20). Detta innebär att Gud genom ”*hennes (Evas) avkomma*” - Guds sista församling - slutgiltigt skall besegra Satan, det vill säga ”*krossa*” honom (1 Mos 3:15).

Profetian i 1 Mos 3:15 att ”*hennes avkomma...skall krossa ditt (Satans) huvud*” får alltså sin slutliga uppfyllelse genom Guds sista församling i Upp 12:17. Detta kommer alltså att inträffa när Guds sista församling håller Guds lag fullkomligt – ”*dem som lyder Guds bud*” (Upp 12:17). Då skall Gud genom sin sista församling ”*krossa*” Satan.

Satans anklagelser måste motbevisas helt och fullt

Varför är det så viktigt att Guds sista församling håller Guds lag fullkomligt? Jo, därför att Satans anklagelse mot Gud måste motbevisas helt och fullt innan den stora striden kan avslutas.

”Satan förklarade att det var omöjligt för Adams söner och döttrar att hålla Guds lag, och därigenom anklagade Satan Gud för att sakna vishet och kärlek. Om de inte kunde hålla lagen var det laggivarens fel.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 16 januari, 1896). Se även *The Desire of Ages*, s 117 och *Selected Messages*, del 3, s 136.

Satan gjorde uppror mot Gud i himlen redan innan människan skapades. Den stora striden mellan Gud och Satan började ”**då han (Satan) gjorde uppror i himlen – (och påstod) att Guds krav var orättfärdiga och inte kunde uppfyllas**” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 29).

”Genom att utgiuta Guds Sons blod hade han (Satan) förlorat all sympati hos de himmelska väsendena...Satan blev emellertid inte utplånad. Inte ens nu förstod änglarna allt som den stora konfrontationen omfattade. De principer som stod

på spel måste bli mer fullständigt avslöjade...**När den stora konflikten började, hade Satan förklarat att Guds lag inte kunde lydas**...När människorna bröt mot Guds lag och trotsade Guds vilja, triumferade Satan. Det blev bevisat, förklarade han att lagen inte kunde åtlydas.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 767).

När den stora striden mellan Gud och Satan började i himlen påstod alltså Satan att ”Gud lag inte kunde lydas.” Detta har han fortsatt med att påstå alltsedan dess. Flera år efter Jesu korsfästelse skulle de icke-fallna himmelska väsendena få sina frågor om Guds lag besvarade genom Guds församling:

Guds avsikt var att ”Guds vishet i sin mångfald nu genom församlingen (skulle) göras känd för härskarna och väldigheterna i den himmelska världen. Detta var det eviga beslut som han utförde i Kristus Jesus, vår Herre.” (Ef 3:10, 11).

”Guds vishet” skulle efter Golgata uppenbaras i större utsträckning ”*genom församlingen*”. Guds plan att avslöja mer av Guds vishet för de himmelska världarna var i enlighet med ”*det eviga beslut*” som Gud ”*utförde i Kristus Jesus, vår Herre.*” Hur detta skulle ske förklaras några verser tidigare:

”*Ty vi är hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud förberett i förväg, så att vi skall vandra i dem.*” (Ef 2:10).

”Guds vishet” (Ef 3:10) skulle uppenbaras genom Guds församlings ”*goda gärningar*”, genom den helige Andes kraft. Detta var ”*förberett i förväg*” – det vill säga enligt Guds ”*eviga beslut*” (Ef 3:11).

Satans uppror i himlen, då han påstod att Guds lag inte kunde lydas, skulle motbevisas genom Guds sista församlings ”*goda gärningar*”, genom Andens kraft. De skulle lyda Guds lag fullkomligt - enligt Upp 12:17, 14;12.

Sambandet mellan Guds sista församlings ”*goda gärningar*” och ”*Guds vishet... (som) genom församlingen (skulle) göras känd för härskarna och väldigheterna i den himmelska världen*” skulle uppenbaras för alla:

”*Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.*” (Matt 5:16). Se även Joh 15:8.

Satan skall snart krossas under våra fötter

”*Fridens Gud skall snart krossa Satan under era fötter*” (Rom 16:20).

Detta skall ske när Guds sista församling håller Guds lag fullkomligt och därmed blir Guds redskap till att motbevisa Satans ursprungliga anklagelse i himlen mot Gud att Guds lag inte kan hållas. "Hennes avkomma...skall **krossa ditt (Satans) huvud**" (1 Mos 3:15).

Jesu höll Jesus Guds lag fullkomligt, men Satan hävdar att detta var ett undantag som bekräftar regeln att Guds lag inte kan hållas. Dessutom påstår Satan att Jesus hade en klar fördel gentemot oss när det gäller lydningen mot Guds lag och därför inte kan vara vårt exempel i lydning – att Jesus var sann Gud och därmed hade en klar fördel gentemot oss.

Det bör emellertid påpekas att Jesus verkligen var Gud när Han levde här på jorden som människa, se Jes 9:6; Joh 1:1; Hebr 1:8, 9. Men Jesus använde sig aldrig av sin Gudoms krafter för att lyda Guds lag, se Joh 5:19, 30. Han var lika beroende av den helige Andes kraft för att lyda Tio Guds Bud som du och jag och blev vårt Exempel i lydning, se 1 Joh 2:5-6, 1 Petr 2:21-22.

Satan påstår också att Jesus inte hade våra böjelser till synden i sin mänskliga natur och därmed hade ytterligare en fördel gentemot oss när det gäller lydningen för Guds lag. Detta motbevisas av till exempel Hebr 2:17, 4:15.

"Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

Visst har enstaka personer under tidernas lopp levt så nära Gud att de genom den helige Andes kraft hållit Guds lag fullkomligt (trots att de tidigare syndat). Men Satan hävdar att de utgör undantag som bekräftar regeln att denna lag inte kan hållas fullkomligt. Satan kräver att **samtliga** som håller fast vid Guds lag verkligen håller Guds lag fullkomligt för att hans anklagelse skall motbevisas. Det skall uppfyllas genom de 144 000 (se Upp 14:1-5). Då skall profetian i 1 Mos 3:15 uppfyllas slutgiltigt, även om denna profetia fick en grundläggande uppfyllelse då Jesus genom sin fullkomliga lydning och sin död på Golgata kors "fördömde synden i köttet" (Rom 8:3).

Det bör understrykas att Satans stora makt i dag i världen visar att han inte krossades fullständigt på Golgata kors.

Till slut skall Gud på ett avgörande sätt kunna motbevisa Satans ursprungliga anklagelse mot Gud att Guds lag inte kan hållas. Då skall Gud säga:

"Här är de heligas uthållighet. Här är de som **håller Guds bud och Jesu tro.**" (Upp 14:12, *Reformationsbibeln*).

Fullkomlig lydning genom Jesu tro

Genom Jesu tro skall de hålla Guds lag fullkomligt, trots att Satan makt då skall vara större än någonsin tidigare. Detta förhindrar att nya uppror mot Gud, med överträdelse av Guds lag, bryter ut i himlen. Om dessa håller Guds lag fullkomligt när Satans makt är större än någonsin tidigare finns det ingen ursäkt för dem som levt någon gång tidigare att synda.

"Det finns ingen ursäkt för att synda." (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 311).

"Gud kräver att hans barn har en **fullkomlig** karaktär." (Ellen White, *Signs of the Times*, 4 mars, 1897).

"Villkoret för evigt liv är detsamma **nu** som det alltid har varit – detsamma som det var i paradiset, **innan** våra första föräldrar föll i synd – **fullkomlig lydning för Guds lag, fullkomlig rättfärdighet**. Om evigt liv kunde ges på något annat villkor, så skulle hela universums lycka vara i fara. Dörren skulle vara öppen för att synden med alla dess följder av lidande och elände skulle bli förevigad." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 62).

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

Jesu återkomst måste alltså skjutas upp ända tills "Kristi karaktär framträder fullkomligt i Hans folk".

"Guds ära, Kristi ära, har knutits till **fullkommandet** av hans folks karaktär." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 673).

"Kristi ära måste bli fullständig genom hans utvalda folks **fullkomliga** karaktär." (Ellen White, *Signs of the Times*, 25 november, 1897).

Här handlar det inte om vår ära eller frälsning, utan om att Guds namn och karaktär skall rentväs genom Hans folks "fullkomliga karaktär".

”En storm kommer, och den är obarmhärtig i sitt raseri. Är vi beredda att möta denna storm? (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 8, s 315).

Segev genom vår Herre Jesus Kristus

Gud har gett den helige Ande till var och en som uppriktigt ångrat och bekänt sina synder inför Honom, genom tron på Jesus Kristi död och medlartjänst. Gud gör seger över synden **möjlig**, men vi har **ansvar** för att använda denna möjlighet för att segra över synden. Vi visar vår tro på den levande Guden genom att använda Andens kraft för att aktivt och aggressivt stå emot synden. När Guds sista församling slutgiltigt segrar över synden berömmar de sig inte själva för det, utan ger Gud äran som gjort detta möjligt:

”Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.” (1 Kor 15:57).

Det förtjänar att upprepas att det endast är en sak som nämns i **både** Upp 12:17 och 14:12 och det är att Guds sista församling håller Guds bud (och synd är överträdelse av Guds lag, se 1 Joh 3:4).

Det folk som skall hålla Guds lag helt och fullt kommer att till största delen att utgöras av enkla människor. Detta folk har överlåtit sig helt och fullt till Kristus och fyllts av den helige Ande. Genom den helige Andes kraft skall de hålla Guds lag fullkomligt under svårast tänkbara förhållanden som Satan kan åstadkomma – under den sista och svåraste förföljelsen mot dem. De skall visa att det aldrig någonsin funnits någon ursäkt för synden för någon enda skapad varelse (varken för fallna änglar eller människor). När detta sker kan Jesus komma tillbaka, eftersom Gud då har krossat Satans huvud under den sista församlingens fötter.

”Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.” (Matt 20:28).

”Vad jag vill säga är detta: vandra i Anden, så kommer ni inte att göra det som köttet har begär till.” (Gal 5:16).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi

stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Message to Young People*, s 105).

Den sista kvarlevans - sammanfattning

Som tidigare visats kännetecknas Guds sista kvarleva på jorden av att **de förkunnar de tre änglarnas budskap** (Upp 14). Den kännetecknas också av att **de håller Guds bud och har Jesu vittnesbörd** (Upp 12:17). Att den sista kvarlevan har Jesu vittnesbörd innebär att **de har den profetiska gåvan** (Upp 19:10).

Det är genom denna kvarleva som Gud slutligen skall besegra Satan (Rom 16:19-20). När detta sker skall den första profetian som Gud gav till människan efter syndafallet uppfyllas helt och fullt (1 Mos 3:15). Det innebär att Satans huvud skall krossas fullständigt, även om denna profetia fick en grundläggande uppfyllelse när Jesus dog på korset för vår skull.

Vad innebär det i praktiken att Satans huvud krossas slutgiltigt? Jo, vi har sett att Satans ursprungliga anklagelse mot Gud, att Guds lag inte kan hållas, skall motbevisas av ett folk som genom Guds nåd skall hålla Guds lag **fullkomligt** under de sju sista plågorna, när Satans makt är som allra störst under den svåraste förföljelse som Guds folk någonsin erfarit.

Detta är den sista kvarlevans främsta uppgift – att rentvå Gud från Satans anklagelser. De skall aldrig mer synda. De har under den verkliga försoningsdagen rannsakat sina hjärtan, uppriktigt bekänt dem inför Gud och övergett dem **alla** (3 Mos 16:30), genom den helige Andes kraft. När Kristi översteprästerliga tjänst - och därmed hans försoningstjänst - upphör och de sju sista plågorna utgjuts på jorden skall detta folk alltså leva utan att synda. Detta har Gud planerat från evighet (Ef 2:10, 3:10-11). Universum kommer på detta sätt att för alltid vara säkrat mot nya uppror mot Gud.

”Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna.” (1 Kor 15:3).

*”Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men **om** någon syndar har vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig.” (1 Joh 2:1).*

*”Därför kan han (Jesus) också **helt och fullt** frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att be för dem.” (Hebr 7:25).*

*”Han som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet **fläckfria** och med jubel – den*

ende Guden, vår Frälsare, genom Jesus Kristus vår Herre... (Judas, v 24, 25).

”Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande, själ och kropp bevaras hela, så att ni är **utan fläck** vid vår Herre Jesu Kristi ankomst.” (1 Tess 5:23).

”Medan vår store Överstepräst bringar försoning för oss, skulle vi söka bli **fullkomliga** i Kristus. Inte ens genom en tanke kunde vår Frälsare förmås att ge efter för frestelsens makt. Satan finner någon punkt i människornas hjärtan där han kan finna fotfäste. Något syndigt begär hålls vid liv och hans frestelser kan få insteg... Han (Jesus) hade hållit sin Faders bud och det fanns inte någon synd hos honom som Satan kunde använda till sin fördel. **Så långt måste också de komma som skall kunna bestå under nödens tid.**” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 623).

”Trots att alla folk måste träda fram inför Gud i domen, skall han ändå undersöka varje människas sak lika noggrant och grundligt som om det inte fanns någon mer människa på hela jorden. Var och en måste undersökas och visa sig vara utan brist.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 490).

”Det är få som inser betydelsen av att ständigt sträva efter att övervinna. De minskar sin flit och, som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget... Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet... Som Guds trogna budbärare måste vi ständigt be ivrigt till Gud för att bevaras genom hans kraft... Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att **föreنا oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

”Människan måste med andra ord segra som Kristus segrade... Människan måste göra sin del. Hon måste segra själv genom den kraft och nåd som Kristus ger henne. Människan måste samarbeta med Kristus när det gäller att segra, och därefter kommer hon att dela Kristi härlighet med Kristus.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 32, 33).

”De som lever på jorden när Kristi tjänst i helgedomen avslutas kommer att stå inför en helig Guds ansikte utan någon medlare. Deras kläder måste vara fläckfria, deras karaktärer renade i Kristi blod. **Genom Guds nåd och genom egen målmedveten insats måste de segra i striden mot det onda.** Medan den undersökande domen pågår i himlen och de ångrande troendes synder blir

avlägsnade från helgedomen, skall det bland Guds folk på jorden utföras ett särskilt verk av rening, ett avlägsnande av synden. Detta beskrivs mer utförligt i de budskap som omtalas i Upp 14. När detta verk är färdigt kommer Kristi efterföljare att vara beredda för hans uppenbarelse.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 425).

"I honom (Jesus) är vi friköpta genom hans blod och har förlåtelse för våra synder på grund av den rika nåd som han har låtit flöda över oss, med all vishet och insikt." (Ef 1:7, 8).

"Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara." (Ef 5:27).

Det är väsentligt att förstå att uppenbarelsen av Guds förbundsark i Upp 11:19 inte bara visar oss Guds lag utan även Kristi avslutande försoningsverk i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Kristi avslutande försoningsverk är den undersökande domen på Guds folk, med Försoningsdagen (3 Mos 16) som avbild. Det är av stor betydelse att alla som bekänner sig vara Guds barn tar denna kunskap till sig och låter den helige Ande rena sina hjärtan från synden **samtidigt** som Kristus renar den himmelska helgedomen från Guds folks synder. Försoningsdagens händelser lär oss att Guds folk som lever i dag allvarligt måste rannsaka sina hjärtan, uppriktigt bekänna sina synder inför Gud och genom den helige Andes kraft och egen målmedveten ansträngning segra över **"alla...synder"** (3 Mos 16:29, 30). De 144 000, som beskrivs i Upp 14:1-5, har tagit till sig såväl sabbatsbudet som den undersökande domen och tillåtit den helige Ande att rena sig från alla sina synder.

I Upp 14:1-5 beskrivs alltså de 144 000. I Upp 14:6-12 beskrivs det sista nådes- och varningsbudskapet som någonsin skall förkunnas för mänskligheten. Vi vet att detta är det sista budskapet, eftersom Upp 14:14-20 beskriver resultatet av förkunnelsen av detta trefaldiga budskap - den fullmogna grödan (de goda) och de fullmogna vindruvorna (de ogudaktiga) som skördas i samband med Jesu återkomst (v 14-16). Det är de 144 000 som tagit emot och förkunnat detta sista budskap till mänskligheten.

De har inte befläckt sig med kvinnor

De 144 000 har *"inte befläckt sig med kvinnor"* (Upp 14:4). Guds sanna församling betecknas i Bibeln som en ren kvinna, se 2 Kor 11:2, Ef 5:23, 24. Fallna kyrkor betecknas som skökor, se Hes 16:15-58, 23:2-21, 30.

De 144 000 har inte besmittats av det andliga Babylons läror, det vill säga "fallna kvinnors (skökors)" läror, utan håller fast vid sanningen i all sin fullhet. De 144 000 har heller inte, genom att umgås med Babylon - i till exempel ekumeniken -

De 144 000 (vad betyder de tolv stammarna i Upp 7?)

"befläckat sig med kvinnor" på så sätt att de tonat ner sin lära för att bli accepterade av Babylon.

De 144 000 har "tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod" (Upp 7:14). Detta innebär att de genom tron har fått syndernas förlåtelse och den helige Andes kraft, så att de genom outtröttlig energi övervann synden, genom Kristi översteprästerliga tjänst i den himmelska helgedomen (Hebr 7:24, 25). De upptas levande till himlen vid Jesu återkomst, för evigt befriade från Satans och vilddjurets vrede under den svåraste förföljelse som Guds folk någonsin utsatts för.

De "som håller Guds bud och bevarar Jesu tro" (Upp 14:12, grundtexten) vet vad det vill säga att visa "ståndaktighet" (v 12).

De är fläckfria och är en förstlingsfrukt åt Gud

De som ställer sig på Guds sida i slutstriden och lever när nådens dörr stängs, det vill säga de 144 000 som tagit emot de tre änglarnas budskap och som beseglas i Upp 7:e kapitel, återspeglar fullkomligt Guds avbild:

"I deras mun har det inte funnits någon lögn. De är fläckfria." (Upp 14:5).

De 144 000 är "en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet" (Upp 14:4). "Förstlingsfrukt" syftar på **den bästa frukten**.

I 4 Mos 18:12, 13 står det (1917 års översättning): "**Allt det bästa av olja och allt det bästa av vin och av säd, förstlingendärav, som de (Israels barn) ger åt Herren, detta ger jag åt dig (Aron och de andra prästerna). Förstlingsfrukterna av allt som växer i deras (Israels) land, vilka de bär fram åt Herren, skall tillhöra dig (Aron och de andra prästerna). Var och en i ditt hus, som är ren, må äta därav.**"

De 144 000 hade fått mer ljus över Bibelns lära än någon tidigare generation. Därför hade de också nått en högre nivå i helgelsen än någon tidigare generation av Guds barn. De är "en förstlingsfrukt". De hade i djupaste mening förstått betydelsen av orden: "Sanningen skall göra er fria" (Joh 8:32).

Namnen på Israels söner

När Jakobs - det vill säga Israels - söner fick sina namn gav Gud oss också upplysning om varför de fick sina namn. Eftersom dessa namn nämns i Upp

7:4-8, måste **namnen och deras innebörd** vara betydelsefulla för den allra sista församlingen, då det är denna församling - de 144 000 - som beseglas omedelbart före de sju sista plågorna (Upp 16) och Jesu återkomst, se v 1-3.

I 1 Mos 29:32-35:18 kan vi läsa om innebörden av dessa namn. I Upp 7 ser vi att Dan inte är uppräknad. Dan betyder "dom" enligt 1 Mos 30:6 (se den engelska Bibeln, *King James Version* och *Strong's Concordance*). I 1 Mos 49:16-17 framställs Dan som "...en orm på vägen, en huggorm på stigen, en som biter hästen i foten, så att ryttaren faller baklänges av".

Dan representerar dessa i församlingen som **förtalar och "dömer"** sina trossyskon – och icke-troende – det vill säga "bakbiter" (baktalar) dessa under livets färdväg. "Daniterna" är orsak till att de som förtalas "faller baklänges av" (v 17).

"Daniterna" gjorde sig också skyldiga till **avguderi** (Dom 18:30-31). "Daniterna" blir inte beseglade i Upp 7.

I 1 Mos 41:51, 52 finner vi Josefs båda söners namn Manasse och Efraim, samt dessa namns innebörd. I Upp 7 (v 6) ersätter Manasse Dan för att antalet tolv skall behållas. Efraim finns emellertid inte med där.

Efraim representerar alla dessa bekännande kristna som "står i förbund med **avgudar**" (Hos 4:17). De har förenat sig med världen (Hos 7:8). "Efraimiterna" har inte värdesatt det eviga livet tillräckligt för att **helt och hållet** överlämna sig åt Gud (Hos 6:10). "Efraimiterna" blir heller inte beseglade i Upp 7.

I Apg 1:26 finner vi en parallell till Upp 7. Eftersom Judas avföll, på grund av olydnad mot Guds lag, kom Mattias - genom lottdragning – att ersätta honom för att apostlarnas antal skulle förbli tolv. Härigenom framgår tydligt det nära sambandet mellan Gamla Testamentets Israel och Nya Testamentets Israel. I båda fallen representerar talet 12 trohet mot den levande Guden.

Betydelsen av de 12 stammarna

Eftersom Israels 12 stammar i Upp 7 upptar fyra hela verser (v 5-8) kan vi dra slutsatsen att Gud här vill säga något betydelsefullt. Men vad? Först kan vi konstatera att uppräknningen av de 12 stammarna inte sker enligt deras födelseordning. Som exempel kan nämnas att Ruben inte kommer först trots att han var Jakobs förstfödde. Juda kom som nummer

fyra i födelseordningen, men är här den första stammen som räknas upp.

Att Juda räknas upp först beror delvis på att Jesus kom från Juda stam. Men Juda betyder "tacka" enligt 1 Mos 29:35. I 2 Krön 20:e kapitel finner vi ett exempel på att när Josafat var kung i Juda attackerades Guds folk av fiender, men Gud besegrade dem. Det enda Guds folk här behövde göra var att förtrösta på Herren, utan att använda vapen.

I v 21-24 läser vi att kung Josafat "ställde upp sångare som skulle prisa Herren i helig skrud, medan de drog ut framför den beväpnade hären. De skulle sjunga: **Tacka Herren...** Och när de började sjunga och lova" gav Herren dem seger över deras fiender, utan att Guds folk behövde använda vapen.

Det är uppenbart att **innebörden** av de 12 stammarnas namn ger väsentlig information om de 144 000. I 1 Mos 29:32, 33, 34, 35, ; 30: 6, 8, 11, 13, 18, 20, 24; 35:18; 41: 51,52 - med fotnoter - kan vi läsa om betydelsen av stammarnas olika namn (Se Anmärkning).

Anmärkning: Uppställningen och tolkningen av de tolv stammarna nedan förekommer i "144 000 Sealed! When? Why?" av Louis Were och stöds av författaren till den här artikeln.

Juda: "Tacka"

Ruben: "En son" (Svenska Folkbibeln)

Gad: "En grupp" (enligt Strongs's Concordance) av återlösta söner

Aser: "Lycklig" efter

Naftali: "Min strid" i bön

Manasse: "Glömma" sig själv och det förflutna

Simeon: "Höra" Guds Ord

Levi: "Hålla sig till" Gud som

Isaskar: "Tjänare"

Sebulon: "Bo hos" Gud med

Josef: "Ytterligare" glädje och särskilda välsignelser som

Benjamin: "Min högra hands son" (dvs "lyckoson"), eftersom: "Inför ditt ansikte mättas jag av glädje, av ljuvlighet på din högra sida för evigt." (Ps 16:11).

När Raket dog gav hon sin nyfödde son namnet "Ben-Oni" som betyder "min smärtas son". Men Jakob kallade honom Benjamin, "min högra hands son".

Jesus blev "en smärtornas man" (Jes 53:3) under sitt jordeliv. Men efter sin uppståndelse skulle Jesus "sitta på högra sidan om Majestätets tron i himlen" (Hebr 8:1).

Båda namnen som gavs till Benjamin, "min smärtas son" och "min högra hands son", kan tillämpas på Jesus. Men alla återlösta kommer, precis som Jesus, att genom erfarenhet förstå vad det innebär att vara en smärtornas son. Men om "vi härdar ut skall vi också regera med honom" (2 Tim 2:12; jämför Upp 20:4).

Guds sista kvarleva skall få lida mer än alla tidigare kvarlevor, och därför skall deras erfarenhet likna Jesu erfarenhet mer än någon annan av Guds tidigare kvarlevor. Men de som är ståndaktiga till slutet skall alltså få regera med Jesus.

Löftet att få vara "min högra hands son" på Guds högra sida - och få regera med Jesus - skall uppfyllas på dem som tar till sig budskapet till församlingen i Laodicea (Upp 3:14-21) och härdar ut i lidandet under den sista stora förföljelsen mot dem under söndagslagkrisen.

Den första (Juda) och sista stammen (Benjamin) som beseglas i Upp 7 är Guds uppmuntran till den sista kvarlevan. Jesus kom från Juda stam och detta lär oss att Guds sista församling skall få sitta hos Jesus på hans tron och regera tillsammans med Honom om de segrar över synden precis som Jesus (se Upp 3:21), eftersom Jesus är "min högra hands son" - Benjamin.

Jesus fick alltså sitta på Majestätets högra sida och regera efter sin uppståndelse. Den sista stammen som beseglades är alltså samma tröst till de 144 000 som den första stammen. Den sista stammens namn Ben-Oni - "min smärtas son" - ändrades till Benjamin - "min högra hand son" - och skall tillämpas på den sista församlingen, som härdar ut under den sista förföljelsen mot dem som liknar den förföljelse Jesus fick utstå vid slutet av sitt jordeliv. De som härdar ut skall få regera med Jesus på hans högra sida.

Sammanfattning

Sammanfattningsvis kan sägas att uppställningen av de nämnda 12 stammarna lär oss att de 144 000 har **överlämnat sig fullständigt** i Guds händer. De är innerligt **tacksamma** för frälsningen genom **Guds Son som dött för dem**. De har tillbragt tillräckligt med tid med Gud i **bön och bibelläsning** och därigenom fått kraft till **seger över synden**, vilket gör dem **lyckliga**. Som **Gudstjänare** har de förtröstat på Gud i en sådan utsträckning att de även under svåra lidanden kunde tacka Gud för hans ledning och välsignelser, i stället för att klaga över sina lidanden. Redan här på jorden erfar de en **glädje** som visserligen bara är en svag avglans av - men ändå en försmak av - den **eviga glädje** de skall

erfara under evigheten hos Gud. De skall få regera med Jesus **på Hans högra sida** (på Hans tron).

De 144 000 har här på jorden av hjärtat bekänt alla sina synder och genom den helige Andes kraft segrat över dem alla. De *”följer Lammet vart det än går”* (v 4) i himlen. Detta är naturligt för dem eftersom de följde Honom under sitt jordeliv – även under slutstriden. De följde Jesus in i *”det allra heligaste”* och lät Honom rena sina hjärtan - Guds helgedom på jorden - samtidigt som Han renade den himmelska helgedomen. De förstod att *”utan mig (Jesus) kan ni ingenting göra.”* (Joh 15:5).

”De (Babylon) skall ge sig i strid med Lammet. Men Lammet jämte de kallade och utvalda och trogna, som följer det, skall övervinna dem, ty Lammet är herrarnas herre och kungarnas kung. (Upp 17:14, 1917 års översättning).

När Jesu översteprästerliga tjänst var över bevarade Han dem under de sju sista plågorna eftersom de tagit emot Guds sigill (sabbaten).

De 144 000 som *”följer Lammet vart det än går”* (Upp 14:5) i himlen skall vara ett levande bevis för att de genom att lyda Guds lag fullkomligt på jorden blev Guds redskap att avsluta den stora striden mellan Kristus och Satan. Det var denna strid som började i himlen en gång när Satan påstod att Guds lag inte kan hållas.

”I deras (de 144 000) mun har det inte funnits någon lögn. De är fläckfria.” (Upp 14:5).

”Guds ära, Kristi ära, har knutits till fullkommandet av hans folks karaktär.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 673).

”Kristi ära måste bli fullständig genom hans utvalda folks fullkomliga karaktär.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 25 november, 1897).

Bön, bibelläsning och vittnande

”Och när jag (Jesus) har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig. Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö.” (Joh 12:32, 33).

”Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande, själ och kropp bevaras hela så att ni är utan fläckvid vår Herre Jesu Kristi ankomst.” (1 Tess 5:23).

”Den tro som du har skall du behålla för dig själv inför Gud. Salig är den som inte måste döma sig själv när det gäller något som han har valt att göra. Men den som äter (kött som offrats till avgudar) och samtidigt hyser betänkligheter är dömd,

eftersom det inte sker av tro. Ty allt som inte sker av tro är synd.” (Rom 14:22, 23).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”Det är få som inser betydelsen av att ständigt sträva efter att övervinna. De minskar sin flit och, som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget...Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet...Som Guds trogna budbärare måste vi ständigt be ivrigt till Gud för att bevaras genom hans kraft...Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att förena oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

”Be oavbrutet.” (1 Tess 5:17).

”Gör detta under ständig åkallan och bön, så att ni oavbrutet ber i Anden.” (Ef 6:18).

”Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

”Utan oavbruten bön och ständig vaksamhet riskerar vi att bli vårdslösa och avvika från den rätta stigen. Motståndaren (Satan) försöker ständigt spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom trons allvarliga bön skall få nåd och kraft för att stå emot frestelsen.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 95).

”Endast genom konstant vaksamhet och uthållig och nästan oavbruten bön kan vi visa Kristi karaktär i våra liv.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 304).

”Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outröttlig bön.” (*Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-32.

”Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.” (Matt 4:4).

"Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta för att jag inte skall synda mot dig." (Ps 119:11).

"Kristus bad, 'Helga dem genom sanningen, ditt ord är sanning.' (Joh 17:17). Om vi studerar och lyder Guds ord verkar det i vårt hjärta och gör slut på varje ohelig egenskap." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 100).

"När de (Guds folk) 'äter' hans ord kommer de att finna, att det är ande och liv. Ordet tillintetgör den naturliga, jordiska naturen i oss och ger oss ett nytt liv i Kristus Jesus. Den helige Ande kommer till oss som en hjälpare. Genom hans nåd, som det förvandlande medlet, återställs Guds avbild i oss och vi blir nya människor." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 391).

"Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa en eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 83).

"De som försöker bevara ett kristet liv genom att passivt ta emot de välsignelser som kommer genom Guds nåd, och inte uträttar något för Kristus, försöker helt enkelt att uppehålla sitt liv genom att äta utan att arbeta. Och i det andliga livet såväl som i det fysiska livet blir följden av detta alltid urartning och förfall. Den som försummar att använda sina lemmar förlorar snart all förmåga att använda dem. På samma sätt är det med den kristne, som försummar att använda de krafter han fått av Gud. Han kan inte växa upp till Kristus, och han förlorar de krafter han redan fått." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 80-81).

Vårt fullkomliga Exempel

Som vi tidigare har sett i Hebr 2:17-18 måste "han (Jesus) **i allt bli lik sina bröder**", eftersom "han (Jesus) tar sig an Abrahams barn" (v 16). Detta lär oss att Jesus tog på sig Abrahams natur – "**i allt...lik sina bröder**".

Ovanstående bibeltext visar alltså att Jesus tog på sig **vår** fallna mänskliga natur. Detta bekräftas av att han "**blev frestad i allt liksom vi, men utan synd**" (Hebr 4:15). (Se även Joh 5:27, Rom 1:3, 8:3

(se 1917 som översatt grundtexten korrekt). Hade Jesus haft en annan mänsklig natur än den vi har kunde han inte ha blivit "**frestad i allt liksom vi**".

"Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

Det bör understrykas att Jesus aldrig syndade trots att han tog på sig vår fallna mänskliga natur (se 2 Kor 5:21, Hebr 4:15).

Eftersom Jesus segrade över synden i **vår** fallna natur visade han oss därmed att "**den som segrar (över synden) skall jag (Jesus) låta sitta hos mig på min tron, så som också jag har segrat och sitter hos min Fader på hans tron**". (Upp 3:21; se även 1 Petr 1:15-16, 2:21-22 och 1 Joh 2:5-6).

"Kristi liv är en uppenbarelse av vad fallna människor kan bli genom förening och gemenskap med den gudomliga naturen...Kristi liv har visat vad en människa kan göra genom att bli delaktig av den gudomliga naturen." (Ellen White, *Faith I Live By*, s 219).

"Han (Jesus) kom inte till vår värld för att som en mindre Gud visa lydnad mot en större Gud, utan som en människa lyda Guds heliga lag, och på så sätt är Han vårt Exempel. Herren Jesus kom inte till den här världen för att uppenbara vad en Gud kunde göra, utan vad en människa kunde göra genom tron på Guds makt att hjälpa i varje nödsituation. Människan skall, genom tron, bli delaktig av den gudomliga naturen och övervinna varje frestelse som ansätter honom." (Ellen White, *Selected Messages*, del 3, s 140).

Precis som Jesus kan vi segra helt och fullt över synden. Jesus sade:

"Sonen (Jesus) kan inte göra något av sig själv." "Jag (Jesus) kan inte göra något av mig själv." (Joh 5:19, 30).

Precis som Jesus kan vi heller inte göra något av oss själva. Men genom nära gemenskap med Gud i bön och bibelstudium kan vi få den helige Andes kraft till seger över synden – precis som Jesus fick den helige Andes kraft till seger över synden genom nära gemenskap med sin himmelske Fader:

"Tidigt på morgonen, medan det ännu var mörkt, steg Jesus upp och gick till en enslig plats och bad

där." (Mark 1:35). Se även Matt 26:36, 41 och Luk 5:16.

"Kristus levde ett liv i bön. Eftersom han dagligen utsattes för frestelser och ständigt mötte opposition från folkets ledare, förstod han att det var nödvändigt att få styrka genom bön. För att kunna vara till välsignelse för människorna måste han tala med Gud och få kraft av honom till att vara uthållig och ståndaktig." (Ellen White, *Signs of the Times*, 29 april, 1900).

"Be oavbrutet." (1 Tess 5:17).

Vad Kristus väntar på

"Var alltså fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig." (Matt 5:48).

Vi kan vara fullkomliga i vår "sfär" så som Gud är fullkomlig i sin "sfär".

"Vår Frälsare kräver inte det som är omöjligt av någon. Han förväntar sig inte att hans lärjungar skall uträtta någonting som han inte är villig att ge dem nåd och kraft för att kunna uträtta. Han skulle inte uppmana dem att vara fullkomliga om han inte hade varje fullkomlig nåd till sitt förfogande att ge dem som han gett ett sådant högt och heligt privilegium." (Ellen White, *That I May Know Him*, s 130).

"Den som inte har tillräckligt stark tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike" (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

"Tar vi **dagligen** emot mer ljus och mer kraft, så att vi kan stå upprätta genom Kristi rättfärdighet? Tömmer vi våra hjärtan på all själviskhet? (Ellen White, *Review & Herald*, 19 november, 1908).

"Det är viktigt att vi befinner oss på en högre nivå i dag än i går. Det är viktigt att vi **dagligen** lär oss att förtrösta mer på Jesus, att vi mer fullständigt litar på Honom." (Ellen White, *Selected Messages*, del 3, s 193).

"Det finns en önskan (inom sjundedagsadventistsamfundet) att efterlikna de andra samfunden...Nya tankar och planer i arbetet...Syndaren uppmanas allvarligt att tro på Kristus och ta emot honom, utan att fästa avseende vid sitt tidigare syndiga och upproriska liv. Hjärtat är inte förkrossat och bedrövat. Det finns ingen

ångerfull botfärdighet. Den så kallade omvända personen har inte fallit på Klippan, Jesus Kristus." (Ellen White, *Selected Messages*, del 2, s 18, 19).

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. **När Kristi karaktär framträder fullkomligt i Hans folk**, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

"När vi når den standard som Gud vill att vi skall nå, kommer världens människor att betrakta sjundedagsadventister som egendomliga, sällsynta, stränga extremister." (Ellen White, *Fundamentals of Christian Education*, s 289).

"Strävar vi med all kraft efter att som män och kvinnor uppnå Kristi egenskaper? Söker vi nå hans fullhet? Anstränger vi oss hela tiden för att nå det märke som framlagts för oss – fullkommandet av hans (Kristi) karaktär? När Herrens folk når upp till detta märke kommer de att beseglas (få Guds sigill) på sina pannor. Fyllda av Anden kommer de att vara fullkomliga i Kristus, och den antecknande ängeln kommer att förklara: 'Det är fullbordat'." (Ellen White, *Review & Herald*, 10 juni, 1902).

"Så snart Guds folk beseglats (fått Guds sigill) på sina pannor - det är inte något sigill eller märke som kan ses, utan en förankring i sanningen såväl intellektuellt som andligt, så att de inte kan rubbas – så snart Guds folk beseglats och är förberedda för skakningen, då skall den komma. Den har i själva verket redan börjat. Guds domar som vi nu ser i landet ger oss en varning, så att vi kan veta vad som kommer." (Ellen White, *Manuscript*, 173, 1902).

Beseglingen av Guds folk innebär alltså för det första en intellektuell förståelse av sanningen, genom den helige Andes upplysning, som gör att de inte kan rubbas. Det innebär, för det andra, att de övervunnit synden. Genom en levande förening med Jesus har de låtit "*sanningen göra er fria*" från synden (Joh 8:32-36), så att de inte kan rubbas.

med Gud! Den som inte visste av någon synd, honom har han för vår skull gjort till synd, för att vi i honom skulle få rättfärdighet från Gud." (2 Kor 5:18-21).

"Gå, och synda inte mer." (Joh 8:11).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft" (Fil 4:13).

"Jag (Jesus) är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra." (Joh 15:5).

"Viljans kraft värderas inte som den borde...Om den (viljan) användes på rätt sätt skulle den styra föreställningarna." (Ellen White, *Ministry of Healing*, s 246).

"Det är ett svårt arbete att fortsätta (det kristna livet) steg för steg, smärtsamt och långsamt, framåt och uppåt, på renhetens och helighetens väg. Men Kristus kan på ett rikligt sätt ge oss ny vitalitet och gudomlig kraft vid varje steg framåt i det kristna livet." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 3, s 193).

De tre änglarnas budskap

"På ett särskilt sätt har **sjundedagsadventister** blivit satta som väktare och ljusbärare i världen. Den sista varningen för en döende värld har anförtrotts dem. Ett underbart ljus från Guds Ord lyser på dem. **Dehar fått i uppdrag att utföra ett arbete av allra största betydelse – att förkunna den första, den andra och den tredje ängels budskap (Upp 14:6-12). Det finns inte något annat arbete som har så stor betydelse.** De får inte tillåta någonting annat att uppta deras uppmärksamhet. **De största sanningar som någonsin anförtrotts människor har getts till oss för att vi skall förkunna dem för världen. Att förkunna dessa sanningar skall vara vårt arbete. Världen skall varnas, och Guds folk skall vara trogna det förtroende som de fått.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 9, s 19).

Missionsbefallningen

"Men alltsammans kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Jesus Kristus, och gett oss försoningens tjänst. Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknar inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmanar er genom oss. Vi ber på Kristi vägnar: Låt er försonas

"Gud har kallat sin församling, precis som Han kallade det gamla Israel, att stå som ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga svärd, **den första, den andra och den tredje ängels budskap (Upp 14:6-12)**, har Han skiljt dem från samfundet och världen för att föra dem in i en helig gemenskap med sig själv...Satan kommer att använda sig av alla möjligheter för att hindra sanningen att nå dem som sitter fast i villfarelser, men den varnande och vädjande rösten måste nå

dem. Och medan endast ett fåtal utför detta arbete, borde tusentals vara lika mycket intresserade som de...Så länge det finns oomvända människor i världen, borde man göra den mest aktiva, den allvarligaste, den ivrigaste och mest bestämda ansträngning för deras frälsning. De som tagit emot ljuset borde söka upplysa dem som inte har fått det. Om inte församlingens medlemmar personligen utför detta arbete, **visar de att de inte har någon levande förbindelse med Gud.** Deras namn är registrerade som lata tjänare. Kan ni inte se orsaken till att det inte finns mer andlighet i våra församlingar? Det beror på att ni inte är Kristi medarbetare.

"Gud har gett varje människa sin uppgift. Låt oss var och en lita på Gud så skall Han undervisa oss hur vi skall arbeta och vilket arbete som passar oss bäst att utföra...Arbetarna bör arbeta i överensstämmelse med sanningen och sina trossyskon. Det bör vara **rådslag och samarbete.** Men de skall inte behöva känna att de **för varje steg de tar** måste stanna upp ochfråga någon överordnad om lov att göra det eller det.**Fråga inte människor om vägledning, utan vänd er i stället till Israels Gud!**

"Det arbete som församlingen har försummat att utföra under en tid av fred och välgång, kommer den att vara tvungen att utföra under en fruktansvärd kristid, under de mest nedslående och avskräckande omständigheter. De **varningar** som genom församlingens världslighet tystats ned eller hållits tillbaka måste nu förkunnas under starkaste motstånd från trons fiender. Vid den tiden skall de ytliga och konservativa, vilkas inflytande ständigt har hindrat verkets framgång, förneka sin tro och ställa sig på samma sida som trons svurna fiender, för vilka de länge visat sina sympatier. Dessa avfallingar kommer då att visa den bittraste fiendskap och göra allt som står i deras förmåga för att förtrycka och skada sina tidigare trossyskon och uppväcka vrede mot dem. Den dagen är mycket nära.

"Församlingens medlemmar skall **individuellt** sättas på prov. De skall försättas i sådana omständigheter att de tvingas att vittna för sanningen. Många kommer att kallas att **tala inför kyrkomöten och domstolar, kanske avskilda och ensamma.** Den erfarenhet som skulle ha hjälpt dem i denna nödsituation har de försummat att skaffa sig, och de tyngs nu av ånger över förlorade tillfällen och försummade förmåner." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 455, 461, 462).

"Vi har ingen tid att förlora. Änden är nära. **Resor från plats till plats för att förkunna sanningen**

kommer snart att försvåras genom faror från både höger och vänster. Allting kommer att göras för att spärra vägen för Herrens sändebud, så att de inte skall kunna utföra, vad de nu kan göra. Vi måste möta vår uppgift med öppna ögon och gå framåt så snabbt som möjligt i aggressivt angrepp. Genom det ljus som Gud gett mig, vet jag att mörkrets makter arbetar med intensiv energi, och med smygande steg går Satan fram för att, som en varg griper sitt byte, fånga dem som nu sover. Vi har varningar som vi kan ge just nu, ett arbete som vi nu kan göra, men snart kommer det att bli svårare än vi kan föreställa oss. Gud hjälpe oss att förbli på ljusets väg, att verka med **våra ögon fästade på Jesus, vår Ledare, och tåligt, uthålligt kämpa oss fram till seger.**" (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 387).

"Somliga kommer att göra allt för att skillnaden mellan sjundedagsadventister och söndagsfirare skall bli mindre tydlig...**vi får inte på något sätt dölja vår tro för att vinna allmänhetens välvilja.** Människor som håller på att gå under måste få sanningen. Om sanningen är dold på något sätt, vanäras Gud, och blodet från människor som går under av denna anledning kommer att befläcka våra kläder." (Ellen White, *Testimony for the Church*, del 6, s 144).

"Samma olydnad och misslyckande som sågs hos den judiska församlingen har **i ännu större utsträckning** kännetecknat det folk som har fått det stora ljuset från himlen genom det **sista varningsbudskapet.** Skall vi, precis som de, slösa bort våra tillfällen och privilegier tills Gud kommer att tillåta förtryck och förföljelse att drabba oss? Skall det arbete som kunde ha utförts under fred och förhållandevis gynnsamma förhållanden bli ogjort, till dess det måste utföras under mörka dagar, under vederbörliga och förföljelse? Det föreligger **ett fruktansvärt skuldberg** som församlingen bär ansvaret för. **Varför gör inte de som fått ljuset allvarliga ansträngningar för att ge detta ljus till andra?** De ser att änden är nära. De ser att många människor dagligen överträder Guds lag, och de vet att dessa människor inte kan bli frälsta i överträdelse. Ändå är de **mer intresserade av sin handel, sitt jordbruk, sina hus, sina köpta varor, sin klädsel, sitt matbord, än av de män och kvinnor som de måste möta ansikte mot ansikte i domen.** Det folk som påstår att de lyder sanningen sover." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 456, 457).

"Varje timmes arbete granskas av Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 453).

"Kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er." (1 Petr 5:7).

"När han (Herren) kommer tillbaka är det inte för att rena oss från våra synder, inte för att ta bort bristerna i vår karaktär eller för att bota oss från svagheterna i vårt temperament och våra anlag. Om detta verk överhuvudtaget utförs för oss, kommer det att vara fullbordat före den tiden. När Herren kommer tillbaka skall de som är heliga fortfarande vara heliga... Men de som är orättfärdiga, ohelgade och orena kommer att förbli det för alltid." (Ellen White, *Council on Health*, s 44).

"Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt... **Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme,** och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!... **Vi följer Gud på avstånd,** och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

"Om vi hela tiden har Herren för ögonen, tackar och prisar honom av hela vårt hjärta, skall vi kontinuerligt få erfara ny kraft och friskhet i vårt andliga liv. Våra böner skall bli som samtal med Gud, precis som när vi talar med en vän. Han skall personligen berätta sina hemligheter för oss. Ofta skall vi få erfara en härlig, glädjefull känsla av Jesu närvaro. Ofta skall våra hjärtan vara brinnande i oss när han kommer nära för att samtala med oss, som han gjorde med Hanok." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 129).

"Hur lite Israels barn visste om vad som hände alldeles i deras närhet! Hur lite de visste om den omsorg Gud gav dem dag och natt...Om de hade förstått hur Guds förunderliga makt ständigt var aktiv för deras skull, hade de då inte fyllts av tacksamhet över Hans kärlek och med vördnad vid tanke på Hans höghet och makt?" Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 444).

"Många som bekänner sig vara Kristi efterföljare bär på ångslan och bekymmer, därför att de inte vågar överlämna sig till Gud. De överlåter sig inte fullständigt till honom, eftersom de ryggar tillbaka för de följer som en sådan överlåtelse kunde innebära. Om de inte överlämnar sig **fullständigt** till honom kan de inte få frid." (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 330).

En levande tro

*"I honom (Jesus) är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder... För dem (Guds heliga) ville Gud göra känt hur rik på härlighet den är bland hedningarna, denna hemlighet som heter **Kristus i er, härlighetens hopp.** Det är honom som vi predikar, vi som förmanar varje människa och undervisar varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som **fullkomlig i Kristus.**" (Kol 1:14, 27-28).*

”Var inte nedslagen för att ditt hjärta känns hårt. Varje hinder, varje beständig fiende, bara ökar ditt behov av Kristus. Han kom för att ta bort stenhjärtat och ge dig ett hjärta av kött. Se upp till Honom för att få särskild nåd att segra när du utsätts för speciella prövningar. När frestelser ansätter dig, stå då orubbligt emot de onda uppmaningarna och säg till dig själv, ”Hur skulle jag kunna vanhedra min Frälsare?” Ropa till din käre Frälsare för att få hjälp med att offra varje avgud och avlägsna varje älsklingsynd. Låt trons öga se Jesus stående inför Faderns tron där Han håller fram sina sårade händer när Han ber för dig. Tro att du får styrka genom din dyrbara Frälsare.” (Ellen White, *Australasian Union Conference Record*, 24 augusti, 1908).

Fullständig överlåtelse

”Många frågar: ’Hur skall jag överlämna mig själv till Gud?’ Du vill överlämna dig själv till honom, men din moraliska kraft är svag, du sitter fast i tvivel och är bunden av ditt syndfulla livs vanor. Dina löften och beslut är som rep av sand. Du kan inte behärska dina tankar, dina ingivelser, dina känslor. Vetskapen om dina brutna löften och dina ouppfyllda beslut försvagar ditt förtroende för din egen uppriktighet och får dig att tro, att Gud inte kan ta emot dig, men du behöver inte bli förtvivlad. Vad du behöver förstå är viljans sanna kraft. Det är den som är den härskande kraften i människans natur och som ger kraft att fatta beslut och att välja. Allting beror på att man använder viljan på rätt sätt. Gud har gett människan kraft att välja. Denna kraft står under hennes förvaltning. Du kan inte förändra ditt eget hjärta. Du kan inte av dig själv älska Gud, men du kan **välja** att tjäna honom. Du kan **överlämna din vilja till honom**. Han kommer då att verka i dig både att vilja och att göra så som han finner bäst. På så sätt kommer hela din natur att behärskas av Kristi Ande. Du inriktas på att älska honom, dina tankar kommer att stämma överens med hans vilja.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 47).

”Jesus ser skulden i det förflutna och ger förlåtelse, och vi får inte vanhedra Honom genom att tvivla på Hans kärlek. Känslan av skuld måste läggas ned vid foten på Golgata kors. Känslan av synd har förgiftat livets källor och verklig lycka. Nu säger Jesus, ’Lägg allt på mig. Jag ska ta hand om dina synder. Jag skall ge dig frid. Förvisa inte längre din självrespekt., för jag har köpt dig med priset av mitt

eget blod. Du är min. Jag skall stärka din försvagade vilja. Jag skall ta bort dina samvetskval för synden.

”Vänd sedan ditt tacksamma hjärta till Honom, det hjärta som darrar av osäkerhet, och grip tag i det hopp som ligger framför dig. Gud tar emot ditt krossade, ångerfulla hjärta, och erbjuder dig fri förlåtelse. Han erbjuder dig att bli en del av Hans familj och med sin nåd hjälpa dig i din svaghet. Och den käre Frälsaren skall leda dig steg för steg. Du lägger din hand i Hans hand och låter Honom leda dig. Sök efter Guds dyrbara löften. Om Satan lägger fram sina hot framför ditt sinne, vänd dig då bort från dessa och grip tag i löfterna. Låt din själ tröstas av klarheten i dessa löften.” (Ellen White, *Website of EGW Writings: Letter 99*, 1896).

”Jesus känner alla människors omständigheter. Du kan säga: Jag är syndig, mycket syndig. Det är du kanske, men ju värre du är, dess mer behöver du Jesus. Han avvisar ingen sörjande, ånrande människa. Han berättar inte för någon allt det som han skulle kunna avslöja, utan ber varje bävande människa om att fatta mod. Han vill fritt förlåta alla som kommer till honom för att få förlåtelse och upprättelse...De människor som vänder sig till honom för att finna skydd, kommer Jesus att lyfta upp över tungors anklagelser och stridigheter. Ingen människa och ingen ond ängel kan anklaga dessa människor. Kristus förenar dem med sin egen Gudoms-mänskliga natur. I det ljus som utgår från Guds tron står de vid sidan av den store syndbäraren. *’Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter på Guds högra sida, han manar också gott för oss.’* (Rom 8:33, 34).” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 563).

”Så att han, den ogudaktige,...**ersätter vad han stulit** och vandrar efter livets stadgar, så att han undviker att göra orätt, då skall han förvisso leva och inte dö.” (Hes 33:15).

”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och **Ordet var Gud**... Och Ordet blev kött och bodde bland oss.” (Joh 1:1, 14).

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

”Ju mer vi uppnår av Guds gemenskap dess större kommer vår lycka att bli.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 329).

Jesus – vårt exempel

”**Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron.**” (upp 3:21).

”Kristus led ju i ert ställe och **efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd och svek fanns inte i hans mun.**” (1 Petr 2:21, 22).

”Jesus svarade dem (judarna)...Sonen kan inte göra något av sig själv.” (Joh 5:19).

”Han (Jesus) vilade inte i medvetande om sin allmakt (när han låg och sov i båten som vattenfylldes på grund av stormen, se Mark 4:35-41). Det var inte som `jordens, havens och himlarnas Herre`, som han bevarade sitt lugn. **Den makten hade han avstått från.** Han sade: `Jag kan inte göra något av mig själv` (Joh 5:30). Han förtröstade på Faderns makt.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 333, 334).

Jesus använde inte sin Gudom för att segra över synden. Jesus segrade över synden genom den helige Andes kraft. På samma sätt kan vi segra över synden genom den helige Andes kraft.

”Det är inte änglar, som han tar sig an. Det är Abrahams avkomlingar, som han tar sig an. Därför måste han i allt bli lik sina bröder, för att han skulle bli barmhärtig och en trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud till att försona folkets synder.” (Hebr 2:16, 17, 1917).

”Vi har inte en sådan överstepräst, som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting, liksom vi, men utan synd.” (Hebr 4:15, 1917).

Jesus blev vårt exempel i kampen mot synden, eftersom han hade samma mänskliga natur som vi har.

”Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde

han inte ha frestats som människan har frestats.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

”Hon (Maria) skall föda en son, och du (Josef) skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.” (Matt 1:21).

”Jesus kom inte för att frälsa människorna i deras synder, utan från deras synder. Om hans Ande förblir i hjärtat kan inte synden vistas där. (Ellen White, *Review & Herald*, 16 mars 1886).

”...Guds utvalda är de som tror att Jesus kan och skall frälsa dem personligen från synden.” (Ellen White, *Review & Herald*, 1 Augusti 1893).

”Att avbilda **Jesus – full av kärlek och ömsinhet och medkänsla** – kräver att vi **dagligen kommer nära Honom.**” (*The Ellen G White 1888 Materials*, kapitel 158, skrivet till A R Henry, 27 oktober, 1894).

”Kärlek, nåd och barmhärtighet uppenbarades i allt vad han (Jesus) gjorde. Hans hjärta överflödade av det varmaste medlidande med människorna...Även de fattigaste och mest föraktade kände att de kunde komma till honom...**Jesus höll aldrig tillbaka ett enda ord av sanning, men han uttalade det alltid i kärlek.** Han visade alltid den största takt, omtänksamhet och vänlig uppmärksamhet i sitt umgänge med människor. Han var aldrig ohövlig, sade aldrig utan skäl ett strängt ord, plågade aldrig någons samvete, när det inte var nödvändigt. Han klandrade inte människorna för deras svagheter. Han sade sanningen, men alltid i kärlek. **Han fördömde skrymteri, otro och ogudaktighet, men det låg sorg i hans röst, då han tillrättavisade någon.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 15).

Guds utvalda

”Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh 1:7,9).

”En kristen karaktärs ideal är likhet med Kristus. Liksom Människosonen var fullkomlig i sitt liv, så skall hans efterföljare vara **fullkomliga** i sina liv...Hans karaktär skall vara vår karaktär.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 311).

”När vi överlåter oss (fullständigt) till Kristus förenas vårt hjärta med hans hjärta, viljan uppgår i hans vilja, sinnet blir ett med hans sinne, och tankarna tas tillfånga av honom. Vi lever hans liv.

Detta är vad det innebär att vara klädd i hans rättfärdighets kläder. När då Herren ser på oss ser han inte kläder av fikonlöv, inte syndens nakenhet och missbildningar, utan sin egen rättfärdighets kläder, som innebär **fullkomlig** lydnad för Jehovas lag.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 312).

”Herren har alltid krävt av sitt folk att de i alla sina vanor visar en tydlig skillnad mellan sig själva och världsliga personer...I såväl Gamla som Nya Testamentet har Herren uttryckligen sagt till sitt folk att de skall vara tydligt åtskilt från världen när det gäller ande, strävan och handling, det vill säga vara ett heligt, speciellt folk. Avståndet mellan öster och väster är inte längre än avståndet mellan ljusets barn och mörkrets barn när det gäller vanor, handling och ande. Och denna skillnad kommer att bli tydligare, mer bestämd, allt eftersom vi närmar oss tidens slut. Det är inte bekännelsen av tron, eller ett namn som finns nedskrivet i kyrkböckerna, som gör oss till Guds barn. Det är i stället **en levande förening med Kristus**. Vi måste vara ett med honom, genomsyrade av hans Ande, delaktiga av den gudomliga naturen, korsfästa för världen med dess känslor och begär, förnyade i kunskap och sann helighet.” (Ellen White, *Review and Herald*, 12 november, 1914).

”Många misslyckas med att ta efter vårt heliga Föredöme, därför att de så lite studerar särdragen hos denna karaktär. Så många lägger planer, är alltid igång. Man får aldrig någon tid över för den dyrbara Jesus som en nära, kär följeslagare. Man vänder sig inte till honom med varje tanke och handling och frågar: ”Är detta Herrens vägar?” Gjorde man det, skulle man vandra med Gud, så som Enok gjorde.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, band 6, s. 393).

”Vårt dagliga liv avgör vårt öde” (Ellen White, *The Adventist Home*, s 16).

”Genom alla tider, och i varje nation, är Guds utvalda de som tror att Jesus **kan och skall** frälsa dem personligen från synden.” (Ellen White, *Review and Herald*, 1 augusti, 1893).

”**Varje gång** en människa tar avstånd från synden, som är överträdelse av lagen, kommer hans liv att stämma överens med lagen, i **fullkomlig lydnad**. Detta är den helige Andes verk.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 6, s 92).

Det är först när ljus kommer som det blir synd

Det förtjänar att upprepas att det vi inte kunnat få kunskap om gör Gud oss inte ansvariga för och räknar inte som synd (skuld):

”Alltså, den som vet att göra det goda men inte gör det, han syndar.” (Jak 4:17).

”Jesus sade till dem (fariseerna): Om ni vore blinda skulle ni inte ha någon synd. Men nu säger ni att ni ser. Därför står er synd kvar.” (Joh 9:41).

”Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha synd, men nu har de ingen ursäkt för sin synd...Om jag inte bland dem hade gjort sådana gärningar som ingen annan har gjort, så skulle de inte ha synd...” (Joh 15:22-24).

”Ängeln sade: ”Om ljus kommer, och vi inte bryr oss om det ljuset eller förkastar det blir följden fördömelse och Guds ogillande. Men innan ljuset kommer finns ingen synd, eftersom det inte finns något ljus att förkasta.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 116).

Skall vi fortsätta synda?

En kristen som faller i synd kan naturligtvis få förlåtelse på nytt:

”Mina barn, detta skriver jag till er för att ni **inte** skall synda. Men **om** någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens.” (1 Joh 2:1, 2).

Här sägs att en kristen kan få förlåtelse, genom Jesu blod, ”om” han faller i synd, men i ovanstående verser ges uppmaningen att ”**inte...synda**” (genom Guds kraft).

Även om en kristen kan få förlåtelse om han faller i synd, så är det viktigt att veta att **seger över synden alltid har varit ett villkor** för att få evigt liv, se till exempel **Upp 2:7, 11, 17, 26, 3:5, 12, 21**.

”Hur är det alltså? Skall vi synda eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte! Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet? Men Gud vare tack! Ni var syndens slavar men har nu av hjärtat blivit lydiga mot den lära som ni blivit överlämnade åt. Nu är ni

slavar under rättfärdigheten, sedan ni har befriats från synden.” (Rom 6:15-18).

”Varje (moralisk) brist hos Guds barn beror på deras brist på tro” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 657).

Ellen White fick en gång en syn där hon fick höra hur Satan planerade att tillsammans med sina fallna änglar försöka att på effektivaste sätt få Guds barn på fall. Satan sade då följande till sina änglar:

”De som älskar nöjen mer än de älskar Gud kommer att bli våra mest effektiva medhjälpare. De som tillhör denna grupp och är skickliga och intelligenta kommer att bli lockbeten som drar andra in i våra snaror. Många kommer inte att frukta deras inflytande, eftersom de bekänner sig ha samma tro. **På så sätt kommer vi att få dem att dra slutsatsen att de inte behöver vara lika noggranna med Kristi krav som de en gång var, och att de genom att anpassa sig till världen skulle kunna utöva ett större inflytande över världsliga människor. På detta sättet kommer de att skilja sig från Kristus.** De kommer inte att ha kraft att stå emot våra frestelser, och snart kommer de att vara redo att förlöjliga sin tidigare iver och hängivenhet.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 474).

Det finns inte någon ursäkt för att synda

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”*”Vaka därför och be alltid.” (Luk 21:36, Reformationsbibeln).* En förening med den gudomliga makten varje ögonblick är nödvändig för att vi skall göra framsteg. Vi kan ha ett mått av Guds Ande, men genom tro och bön skall vi kontinuerligt söka mer av Anden. Vi får aldrig upphöra med detta.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 508).

”Frestarens makt kan inte anföras som ursäkt för en orätt handling. Satan jublar när han hör Kristi bekännare ursäkta sina karaktärsbrister. Det är dessa ursäkter som leder till synd. **Det finns inte**

någon ursäkt för att synda.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 311).

”Kristus är den stege som Jakob såg, vars nedre ände vilade på jorden och vars översta stegpinnar nådde upp till himmelens port, till själva ingången till härlighetens värld. **Om det hade saknats bara en enda stegpinne på denna stege, för att den skulle nå ned till jorden, skulle vi ha gått förlorade.** Men Kristus när oss där vi är. Han tog på sig vår natur och vann seger för att vi, genom att få del av hans natur, skulle vinna seger. Uppenbarad *”i syndigt köttets gestalt”* (Rom 8:3, 1917), levde han ett syndfritt liv.

Med sin gudomliga natur håller han nu fast vid himmelens tron, medan han med sin mänskliga natur når ned till oss. **Han säger nu till oss att vi, genom tro på honom, skall kunna tillägna oss Guds heliga natur. Därför skall vi vara fullkomliga, liksom ”vår himmelske Fader är fullkomlig”**(Matt 5:48, 1917). (Ellen White, *Vändpunkten*, s 307).

När frestelsen kommer

”Inga andra frestelser har drabbat er än sådana som vanligen möter människor. Och Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer skall han bereda en utväg samtidigt med frestelsen, så att ni kan härda ut.” (1 Kor 10:13).

Om Gud inte tillåter att vi *”frestas över vår förmåga”*, utan alltid *”bereder en utväg”* när frestelsen kommer – varför syndar vi då?

”Herren vet hur han skall frälsa de gudfruktiga ur frestelsen...” (2 Petr 2:9).

Att stå emot de frestelser vi möter, genom Guds kraft, är ett **villkor** för att vi skall bli frälsta:

”Salig är den man som är ståndaktig i frestelsen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona, vilken Gud har lovat åt dem som älskar honom...” (Jakob 1:12,13, 1917 års översättning).

”Det är få som inser betydelsen av att **ständigt** sträva efter att övervinna. De minskar sin flit och, som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget...Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet...Som Guds trogna budbärare måste vi ständigt be ivrigt till Gud för att bevaras genom hans kraft...Det finns hopp för oss alla, men **endast på ett sätt**, och det är att **förena oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.”**

(Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

”Kristus förklarar att det kommer att råda lika stor otro när det gäller hans andra ankomst (som den otro som rådde när hela mänskligheten, förutom Nos och hans familj, dränktes av en flod). På samma sätt som folket på Noas tid ”*visste ingenting, förrän floden kom och ryckte bort dem alla*”, ”*så skall*” enligt Frälsarens ord ”*Människosönens ankomst vara*”. (Matt 24:39). När Guds bekännande folk förenar sig med världen, och lever som den, och tar del med den i dess syndiga nöjen, när församlingen lever i lyx på samma sätt som världen, när bröllopsklockorna ringer och alla väntar på många år av jordisk lycka, kommer slutet på deras vackra visioner och bedrägliga förhoppningar lika plötsligt som blixten bryter fram på himlen.” (Ellen White, *Den stora striden*, s 302).

”Synden hos dem som levde före floden var att de fördärvade det som i sig självt är lagligt...eftergivenhet för **aptiten** och **låga böjelser** gjorde deras fantasivärld helt och hållet fördärvad.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 1, s 1090).

Trogen i stort som smått

”*Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem.*” (2 Kor 5:14, 15).

”Han (Jesus) sade sanningen, men alltid i kärlek. Han fördömde skrymteri, otro och ogudaktighet, men **det låg sorg i hans röst, då han tillrättavisade någon.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 15).

”Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom, varje dag, varje timma – genom att förbli i honom – som vi ska tillväxa i nåden.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

”Det sena regnet eller Guds kraft kommer **endast** över dem som har förberett sig för det genom att utföra det verk som Gud bjuder dem, nämligen rena sig själva från **all** orenhet till kött och ande, det vill säga att **fullkomna helighet** i Guds fruktan.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 619).

”Gud sätter aldrig sitt sigill på en **oren** människa, inte på den som är **ärelysten och älskar världen**. Det ges heller aldrig åt människor med **falsk tunga och svekfullt hjärta**. Alla som får sigillet (inseglet) måste vara **utan fläck** inför Gud.” (Ellen White, *Spiritual Gifts*, del 2, s 72).

”*Den tro som du har, skall du behålla för dig själv inför Gud. Salig är den som inte måste döma sig själv för det som han har valt att göra. Men den som äter och samtidigt hyser betänkligheter är dömd, eftersom det inte sker av tro. Ty **allt** som inte sker av tro är synd.*” (Rom 14:22, 23).

”Det är överträdelse i **de små sakerna** som först leder själen bort från Gud.” (Ellen White, *Review & Herald*, vol 4, s 233).

”Sök att genom studiet av Bibeln och genom allvarlig bön få en klar uppfattning om er plikt, och utför den sedan troget...**Vardagslivets små händelser** går ofta förbi utan att ni observerar dem, men det är dessa ting som **formar karaktären**. **Varje händelse i livet är betydelsefull för det goda eller det onda**. Sinnet behöver fostras genom dagliga prövningar för att det skall få kraft att stå fast i svåra situationer. I dagar av prövningar och faror kommer ni att behöva styrka för att kunna stå orubbligt fasta för det rätta, oberoende av varje motsatt inflytande.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 1, s 626).

”**Det enda sätt på vilket man kan tillväxa i nåden** är genom att osjälviskt utföra just det arbete som Kristus ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. **Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 101).

Frestelse är inte synd

”*Det offer som Gud vill ha är en förkrossad ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta föraktar du inte, Gud.*” (Ps 51:19).

”*Se Guds lamm, som tar bort världens synd.*” (Joh 1:29)..

Det är viktigt att förstå att frestelse inte får förväxlas med synd. En omvänd människa har fortfarande kvar en fallen natur. Därför har hon fortfarande kvar onda böjelser i sin natur. Men det är först när hon **ger efter** för en frestelse i tanke, ord eller gärningar som hon syndar. Synd inte

någotting vi **är**, utan någotting vi **gör**. Den fallna naturen i sig är inte synd.

”Var och en som frestas, dras och lockas av sitt eget begär. När så begäret har blivit havande föder det synd...” (Jak 1:14, 15).

Anm: Att få en oren tanke eller känna ett ont begär är alltså inte synd. Det är först när vi ger efter för den orena tanken eller det onda begäret som vi syndar.

”En oren tanke som **tolereras**, en ohelig önskan som **ges näring**, och själen är fördärvad.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

”Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med skuld.” (Ellen White, *Review & Herald*, 27 Mars, 1888).

”Om tankarna är fel kommer känslorna att vara fel, och **tankarna och känslorna tillsammans utgör den moraliska karaktären**.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 310).

”Framför allt som skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet.” (Ords 4:23).

”Synd är överträdelse av lagen.” (1 Joh 3:4; jämför Rom 3:20, 7:8).

”Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.” (Rom 6:23).

Anm: Den som har synd som inte förlåtits och som inte övervunnits när han dör (eller när nådens dörr är stängd) kommer att drabbas av ”döden”, det vill säga av evig död i stället för att få ”evigt liv” som gåva av Gud, genom en levande tro på Jesus Kristus.

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Du har en fördärvad föreställningsvärld och förtjänar medlidande. Men ingen kan hjälpa dig lika mycket som du själv...Om du tillåter Satan att behärska dina tankar som du har gjort, kommer han att använda dig som ett särskilt objekt, och han

kommer att fördärva din själ...” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 699).

Det är viktigt att notera att i samtliga sju församlingar i Upp 2-3 (Fotnot) är seger över synden ett villkor för att få evigt liv.

Fotnot: De sju församlingarna i Upp 2-3 symboliserar olika tillstånd i Kristi församling från den första, apostoliska, församlingen till den församling som existerar fram till slutstriden i samband med Jesu återkomst.

”Under 40 år utestängde **otro, klagan och uppror** det gamla Israel från Kanaans land. Samma synder har försenat det nutida Israels intåg i det himmelska Kanaan. Inte i något av fallen var det något fel på Guds löften. Det är i stället **otro, strid, världslighet och brist på helgelse** bland Guds bekännande folk som har hållit oss kvar i denna syndens och sorgens värld i så många år.” (Ellen White, *Evangelism*, s 696).

”**Varje ofullkomlighet i karaktären måste övervinnas, annars kommer den att övervinna oss.**” (Ellen White, *Review and Herald*, 3 juni 1884).

Köttets gärningar och Andens frukt

”Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus, som offrade sig för våra synder för att rädda oss ur den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faderns vilja.” (Gal 1:3, 4).

*”Vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär... Köttets gärningar är uppenbara: de är otukt, orenhet, lösaktighet, avgudadyrkan, svartkonst, fiendskap, kiv, avund, vredesutbrott, gräl, splittringar, villolärer, illvilja, fylleri, utsvävningar och annat sådant. Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: **de som lever så skall inte ärva Guds rike**. Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning...De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär.” (Gal 5:16-24).*

*”Men om ni där söker Herren, din Gud, skall du finna honom, om du söker honom av **hela** ditt hjärta och av **hela** din själ.” (5 Mos 4:29).*

”Gud kräver att vi överlämnar **hela vårt hjärta** till Honom innan rättfärdiggörelse (förlåtelse) kan ske. Och för att bevara rättfärdiggörelsen (förlåtelsen) krävs **kontinuerlig lydnad** genom aktiv, levande tro som verkar genom kärlek och renar själen.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 366).

Anm: Det är uppenbart att fullständig överlåtelse är ett villkor för att få Guds förlåtelse. För att behålla Guds förlåtelse krävs kontinuerlig lydnad genom en levande tro på Jesus Kristus.

”Vårt folk (sjundedagsadventister) förlorar sin färdriktning eftersom de rättar sig efter världen. Fördärvandet av rätta principer har inte skett plötsligt. Herrens ängel framställde detta genom symboler. Det verkade som om en tjuv **smygande** rörde sig närmare och närmare, och **gradvis men säkert stal identiteten i Guds verk genom att förmå våra bröder att rätta sig efter världslig klokhet**...Herren uppmanar till reformation. Överallt där troende har tagit till sig världsliga principer, vill han att varningens röst skall höjas. *’Ropa med full hals, håll inte tillbaka. Höj upp din röst som en basun och förkunna för mitt folk dess överträdelse, för Jakobs hus dess synder.’* (Jak 58:1).” (Ellen White, *The Upward Look*, s 202).

I ovanstående citat får vi alltså veta att rätta principer skulle fördärvas gradvis, det vill säga att ”identiteten i Guds verk” gradvis skulle fördärvas. Detta skulle ske genom att Satan steg efter steg skulle ”förmå våra bröder att rätta sig efter världen.” Men då uppmanas vi att ’ropa med full hals’, utan att hålla tillbaka, överallt där troende har tagit till sig världsliga principer. Är inte detta något som gäller oss (sjundedagsadventister) som lever idag – inte minst med tanke på att ovanstående citat skrevs för över 100 år sedan (7 juli, 1902)?

Ellen White skrev att sjundedagsadventisterna som ett folk inte var redo för Jesu återkomst. Hon nämnde synder som **”stolthet...mode...tomma samtal...själviskhet”** (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1; s 189).

Betydelsen av bön

”Vad vi än ber om, det får vi av honom, eftersom vi håller hans bud och gör det som gläder honom.” (1 Joh 3:22).

”Be oavbrutet.” (1 Tess 5:17).

”Orsaken till att så många lämnas åt sig själva i frestelsens stund är att de inte hela tiden har Herren för sin inre syn. När vi tillåter vår gemenskap med Gud att bli bruten, förlorar vi vårt skydd...Vi måste vara börens män och kvinnor...Gör det till en vana att tala med Frälsaren när du är ensam, när du är ute och går, och när du är upptagen med ditt dagliga arbete. Låt alltid hjärtat vara vänt till Gud i tyst bön om hjälp, ljus, kraft och visdom. Låt varje andetag vara en bön.” (Ellen White, *Hälsa för hela människan*, s 449).

”Sinnet måste ständigt söka Gud...Be därför alltid...Lita på Honom timme för timme och ögonblick för ögonblick” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, sid 410).

”Oavbruten bön är den obrutna föreningen mellan oss och Gud, så att liv från Gud flyter in i vårt liv, och renhet och helighet flyter ut från vårt liv tillbaka till Gud.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

”Därför säger jag (Jesus) er: Allt vad ni ber om i era böner, tro att ni har fått det, så skall det vara ert.” (Mark 11:24).

*”Jesus berättade för dem en liknelse för att visa att de **alltid borde be** utan att tröttna. *’I en stad fanns en domare som varken fruktade Gud eller hade respekt för människor. I samma stad fanns en änka, som gång på gång kom till honom och sade: Ge mig rätt inför min motpart. Till en tid ville han inte, men sedan sade han till sig själv: Även om jag inte fruktar Gud eller har respekt för någon människa, skall jag ändå ge den här änkan rätt, därför att hon är så besvärlig. Annars kommer hon till sist att pina livet ur mig med sina ständiga besök.’ Och Herren sade: *’Hör vad den orättfärdige domaren säger. Skulle då inte Gud skaffa rätt åt sina utvalda, som ropar till honom dag och natt, då han ju lyssnar tåligt till dem? Jag säger er: Han kommer snart att skaffa dem rätt. Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna en sådan tro på jorden?’*” (Luk 18:1-8).**

Anm: När änkan i liknelsen kom till domaren för att få rätt inför sin "motpart" är det tydligt att motparten här är Satan. Satan anklagar oss för de synder vi begått, och påstår att vi därför tillhör honom och då inte kan få evigt liv. Men genom Jesu blod kan vi få såväl syndernas förlåtelse som kraft till att övervinna synden helt och fullt, så att Satan inte längre kan anklaga oss.

"När en människa utandas en **intensivt innerlig bön** till Gud finns det i den intensiteten och innerligheten ett löfte från Gud att han skall besvara den bönen *på ett överflödande sätt...bönen måste sändas upp med **fast tro**. Då skall den nå fram till nådatronen. **Håll ut i bönen** utan att förtrötta. Gud säger inte 'be en gång, så skall jag svara dig'. Han säger att vi skall be outtröttligt och tro att vi har det vi ber om. Då skall vi få det. Gud skall besvara vår bön." (Ellen White, *The Gospel Herald*, 28 maj, 1902).*

"Gud besvarar inte alltid våra böner första gången vi ber till Honom. Skulle Han göra det kunde vi ta för givet att vi har rätt till alla de välsignelser och den hjälp Han kan ge oss. I stället för att rannsaka våra hjärtan för att se om vi håller fast vid något ont, och ger efter för synden, kunde vi bli vårdslösa och inte inse vårt beroende av Honom, och vårt behov av Hans hjälp." (Ellen White, *Review & Herald*, 9 juni, 1891).

"*Tidigt på morgonen, medan det ännu var mörkt, steg Jesus upp och gick till en enslig plats och bad där.*" (Mark 1:35). Se även Matt 26:36, 41 och Luk 5:16.

"Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outtröttlig bön." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-3

Betydelsen av bibelläsning

"Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun." (Matt 4:4).

"De ord som jag talar till er är Ande och liv." (Joh 6:63).

"Alltså kommer tron av det hörda och det hörda genom Guds ord" (Rom 10:17, Reformationsbibeln).

"När de (Guds folk) 'äter' hans Ord kommer de att finna, att det är ande och liv. Ordet tillintetgör den

naturliga naturen i oss och ger oss ett nytt liv i Kristus Jesus. Den helige Ande kommer till oss som en hjälpare. Genom hans nåd, som det förvandlande medlet, återställs Guds avbild i oss och vi blir nya människor." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 391).

"Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa **en eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv**. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 83).

"Så som blodet bildas i kroppen av den föda vi intar, så gestaltas Kristus inom oss genom det Guds Ord vi lever av...Guds skrivna Ord är för dem som studerar det Guds Sons liv, hans kött och blod, och genom lydnad för Ordet får han del av gudomlig natur." (Ellen White, *Review and Herald*, 23 november, 1897).

"Varför låter sig våra ungdomar, men även de som uppnått mogen ålder, så lätt ledas in i frestelse och synd? Det beror på att man inte studerar och mediterar över Guds Ord som man borde." (Ellen White, *Review & Herald*, 21 augusti, 1888).

"Det är viktigt att leva av varje ord från Gud, annars kommer vår gamla natur att åter kräva sin rätt." (Ellen White, *Review & Herald*, 12 oktober, 1897).

Vi förändras genom att se

"Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig." (Gal 2:19, 20).

"Och vi alla som med avtäckt ansikte **skådar Herrens härlighet** som i en spegel, vi **förvandlas till hans avbilder**, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herrens Ande." (2 Kor 3:18).

"Det är genom att **betrakta** hans kärlek, genom att **dröja** vid den, genom att **dricka** den, som vi kan få

del av hans natur.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389).

”En fast blick på Frälsaren upphöjd på korset kommer att göra mer för att rena sinnet och hjärtat från allt som är orent än alla vetenskapliga utläggningar av de mest värtaliga personer.” (Ellen White, *Brev 102*, 1894).

”Den som **ständigt ser på Jesus** kommer att se hans **självförnekande kärlek** och **djupa ödmjukhet** och kommer att avbilda hans exempel. **Stolthet, ärelystnad, bedrägeri, hat och själviskhet** måste rensas bort från hjärtat. Hos många är dessa onda karaktärsdrag **delvisunderkuvade**, men inte grundligt utrotade från hjärtat. Under gynnsamma omständigheter dyker de upp på nytt och mognar till uppror mot Gud. Häri ligger en fruktansvärd fara. Att bevara någon synd är att hålla fast vid en fiende som bara väntar på ett obehäkat tillfälle för att förorsaka vår undergång.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 174, 175).

”**Om blicken är fästad på Jesus** kommer Andens påverkan inte att upphöra, förrän vi helt har förvandlats till Kristi avbilder.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 298).

”Om vi tillåter våra sinnen att **uppehålla sig mer vid Kristus och den himmelska världen**, skulle vi få stark uppmuntran och stöd när vi utkämpar Herrens strider. Stolthet och kärlek till världen skulle förlora sin makt när vi betraktar härligheten i det bättre land som snart skall bli vårt hem. Vid sidan av Kristi älskvardhet blir alla världsliga lockelser värda lite.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 113).

”Den som lever rättfärdigt och talar vad som är rätt, den som föraktar det som vinnas genom orätt och våld... **den som stoppar till sina öron för att inte höra om blodgärningar och tillsluter sina ögon för att inte se det onda...dina ögon skall se en kung i hans härlighet...**” (Jes 33:15-17).

”**Vi förändras genom att betrakta.** Genom att hysa orena tankar kan människan så grundligt fördärva sitt sinne att synden som hon en gång avskydde blir behaglig för henne... Man **hör och läser så mycket om brott** att det en gång känsliga samvetet, som med avsky skulle ha ryggat tillbaka från sådana scener, blir avtrubbat, och man

diskuterar dessa saker med stort intresse.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 459).

Trons kamp kan ge seger över synden

”Ty hans (Jesu) död var en död från synden **en gång för alla**, men det liv han lever, det lever han för Gud. **Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus**” (Rom 6:10, 11).

”**Kämpa trons goda kamp.**” (1 Tim 6:12).

”Om du kämpar **trons kamp** med **all din viljekraft**, då kommer du att segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

”**Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.**” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”**Tala och handla så som den som skall dömas efter frihetens lag.**” (Jak 2:12).

”Snart måste vi avlägga räkenskap inför Gud för alla våra gärningar. Denna räkenskap sträcker sig till våra **minsta** handlingar, ord och tankar och gäller även det omedvetna inflytandet...från våra liv.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 augusti, 1884).

”De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: Det handlar här om statsmakternas tvång att hålla söndagen helig i slutstriden.

”**Småsaker** prövar karaktären.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 158).

Det sannfärdiga vittnets råd till Laodicea

”Gud leder sitt folk, steg för steg. Han leder dem till olika situationer som är avsedda att visa vad som finns i deras hjärtan. En del uthärdar en prövning, men faller vid nästa. Vid varje steg framåt testas och prövas hjärtat lite hårdare. Om Guds bekännande folk upptäcker att deras hjärtan motsätter sig detta rättframma verk, borde det övertyga dem om att de har ett verk att utföra för att

övervinna, om de inte skall utspys ur Herrens mun. Ängeln säger: 'Gud skall intensifiera sitt verk när han testar och prövar varenda en i sitt folk'. En del är villiga att ta emot en sanning. Men när Gud för dem till ännu en prövande sanning kanske de ryggat tillbaka för den. De drar sig då tillbaka eftersom de upptäcker att prövningen slår direkt mot någon avgud som man tillber. Här har de möjlighet att se vad som finns i deras hjärtan som utestänger Jesus. De värdesätter någonting högre än sanningen och deras hjärtan är inte beredda att ta emot Jesus. Enskilda personer testas och prövas under lång tid för att det skall visa sig om de kommer att offra sina avgudar och ta emot det sannfärdiga Vittnets råd (till Laodicea i Upp 3:14-22). Om någon inte vill bli renad genom att **lyda sanningen** och **övervinna sin själviskhet**, sin **stolthet** och sina **onda lidelser** har Guds änglar fått uppdraget att säga: 'De är förenade med sina avgudar, låt dem vara ifred'. De fortsätter sitt verk med andra och lämnar dessa som inte segrat över sina syndiga karaktärssegenskaper i onda änglars våld. **De som tar emot varje uppmaning från Gud och uthärdar varje prov och övervinner, till vilket pris som helst**, har tagit emot det sannfärdiga Vittnets råd och skall ta del av det sena regnet. På så sätt blir de lämpliga för förvandlingen." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 187).

"Jag såg att många inte inser vad de måste vara för att under nödens tid (se Fotnot) leva inför Herrens ansikte utan någon överstepräst i helgedomen. De som tar emot den levande Gudens sigill och beskyddas under nödens tid måste återspegla Jesu avbild fullkomligt. Jag såg att **många försummade den förberedelse som är så nödvändig och att de i stället såg fram emot "vederkvickelsen"**, det vill säga det sena regnet, och hoppades att det skulle göra dem lämpliga att bestå på Herrens dag och leva inför hans ansikte. Å, hur många jag såg som saknade skydd under nödens tid. De hade försummat den nödvändiga förberedelsen. Därför kunde de inte ta emot det sena regnet som alla måste ha för att göra dem lämpliga att leva inför en helig Gud...**Jag såg att ingen kunde få del av det sena regnet som inte segrat över varje särskilt framträdande synd, över stolthet, själviskhet, kärlek till världen och över varje felaktigt ord och varje felaktig handling. Vi bör därför komma Herren närmare och närmare och allvarligt söka den förberedelse som är nödvändig**

för att vi skall kunna bestå i striden på Herrens dag." (Ellen White, *Early Writings*, s 71).

Fotnot: Den nödens tid som här talas om inträffar under de sju sista plågorna, omedelbart före Jesu återkomst, när det inte längre går att få Guds förlåtelse (se sid ?). Den vederkvickelse - sena regn - som nämns här är det extra mått av den helige Ande som Guds skall ge till sitt folk för att de skall kunna härda ut under nödens tid.

"Endast ett litet antal av alla dem som bekänner sig tro på sanningen kommer att bli frälsta – inte därför att de inte kunde ha blivit frälsta, utan därför att de inte vill bli frälsta på det sätt Gud har bestämt. Den väg som vår Herre har utstakat är för smal och porten för trång för att släppa in dem, eftersom de **håller fast vid världen, omhuldar själviskhet eller synd av något slag**...Kristi ord är tydligt och klart: 'Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte kunna det.' (Luk 13:24)." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 445, 446).

En levande tro

"Du (Josef) skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk **från deras synder**." (Matt 1:21).

Jesus frälser oss alltså **från** våra synder, inte **i** dem.

"De som representeras av de oförståndiga jungfrurna (Matt 25:1-13)...har inte överlåtit sig själva till att låta den helige Ande verka i dem. De har inte fallit på Klippan Kristus Jesus och tillåtit sin gamla natur att brytas upp. Dessa representeras också av stenig mark (Matt 13:20-21). De tar villigt emot Ordet, men de misslyckas med att tillägna sig dess principer. Ordets inflytande stannar inte kvar hos dem. Anden verkar på människans hjärta och skapar med hennes önskan och medgivande en ny natur i henne. Men dessa som representeras av de oförståndiga jungfrurna har nöjt sig med ett ytligt verk. **De känner inte Gud. De har inte studerat hans karaktär. De har inte haft gemenskap med Gud. Därför vet de inte hur de skall lita på Gud, hur de skall se på honom och leva.** Deras tjänst för Gud förfaller till en formsak." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 411).

Om vi med en levande tro på Jesus Kristus ber om Guds kraft att stå emot synden skall Gud ge oss den kraften (se Mark 11:24). Men först måste vi av hjärtat bekänna våra synder inför honom, utan att dölja någon (se Ps 32:5).

"Var alltså fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig." (Matt 5:48).

Vi kan vara fullkomliga i vår "sfär" så som Gud är fullkomlig i sin "sfär". (Guds syndfria änglar är också fullkomliga i sin "sfär", men kommer aldrig någonsin - precis som fallet är med omvända människor - att nå upp till Guds moraliska nivå. I Jes 6:2, 3 kan vi läsa att änglar av vördnad inför Gud täcker sina ansikten inför Honom samtidigt som de utropar: "Helig, helig, helig är Herrens Sebaot").

"Vi måste segra över det egna jaget, korsfästa känslor och begär. Då börjar själens förening med Kristus... När denna förening kommit till stånd kan den bevaras endast genom kontinuerlig, allvarlig och outtröttlig ansträngning. Kristus använder sin kraft för att bevara och bevaka detta heliga band, och den beroende, hjälplöse syndaren måste göra sin del med oförtröttlig energi. Annars kommer Satan att skilja honom från Kristus genom sin grymma, listiga makt." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 47).

"Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder... Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud." (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

Varje brist i karaktären måste övervinnas

"Arbeta med fruktan och bävnan på er frälsning", säger han (Paulus), "ty Gud är den som verkar i er" (Fil 2:12,13). Att vinna frälsningen är en växelverkan. Det måste ske samverkan mellan Gud och den människa som omvänder sig. Detta är nödvändigt för att rätta principer skall formis i karaktären. Människan måste göra allvarliga ansträngningar för att övervinna allt som hindrar henne från att nå fullkomlighet. Men hon är helt beroende av Gud för att nå framgång. Mänskliga ansträngningar är i sig själva inte tillräckliga. Utan hjälp av Guds kraft kan vi inte göra någonting. Människan och Gud måste samverka. Människan måste stå emot frestelsen. Kraften att göra det får hon från Gud... Av oss själva kan vi inte få våra avsikter, önskemål och böjelser att stämma överens

med Guds vilja. Men om vi är "villiga att låta oss göras villiga", så skall Frälsaren göra detta för oss och "bryta ned tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi tar varje tanke till fånga i lydnad under Kristus" (2 Kor 10:5)." (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s 482, 483).

"Varje ofullkomlighet i karaktären måste övervinnas, annars kommer den att övervinna oss." (Ellen White, *Review & Herald*, 3 juni, 1884).

"Låt er inte föras vilse. Dåligt sällskap fördärvar goda seder. Nyktra till på allvar och synda inte." (1 Kor 15:33, 34).

"Det är omöjligt att förenas med dem som är moraliskt fördärvade och ändå förbli ren." (Ellen White, *Review & Herald*, 2 januari, 1900).

"Allt vårt umgänge – oavsett hur begränsat det är – påverkar oss på något sätt." (Ellen White, *Maranatha*, s 74).

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling. När Kristi karaktär kommer att återspeglas **fullkomligt** i hans folk, då skall han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sina egna." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 69).

"Tar vi **dagligen** emot mer ljus och mer kraft, så att vi kan stå upprätta genom Kristi rättfärdighet? Tömmer vi våra hjärtan på all själviskhet? (Ellen White, *Review and Herald*, 19 november, 1908).

"När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas." (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

"Det är viktigt att vi befinner oss på en högre nivå i dag än i går. Det är viktigt att vi **dagligen** lär oss att förtrösta mer på Jesus, att vi mer fullständigt litar på Honom." (Ellen White, *Selected Messages*, del 3, s 193).

"Varje (moralisk) brist hos Guds barn beror på deras brist på tro" (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 657).

"Ju mer vi uppnår av Guds gemenskap dess större kommer vår lycka att bli." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 329).

Orättfärdighet eller Andens frukt

"I honom har vi friköpts genom hans blod och fått förlåtelse för våra synder – så rik är den nåd som Gud har låtit flöda över oss, med all vishet och förstånd." (Ef 1:7, 8).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil 4:13).

"En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors **tillräckligt länge** för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft. (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

"En fast blick på Frälsaren upphöjd på korset kommer att göra mer för att rena sinnet och hjärtat från allt som är orent än alla vetenskapliga utläggningar av de mest värtaliga personer." (Ellen White, *Letter 102*, 1894).

"Varför är så många av oss så svaga och ineffektiva? Det beror på att vi ser på oss själva, studerar vårt eget temperament och undrar hur vi skall kunna skapa en position för oss själva, vår individualitet och våra egna särdrag, **i stället för att studera Kristus och Hans väsen.**" (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 3, s 415).

"Detta är vad ni kallats till. Kristus led ju i ert ställe och gav er ett exempel, för att ni skall följa i hans fotspår. Han begick inte någon synd, och något svek fanns inte i hans mun." (1 Petr 2:21-22).

*"Vet ni inte att **inga orättfärdiga skall få ärva Guds rike?** Bedra inte er själva! Varken otuktiga eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller de som låter sig utnyttjas för sådant, varken tjuvar eller giriga, varken drinkare, förtalare eller utsugare skall ärva Guds rike." (1 Kor 6:9, 10).*

"Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och återhållsamhet." (Gal 5:22-23).

"Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon." (Matt 6:24). (Fotnot).

Fotnot: "Mammon" är ett arameiskt ord som betyder "rikedom", som Jesus här varnar för att göra till en avgud.

"Många som bekänner sig vara Jesu efterföljare bär på ängslan och bekymmer, därför att de inte vågar överlämna sig till Gud. De överlåter sig inte fullständigt till honom, eftersom de ryggar tillbaka för de följer som en sådan överlåtelse kunde innebära. Om de inte överlämnar sig **fullständigt** till honom, kan de inte få frid." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 330).

Vi gör varje tanke till en lydlig fånge hos Kristus

"Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod." (Upp 7:14).

"Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden" (Matt 28:18).

*"Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi gör **varje tanke** till en lydlig fånge hos Kristus." (2Kor 10:5).*

"Vi måste hela tiden kämpa allvarligt mot onda föreställningar i sinnet. Vi måste orubbligt stå emot frestelsen att synda i **tanke** eller **handling**. Vi måste bevaras från **varje fläck** genom tro på honom som kan bevara oss från fall." (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, s 109).

Trohet i det lilla

"Liksom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen upphöjas, för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv. Ty så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son, för att var och en som tror på honom inte skall förgås utan ha evigt liv." (Joh 3:14-16).

"Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva." (Rom 8:13).

*"Ty den som håller hela lagen, men bryter mot **ett** av buden, han är skyldig till **allt**." (Jakob 2:10).*

*"När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle **bestå provet och vara lydiga i allt**." (2 Kor 2:9).*

"Men aldrig någonsin skall något orent komma in där (i det himmelska Jerusalem), aldrig någon som gör sig skyldig till skändlighet och lögn, utan

endast de som är skrivna i livets bok som tillhör Lammet." (Upp 21:27).

"Det är överträdelse i **de små sakerna** som först leder själen bort från Gud." (Ellen White, *Review & Herald*, vol 4, s 233).

"Det är få som förstår vilket inflytande livets småsaker har på karaktärens utveckling. Ingenting som vi har att göra med är verkligen småsaker. De olika förhållandena som vi möter dag efter dag är avsedda att pröva vår trohet...Genom att vara trogna i det minsta får vi styrka att vara trogna i det som är större." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 222, 223).

"Och jag såg de döda, både små och stora, stå inför Gud. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades. Det var livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna." (Upp 20:12).

"På domens dag kommer många att utestängas från Guds stad på grund av synder som de antog vara för oansenliga för att bry sig om." (Ellen White, *Signs of the Times Articles*, vol 3, s 348).

"Varje timmes arbete går igenom inför Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 1, s 564).

"Vi måste segra över det egna jaget, korsfästa känslor och begär. Då börjar själens förening med Kristus...När denna förening kommit till stånd kan den bevaras endast genom kontinuerlig, allvarlig och outtröttlig ansträngning. Kristus använder sin kraft för att bevara och bevaka detta heliga band, och den beroende, hjälplöse syndaren måste göra sin del med oförtröttlig energi. Annars kommer Satan att skilja honom från Kristus genom sin grymma, listiga makt." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 47).

Nära Gud

"Jag (Jesus) är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra." (Joh 15:5).

"Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få **om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång** och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste **göravårt ansikte hårt som stenom vi skall segra**. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och **genom den kraft han har**

gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen." (Ellen White, *Message to Young People*, s 105).

"Då Petrus sade att han skulle följa sin Herre i fängelse och död, menade han varje ord han sade. Men han kände inte sig själv. Dolt i hans sinne fanns någonting ont, som förhållandena skulle blåsa liv i. Med mindre han blev medveten om den fara i vilken han befann sig, skulle detta komma att betyda hans eviga undergång. Frälsaren såg hos honom en kärlek till det egna jaget och en trygghet som skulle komma att dominera till och med över hans kärlek till Jesus. Hans erfarenhet hade avslöjat **mycket svaghet, obesegrad synd och andlig vårdslöshet**. Han hade visat sig ha ett inte helgat temperament, han hade tanklöst kastat sig in i frestelser. Jesu högtidliga varning var en uppmaning till självrannsakan. Petrus behövde bli misstrogen mot sig själv och få en djupare tro på Jesus. Om han i ödmjukhet hade tagit emot varningen, skulle han ha vädjat till hjordens herde att bevara sina får. På Galileiska sjön hade han, då han var på väg att sjunka, ropat: 'Herre, hjälp mig.' (Matt 14:30). Då hade Jesu utsträckta hand gripit hans hand. Om han nu hade ropat till Jesus: Rädda mig från mig själv, skulle han ha blivit bevarad. Men Petrus tyckte att man misstrodde honom. Han tyckte att detta var grymt. Han kände sig redan stött och blev ännu mer hårdnackad i sitt självförtroende." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 676).

Fullkomlighet idag men behöver inte innebära fullkomlighet i morgon

"Du kan inte vara en kristen som bär frukt och verkligen känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus om du inte är en praktisk kristen, om du inte **gör framsteg hela tiden** i ditt andliga liv. Detta är helt avgörande...du kan inte behålla den (den levande gemenskapen med Jesus) om du inte fortsätter göra framsteg i ditt andliga liv." (Ellen White, *1888 Materials*, s 121).

"Världen kommer att se att mitt i stormar av grova förolämpningar står han (den kristne) orörlig som den ståtliga cedern. Han har övervunnit sig själv. Den personen är en av Guds hjältar." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, band 4, s 348).

"Var alltså **fullkomliga** så som er Fader i himlen är fullkomlig." (Matt 5:48).

”Jesus svarade honom (den unge mannen): `Vill du vara **fullkomlig**, så gå bort och sälj det du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen.`” (Matt 19:21).

Anm. Denne unge man var så fäst vid sina ägodelar att det var nödvändigt för honom att ge bort alla sina ägodelar för att bli kvitt sitt beroende av dem.

Det är väsentligt att förstå att det inte är säkert att en kristen som är fullkomlig idag är det i morgon. Han måste **dagligen dö bort från synden för att förbli fullkomlig** (se 1Kor 15:31).

”Ty hans (Jesu) död var en **död från synden en gång för alla**, men det liv han lever, det lever han för Gud. **Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus**” (Rom 6:10, 11).

”De (vissa sabbatshållare) har inte varit villiga att ge upp världen, utan har i stället förenat sig med dem. De har varit närvarande vid picnics och andra nöjessamlingar och smickrat sig med att de varit med på oskyldiga nöjen. Men jag såg att det är just sådana överseenden som skiljer dem från Gud och gör dem till världens barn. Gud erkänner inte nöjessökaren som sin efterföljare. Han har inte gett oss något sådant exempel. Endast de som förnekar sig själva och lever ett liv som präglas av besinning, ödmjukhet och helighet är Jesu sanna efterföljare. Sådana kan inte inlåta sig på och glädja sig över de ytliga och tomma samtal som präglar de som älskarvärlden.” (Ellen White, Testimonies for the Church, del 1, s 269).

Anm. Ellen White syftar här på närvaro vid nöjessamlingar som till exempel picnics endast med avsikt att finna nöjen. Vissa nöjessamlingar kan Guds barn delta i om de har som avsikt att evangelisera där.

”De som lever på jorden när Kristi tjänst i helgedomen avslutas kommer att stå inför en helig Guds ansikte utan någon medlare. Deras kläder måste vara fläckfria, deras karaktärer renade i Kristi blod. **Genom Guds nåd och genom egen målmedveten insats måste de segra i striden mot det onda**. Medan den undersökande domen pågår i himlen och de ångrande troendes synder blir avlägsnade från helgedomen, skall det bland Guds folk på jorden utföras ett särskilt verk av rening, ett avlägsnande av synden. Detta beskrivs mer utförligt i de budskap som omtalas i Upp 14. När detta verk

är färdigt kommer Kristi efterföljare att vara beredda för hans uppenbarelse.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 425).

De som får Guds sigill

”**Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er för att ni skulle följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd och svek fanns inte i hans mun. När han blev smädad, smädade han inte igen, och när han led, hotade han inte, utan överlämnade sin sak åt honom som dömer rättvist. Och våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och genom hans sår har ni blivit botade.**” (1 Petr 2:21-24).

”Vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär.” (Gal 5:16).

”De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär.” (Gal 5:24).

”Strävar vi med all kraft efter att som män och kvinnor uppnå Kristi egenskaper? Söker vi nå hans fullhet? Anstränger vi oss hela tiden för att nå det märke som framlagts för oss – fullkommandet av hans (Jesu) karaktär? När Herrens folk når upp till detta märke kommer de att beseglas (få Guds sigill) på sina pannor. Fyllda av Anden kommer de att vara fullkomliga i Kristus, och den antecknande ängeln kommer att förklara: `Det är fullbordat.`” (Ellen White, *Review and Herald*, 10 juni, 1902). Jämför **Upp 7:1-8, 14:1-5**.

”Så snart Guds folk fått sigillet på sina pannor – det är inte ett sigill eller märke som kan ses, utan **en förankring i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att de inte kan rubbas** – så snart Guds folk fått sigillet och är förberedda för skakningen, (Fotnot) då skall den inträffa. Den har i själva verket redan börjat. Guds domar utgjuts nu i landet för att varna oss, så att vi kan veta vad som skall ske.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 4, s 1161).

Fotnot: Skakningen är de sju sista plågorna i Upp 16.

”Jag såg att ingen kan få del av `vederkvickelsen` (det sena regnet) som inte segrar över **varje** älsklingssynd, högmod, själviskhet, kärlek till världen och **alla** oriktiga ord och handlingar. Vi bör därför komma Herren närmare och närmare och allvarligt söka den förberedelse som är nödvändig för att vi skall kunna bestå i

striden på Herrens dag." (Ellen White, *Early Writings*, s 71).

"Ingen av oss får Guds sigill så länge vår karaktär har **en enda fläck**. Vi måste övervinna våra karaktärsfel och renas från allt som befläcker vår själs tempel. Då skall särlaregnet (det sena regnet) falla över oss liksom arlaregnet (det tidiga regnet) föll över lärjungarna på pingstdagen." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 70).

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

Ovärdig i Guds närhet

En person som är verkligt omvänd, och alltså är fullkomlig - i sin "sfär", liksom Gud är fullkomlig i sin "sfär" - påstår aldrig att han (hon) är fullkomlig. Han känner sig ovärdig i Guds närhet, eftersom han aldrig kan nå upp till Guds nivå i helighet.

Paulus kände sin ovärdighet när han skrev orden i *Fil 3:12*: "Inte som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag jagar efter att gripa det, eftersom jag själv har blivit gripen av Kristus Jesus." Jämför *Joh 3:30*.

Gud hade en annan uppfattning om Paulus än den Paulus hade om sig själv: (Fil 3:12 citerat av Ellen White omedelbart innan hon skriver följande ord) "Låt himlens änglar skriva om Paulus` segrar när det gäller att kämpa trons goda kamp. Må himlen glädja sig åt hans fasta vandring mot himlen och hur han räknar allt annat som avskräde då han ser segerkransen framför sig. Änglar gläds åt att berätta om hans segrar, men Paulus skryter aldrig över det han har uppnått. Paulus attityd är den attityd som varje Kristi efterföljare borde ha i sin kamp framåt för att vinna den odödliga segerkransen" (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s 562).

"Ingen som **påstår sig** vara helig är i verkligheten helig. De som är registrerade som heliga i himlens böcker är inte medvetna om detta faktum och är de sista som skulle skryta med sin egen godhet." (Ellen White, *The Faith I Live By*, sid 140).

I *Jes 6:2* kan vi läsa att änglar täckte sina ansikten med sina vingar inför Gud på Hans tron. De kände sig säkert ovärdiga inför Gud, eftersom de trots sin syndfrihet inte kunde nå upp till Guds nivå i

helighet. De utropade därför: "*Helig, helig, helig åt Herren Sebaot...*" (v 2).

Hur skall vi leva?

Syndens konsekvenser och botemedel

”Det är era missgärningar som skiljer er och er Gud från varandra, era synder döljer hans ansikte för er, så att han inte hör er.” (Jes 59:2).

”Vilken synd som helst i deras (sjundedagsadventisters) liv skiljer dem från Gud.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 287).

”Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh 1:7,9).

”En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft. (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

Att få en ond tanke eller känna ett ont begär är inte synd. Frestelse är inte synd. Det är först när vi **ger efter för** en ond tanke eller ett ont begär som vi syndar:

*”Var och en som frestas, dras och lockas av sitt eget begär. När så **begüret har blivit havande föder det synd**, och när synden är fullmogen föder den död.” (Jak 1:14, 15).*

”Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästamänniskor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med skuld.” (Ellen White, *Review & Herald*, 27 Mars, 1888).

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Varje oren tanke, varje vällustig lidelse skiljer själen från Gud.” (Ellen White, *Our High Calling*, s 214).

”En **tolererad** oren tanke, en ohelig önskan som **ges näring**, och själen är fördärvad.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

Tankarna utgör tillsammans med känslorna den moraliska karaktären:

”Om tankarna är fel kommer känslorna att vara fel, och **tankarna och känslorna tillsammans utgör den moraliska karaktären.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 310).

”Du har en fördärvad föreställningsvärld och förtjänar medlidande. Men ingen kan hjälpa dig lika mycket som du själv...Om du tillåter Satan att behärska dina tankar som du har gjort, kommer han att använda dig som ett särskilt objekt, och han kommer att fördärva din själ...” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 699).

”Om du kämpar **trons kamp** med **all din viljekraft**, då kommer du att segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

”De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: Det handlar här om statsmakternas tvång att hålla söndagen helig i slutstriden.

”Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro**. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...Vi följer Gud på avstånd, och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

Vårt Exempel

”...**Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun....Och våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och genom hans sår har ni blivit botade**” (1 Petr 2:21-24).

”**Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.**” (Fil 4:13).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolta över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi

stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”Det kristnes liv är inte en förändring eller en förbättring av det gamla livet utan en livsförvandling. Det handlar om en död från jaget och synden och ett **helt igenom** nytt liv. Denna förändring kan endast ske genom den helige Andes effektiva verk.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 172).

Risker med TV, radio, bio och liknande

”*Dessa är de som...har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.*” (Upp 7:14).

”Vi måste ständigt och allvarligt kämpa mot de onda föreställningarna i sinnet.” (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, s 109).

”*För övrigt, mina bröder, allt som är sant och värdigt, allt rätt, allt rent, allt som är värt att älska och akta, ja, allt som kallas dygd och allt som förtjänar att prisas – tänk på allt sådant*” (Fil 4:8).

”*Den som vandrar i rättfärdighet och talar vad rätt är, den som föraktar det som vinnas genom orätt och våld och den som avhåller sina händer från att ta mutor, den som stoppar till sina öron för att inte höra om blodgärningar och sluter sina ögon för att inte se det som är ont...dina ögon skall se kungen i hans härlighet...*” (Jes 33:15-17).

”Aposteln försökte undervisa de troende hur viktigt det är att hålla **sinnet** borta från det som är förbjudet eller slösa bort dess krafter på sådant som är värdelöst. Om vi inte skall bli ett byte för Satans planer måste vi noga bevaka alla tillfartsvägar till själen. **Vi måste undvika att läsa, se och höra sådant som kan uppväcka orena tankar**. Sinnet får inte tillåtas att uppehålla sig vid allt det som fienden ingiver oss. Hjärtats portar måste troget bevakas, annars kommer ont inflytande utifrån att väcka orena tankar och själen kommer då att irra omkring i mörker.” (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s 518).

”Det tar tid att göra dem brutala eller sataniska som skapats till Guds avbild. **Vi förändras genom att se. Genom att ge efter för orena tankar kan människan fördärva sitt sinneså** mycket, att synden som hon en gång avskydde blir behaglig för henne.

Satan använder alla medel för att göra brott och förnedrande laster omtyckta. Vi kan inte gå på gatorna i våra städer utan att se skrikande rubriker om brott som beskrivs i någon roman, eller som

skall spelas på någon teater. Sinnet uppfostras till att bli förtroget med synden...**Man hör och läser så mycket om brott att det en gång känsliga samvetet**, som med förskräckelse borde ha ryggat tillbaka för sådana skådespel, **blir förhärdat** och man uppehåller sig vid dessa saker med stort intresse.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 459). Se Fotnot.

Fotnot: Eftersom ”vi förändras genom att se” innebär det att denna skadliga påverkan också gäller till exempel **våldsinslag i dataspel och pornografiska bilder på internet mm.**

”Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa **en eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv**. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 83).

Teater och opera och liknande

En av de allra farligaste nöjesställena är teatern. Denna är ett drivhus för omoral i stället för att vara en skola för moral och dygd, som så ofta hävdas. Fördärvade vanor och onda böjelser styrks och befästs genom denna underhållning. Vulgära sånger, oanständiga gester, uttryck och attityder fördärvar fantasin och försämrar moralen... Det finns inget inflytande i vårt land som på ett mera kraftfullt sätt förgiftar fantasin, förstör religiösa intryck samt avtrubbar smaken för stilla nöjen och livets nyktra realiteter än teater. Kärleken till dessa skådespel ökar med varje eftergivenhet, precis som begäret efter rusdrycker ökar med dess användning. **Det enda säkra är att hålla sig undan från teatern, cirkusen och varje annat tvivelaktigt nöjesställe.**” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 380).

”Han (Satan) använder **operan** med sin förtjusande ståt och förledande musik, **maskeradbalen, dansen och kortspelet** till att bryta ned den goda karaktärens skyddsmur och inge böjelser för sinnliga njutningar.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 459, 460).

”Guds välsignelse nedkallas inte på **teatern** eller på **dansstället**. Ingen kristen vill dö på sådana ställen

eller befinna sig där när Kristus kommer” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 398).

”De enda nöjen som är ofarliga är sådana som inte avlägsnar allvarliga och religiösa tankar. De enda säkra ställen man kan besöka är sådana dit vi kan ta med oss Jesus.” (Ellen White, *Our High Calling*, s 284).

”**Varje timmes arbete** granskas av Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 453).

”*Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig om ni frågar efter mig av hela ert hjärta.*” (Jer 29:13)

”*Var så till sinnes som Kristus Jesus var*”, ”*Allt som är sant och ädelt, rätt och rent, allt som är värt att älska och ära, allt som kan kallas dygd och förtjänar beröm – tänk på allt sådant.*” (Fil 2:5, 4:8).

Vad läser, ser och lyssnar vi på?

”*Och alla vi som utan slöja för ansiktet skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till hans avbilder, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herrens Ande.*” (2 Kor 3:18).

”Det är genom att **betrakta** hans kärlek, genom att **dröja vid** den, genom att **dricka** den, som vi kan få del av hans natur.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389).

”De som inte vill bli fångade i Satans snaror måste noga bevaka alla tillfartsvägar till sinnet. De måste undvika att **läsa, se och höra** sådant som kan uppväcka orena tankar.” (Ellen White, *Löftestiden*, s 486).

”Om vi inte skall synda måste vi undvika dess början...**Varje ohelig tanke** måste **ögonblickligen** avvisas.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

”Gud har ombesörjt ett nöje för alla som kan glädja rik och fattig lika mycket. Det nöje som består i att **hysa rena tankar** och **handla osjälviskt**, det nöje som kommer av att **tala medkännande ord och utföra goda gärningar**. Kristi ljus skiner från dem som utför sådan tjänst för att lysa upp deras liv som förmörkats av många skuggor.” (Ellen White, *Ministry of Healing*, s 198).

”Den som **ständigt ser på Jesus** kommer att se hans **självförnekande kärlek och djupa ödmjukhet** och kommer att avbilda hans exempel. **Stolthet, ärelystnad, bedrägeri, hat och själviskhet** måste rensas bort från hjärtat. Hos många är dessa onda karaktärsdrag **delvis underkuvade**, men inte grundligt utrotade från hjärtat. Under gynnsamma omständigheter dyker de upp på nytt och mognar till uppror mot Gud. **Häri ligger en fruktansvärd fara.** Att bevara någon synd är att hålla fast vid en fiende som bara väntar på ett obehärdat tillfälle för att förorsaka vår undergång.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 174, 175).

”Om du kämpar **trons kamp med all din viljekraft**, då kommer du att segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

”Därefter sade Jesus till sina lärjungar: 'Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig. Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det.'” (Matt 16:24,25).

Bön och bibelläsning och andlig verksamhet är nödvändiga i kampen mot synden

”Då uppenbarade jag min synd för dig och överskyldde inte min missgärning. Jag sade: 'Jag vill bekänna för Herren mina överträdelser'. Då förlät du mig min synds missgärning.” (Psaltaren 32:5).

”Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, och ge mig på nytt en frimodig ande.” (Psaltaren 51:12).

”Som Människosonen gav han (Jesus) oss ett **exempel** på lydnad. Som Guds Son ger han oss **kraft** till att lyda.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 24).

”Strävar vi med **all vår kraft** efter att som män och kvinnor avbilda Jesu liv? Försöker vi uppnå Hans fullhet? Strävar vi hela tiden ivrigt efter att nå det märke som förelagts oss – **fullkommandet av Hans karaktär**? När Herrens folk når detta märke skall de beseglas på sina pannor. Fyllda av Anden skall de vara fullkomliga i Kristus.” (Ellen White, *6:e bandet av SDA:s bibelkommentar*, s 1118).

”Be oavbrutet.” (1 Tess 5:17).

”Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

”Utan oavbruten bön och ständig vaksamhet riskerar vi att bli vårdslösa och avvika från den rätta stigen. Motståndaren (Satan) försöker ständigt spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom trons allvarliga bön skall få nåd och kraft för att stå emot frestelsen.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 95).

”När en människa utandas en **intensivt innerlig bön** till Gud finns det i den intensiteten och innerligheten ett löfte från Gud att han skall besvara den bönen *på ett överflödande sätt...bönen måste sändas upp med fast tro. Då skall den nå fram till nådatronen. Håll ut i bönen utan att förtrötts. Gud säger inte 'be en gång, så skall jag svara dig'.* Han säger att vi skall be outtröttligt och tro att vi har det vi ber om. Då skall vi få det. Gud skall besvara vår bön.” (Ellen White, *The Gospel Herald*, 28 maj, 1902).

”De ord som jag har talat till er är ande och är liv” (Joh 6:63)...När Hans (Jesu) synliga närvaro skulle upphöra, måste ordet vara deras kraftkälla. Precis som deras Mästare skulle de leva 'av varje ord som utgår ur Guds mun' (Matt 4:4).” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 390, 391).

”Guds Ord måste läsas och studeras med en innerlig önskan om att få andlig kraft därifrån. Himlens bröd måste ätas och upptas, dvs bli en del av livet. På så sätt kan vi få evigt liv. På så sätt besvaras Kristi bön: ”Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning.” (Johannes 17:17).” (Ellen White, *Review & Herald*, 28 januari, 1904).

”Att äta Kristi kött och dricka Kristi blod är att ta emot Honom som en personlig Frälsare i tron att Han förlåter oss våra synder och att vi är fullkomliga i Honom. Det är genom att betrakta Hans kärlek, genom att dröja vid den, genom att dricka den, som vi får del av Hans natur. Vad maten är för kroppen, måste Kristus vara för själen...Håller din iver på att mattas av? Har din första kärlek kallnat? Ta på nytt emot den kärlek som Kristus erbjuder dig.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389, 390).

”**Det enda sätt** på vilket man kan tillväxa i nåden är genom att osjälviskt utföra just det arbete som Kristus ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. **Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 101).

Risker med böcker och tidningar.

"Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag alltjämt lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." (Gal 2:19, 20).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil 4:13).

"För övrigt, mina bröder, allt som är sant och värdigt, allt rätt, allt rent, allt som är värt att älska och akta, ja, allt som kallas dygd och allt som förtjänar att prisas – **tänk på allt sådant**" (Fil 4:8).

"Det är genom att **betrakta** hans kärlek, genom att **dröja** vid den, genom att **dricka** den, som vi kan få del av hans natur." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389).

"Om vi tillåter våra sinnen att uppehålla sig mer vid Kristus och den himmelska världen, skulle vi få stark uppmuntran och stöd när vi utkämpar Herrens strider. Stolthet och kärlek till världen skulle förlora sin makt när vi betraktar härligheten i det bättre land som snart skall bli vårt hem. Vid sidan av Kristi älskvärdhet blir alla världsliga lockelser värda lite." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 113).

"Den som lever rättfärdigt och talar vad som är rätt, den som föraktar det som vinns genom orätt och våld... **den som stoppar till sina öron för att inte höra om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att inte se det onda...dina ögon skall se en kung i hans härlighet...**" (Jes 33:15-17).

"**Vi förändras genom att se.** Genom att hysa orena tankar kan människan så grundligt fördärva sitt sinne att synden som hon en gång avskydde blir behaglig för henne... Man **hör och läser så mycket om brott** att det en gång känsliga samvetet, som med avsky skulle ha ryggat tillbaka från sådana scener, blir avtrubbat, och man diskuterar dessa saker med stort intresse." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 459).

"**En fast blick** på Frälsaren upphöjd på korset kommer att göra mer för att rena sinnet och hjärtat från **allt som är orent** än alla vetenskapliga förklaringar av den skickligaste tunga." (Ellen White, *Letter 102*, 1894).

"Vi måste undvika att **läsa, se och höra** sådant som kan uppväcka **orena tankar**. Sinnet får inte tillåtas att uppehålla sig vid allt det som fienden inger oss." (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s 518).

"Kunde en stor del av de böcker som ges ut brännas upp skulle en hemsökelse hejdas, som åstadkommer ett fruktansvärt fördärv i sinne och hjärta. **Kärleksberättelser, lättsinniga och spännande berättelser**, och till och med de böcker som kallas **religiösa romaner** – böcker i vilka författaren låter sina berättelser åtföljas av en moralisk undervisning **är till förbannelse för läsaren**. Religiösa känslor kan vävas in i berättelsen, i hela boken, men i de flesta fall är det Satan som iklätt sig en [Guds] ängels skepnad för att så mycket effektivare kunna bedra och fångsla. Ingen är så förankrad i rätta principer, och ingen är så skyddad från frestelse, att han kan vara trygg när han läser sådana berättelser. De som läser denna sortens böcker ger efter för något ont som fördärvar andligheten och fördunklar Bibelns skönhet." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 272).

Sabbatsfirande

"*Om du inte kränker sabbaten, så att du inte gör vad du har lust till på min heliga dag, om du kallar sabbaten din fröjd, om du ärar Herrens heliga dag, om du ärar den genom att inte gå egna vägar, inte ägnar dig åt dina sysslor eller tala tomma ord, då skall du fröjda dig i Herren...*" (Jes 58:13-14).

"Gudomlig nåd har bestämt att man skall se till sjuka och lidande och göra det arbete som behövs för att göra det angenämt för dem – det är en nödvändighet och inte en kränkning av sabbatsbudet. Men allt onödigt arbete skall undvikas." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 192-193).

"Även om förberedelse för sabbatsdagen skall göras under hela veckan, skall fredagen vara den särskilda tillredelsedagen. Genom Mose sade Herren till Israels barn: `I morgon är sabbatsvila, en Herrens heliga sabbat. Baka nu vad ni vill baka, och koka vad ni vill koka, men allt som är över skall ni ställa i förvar hos er till i morgon.` (2 Mos 16:23) ... Herren sade till dem att detta arbete måste göras på fredagen, tillredelsedagen. Detta var en test för dem. Gud ville se om de ville eller inte ville hålla sabbaten helig...Förberedelserna för sabbaten skall avslutas på fredagen. Se till att alla kläder är i ordning och att all matlagning är utförd. Se till att skorna är putsade och att alla har badat...Innan

solen går ner skall all världslig verksamhet läggas åt sidan och alla världsliga tidningar läggas undan.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 6, s 354-355).

”Han (Herren) manar till reform när det gäller sabbatsfirandet...Vi borde omsorgsfullt **vaka över sabbatens ingång och utgång**. Kom ihåg att varje ögonblick är avskild, helig tid.” (samma källa, s 353, 356).

”Innan solen går ned (på fredagen), så låt familjs medlemmar samlas för att läsa Guds Ord, sjunga och be...När solen går ned (på lördagen), låt då bön och lovsång markera avslutningen på de heliga timmarna och inbjud Guds närvaro genom arbetsveckans omsorger.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 6, s 356, 359; jämför med *Vägledning för församlingen*, del 3, s 23-26).

”När sabbaten börjar, bör vi sätta en vakt för oss själva, för våra handlingar och våra ord, annars stjäls vi från Gud genom att använda för vårt eget nyttjande den tid som helt och hållet är Herrens tid... Det fjärde budet överträds i själva verket genom att **samtala** om världsliga ting eller genom att inlåta sig på ett lättsinnigt och ytligt samtal.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 703).

”Om vi verkligen vill helga sabbaten skulle vi inte ens tillåta **våra sinnen** att dröja vid världsliga ting.” (*Vägledning för församlingen*, del 2, s 193)

”För att nå de församlingar som behöver vår hjälp och ge dem det budskap som Gud önskar att de skall få höra, kan det bli nödvändigt för oss att resa på sabbaten. Men så långt det är möjligt skulle vi skaffa våra biljetter och göra alla nödvändiga förberedelser någon annan dag.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 6, s 352).

”Många behöver undervisning om hur de skall vara klädda när de samlas till gudstjänst på sabbatsdagen. De skall inte komma inför Guds närvaro i de vanliga kläder som de har på sig under veckan. Alla bör ha på sig särskilda sabbatskläder när de besöker gudstjänsten i Guds hus. Även om vi inte skall rätta oss efter världens mode, skall vi inte vara likgiltiga när det gäller vårt yttre utseende. Vi skall vara rena och prydliga, trots att vi inte har några smycken på oss. Guds barn skall vara rena inuti och utanpå.” (samma källa, s 355).

”Och tyrierna, som vistades där, förde in fisk och alla slags varor och sålde dem på sabbaten till judarna, och detta i Jerusalem. Då förebrådde jag (Nehemja) Judas högt ansedda män detta och sade till dem: `Hur kan ni handla så illa och med det ohelga sabbatsdagen? Var det inte därför att era fäder gjorde sådant som vår Gud lät all denna olycka komma över oss och över denna stad? Och nu drar ni ännu större vrede över Israel genom att så ohelga sabbaten`” (Nehemja 13:16-18).

”Nehemja använde inte sin auktoritet denna gång, i motsats till senare, för att hindra hedniska köpmän från att komma in i Jerusalem. Men i en ansträngning för att rädda folket från att ge efter för frestelsen förpliktigade han dem (folket), genom ett högtidligt förbund, att **inte överträda sabbatsdagen genom att köpa** från dessa försäljare...” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 667). Läs också Nehemja 10:31 och 13:15-22.

Anm: Detta lär oss att vi skall undvika betalning på till exempel restaurang på sabbaten.

”Men han (Jesus) sa till dem: `Om någon av er har ett får och det faller ner i en grop på sabbaten, griper han då inte tag i det och drar upp det? Hur mycket mer är inte en människa värd än ett får! **Alltså är det tillåtet att göra gott på sabbaten.**” (Matt 12:12).

Våra ord friar eller fäller oss

”Jesus Kristus...som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod.” (Upp 1:5).

”...Vem får bo på ditt heliga berg? Den som lever fullkomligt och gör vad som är rätt, den som talar sanning av hjärtat, den som inte går med förtal...” (Ps 15:1-3).

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

”Jag ber...att anklagelse och kritik skall upphöra. Detta är synd.” (Ellen White, *Review & Herald*, 17 oktober 1899).

”Alla skapades till Guds avbild, och till och med den mest fördärvade skall behandlas med respekt och ömsinhet. Gud kommer till och med att hålla oss ansvariga för ett enda ord som uttalats i förakt för en själ som Kristus har dött för.” (Ellen White, *Mount of Blessings*, s 57).

"Men jag (Jesus) säger er att för vart onyttigt ord som människorna talar, skall de få svara för på domens dag. Efter dina ord skall du frias, och efter dina ord skall du fällas." (Matt 12:36-37).

"Den som är verkligt omvänd har ingen benägenhet att tänka eller tala om andras fel. Hans läppar är helgade, och som Guds vittne vittnar han om att Guds nåd har förvandlat hans hjärta...**Endast** de som övervunnit frestelsen att **tänka och tala ont** skall komma in i himlen." (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, s 348).

"Satan har vunnit många segrar över Jesu bekännande efterföljare genom deras okristliga anda och uppträdande mot bröder som inte är överens med dem och mot otroende.

Diskussion om läropunkter har inte åstadkommit enighet utan oenighet. Man har hyst en bitter anda och man har talat bittra ord. Det sannfärdiga vittnets ord borde studeras noggrant av samtliga:

`Men jag har det emot dig, att du har övergett din första kärlek` och blivit kall och osympatisk. Ett hårt hjärta har ersatt broderlig kärlek, Kristus-lik kärlek. `Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig och gör dina första gärningar. Annars skall jag snart komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats, om du inte omvänder dig.`

Denna varning borde uppmärksammas av varje församling i våra led. Det måste införas nya inslag av Kristi liv i församlingen. Kärleken till Kristus betyder en öppen och vidsträckt kärlek till var och en, en kärlek som nu fattas i så sorgligt hög grad. Bristen på kärlek leder till brist på respekt för varandra och till försummelse av äkta vänlighet. **Det förekommer kritik, felsökande och meddelanden i all förtrolighet.**

Dessa ord understödjer Satans anklagelser. Han är alltid i verksamhet för att skapa misstro, avund och bitterhet. Varför har medlemmar i församlingen så lätt för att medverka i detta onda verk och därmed förbise de dyrbara tingen? Varför talar de inte gillande och uppmuntrande ord till varandra och därmed också vattnar kärlekens dyrbara växt, så att inte kärleken dör ut i hjärtat?" (Ellen White, *Review & Herald*, 9 februari, 1892).

*"`Låt bli att döma, så blir ni inte dömda` (Matt 7:1). Tro inte att du är bättre än andra människor, så att du sätter dig till doms över dem. Eftersom du inte kan förstå deras motiv kan du inte heller döma dem. Genom att kritisera din nästa dömer du dig själv, eftersom du då visar att du står i förbund med Satan, brödernas åklagare." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 314).*

Förlikning med Gud och våra medmänniskor

"Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss! (Matt 6:12).

"Äkta bekännelse är alltid noggrann och erkänner särskilda synder. De kan vara av sådan natur att de endast skall föras fram inför Gud. Det kan också vara fråga om synder, som bör bekännas för personer som har lidit skada av dem. De kan också vara av offentlig karaktär och bör då bli lika offentligt bekända. Men alla bekännelser bör vara bestämda och klart uttryckta och erkänna just de synder man begått." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 38).

Om vi är medvetna om att Gud har förlåtit oss mycket mer än vad våra medmänniskor kan stå i skuld till oss, så blir det svårt för oss att inte förlåta dem som står i skuld till oss. Om inte vi inte **av hjärtat** förlåter dem som står i skuld till oss kommer inte Gud att förlåta oss (se Matt 18:21-35).

*"Jag (Jesus) säger er: Stå inte emot den som är ond, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra kinden åt honom...Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig...Ålska era ovänner och be för dem som förföljer er. Då är ni er himmelske Faderns barn. Han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga...**Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.**" (Matt 5:39-48).*

"Om du bär fram din gåva till altaret och där kommer att tänka på att din broder har något emot dig, så lämna din gåva framför altaret och gå först bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva. Skynda dig att göra upp med din motpart medan du ännu är med honom på vägen, så att din motpart inte överlämnar dig åt domaren och domaren överlämnar dig åt fångvaktaren och du sätts i fängelse. Sannerligen säger jag dig: Du slipper inte ut därifrån förrän du har betalat till sista öret." (Matt 5:23-26).

Att den skyldige "ersätter vad han har stulit och vandrar efter livets stadgar" (Hes 33:15) är nödvändigt för att "han förvisso (skall) få leva och inte dö" (Hes 33:15).

"Många är brinnande i sin gudstjänst, samtidigt som det finns olyckliga konflikter mellan dem och deras bröder som de måste lösa. Gud kräver av dem att de gör allt som står i deras makt för att återställa enhet.

Innan de gör detta kan Han inte godta deras tjänst.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 311).

Det sjunde budet

”Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem.” (2 Kor 5:14, 15).

”Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva.” (Rom 8:13)..

”Du skall inte begå äktenskapsbrott.” (2 Mos 20:14).

”Var och en som skiljer sig från sin hustru av något annat skäl än otukt, han bliver orsak till att äktenskapsbrott begås med henne, och den som gifter sig med en fränksild kvinna begår äktenskapsbrott.” (Matt 5:32).

”Gud gjorde en kvinna av mannen för att kvinnan skulle vara hans följeslagare och medhjälpare, för att vara ett med honom, glädja, uppmuntra och göra honom lycklig. Han, i sin tur, skulle vara hennes starke hjälpare. Alla som ingår äktenskap med ett heligt syfte – maken för att få ren kärlek från en kvinnas hjärta, hustrun för att uppmjuka och utveckla sin makes karaktär och göra den fullständig – uppfyller Guds syfte med dem.” (Ellen White, *Adventist Home*, s 99).

”Han (Satan) frestar människan till att bryta det sjunde budet genom världslig vänskap, skönhets behag, längtan efter nöjen, uppsluppen stämning, festande eller genom vindrickande...Och genom att förmå Kristi efterföljare nu för tiden **att umgås medde ogudaktiga och delta i deras nöjen** kan Satan **lättast** locka dem till att synda.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 458).

”Jag (Jesus) säger er: Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.” (Matt 5:28).

” Detta (det sjunde) budet förbjuder inte bara orena handlingar utan även **sensuella tankar och önskingar eller allt som kan hetsa upp dem.**” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 308).

”Många föräldrar förstår inte att Gud fordrar av dem att de behärskar sina äktenskapliga liv, så att de bevaras från alla överdrifter. Mycket få förstår att det är en religiös plikt att behärska sina passioner. De har förenat sig med den som de själva valt i äktenskapet och menar därför att äktenskapet helgar eftergivenhet för de lägre passionerna.” (Ellen White, *Adventist Home*, s 122).

”Köttets gärningar är uppenbara: de är otukt, orenhet, lösaktighet (grundtexten: `otyglad lusta`)...de som gör sådant skall inte ärva Guds rike” (Gal 5:19-21). Jämför 2 Kor 12:21. Se Fotnot.

Fotnot: eftersom både ”otukt” - sex utanför äktenskapet - och ”lösaktighet” - otyglad lusta - handlar om passioner måste ”orenhet” - som nämns däremellan - också göra det. ”Orenhet” innebär orena sexuella handlingar som inte är i överensstämmelse med Guds ursprungliga plan. Denna plan innebär ren kärlek och sexualitet - med måttfullhet - mellan man och kvinna inom äktenskapet (Matt 19:3-6). Onani (1 Mos 38:1-10), homosexualitet (Rom 1:25-28, 1 Kor 6:9) eller annan sexuell urartning tillhör således inte denna plan. Allt som inte tillhör denna plan är synd.

”Det finns till och med en del som bekänner sig hålla alla Guds bud, som gjort sig skyldiga till synden att ha sexuella förbindelser utanför äktenskapet.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 352).

”En del som har hög beaktelse förstår inte att det är synd att onanera och dess säkra resultat. Vana som varit grundlagd sedan länge har förblindat deras förstånd. De inser inte den oerhörda syndfullheten i denna förnedrande synd.” (Ellen White, *Child Guidance*, s 441).

”Jag har blivit visad att personer som tycks vara anständiga, och som inte tar sig oberättigade friheter med det andra könet, har gjort sig skyldiga till att praktisera onani nästan varje dag i sina liv. De har inte avhållit sig från denna fruktansvärda synd ens medan det har pågått de mest högtidliga möten.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 469).

”Jag har nämnt dessa fall (med onani) för att förtydliga kraften i denna kropp- och själsförstörande last. Hela sinnet hänger sig åt en låg passion. **De moraliska och intellektuella förmågorna har besegrats av de lägre krafterna. Kroppen har försvagats och hjärnan förslappats.** De ämnen som förvarats där för att ge

näring åt systemet har slösats bort. Avtappningen från systemet är omfattande. **Hjärnans känsliga nerver**, som blivit retade till onaturlig handling, görs känslolösa och **blir till en viss grad förlamade**. De moraliska och intellektuella krafterna försvagas medan de djuriska passionerna i hög grad utvecklas genom övning. Begäret efter ohälsosam föda leder till starka krav på eftergivenhet. När människor ägnar sig åt vanan att **onanera**, är det omöjligt att väcka deras moraliska känslighet för uppskattning av de eviga tingena eller att glädjas åt andliga aktiviteter. Orena tankar tar tag i och behärskar fantasin och fånglar sinnet, och sedan följer ett nästan okontrollerbart begär efter att utföra orena handlingar. Om sinnet blir undervisat i att begrunda upphöjda ämnen och fantasin tränades att tänka på rena och heliga saker, skulle sinnet bli stärkt till att stå emot denna fruktansvärda, förnedrande kropps- och själsförstörande eftergivenhet. Sinnet skulle, genom träning, vänja sig vid att uppehålla sig vid det höga, det himmelska, det rena, och det heliga, och kunde då inte dras till denna låga, fördärvade och avskryvade eftergivenhet.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 470).

Idrott

”Lova Herren, min själ, och glöm inte vad gott han har gjort, han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister.” (Ps 103:2, 3).

”De djuriska lidelserna får ett hälsosamt utlopp genom energisk fysisk träning och hålls därmed inom rätta gränser. Hälsosam träning i den öppna luften stärker musklerna, stimulerar blodcirkulationen, hjälper till att bevara kroppen från sjukdom och är till stor hjälp för det andliga livet.” (Ellen White, *Medical Ministry*, s 81).

”(Var) fria från all självhävdelse och lust att briljera. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Tänk inte på ert eget bästa, utan också på andras. Var så till sinnes som Kristus Jesus var.” (Fil 2:3-5). Se Anm.

Anm. Alla idrotter, sporter och lekar som innebär tävlan mot någon eller några går emot det som Kristus står för. Att försöka vinna över en motståndare är **motsatsen** till att döda det egna jaget. Oavsett om det är fråga om tävling eller träning utvecklas själviskhet av att försöka vinna över motståndaren. Vi får emellertid inte glömma att vår kropp behöver motion för att fungera tillfredsställande.

”Den sanne kristne vill inte gå till något nöjesställe eller delta i någon förströelse där han inte kan be om Guds välsignelse. Han kommer inte att vara närvarande på **teatern, biljardhallen eller bowlinghallen.**” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 398).

”Eleverna spelade **tennis och cricket**. Sedan blev jag instruerad om egenskapen hos dessa nöjen. De presenterades för mig som ett slags avguderier, lik nationernas avgudar.” (Ellen White, *Counsels to Parents, Teachers and Students*, s 350).

”När eleverna började med **tävlings- och fotbollsspel** på skolan (Battle Creek College), när de gick upp i dessa nöjen, såg Satan att det fanns tillfälle att inskrida och göra om intet den helige Andes verk när det gällde att forma och använda sig av den mänskliga undersåten.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 131).

Musik

”...låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt...Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron.” (Hebr 12:1, 2).

”Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden.” (Matt 28:18).

”Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar i evighet, jag vill låta min mun förkunna din trofasthet, från släkte till släkte.” (Ps 89:2).

”Musik utgör en del av Guds-tillbedjan i himlen, och i våra lovsånger bör vi sträva efter att så mycket som möjligt efterlikna de himmelska körernas lovsång...Sången, när den är en del av gudstjänsten, är i lika stor utsträckning som bönen en del av tillbedjan. (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 594).

”Musik fördärvas ofta så att den tjänar det onda. På så sätt blir den ett av de mest förförande redskapen till frestelse...Den (musiken) är en av de mest effektiva redskapen när det gäller att inpräglade andliga sanningar i hjärtat.” (Ellen White, *Child Guidance*, s 523).

”Han (Satan) använder **operan** med sin fångslande stått och förledande musik, maskeraden, dansen och kortspelet för att bryta ner goda principers skyddsmurar och öppna dörren för sinnlig eftergivenhet.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 459, 460).

”Änglar svävade omkring en viss bostad. Ungdomar är samlade där, och man hör ljudet av sång och musik. Det är kristna som är samlade där, men vad är det man hör? Det är en sång, en lättsinnig visa, som lämpar sig för dansbanan. Se, de rena änglarna hindrar sitt ljus från att lysa, och mörker omger dem som är i rummet. Änglarna lämnar platsen. Sorg präglar deras ansikten. Se, de gråter! ... Musiken är den avgud, som många dyrkar, vilka bekänner sig vara sabbatshållande kristna. Satan har ingenting att invända mot musik, om han genom den kan vinna tillträde till de ungas sinnen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 295).

”De saker ... som ägt rum i Indiana (bland sjundedagsadventister), skall äga rum precis innan nådens dörr stängs, har Herren visat mig. Varje besynnerlig sak kommer att framvisas. Det kommer att bli **rop, med trummor, musik och dans**. Sinnena hos förnuftiga människor skall bli **så förvirrade att man inte kan lita på att de kan fatta riktiga beslut**. Och detta kallas den helige Andes verksamhet. Den helige Ande uppenbarar sig aldrig på detta sätt, genom sådant tumultartat oväsen. Detta är något Satan har hittat på för att omintetgöra den rena, uppriktiga, upplyftande, förädlade, helgande sanningen för vår tid.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 2, s 36).

Missbruka inte Guds namn

De allra flesta bekännande kristna har uppfattningen att det är överträdelse av det tredje budet att åkalla den Ondes namn. Ord som Djävulen, Fan och Satan är alla synonymer för den Onde och används flitigt av många oomvända människor i sitt vardagliga språk. Men att åkalla den Onde är oförenligt med att tillbe den levande Guden. *"Ingen kan tjäna två herrar."* (Matt 6:24).

Tyvärr finns det emellertid kristna som i sitt vardagliga språk obetänksamt använder uttryck som har med Guds namn att göra och därmed överträder det tredje budet. Några exempel: "Gud, vad det smakar gott", "Herre Gud, hur kör du?", "För Guds

skull, ta inga stora risker". "Gode Gud, vad häftigt det regnar."

Uttrycket "jösses (jisses)!" (vad det regnade) syftar på Jesus och är ett missbruk av Hans namn.

Men det finns uttryck som förknippas med Gud och som därför också är överträdelse av det tredje budet när de används obetänksamt i vardagligt tal. Sådana exempel är "kors!" (vilka stora hagel som föll), som naturligtvis syftar på Golgata kors. "Himla bra" och "himmelskt gott" syftar på den himmel där Gud finns, där allt är gott.

Men att använda Guds namn utan vördnad i **andliga** sammanhang är också synd:

"Jag såg att Guds namn skulle användas med vördnad och respekt. Orden **Allsmäktige Gud** sätts samman och används av somliga på ett likgiltigt och tanklöst sätt i bön, vilket misshagar Gud. De som gör det har varken en riktig uppfattning av Gud eller sanningen. Annars skulle de inte tala så respektlöst om den store och fruktansvärde Guden som snart, på den yttersta dagen, skall döma dem. Ängeln sade: ”Sätt inte ihop dem, ty Hans namn är fruktansvärt.” De som har insett Guds storhet och majestät tar Hans namn på sina läppar med helig vördnad. Gud bor i ett ljus dit ingen kan komma. Ingen människa kan se honom och leva. Jag såg att detta missbruk måste förstås och rättas till innan församlingen kan få framgång.” (Ellen White, *Early Writings*, s 122).

Häftighet, vrede, hat, irritation, otålighet mm

"...Våra synder bar han i sin egen kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten." (1 Petr 2:21-24).

"Han (Gud) som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet, fläckfria och jublande." (Judas v 24).

"Guds förlåtelse är inte bara en juridisk handling, genom vilken Han befriar oss från fördömelse. Den innebär inte endast förlåtelse för synden, utan innebär också befrielse från synden. **Det är inflytandet av den återlösande kärleken som förvandlar hjärtat.**" (Ellen White, *Thoughts from the Mount of Blessing*, s 114).

"Utan mig (Jesus) kan ni ingenting göra." (Joh 15:5).

"Ett mjukt svar stillar vrede, ord som sårar väcker harm." (Ords 15:1).

"Låt det bli slut på all bitterhet och häftighet, vrede och gräl och smädelser och all annan ondska." (Ef 4:31).

"Därför, mina älskade, liksom ni alltid har varit lydiga, så arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara som när jag var hos er, utan ännu mycket mer nu när jag är långt borta. Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske." (Fil 2:12, 13).

"Det är få som inser nödvändigheten av att ständigt sträva efter att övervinna. De minskar sin flit och, som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget...Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet...Som Guds trogna budbärare måste vi **ständigt be ivrigt till Gud** för att bevaras genom hans kraft...Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att **föreنا oss med Kristus och använda all energi** för att nå upp till **fullkomligheten** i hans karaktär." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

"**Kiv och strid** kan inte uppstå bland dem som behärskas av Guds Ande." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 227).

"Mina barn, detta skriver jag till er för att ni **inte** skall synda. Men **om** någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig." (1 Joh 2:1).

"Gud förlorar inte hoppet om oss på grund av våra synder. Vi kan göra misstag och bedröva Hans Ande, men när vi ångrar oss och kommer till Honom med botfärdiga hjärtan kommer Han inte att avvisa oss. Det finns hinder som skall avlägsnas. Felaktiga känslor har omhuldats. Det har funnits **stolthet, självgodhet, otålighet och klagande**. Allt detta skiljer oss från Gud. Synder måste bekännas. Det måste bli ett mer djupgående verk av nåden i hjärtat." (Ellen White, *Faith and Works*, s 35).

"Hans (Jesu) osjälviskhet och redbarhet kommenterades hånfullt. Hans fördragsamhet och vänlighet kallades feighet...Om Han hade svarat med **ett enda otåligt ord eller en enda otålig blick**, om

Han hade bemött sina bröder med en enda syndig handling, skulle Han ha **misslyckats med att vara ett fullkomligt exempel**." (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 88).

"Ingen form av ondska har en skadligare inverkan på karaktären än mänskliga lidelser utan den hämmande påverkan av den helige Ande. Ingen annan seger vi kan vinna är så värdefull som segern vi vunnit över jaget." (Ellen White, *Ministry of Healing*, s 485).

"Hon (Maria) skall föda en son, och du (Josef) skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder." (Matt 1:21).

"Jesus kom inte för att frälsa människorna i deras synder, utan **från** deras synder. Om Hans Ande förblir i hjärtat kan inte synden vistas där." (Ellen White, *Review and Herald*, 16 mars, 1886).

"Till sist: Hämta styrka i Herren och i hans väldiga kraft. Ta på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp. Ty det är inte mot varelser av kött och blod vi har att kämpa utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot onskans andemakter i himlarna. Ta därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen och behålla fältet efter att ha fullgjort allt. Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte kring era höfter och kläd er i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter den beredskap som fridens evangelium ger. Ta framför allt trons sköld. Med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar. Rusta er med frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds Ord. Gör det under ständig åkallan och bön och be alltid i Anden. Vaka därför och håll ut i bön för alla de heliga." (Ef 6:10-18).

"Men du kommer att säga, 'hur skall jag veta att Kristus är i mitt hjärta?' När du kritiserar eller tillrättavisas och saker och ting inte går som du önskar, om du då låter dina lidelser brusa upp i stället för att ta emot tillrättavisningen och vara tålig och vänlig, så finns inte Kristus i ditt hjärta." (Ellen White, *Review and Herald*, 12 juli, 1887).

"**En grupp saknar självbehärskning. De har inte tyglat sitt temperament eller sina ord.** Och en del av dem påstår att de är Kristi efterföljare, men det

är de inte. Jesus har inte gett dem något sådant exempel...Det finns bara ett botemedel för denna grupp - bestämd självbehärskning under alla omständigheter. Ansträngningar för att hamna i gynnsamma situationer, där vi inte blir uppretade, kan fungera ett tag. Men Satan vet hur han skall finna dessa arma själar och kommer att attackera dem upprepade gånger på deras svaga punkter. Så länge de tänker på sig själva fortsätter han att vara till besvär för dem...Men det finns hopp för dem. Låt dem sammanföra detta turbulenta liv med konflikter och bekymmer med Kristus. Då kommer inte jaget längre att högljutt kräva att stå i centrum...De borde ödmjuka sig själva och uppriktigt erkänna: "Jag gjorde fel. Förlåt mig. För Gud sade till oss att vi inte får låta solen gå ner över vår vrede." Detta är den enda säkra vägen mot seger. Många ger näring åt sin vrede och är fulla av hämndlystna, hatfulla känslor...Men motstå dessa onda känslor, och då kommer du att märka en stor förändring i ditt förhållande med dina medmänniskor." (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, s 142).

"Honom som förmår styrka er genom det evangelium jag förkunnar, budskapet om Jesus Kristus...för att alla folk skall föras till trons lydnad." (Rom 16:25, 26).

"Den som **inte** har tillräckligt stark tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har **inte** den tro som skall ge honom inträde i Guds rike." (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

"Om du kämpar trons kamp med **all din viljekraft**, då kommer du att segra." (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

"När vi ger efter för otålighet driver vi Guds Ande ut ur hjärtat och ger plats för Satans egenskaper." (Ellen White, *Selected Messages*, del 2, s 236).

"Föräldrar får aldrig någonsin förorsaka sina barn smärta genom att visa hårdhet eller ställa orimliga krav. Hårdhet driver människor in i Satans nät." (Ellen White, *Adventist Home*, s 308).

"Om vresiga ord faller från dina läppar, lär du dina barn att tala på samma sätt." (Ellen White, *Child Guidance*, s 219).

"Barnen bör lära sig underdånighet och lydnad. Olydnad får inte tillåtas. Synden lurar vid de föräldrars dörr som tillåter sina barn att vara olydiga." (Ellen White, samma, s 85, 86).

Den största bristen

"Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han i vårt ställe tog på sig förbannelsen. Det står ju skrivet: 'Förbannad är var och en som är upphängd på trä.' (Gal 3:13).

"Genom honom (Jesus) har vi fått nåd och apostlaämbete för att bland alla hednafolk föra människor till trons lydnad för hans namns skull." (Rom 1:5).

"Du människobarn (Hesekiel), jag har satt dig till en väktare för Israels hus för att du på mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. När jag säger till den ogudaktige: 'Du ogudaktige, du måste dö!', och du då inte varnar den ogudaktige för hans väg, så skall den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, för att han skall vända om från den, och han likväl inte vänder om från sin väg, då skall han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat ditt liv." (Hes 33:7-9).

"Den största bristen i världen är bristen på människor som inte låter sig köpas, människor som i sitt innersta är sanna och uppriktiga, människor som inte är rädda för att **kalla synden vid dess rätta namn**...Människor som kommer att **stå upp för det rätta även om himlarna faller**." (Ellen White, *Education*, s 57).

"Idag finns behov av allvarliga tillrättavisningar, eftersom **svåra synder har skilt församlingen från Gud**." (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 140).

"För det onda vi kunde ha förhindrat är vi precis lika ansvariga som om vi själva var skyldiga till dessa handlingar." (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 441).

"Om **Gud avskyr en synd mer än någon annan**, som hans folk gjort sig skyldiga till, så är det att **inte göra någonting** när en fara har uppstått. Likgiltighet och neutralitet i en andlig kris betraktas

av Gud som ett allvarligt brott och är lika allvarligt som **den allra värsta sortens fiendskap mot Gud.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 3, s 281).

”...Församlingen är i stor utsträckning ansvarig för sina medlemmars synder. Hon ger sitt stöd till det onda om hon inte protesterar mot det.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 651).

”Guds missnöje vilar över hans folk, och Han kommer inte att uppenbara sin kraft ibland dem medan det existerar synder ibland dem och som accepteras av dessa i ansvarsfulla positioner.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 3, s 270).

”De fördomar som uppstått emot oss eftersom vi har tillrättaviserat de fel som Gud visat mig existerar, och det rop som därför uppstått om hårdhet och stränghet, är orättvisa. Gud befäller oss att tala och därför kommer vi inte att vara tysta. **Om fel är uppenbara bland Hans folk** och om Guds tjänare likgiltigt låter dessa passera, försvarar de i själva verket och rättfärdigar syndaren **och är lika skyldiga som syndaren** och kommer lika säkert att få del av Guds missnöje. De kommer att göras ansvariga för de skyldigas synder. I syner har jag uppmärksamats på många händelser där Guds missnöje har uppstått genom Hans tjänares försummelse, eftersom de inte tagit itu med de fel och synder som existerade bland dem. De som har ursäktat dessa fel har av församlingen betraktats som mycket vänliga och älskvärda personer, helt enkelt därför att de undvikit att uppfylla Bibelns tydliga plikt. Uppgiften (att tillrättavisa)* stämde inte överens med deras känslor (att undvika obehag)* och därför undvek de den.” (samma källa, s 265, 266).

* Parenteserna är tillägg av översättaren.

”Församlingen var bristfällig och i behov av sträng tillrättavisering och bestraffning...Men de ord av tillrättavisering som Gud finner det nödvändigt att ge uttalas **alltid med ömsint kärlek** och med **löftet om frid** till varje ångerfull troende. `Se, jag står vid dörren och klappar på`, förklarar Herren, `om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.`” (Upp 3:20). (Ellen White, *Acts of Apostles*, s 587).

”Många verkar vara orubbliga i sanningen, fasta och bestämda på varje läropunkt i vår tro. Ändå finns det en stor brist hos dem. De saknar den **ömhet** och **kärlek** som utmärkte den store

Förebildens karaktär. Om en broder avviker från sanningen, om han ger efter för frestelse, gör de inga ansträngningar att återupprätta honom i mildhet...De tycks se det som deras speciella uppgift att sätta sig på domarsätet och fördöma och utesluta. De lyder inte Guds Ord som säger, `Ni som är andliga människor skall upprätta en sådan i **mildhet**` (Gal 6:1).” (Ellen White, *Review & Herald*, 16 december, 1884).

”När sällningen kommer, genom introduktionen av falska teorier, blir dessa ytliga läsare, som inte är förankrade någonstans, som om de befann sig på hal is.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 112).

”I det sista högtidliga verket kommer få framstående män att vara engagerade. Dessa är självtillräckliga, oberoende av Gud, och han kan därför inte använda dem...Vilddjurets märke kommer att tvingas på oss. Sann gudsfruktan kommer tydligt att urskiljas från det som bara verkar vara sann gudsfruktan. Många stjärnor som vi har beundrat för sin lyskraft skall då gå ut i mörkret.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 80, 81).

Meros gjorde ingenting

”De som har **alltför lite mod för att tillrättavisa fel**, eller som genom **slöhet eller brist på intresse** inte gör några allvarliga ansträngningar för att rena familjen eller Guds församling, hålls ansvariga för det onda som kan uppstå på grund av deras pliktförsummelse. Vi är precis lika ansvariga för det onda som vi kunde ha stoppat hos andra genom att utöva föräldra- eller pastorsauktoritet, som om vi hade utfört handlingarna själva.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 578).

”I denna fruktansvärda tid, precis före Kristi återkomst, skall Guds trogna predikanter framföra **ett ännu skarpare vittnesbörd** än vad Johannes Döparen framförde. Ett ansvarsfullt, viktigt arbete ligger framför dem. Och dessa som talar inställsamma saker kommer Gud inte att erkänna som sina herdar. Ett fruktansvärt ve vilar över dem.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 321).

”Guds sanna folk, som är hängivna Herrens verk och människors frälsning kommer alltid att betrakta synden till sin sanna, syndiga karaktär. De kommer alltid att troget och tydligt ta itu med synder som ansätter Guds folk. Och församlingen kommer

framför allt under sitt avslutande arbete, under beseglingstiden för **de 144 000 som skall stå fläckfria inför Guds tron, att på djupaste sätt förnimma felen hos Guds bekännande folk.**" (Ellen White, samma källa, del 3, s 266).

"Eli var mild, älskvärd och vänlig och hade ett verkligt intresse för att tjäna Gud och för att Hans verk skulle ha framgång. Han var en man som bad med kraft. Han gjorde aldrig uppror mot Guds ord. Men han hade en brist. Han hade inte den fasthet i karaktären som krävdes för att tillrättavisa synden och verkställa rättvisa mot syndaren, så att Gud kunde använda honom för att hålla Israel rent. **Han lade inte till sin tro modet och kraften att säga nej vid rätt tidpunkt och på rätt ställe.** Synd är synd. Rättfärdighet är rättfärdighet. Trumpetens varningssignal måste ljuda. Vi lever i en fruktansvärt ogudaktig tid. Tillbedjan av Gud kommer att fördärvas om det inte finns klarvakna personer på varje pliktens post." (samma källa, del 4, s 517).

"Som en illustration på hur du misslyckats med att utföra ditt uppdrag i Guds verk, som var ditt privilegium, blev jag (av en ängel i en syn) hänvisad till dessa ord: **'Förbanna Meros, säger Herrens ängel, ja, förbanna dess inbyggare, därför att de inte kom Herren till hjälp, Herren till hjälp bland hjältarna'** (Domarboken 5:23). **Vad hade Meros gjort? Ingenting. Och det var detta som var deras synd.** De kom inte Herren till hjälp mot de starka." (samma källa, del 2, s 247).

"**Tystnad ger bifall**" (Ellen White, 1888 *Materials*, 1298).

"Församlingen (under slutet av det första århundradet) var bristfällig och i behov av sträng tillrättavisning och aga...Men de **skarpa tillrättavisningar** som Gud finner det nödvändigt att ge **sägs alltid med ömsint kärlek** samt **med löfte om frid** till varje Jesu lärjunge som ångrar sin synd." (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s 587).

"**Jesus höll aldrig tillbaka ett enda ord av sanning, men han sade det alltid i kärlek.**...Han fördömde hyckleri, otro och orättfärdighet. **Men det fanns sorg i hans röst** när han framförde sina skarpa tillrättavisningar." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 12).

Olämpliga för att ta emot det sena regnet

"*Låt oss ha blicken fäst vid Jesu, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för att ta den glädje*

som låg framför honom uthärdade korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron." (Hebr 12:2).

"Många har i stor utsträckning försummat att ta emot det tidiga regnet. De har inte tagit emot alla välsignelser som Gud har berett för dem. **De förväntar sig att deras brister skall försvinna genom det sena regnet.** När det rikaste överflödet av nåd skall utgutas planerar de att öppna sina hjärtan och ta emot det. **Men de begår ett fruktansvärt misstag.** Det verk som Gud har börjat i människohjärtat genom att ge ljus och kunskap måste ständigt gå framåt. Varje individ måste förstå sitt eget behov. Hjärtat måste tömmas på allt som beflekar det och renas så att den helige Ande kan bo där. Det var genom att bekänna synden och överge den, genom allvarlig bön och överlåtelse till Gud som de första lärjungarna förbereddes för utgjutelsen av den helige Ande på Pingstdagen. Samma verk, fast bara i större utsträckning, måste ske nu. Under Pingstdagen bad lärjungarna om välsignelsen och väntade på att Herren skulle fullkomna verket för dem. Det är Gud som började verket, och han skall avsluta det och göra människan fullkomlig i Jesus Kristus. Men nåden, representerad i det tidiga regnet, får inte försummas. Endast de som lever upp till det ljus som de fått kan ta emot större ljus. **Om vi inte dagligen gör framsteg när det gäller att ge exempel på goda kristna egenskaper,** kommer vi inte att känna igen manifestationen av den helige Ande i det sena regnet. Det kanske faller på hjärtan runt omkring oss, men ändå skall vi inte märka det eller få ta emot det...Om vi inte gör framsteg, om vi inte inställer oss på att ta emot både det tidiga och det sena regnet, kommer vi att gå förlorade, och ansvaret för det är vårt eget." (Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s 507, 508).

"När vi överlåter oss till Kristus förenas vårt hjärta med hans hjärta, viljan uppgår i hans vilja, sinnet blir ett med hans sinne, och tankarna tas tillfånga av honom. Vi lever hans liv. Detta är vad det innebär att vara klädd i hans rättfärdighets kläder. När då Herren ser på oss ser han inte kläder av fikonlöv, inte syndens nakenhet och missbildningar, utan sin egen rättfärdighets kläder, som innebär **fullkomlig** lydnad för Jehovas lag." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 312)

När Kristus bor i hjärtat

"...Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." (Gal 2:19,20).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil 4:13).

"Ingen kan tjäna två herrar." (Matt 6:24).

"På deras frukt skall ni känna igen dem." (Matt 7:16).

"När Kristus bor i hjärtat är Hans närvaro uppenbar. Goda, trevliga ord och handlingar uppenbarar Guds Ande. Ett milt temperament visar sig. Där finns ingen vrede, ingen envishet, inga onda antaganden. Det finns heller inget hat i hjärtat." (Ellen White, *This Day With God*, s 357).

"När Guds Ande tar hjärtat i besittning förvandlas hela livet. Syndiga tankar jagas på flykten, onda gärningar avvisas. Kärlek, ödmjukhet och frid ersätter vrede, avundsjuka och strid. Glädje ersätter sorg och ansiktet återspeglar det himmelska ljuset." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 173).

"Gud förlorar inte hoppet om oss på grund av våra synder. Vi kan göra misstag och bedröva Hans Ande, men när vi ångrar oss och kommer till Honom med ångerfulla hjärtan kommer Han inte att avvisa oss. Det finns hinder som skall avlägsnas. Felaktiga känslor har omhuldats. Det har funnits stolthet, självgodhet, otålighet och klagan. Allt detta skiljer oss från Gud. Synder måste bekännas. Det måste bli ett mer djupgående verk i hjärtat." (Ellen White, *Faith and Works*, s 35).

"Knappast någon av oss förstår att änglar omger oss. Och dessa dyrbara änglar, som tjänstgör för dessa som skall få frälsning till arvedel, räddar oss från många, många frestelser och svårigheter... Änglar hör otåliga och ovänliga ord som uttalas i våra hem. Vill du finna en uppteckning i de himmelska böckerna av otåliga ord och hetsiga ord som du har uttalat i din familj? Otålighet för Guds och människans fiende in i din familj och driver ut Guds änglar. Om du förblir i Kristus, och Kristus förblir i dig, så kan du inte tala

argsinta ord." (Ellen White, *In Heavenly Places*, s 99).

"Om Hans Ande förblir i hjärtat kan inte synden vistas där." (Ellen White, *Review and Herald*, 16 mars, 1886).

"Det finns en underbar styrka i tystnaden. När du får höra otåliga ord ska du inte hämnas. När man ger en som är arg svar på tal, brukar orden vara som slag, som piskar upp humöret till raseri. Men ilska som möts av tystnad dör fort bort. Må den kristne tygla sin tunga och vara fast besluten att inte tala hårda, otåliga ord. Med en tyglad tunga kan han vinna seger över varje prövning av tålmodet som han får möta.

Människan kan inte styra sitt sinne med sin egen kraft. Men genom Kristus kan hon behärska sig. Genom Hans styrka kan tankar och ord underordnas Guds vilja. Genom Kristi religion kan känslorna behärskas av förståndet och tungan styras. Under dess inflytande kuvas det häftiga temperamentet och hjärtat fylls med tålmod och vänlighet.

Håll fast vid den Ende som har all makt i himlen och på jorden. Trots att du så ofta misslyckas med att uppenbara tålmod och lugn ska du inte ge upp kampen. Bestäm dig igen - fatta denna gång ett mera fast beslut - att visa tålmod, hur du än blir provocerad. Ta aldrig bort blicken från ditt gudomliga Exempel." (Ellen White, *Review and Herald*, den 31 oktober 1907, *Messages to Young People*, s 135, 136).

"Frestarens medel och makt kan inte anföras som ursäkt för en orätt handling. Satan jublar när han hör, att de som säger sig vara Kristi efterföljare ursäktar sina karaktärssvagheter. Det är dessa ursäkter som leder till synd. **Det finns ingen ursäkt för att synda.** Ett helgat sinne och ett Kristus-lik liv är något som varje ångrande, troende Guds barn kan uppnå." (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 311).

"Sann helgelse är varken mer eller mindre än att älska Gud av hela sitt hjärta, att vandra felfritt efter hans bud och föreskrifter. Helgelse är inte en känslöstämning, utan en princip med himmelskt ursprung som medför att alla lidelser och önskningar behärskas av Guds Ande. (Ellen White, *Faith and Works*, s 87).

"...om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder..." (Rom 6:16). Om vi ger efter för vrede, lusta, girighet, hat, själviskhet, eller varje annan synd, blir vi syndens slavar. 'Ingen kan tjäna två herrar.' (Matt 6:24). Om vi tjänar synden kan vi inte tjäna Kristus. Den kristne kommer att känna ingivelser till att synda, eftersom 'köttet har begär mot Anden'. (Gal 5:17). Men Anden kämpar mot köttet och utkämpar en ständig strid. Det är här som Kristi hjälp behövs. Mänsklig svaghet förenas med Guds kraft, och tron utropar: 'Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.' (1 Kor 15:57)" (Ellen White, *Messages to Young People*, s 114).

"Å, kanske du säger, 'jag håller buden'. Gör du verkligen det?...Förverkligar du principerna i Guds bud i ditt hem, i din familj. Uppvisar du **aldrig** ohövlighet, ovänlighet och oartighet i familjekretsen? Om du uppenbarar ovänlighet i ditt hem, oavsett hur hög din trosbekännelse är, så överträder du Guds bud. Det spelar ingen roll hur mycket du förkunnar buden för andra, om du misslyckas med att visa Kristi kärlek i ditt liv hemma. Då överträder du lagen." (Ellen White, *Review & Herald*, vol 2, s 556).

"Män och kvinnor, barn och ungdomar, vägs på himlens väg enligt vad de uppenbarar i sitt hemliv. En person som är kristen i hemmet är kristen överallt." (Ellen White, *SDA Bible Commentary*, del 5, s 1085).

"Om du har ett rätt förhållande med Gud idag, så är du redo om Kristus skulle komma idag. Vad vi behöver är Kristus gestaltad i våra liv, vårt härlighetshopp." (Ellen White, *In Heavenly Places*, s 227).

Ande, kropp och själ

"Människosonen har kommit...för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många." (Matt 20:28).

"Må fridens Gud helga er helt och fullt, och må hela er ande, själ och **kropp** bevaras fläckfria när vår Herre Jesus Kristus återkommer." (1 Tess 5:23).

"Ren luft, solljus, avhållsamhet, vila, motion, lämplig föda, användning av vatten, förtröstan

på gudomlig kraft – dessa är verkliga botemedel." (Ellen White, *Ministry of Healing*, s 127).

"Allt som är skadligt för hälsan minskar inte bara den fysiska kraften utan har också en tendens att försvaga de mentala och moraliska krafterna. Eftergivenhet för en ohälsosam vana gör det svårare för oss att skilja mellan rätt och fel, och därför också svårare för oss att stå emot det onda." (samma källa, s 128).

"Kroppen är det enda medlet genom vilket sinnet och själen kan utvecklas så att karaktären byggs upp. Det är därför själafienden inriktar sina frestelser på att försvaga och bryta ner de fysiska krafterna...Kroppen skall hållas i en underordnad ställning. Människans ädlare krafter skall råda. Lidelserna skall styras av viljan, som i sin tur skall styras av Gud." (samma källa, s 130).

"Ty som det var på Noas tid, så skall det vara vid Människosonens återkomst. Som människorna levde dagarna före floden: de åt och drack, de gifte sig och blev bortgifta..." (Matt 24:37, 38).

"Synden hos dem som levde före syndafloden var att de fördärvade det som i sig självt är lagligt... eftergivenhet för **aptiten och låga böjelser** gjorde deras fantasivärld helt och hållet fördärvad." (Ellen White, *SDA Bible Commentary*, del 1, s 1090).

"Satan arbetar hela tiden för att kunna behärska mänskligheten helt och fullt. Hans **starkaste hållhake** på människan är genom **aptiten**, och den försöker han stimulera på varje tänkbart sätt." (Ellen White, *Counsels on Diet and Foods*, s 150).

"Att äta **obehärskat** är **den rådande synden** hos denna generation. Obehärskad aptit gör män och kvinnor till slavar och förmörkar deras förstånd samt förlamar deras moraliska uppfattningsförmåga i en sådan omfattning att Guds Ords heliga och upphöjda sanningar inte uppskattas. De lägre böjelserna har behärskat män och kvinnor." (samma källa, s 32).

"Aptitens behärskande makt kommer att bli till undergång för tusentals människor, när de skulle ha haft moralisk kraft att segra över **varje annan frestelse** från Satan om de hade segrat över aptiten." (samma, s 59).

Väljer vi det som är giftigt eller det som Gud erbjuder?

"Att dricka **te** eller **kaffe** är synd." (samma källa, s 425).

”Varför talar inte dessa som har ett utmärkt förstånd om orsak och verkan? Varför försvarar de inte reformer genom att ställa sina fötter stabilt på principer, besluta att inte smaka **alkoholhaltiga drycker** eller att använda tobak? Allt detta är gifter, och bruket av dem är överträdelse av Guds lag.” (Ellen White, *Temperance*, s 103).

”Förgiftning orsakas precis lika säkert av **vin, öl och cider** som av starkare drycker.” (Ellen White, *Counsels on Diet and Foods*, s 436).

”**Grönsaker, frukt och brödsäd** bör utgöra vår föda. Inte den minsta lilla bit köttmat bör komma i våra magar. Det är onaturligt att äta kött. Vi skall gå tillbaka till Guds ursprungliga plan när Han skapade människan.” (samma källa, s 389).

”Sjukdomar i djuren ökar i proportion till ökningen i synd bland människorna.” (samma källa, s 349).

”Faran att drabbas av sjukdom ökas tiofaldigt när man äter kött.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, s 64).

”De som väntar på Herrens återkomst kommer att upphöra med att äta kött till slut.” (Ellen White, *Counsels on Health*, s 450).

”Det har tydligt framställts för mig att Guds folk skall inta en bestämd ståndpunkt emot köttätande. Skulle Gud under 30 års tid ge sitt folk budskapet att om de önskar få **rent blod och klara sinnen**, måste de sluta att äta kött, om Han inte ville att de skulle ta emot detta budskap? Genom att äta kött **stärks den djuriska naturen** i oss samtidigt som den andliga naturen försvagas.” (Ellen White, *Counsels on Diet and Foods*, s 383).

”**Ost** är fullständigt oduglig som föda.” (samma källa, s 368).

”Säg till dem (människorna) att den tid snart skall komma när det inte på något sätt skall vara säkert att använda **ägg, mjölk, grädde eller smör**, eftersom sjukdomar i djur ökar i förhållande till ökningen av ogudaktighet bland människor. Den tid är nära när hela djursläktet skall digna under de sjukdomar som förbannar vår jord.” (samma källa, s 359; skrivet år 1901).

”Både **blod** från djur och **fett** från djur konsumeras som delikatesser. Men Herren har gett speciella föreskrifter om att dessa inte skall ätas. Varför? Jo, därför att om de konsumeras bildas en sjuk

blodström i människokroppen.” (samma källa, s 393-394). Jämför 3 Mos 3:17 och 3 Mos 7:22-27.

Ytterligare råd

”När magen är klar med sitt arbete vid en måltid, lägg då inte mer arbete på magen innan den fått en möjlighet att vila och innan tillräckligt med magsaft har tillkommit på ett naturligt sätt så att mer mat kan tas omhand. Det bör gå minst 5 timmar mellan varje måltid.” (samma källa, s 173).

”Vi borde inte låta oss övertalas till att äta någonting som kommer att försätta kroppen i ett ohälsosamt tillstånd...därför att vi är Guds egendom. Ni har en krona att vinna, en himmel att nå och ett helvete att undvika...Det är bäst att helt avstå från sötsaker. Avstå helt från de söta maträtter som ställs fram på bordet. Du behöver dem inte. Du behöver ett klart sinne, så att du kan tänka i enlighet med Guds forskrifter.” (samma källa, s 328).

”Socker är inte bra för magen. Det förorsakar jäsning, och detta omtöcknar hjärnan och kan göra att man lätt blir retlig till sitt sätt.” (samma källa, s 327).

”I allmänhet används alldeles för mycket socker i maten. Kakor, tårter, söta efterrätter, bakelser, geléer och syltor ger matsmältningsbesvär. Särskilt skadliga är vaniljsåser och efterrätter där mjölk, ägg och socker är huvudingredienserna. Man bör undvika att använda mjölk och socker tillsammans i rikliga mängder.” (Fotnot). (Ellen White, *Ministry of Healing*, s 301, 302).

Fotnot: Mjölk och socker är huvudingredienserna i till exempel (vanlig) glass och choklad. I detta citat syftas på traditionella produkter. Idag kan man emellertid tillverka hälsosamma varianter av dessa.

Modet

”Ni som var döda på grund av era synder och er oomskurna natur, också er har han gjort levande med Kristus. Han har förlåtit oss alla våra överträdelser.” (Kol 2:13).

”Han (Gud) som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet, fläckfria och jublande.” (Judas v 24).

”Likaså skall kvinnorna uppträda i anständig klädedräkt, blygsamt och återhållsamt, och smycka sig, inte med **frisyrer som väcker uppseende**, inte

med **guld** eller **pärlor** eller **dyra kläder**, utan med goda gärningar, som det anstår kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga.” (1 Tim 2:9-10).

”**Modet** försämrar förståndet och förtär andligheten hos vårt folk. Lydnad för modet genomströmmar våra sjundedagsadventistförsamlingar och gör **mer ännågon annan kraft** för att skilja vårt folk från Gud.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 647, 648).

”Herren...vanhedras för att Hans folk följer de ohälsosamma, **oanständiga** och dyra moden som kännetecknar denna fördärvade tid.” (Ellen White, *Councils on Health*, s 598).

”En kvinna skall inte bära vad som hör till en man, inte heller skall en man sätta på sig kvinnokläder. Ty var och en som gör så är avskyvärd för Herren, din Gud.” (5 Mos 22:5).

”Jag blev hänvisad till 5 Mos 22:5 (citat). Det finns en växande tendens att kvinnor ligger så nära det andra könet som möjligt när det gäller klädsel och utseende och att forma klädseln så att den är mycket likt männens klädsel. Men Gud förklarar att detta är något avskyvärt.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 457).

”De (kristna föräldrar) har inte lagt band på dem (sina barn) eller flitigt undervisat dem om Herrens väg. De har tillåtit dem att gå ut och komma hem när de själva vill, och tillåtit dem att umgås med världsliga människor. Denna världsliga påverkan... förekommer till stor del i så kallade goda sällskap. Genom deras klädsel, utseende och nöjen omger de sig med en atmosfär som står i strid med Kristus.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 78).

Guds ideal för sina barn

”...Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” (Gal 2:19, 20).

”...genom tron renade (Gud) deras hjärtan” (Apg 15:9).

”Det är inte lagens hörare som är rättfärdiga inför Gud, utan lagens görare skall förklaras rättfärdiga (få förlåtelse).” (Rom 2:13).

”Det är få som inser betydelsen av att ständigt sträva efter att övervinna. De minskar sin flit och,

som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget...Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet...Som Guds trogna budbärare måste vi ständigt be ivrigt till Gud för att bevaras genom hans kraft...Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att förena oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

”Vi måste segra över det egna jaget, korsfästa känslor och begär. Då börjar själens förening med Kristus...När denna förening kommit till stånd kan den bevaras endast genom kontinuerlig, allvarlig och outtröttlig ansträngning. Kristus använder sin kraft för att bevara och bevaka detta heliga band, och den beroende, hjälplöse syndaren måste göra sin del med oförtröttlig energi. Annars kommer Satan att skilja honom från Kristus genom sin grymma, listiga makt.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 47).

”Guds ideal för sina barn är högre än den högsta mänskliga tanke kan nå upp till. *’Var alltså fullkomliga så som er Fader i himlen är fullkomlig’* (Matt 5:48). Denna befallning är ett löfte. Återlösningsplanens avsikt är vår fullständiga befrielse från Satans makt.” (Ellen White, *Desire of Ages*, 311).

Vi kan bli fullkomliga i vår ”sfär” så som Gud är fullkomlig i sin ”sfär”. Som jämförelse kan nämnas att Guds änglar är fullkomliga i sin ”sfär”. Men varken människor som segrat över synden eller syndfria änglar kan nå upp till Guds moraliska nivå.

Guds nåd har kraft att helga hjärtat

”Ty hans (Jesu) död var en **död från synden en gång för alla**, men det liv han lever, det lever han för Gud. **Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus**” (Rom 6:10, 11).

”Många misslyckas med att ta efter vårt heliga Föredöme, därför att de så lite studerar särdragen hos denna karaktär. Så många lägger planer, är alltid igång. Man får aldrig någon tid över för den dyrbare Jesus som en nära, kär följeslagare. Man vänder sig inte till honom med varje tanke och handling och frågar: ’Är detta Herrens vägar?’ Gjorde man det, skulle man vandra med Gud, så som Enok gjorde.” (Ellen White, *Testimonies*, band 6, s. 393).

”En del...tillämpar läran om tillräknad rättfärdighet (förlåtelse) genom tron på ett felaktigt sätt. De presenterar den på ett ensidigt sätt genom att endast

tala om tron, medan de undervärderar gärningarna...Medan äkta tro fullständigt förtröstar på Kristus för frälsningen leder den till **fullkomlig** överensstämmelse med Guds lag." (Ellen White, *Review Herald*, 24 januari 1893).

"Han (Jesus) kom till denna värld och levde ett syndfritt liv så att *Hans folk, genom Hans kraft, också skulle kunna leva syndfria liv*. Han vill att de, genom att tillämpa sanningens principer, skall visa världen att Guds nåd har kraft att helga hjärtat." (Ellen White, *Review & Herald*, 4 januari 1902).

"De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död." (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: Här handlar det om tvång från statsmakternas sida när de stiftat söndagslagar under slutstriden.

"*Tala och handla så som den som skall dömas efter frihetens lag.*" (Jak 2:12).

"Snart måste vi avlägga räkenskap inför Gud för alla våra gärningar. Denna räkenskap sträcker sig till våra **minsta** handlingar, ord och tankar och gäller även det omedvetna inflytandet...från våra liv." (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 augusti, 1884).

"Trots att alla folk måste träda fram inför Gud i domen, skall han ändå undersöka varje människas sak lika noggrant och grundligt som om det inte fanns någon mer människa på hela jorden. Var och en måste undersökas och visa sig vara utan brist." (Ellen White, *The Great Controversy*, s 490).

Betydelsen av bibelläsning och bön

"*De ord som jag (Jesus) har talat till er är ande och liv.*" (Joh 6:63).

"*Helga dem i din sanning, ditt ord är sanning*" (Joh 17:17). Om man studerar och lyder Gud ord verkar det i hjärtat och undertrycker alla oheliga egenskaper." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 100).

"Det skulle vara välgörande för oss att tillbringa **en eftertänksam timma varje dag i meditation över Kristi liv**. Vi borde studera händelse efter händelse och låta tankarna hålla fast vid varje detalj, framför

allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer vid hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att bli alltmer uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 83).

"*Alltså kommer tron av det hörda och det hörda genom Guds ord*" (Rom 10:17, *Reformationsbibeln*).

"*Be oavbrutet.*" (1 Tess 5:17).

"Oavbruten bön är den oavbrutna föreningen mellan människan och Gud, så att liv flyter in i våra liv." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

"Utan oavbruten bön och ständig vaksamhet riskerar vi att bli vårdslösa och avvika från den rätta stigen. Motståndaren (Satan) försöker ständigt spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom trons allvarliga bön skall få nåd och kraft för att stå emot frestelsen." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 95).

"När en människa utandas en **intensivt innerlig bön** till Gud finns det i den intensiteten och innerligheten ett löfte från Gud att han skall besvara den bönen *på ett överflödande sätt...bönen måste sändas upp med fast tro. Då skall den nå fram till nådatronen. Håll ut i bönen utan att förtrötta. Gud säger inte 'be en gång, så skall jag svara dig'.* Han säger att vi skall be outtröttligt och tro att vi har det vi ber om. Då skall vi få det. Gud skall besvara vår bön." (Ellen White, *The Gospel Herald*, 28 maj, 1902).

"Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outtröttlig bön." (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-32.

"Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

upp deras ansikten. Jag såg att det var några som inte tog del i dessa kvalfyllda och innerliga böner. De verkade likgiltiga och obekymrade. De stod inte emot mörkret som omgav dem, och det inneslöt dem som ett tjockt moln. Guds änglar lämnade dessa och gick bort för att hjälpa dem som bad allvarligt. Jag såg Guds änglar skynda sig för att hjälpa alla som kämpade med all sin kraft för att stå emot de onda änglarna, och som försökte hjälpa sig själva genom att ihärdigt anropa Gud om hjälp. Men Guds änglar lämnade dem som inte gjorde någon ansträngning för att hjälpa sig själva, och jag förlorade dem ur sikte.

Jag frågade vad denna sållning betydde som jag hade sett, och det visades mig att den skulle åstadkommas av det sanna vittnets klara råd till församlingen i Laodicea. Detta råd kommer att ha sin verkan på mottagarens hjärta, och det skall leda honom att **lyfta rättfärdighetens principer högt och framhålla den tydliga sanningen**. Vissa kommer inte att stå ut med detta uppriktiga vittnesbörd. De skall sätta sig upp mot det, och det är detta som kommer att förorsaka en sållning bland Guds folk.

Jag såg att det sanna vittnets vittnesbörd inte ens till hälften blivit uppmärksammat. Det allvarliga vittnesbörd som församlingens öde hänger på har uppskattats mycket litet, om inte fullständigt nonchalerats. Detta vittnesbörd måste åstadkomma djup omvändelse. Alla som verkligen tar emot det kommer att lyda det och bli renade.

”Lyssna!” sade ängeln. Strax hörde jag en röst, som lät som många musikinstrument, alla lät perfekt, behagligt och välljudande. Rösten överträffade all musik jag någonsin hört, och den tycktes vara fylld av barmhärtighet, medkänsla och upplyftande, helig glädje. Den trängde igenom hela min varelse. ”Se ditåt!” sade ängeln. Min uppmärksamhet riktades då mot den grupp som jag sett genomgå sållningen. Jag fick se dem som jag tidigare sett gråta och be under själsångest. Antalet beskyddande änglar omkring dem hade fördubblats, och de var klädda i en rustning från huvudet till fötterna. De rörde sig i fullkomlig ordning, precis som en trupp soldater. Deras ansikten vittnade om den allvarliga strid de hade utkämpat och den själskamp de hade gått igenom. Trots tecken på allvarliga själskval, strålade deras ansikten nu av himmelskt ljus och härlighet. **De hade vunnit seger**, och det

Sållningen

Ellen White skriver i *Early Writings*, s 269-271:

”Jag såg några som med stark tro och kvalfyllda rop bad innerligt till Gud. Deras ansikten var bleka och märkta av djup själsångest, som visade deras inre kamp. Orubblig fasthet och stort allvar visade sig i deras ansikten. Stora svett droppar föll från deras pannor. Då och då sken deras ansikten upp och bar tecken på Guds välbehag, men åter igen märktes samma allvarliga, ängsliga uttryck hos dem.

Onda änglar trängdes omkring dem och insvepte dem i mörker för att dölja Jesus för dem, och för att deras blick skulle dras till mörkret som omslöt dem. Syftet var att de skulle börja tvivla på Gud och klandra honom. Deras enda trygghet var att hålla blicken vänd uppåt. Guds änglar vakade över hans folk, och när den giftiga atmosfären från onda änglar omslöt dessa ängsliga troende, skingrade de himmelska änglarna oavbrutet det tjocka mörkret med sina vingar.

Medan de bedjande troende fortsatte sina allvarliga bönerop, kom ibland en strimma av ljus från Jesus till dem för att uppmuntra deras hjärtan och lysa

framkallade hos dem den djupaste tacksamhet och en helig glädje.

Deras antal hade minskats. Några hade sållats bort och lämnats vid vägkanten. De likgiltiga och vårdslösa, som inte förenade sig med **dem som satte tillräckligt stort värde på segern och frälsningen för att ihärdigt och under själskval be om den**, fick den heller inte, och därför blev de kvar i mörkret. Men de ersattes omedelbart av andra som tog emot sanningen och anslöt sig till leden. Onda änglar trängdes fortfarande omkring dessa, men kunde inte få makt över dem.

Jag hörde dem som var klädda i rustningen frambära sanningen med stor kraft. Det gav resultat. Många av dem hade varit bundna, en del hustrur av sina män, och en del barn av sina föräldrar. De uppriktiga som tidigare förhindrats att höra sanningen, tog nu ivrigt emot den. All rädsla för anhöriga var försvunnen, och endast sanningen var betydelsefull för dem. De hade hungrat och törstat efter sanningen. Den var nu dyrbarare för dem än livet. Jag frågade vad som hade åstadkommit denna stora förändring. En ängel svarade: `Det är det sena regnet, vederkvickelsen från Herren, den tredje ängels höga rop`."

”som är kött och med sitt hjärta vänder sig bort från HERREN.” (Jer 17:5).

Fotnot: ”kött” är samma som ”människor”.

”Det är inte tillräckligt att ha goda avsikter. Det är inte tillräckligt för en man att göra vad han tror är rätt eller vad predikanten talar om för honom är rätt. Hans frälsning står på spel, och han **bör undersöka Bibeln själv**. Oavsett hur stark hans övertygelse är, **oavsett hur säker han är på att predikanten vet vad som är sanning, så är detta inte den grund han skall stå på**. Han har en karta som visar varje vägmärke på resan mot himlen. Han bör inte på någon punkt gissa sig fram.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 598).

”Det har visats för mig att det är felaktigt att anta att de män som innehar särskilt ansvarsfulla ställningar...besitter en visdom som övergår den vanliga människan” (Ellen White, *Review & Herald*, 18 mars 1884).

”Det är varje förnuftig människas första och högsta plikt att lära sig från Bibeln vad som är sanning, och sedan vandra i ljuset och uppmuntra andra att följa sitt exempel. Vi borde studera Bibeln flitigt dag efter dag, väga varje tanke och jämföra text med text. Med Guds hjälp skall vi själva bilda oss en uppfattning, eftersom vi skall svara för oss själva inför Gud.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 598).

”Endast de som **flitigt har studerat Bibeln** och har tagit emot kärleken till sanningen kommer att beskyddas från det kraftiga bedrägeri som skall fånga hela världen.” (samma källa, s 625).

”Att vara beroende av människor har varit församlingens (sjundedagsadventisternas) stora svaghet.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 6, s 249).

”Tag dig till vara så att du inte förkastar det som är sanning. **Den stora faran med vårt folk (sjundedagsadventisterna)** har varit att bli beroende av människor och göra dem till vår arm. De som inte har haft för vana att själva undersöka Bibeln, eller kräva bevis, förlitar sig på ledarna och accepterar deras beslut. På så sätt kommer många att förkasta de budskap Gud sänder till sitt folk, om dessa ledare inte accepterar dem.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s 106, 107).

”Vi vill förstå den tid vi lever i. Vi förstår den inte till hälften. Vi tar inte till oss den till hälften. Jag darrar i mitt inre när jag tänker på vilken

Faran med att lita på människor för att rätt förstå Bibeln

”Ty vad säger Skriften? `Abraham trodde Gud och därför räknades han som rättfärdig`...`Saliga är de, vilkas överträdelse är förlåtna och vilkas synder är överskylda. Salig är den man som Herren inte tillräknar synd`” (Rom 4:3, 7).

”Men om nu vi, som vill bli rättfärdiga i Kristus, visar oss vara syndare, vi också, skulle då Kristus stå i syndens tjänst? Naturligtvis inte!” (Gal 2:17).

”Och må Herren ge er en allt större och överflödande kärlek till varandra, ja, till alla människor, som vår kärlek till er, så att han styrker era hjärtan och gör er **fläckfria i helighet** inför vår Gud och Fader, när vår Herre Jesus kommer med alla sina heliga.” (1 Tess 3:12, 13).

”Men i er förblir den smörjelse (den helige Ande) ni fått av honom, och ni behöver inte undervisas av någon. Ty vad hans smörjelse lär er om allting är sanning och inte lögn.” (1 Joh 2:27).

”Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han leda er fram till hela sanningen” (Joh 16:13).

”Så säger Herren: Förbannad är den man som förtröstar på människor och söker sin styrka i det

motståndare vi måste möta och hur dåligt förberedda vi är för att möta honom. **Israels prövningar och deras inställning** precis före Jesu första ankomst har gång på gång visats för mig **belysa Guds folks (sjundedagsadventisters) ställning** när det gäller deras erfarenhet före Kristi andra ankomst – hur fienden sökte efter varje tillfälle för att **behärska judarnas sinne**. Och i dag söker han att **förblinda Guds tjänares (sjundedagsadventisters) sinnen, så att de inte skall kunna urskilja den dyrbara sanningen.**” (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 406).

”Gudsfruktans hemlighet” (1 Tim 3:16) är motsatsen till ”laglöshetens hemlighet” (2 Tess 2:7)

”...Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.” (Upp 7:14).

”Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig när ni söker mig av hela ert hjärta.” (Jer 29:13).

”Herren vet hur han skall frälsa de gudfruktiga ur frestelsen...” (2 Petr 2:9).

Det är viktigt att förstå att slutstriden om Guds lag är en del av kampen mellan **”laglöshetens hemlighet”** (2 Tess 2:7) och **”gudsfruktanshemlighet”** (1 Tim 3:16).

”Laglösheten” i 2 Tess 2:7 är en översättning av det grekiska ordet **anomia** som betyder **”överträdelse av lagen”**. Samma grekiska ord förekommer i 1 Joh 3:4, där det har översatts till **”(synd är) överträdelse av (Guds) lag”** (1917-års översättning).

I Dan 7:25 profeterades om att påvemakten skulle **”sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar.”** Det är denna makt som talas om i 2 Tess

2:a kapitel. Påvemakten **”sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud”** (v 4). Endast Gud har makt att förändra Tio Guds Bud. **”Guds tempel”** syftar här på Guds församling, se Ef 2: 20-22, 1 Kor 3:16, 1 Tim 3:15. Påvemakten menar att den är Guds sanna församling.

1 Tim 3:16 talas om Jesus som **”gudsfruktans hemlighet: Han som blev uppenbarad i köttet, bevisad rättfärdig genom Anden...predikad bland folken...”**

Joh 3:6, 6:63, Rom 7:18, Gal 3:3 med flera visar att **”köttet”** syftar på den fallna natur som alla människor föds med. Jesus föddes med denna natur, se till exempel Joh 1:14, där **”Ordet blev kött och bodde bland oss”** (Reformationsbibeln, som översatt grundtexten korrekt, enligt

Men han syndade aldrig, eftersom han stod emot alla frestelser genom den helige Andes kraft. Joh 5:27 bekräftar att Jesus hade vår fallna mänskliga natur. (Joh 5:27 lär oss att Jesus skall döma oss, eftersom han hade samma mänskliga natur som oss och därför av erfarenhet känner våra villkor i kampen mot synden). Även följande bibeltexter visar att Jesus hade samma mänskliga natur som oss:

*”...hans (Faderns) Son som är född av Davids säd efter köttet.” (Rom 1:3, Reformationsbibeln som översatt grundtexten korrekt, enligt *The Interlinear Bible*, Baker Book House).*

Jesus föddes med samma ”kött” som David.

*”... Gud...sände sin Son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet.” (Rom 8:3, 1917 års översättning, som översatt grundtexten korrekt, enligt *The Interlinear Bible*, Baker Book House).*

”Det är ju inte änglar han tar sig an, utan vad han tar sig an är Abrahams barn. Därför måste han i allt bli lik sina bröder för att kunna bli en barmhärtig och trogen överstepräst i Guds tjänst för att försona folkets synder. Eftersom han själv har lidit och blivit frestad, kan han hjälpa dem som frestas.” (Hebr 2:16-18).

Jesus ”blev frestad i allt på samma sätt som vi, men utan synd” (Hebr 4:15).

Eftersom **”gudsfruktans hemlighet”** talar om att Jesus kom **”i köttet”**, så kan vi dra slutsatsen att **”laglöshetens hemlighet”** (påvemakten) - som alltså överträder Guds lag - säger oss att Jesus **inte** kom **”i köttet”**, det vill säga **inte** blev oss helt lik i

sin mänskliga natur. Detta är ett kännetecken på Antikrist i följande två bibeltexter:

”...Guds Ande ska ni känna igen på detta: Varje ande som bekänner att Jesus Kristus har kommit **iköttet** är från Gud. Men varje ande som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit **iköttet**, är inte från Gud. Det är **antikrists** ande, om vilken ni har hört skulle komma och som redan nu är i världen.” (1 Joh 4:1-4, Reformationsbibeln, som översatt grundtexten korrekt, enligt *The Interlinear Bible*, Baker Book House).

”Ty många bedragare har gått ut i världen, vilka inte bekänner att Jesus Kristus har kommit **iköttet**. En sådan är bedragaren och **antikrist**” (2 Joh v 7, Reformationsbibeln, som översatt grundtexten korrekt, enligt *The Interlinear Bible*, Baker Book House).

Jesus blev vår förebild

”Se Guds lamm, som tar bort världens synd.” (Joh 1:29).

Påvemakten lär oss att vi inte kan hålla Guds lag, eftersom Jesus tog på sig Adams natur före syndafallet och därför inte kan vara vår förebild i lydnad. De allra flesta protestantiska samfund har ärvt samma uppfattning från påvemakten. **Väljer vi att tro på ”laglöshetens hemlighet”** som lär oss att vi inte kan hålla Guds lag eftersom Jesus inte tog på sig vår fallna natur och därmed inte kan vara vår förebild i lydnad för Guds lag? **Eller tror vi på ”gudsfruktans hemlighet”**, som lär oss att vi genom den helige Andes kraft kan hålla Guds lag fullkomligt, eftersom Jesus tog på sig **vår** fallna natur och därmed blev vår förebild i lydnad för Guds lag?

”Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

”Detta har ni blivit kallade till. Kristus led ju i ert ställe och **efterlämnade ett exempel** åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. **Han hade inte begått någon synd**, och svek fanns inte i hans mun.” (1 Petr 2:21, 22).

”Därför, mina älskade, eftersom ni väntar på detta, gör allt ni kan för att leva i frid, rena och oförvitliga inför honom.” (2 Petr 3:14).

”Han som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet, fläckfria och jublande.” (Judas v 24).

”Det är få som inser betydelsen av att ständigt sträva efter att övervinna. De minskar sin flit och, som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget...Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet...Som Guds trogna budbärare måste vi ständigt be ivrigt till Gud för att bevaras genom hans kraft...Det finns hopp för oss alla, men bara på ett sätt, och det är genom att förena oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Message to Young People*, s 105).

”Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

”Påvedömet är den mänskliga naturens religion, och den stora massan av människor älskar **en lära som tillåter dem att synda, men ändå befriar dem från syndens konsekvenser.**” (Ellen White, *Signs of the Times*, 19 februari, 1894).

Nikolaiternas lära (Upp 2-3)

"Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade." (Jes 53:5).

"Honom som förmår styrka er genom det evangelium jag förkunnar, budskapet om Jesus Kristus...för att alla folk skall föras till trons lydnad." (Rom 16:25, 26).

"Sanningen skall göra er fria" (Joh 8:31-36) och förbereda oss för Jesu återkomst.

Judas v 3 innehåller en uppmaning som är mycket aktuell för vår tid: *"Kämpa för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga."*

Orsaken till varningen i Judas v 3 framgår av v 4:

"De är gudlösa och missbrukar vår Guds nåd till ett liv i utsävningar och förnekar vår ende Härskare och Herre, Jesus Kristus."

Att missbruka Guds nåd till synd varnas för i bland annat följande texter:

"Vad skall vi nu säga? Skall vi fortsätta att synda för att nåden skall bli större? Naturligtvis inte! Vi som har dött bort från synden, hur skulle vi kunna fortsätta att leva i den?" (Rom 6:1).

"Hur är det alltså? Skall vi synda, eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte! Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet?" (Rom 6:15, 16).

Även här varnas för att missbruka nåden, så att vi inte tror att vi kan fortsätta att synda, men ändå bli frälsta.

Tyvärr är det i dag en hel del ibland oss (sjundedagsadventister) som tror att vi kan bli frälsta, även om vi fortsätter att synda ända tills Jesu återkomst, eftersom Guds nåd skulle "täcka" de synder vi inte lyckas segra över. Denna farliga villfarelse kommer att utestänga många sjundedagsadventister från Guds rike.

Varning för kommande avfall

I Apg 20:17, 28-32 kan vi läsa att Paulus här kallar till sig ledare i Guds församling i Efesus och varnar dem för ett framtida avfall från tron:

"Ja, ur er egen krets skall män träda fram och förvränga sanningen för att dra lärjungarna över på sin sida." (v 30).

Varningen fick effekt, eftersom de trogna i Efesus församling ett antal år senare prövade dem som sade sig vara "apostlar" i församlingen, men inte var det, utan genomskådades som "lögnare". (Upp 2:2).

I Upp 2:6 berömmar Gud församlingen i Efesus för att hata "nikolaiternas lära, som också jag hatar".

Guds budskap till de sju församlingarna i Upp 2-3 - inklusive Efesus - handlar inte bara om Guds budskap till lokala församlingar. Det handlar här också om Guds budskap till Hans församlingar under **sju på varandra följande tidsperioder i den kristna perioden från den första kristna församlingen fram till Jesu återkomst**. Sju-talet definieras i skapelseveckan (1 Mos 1, 2) - första gången sju-talet nämns i Bibeln. Skapelsen började på dag ett, fortsatte på dag två osv. Efter dag sju var hela skapelsen klar. Precis som de sju dagarna kom direkt **efter** varandra, så markerar de sju dagarna **hela** skapelsen (det fattades ingenting).

Nikolaiternas lära i Pergamus

Vi skall se att nikolaiternas lära, som förkastades i Efesus, handlar om att missbruka Guds nåd till

överträdelse av Guds lag, det vill säga frälsning i synden.

Även om nikolaiternas lära - som Gud "hatar" (Upp 2:6) - förkastades i Efesus, så accepterade ett antal bekännande kristna i Pergamus, församlingen från 313 e Kr -538 e Kr, denna villolära enligt Upp 2:15. Upp 2:14 talar om "Bileams lära, han som lärde Balak att gillra en fälla för Israels barn, så att de åt kött från avgudaoffer och bedrev otukt."

Omedelbart därefter kan vi läsa att "så har också du hos dig sådana som på samma sätt håller sig till nikolaiternas lära." (v 15).

"Nikolaiternas lära" jämförs alltså här - "på samma sätt"- med "Bileams lära". Bileam var en falsk profet som "älskade den lön han skulle få för sin orättfärdighet" (2 Petr 2:15).

Först försökte Balak, kungen i Moab, få Bileam, den falske profeten, att förbanna Israel, men misslyckades (se 4 Mos 22-24). Sedan fick Bileam Balak att besegra Israel genom list (se 4 Mos 25, Upp 2:14). Bileam uppträdde orättfärdigt när han på ett bedrägligt sätt försökte vinna världslig lön genom att gillra en fälla för Israels barn, trots att han officiellt påstod att han fortfarande var Guds sanne profet. "Bileam...älskade den lön han skulle få för sin orättfärdighet" (2 Petr 2:15).

Fällan innebar att Israel skulle bedriva otukt med Moabs döttrar och tillbe Moabs avgudar genom att ta del av Moabs gudars offermåltider. Den falske profeten Bileam lyckades med denna fälla.

Det är lätt att se att "nikolaiternas lära", som jämförs med "Bileams lära" i Upp 2:14 och 15, handlar om **bekännande kristna som försöker bli frälsta i synden**. De tror alltså att de kan bli frälsta utan att övervinna synden helt och hållet.

"Läran att Kristi evangelium har gjort Guds lag utan effekt lärs nu ut i stor utsträckning. Den innebär att vi genom att "tro" är befriade från nödvändigheten att var Ordets görare. Men detta är nikolaiternas lära, som Kristus skoningslöst fördömde." (Ellen White, *Signs of the Times*, 2 januari, 1912).

Nikolaiternas lära i Tyatira

Det är intressant att bekännande kristna i Tyatira - medeltidens församling - accepterade Bileams lära i ännu högre utsträckning än i Pergamus. I Upp 2: 20 står att "kvinnan Isebel...som kallar sig profetissa och uppträder som lärare och förleder mina tjänare att bedriva otukt och äta kött från avgudaoffer."

Vi såg ovan att "otukt och äta kött från avgudaoffer" i Pergamus (Upp 2:14) likställs med Bileams lära, som innebar att Bileam försökte vinna världslig lön samtidigt som han utgav sig för att vara Guds tjänare. Samma varning till församlingen i Pergamus förekommer alltså även till församlingen i Tyatira.

"Otukt" innebär - i symbolisk mening - ett otillåtet förhållande till hedendomen (världen). Det kan innebära att man håller fast vid någon eller några synder eller obibliska läror. "Äta kött från avgudaoffer" innebär i - i symbolisk mening - avgudatillbedjan, det vill säga tillbedjan av Satan. Genom att hålla fast vid någon synd tillber man Satan.

Av det som framkommit ovan kan vi dra slutsatsen att nikolaiternas lära utvecklades succesivt från Efesus till Pergamus till Tyatira. Läran om "billig nåd" - frälsning i synden - fick ett allt starkare fäste i den kristna församlingen, från apostlarnas tid fram till medeltiden, när den katolska kyrkan hade nästan fullständig religiös (och politisk) makt i den då civiliserade världen.

"Påvedömet är den mänskliga naturens religion, och den stora massan av människor älskar en lära som tillåter dem att synda, men ändå befriar dem från syndens konsekvenser." (Ellen White, *Signs of the Times*, 19 februari, 1894).

Men frågan är om nikolaiternas lära är ett allvarligt problem i Guds sista kvarleva. I Kor 10:e kapitel ger oss värdefull information om det. Verserna 1-10 ger en beskrivning av Israels synder under den 40-åriga ökenvandringen och hur de straffades för detta. Men det som i v 6 och v 11 ofta översatts till "exempel" betyder enligt grundtexten "avbild" i båda verserna (se Strong's Concordance). Det som hände Israel under ökenvandringen är inte bara ett varnande exempel, utan är dessutom en "avbild" på vad som skulle hända Nya Testamentets församling.

Gäller detta också Guds sista kvarleva? Vers 11 ger oss svaret på denna fråga. Det som hände Israel under ökenvandringen "skrevs ner för att varna oss som har världens slut inpå oss." Det gäller alltså i högsta grad Guds sista kvarleva.

I 1 Kor 10:8 talas om att den falske profeten Bileam förmådde Israel att "begå otukt" med Moabs döttrar och tillbe deras avgudar, och att "tjugotretusen" föll "på en enda dag". Detta visar hur allvarligt Gud såg på detta.

Gud vill i 1 Kor 10:8 varna oss - Guds sista församling - att om vi fortsätter leva i synd, trots att vi bekänner oss vara kristna, har vi ingen kontakt med Gud (se Jes 59:2, Rom 6:15-17). Vi praktiserar då nikolaiternas lära. Vi övervinner då inte synden så som Jesus övervann (Upp 3:21). I alla de sju församlingarna i Upp 2-3 står att endast de som övervann synden fick evigt liv.

1 Kor 10 visar att nikolaiternas lära är ett allvarligt problem inte bara för Pergamus och Tyatira utan också för Guds sista kvarleva – ”*som har världens slut inpå oss*”. Det är viktigt att notera att Israels synd på Moabs hedar är den sista synden (tidsmässigt) som beskrivs i 1 Kor 10 när det gäller Israel innan de gick in i Kanaans land. Är det någon i Guds sista församling som förnekar att villfarelsen att Guds sanna barn fortsätter att synda ända tills Jesus återkomst, eller tills de dör, och ändå blir frälsta, är ett problem inom Guds sista kvarleva nu när vi står på tröskeln till det himmelska Kanaan?

Tyvär blev nikolaiternas farliga lära kvar i de flesta protestantiska samfund under – och efter – reformationen. En orsak till varför nikolaiternas lära med frälsning i synden fortfarande har en mycket stark ställning i de flesta protestantiska samfund är att man här fortfarande håller fast vid påvemaktens - laglöshetens hemlighet (2 Tess 2:7) - lära att Jesus tog på sig Adams natur före syndafallet när Jesus blev människa (se föregående kapitel). De som har denna uppfattning kan inte se på Jesus som vår förebild när det gäller lydnad för Guds lag.

En annan anledning till varför nikolaiternas lära fortfarande har en mycket stark ställning i den protestantiska världen är läran om arvsynden. Denna lära innebär att vår fallna natur **är** synd och därför skulle det vara omöjligt att övervinna synden helt och fullt före Jesu återkomst. Men Bibeln lär oss att det är först när vi **ger efter för** begäret i vår fallna natur som vi syndar:

”...*Var och en som frestas, dras och lockas av sitt eget begär. När så begäret har blivit havande föder det synd.*” (Jak 1:13-15).

Läran om arvsynden innebär att vår fallna natur är så ond att vi alla automatiskt är syndare ända tills Jesu återkomst. Enligt denna teori räcker det med Guds förlåtelse för att vi skall komma till himlen, eftersom Jesus lydde lagen i vårt ställe. Det bör tilläggas att Bibeln lär oss att en omvänd kristen fortfarande har en fallen natur, med begär till det onda, men att han genom den helige Andes kraft övervunnit synden och alltså inte behöver ge efter för en enda frestelse (se 1 Kor 10:13). Det bör också tilläggas att det fortfarande finns sanna

kristna i de protestantiska samfunden som - trots att de tror på falska läror - hatar synden tillräckligt mycket för att avstå ifrån den. Men att hålla fast vid falska läror innebär en klar risk för att man lever kvar i synden, eftersom det är ”*sanningen (som) skall göra er fria*” från synden. (Joh 8:32).

Martin Luther – Augustinus lärjunge

Martin Luthers stora betydelse för den protestantiska reformationen bekräftas av historien. Det är ett faktum att Martin Luther gick i täten för reformationen och att han då bröt upp från flera av påvemaktens obibliska läror. Men det är också ett faktum att Martin Luther aldrig bröt upp från ett antal av påvemaktens obibliska läror.

”Det bör noteras att Martin Luther en gång var augustiner munk. I sin levnadsbeskrivning informerade han om att han gång på gång läst och helt tagit till sig det som Augustinus (354 - 430) skrivit innan han så mycket som kastat en blick i Guds Ord. Trots att Luther tog avstånd från nästan alla obibliska läror som kom in i den romersk-katolska kyrkan efter Augustinus, är det inte överraskande att finna att *Luther behöll nästan samtliga obibliska läror som Augustinus infört i kristenheten*. Dessa är bland annat arvsynden, människans fullständiga moraliska fördärv, ’en gång frälst alltid frälst’, att Kristus tog på sig Adams natur före syndafallet (och därför inte kan vara vårt Exempel i lydnad). Dessa läror är allmänt spridda inom den romersk-katolska kyrkan och inom de protestantiska kyrkorna idag.

Tre av Augustinus obibliska läror framhålls inom sjundedagsadventism idag. De är **1. Arvsynden**, **2. Kristi tog på sig Adams natur före syndafallet**, och **3. De heliga fortsätter att synda ända tills Kristi återkomst.**” (Colin och Russell Standish, *Keepers of the Faith*, s 47).

Sardes-församlingen

Som vi såg ovan behöll Martin Luther nästan samtliga av de obibliska läror som Augustinus infört i kristenheten – framförallt då infört i den romersk-katolska kyrkan. Dessa läror finns fortfarande kvar i denna kyrka. Men eftersom Martin Luther och andra reformatorer behöll dessa obibliska läror är det inte konstigt att de allra flesta protestantiska kyrkorna ända tills idag behållit läror som arvsynden, en gång frälst alltid frälst, att Jesus tog på sig Adams natur före syndafallet och människans fullständiga moraliska fördärv. Resultatet av att hålla fast vid sådana läror blir att man tror att vi alla syndar ända fram till Jesu återkomst (eller tills vi dör). Även om det finns uppriktiga kristna inom dessa kyrkor som hatar

synden tillräckligt mycket för att, genom Guds kraft, avstå från den, inses den stora faran med att hålla fast vid dessa obibliska läror (det vill säga den stora faran med att stanna kvar i dessa fallna kyrkor).

Om vi läser vad Gud säger till Sardes-församlingen - det vill säga till de protestantiska kyrkorna under 1600 och 1700-talet - är det en mörk bild som träder fram:

"Du har namnet om dig att du lever, men du är död...du har några få i Sardes som inte har smutsat ner sina kläder..." (Upp 3:1, 4).

Det är lätt att dra slutsatsen att en viktig orsak till att Sardes-församlingen som helhet var "död" var att Augustinus farliga obibliska läror hade ett fast grepp om de flesta protestantiska församlingar som existerade under 1600 och 1700 - talen, det vill säga under Sardes-perioden. Då är det också lätt att dra slutsatsen att nikolaiternas lära hade ett fast grepp om Sardes-församlingen, där bara "några få" hade klätt sig i Kristi rättfärdighet.

Laodicea-församlingen

Laodicea-församlingen är den sista av de sju församlingarna. Eftersom denna församling är den sista, är det också där vi finner en liten del av Laodicea-församlingen som beskrivs som *"de som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd."*, se Upp 12:17 (även om beskrivningen av Laodicea-församlingen också gäller de allra flesta andra bekännande kristna samfund under samma tidsperiod).

Beskrivningen av Laodicea-församlingen innehåller inte något gott (detta gäller alltså församlingen i stort, i motsats till den lilla gruppen i Laodiceaförsamlingen som beskrivs i Upp 12:17), vilket framgår av nedanstående:

"Du säger: 'Jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting. Du vet inte att du är eländig, beklagansvärd, blind och naken'" (Upp 3:17).

Guds råd till denna församling - vilket för övrigt också kan tillämpas på Sardes-församlingen - är att *"köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att klä dig i, så att din skamliga nakenhet inte synd, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se."* (Upp 3:18)

Guldet är en levande tro på Jesus (1 Petr 1:7). De vita kläderna är Jesu rättfärdighet (Upp 7:14). Ögonsalvan är den helige Ande (1 Joh 2:27). *"De som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu*

vittnesbörd" (Upp 12:17) har tagit till sig Guds råd till Laodicea-församlingen.

Som tidigare visats framhålls flera av Augustinus läror inom sjundedagsadventism idag - arvsynden, att Kristus tog på sig Adams natur före syndafallet och att de heliga fortsätter att synda ända tills Kristi återkomst. Därför är det naturligt att dra slutsatsen att nikolaiternas lära är ett problem även för Guds sista församling.

Dauids nyckel (Upp 3:7)

”Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. Han har offrat sig själv för oss för att friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar.” (Titus 2:11-14).

”Så säger den Helige och Sanne, han som har **Dauids nyckel**, han som **öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna**: Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit en dörr stå öppen för dig, en dörr som ingen kan stänga, ty din kraft är ringa och du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn” (Upp 3:7, 8).

Detta är inledningsorden från Gud till församlingen i Filadelfia. Filadelfiaperioden existerade mellan Sardesperioden och Laodiceaperioden. Det innebär att Filadelfia-församlingen beskriver Guds folks erfarenheter under 1800-talets första hälft. Det var denna församling som fick ljus över de 2300 dagarna i Dan 8:14. Orden ovan, ”han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna”, är en passande beskrivning av vad som händer med Jesu prästtjänst i den himmelska helgedomen år 1844 e Kr. Jesu prästtjänst i ”det heliga” upphörde då och ersattes omedelbart av Jesu prästtjänst i ”det allra heligaste”. Vi skall nu djupare studera innebörden av de citerade bibelverserna ovan.

”Dauids nyckel” i Upp 3:7,8 kommer från en messiansk profetia i Jes 22:22, 23:

”Jag (Herren Sebaot) ska lägga nyckeln till Dauids hus på hans (Eljakims) axlar (Fotnot). Han skall öppna och ingen kunna stänga, och han skall stänga, och ingen skall öppna. Jag skall slå in honom som en spik som sitter stadigt på sin plats. Och han skall bli som en härlig tron för sin fars hus.”

Fotnot: Enligt Strong`s Concordance är ”axlar” en rätt översättning här (jämför King James Version). Samma hebreiska ord förekommer också i den messianska profetian i Jes 9:6 (se nedan).

”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. **På hans axlar skall herradömet vila**, och hans namn skall vara: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Så skall herradömet bli stort och friden utan ände över **Dauids tron** och hans kungarike. Det skall befastas och hållas vid makt med **dom** (Fotnot) **och rättvisa** från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.” (Jes 9:6, 7).

Fotnot. Enligt Strong`s Concordance är ”dom” här en rätt översättning. (jämför King James Version).

”Dauids hus”, ”en härlig tron” (Jes 22:22, 23) syftar på kungadöme. ”Jag skall lägga nyckeln till Dauids hus på hans axlar” (v 22), det vill säga på Messias axlar. Denna nyckel öppnar dörren.

”På hans axlar skall herradömet vila” (Jes 9:6). Det innebär att nyckeln öppnar dörren så att han - Messias - får möjlighet att regera på ”Dauids tron” (v 7). Och denna regering skall bestå ”till evig tid” (v 7).

”Hans kungarike...skall befastas och hållas vid makt **med dom och rättvisa** från nu och till evig tid.” (Jes 9:7).

Om vi sammanfattar vad dessa bibeltexter lärt oss kan vi säga: Messias har en nyckel, som ligger på Hans axlar. Messias öppnar en dörr med denna nyckel. När denna dörr öppnas och Han går in genom dörren upprättar Han sitt rike. Men med vilka medel upprättar Messias sitt rike? Jo, vi läste att Han skall upprätta sitt rike genom ”dom och rättvisa” (Jes 9:7).

Det är uppenbart att dörren som öppnas finns i den himmelska helgedomen. I Upp 4:1,2 talas om ”en dörr stod öppen i himlen...en tron stod i himlen och någon satt på tronen”.

Framför tronen brann sju facklor” (v 5). Detta motsvarar ljusstaken som var placerad i ”det heliga” i den jordiska helgedomen (Hebr 9:2). Av detta kan vi dra slutsatsen att dörren som här talas om var dörren in till det heliga (från förgården).

Men den dörr som vi läste om i Jes 22:22, 23 och som får sin uppfyllelse under Filadelfiaförsamlingen måste vara dörren till ”det allra heligaste” (från ”det heliga”). I denna profetia läste vi att en dörr skulle stängas (till ”det heliga”) och att en annan dörr skulle öppnas (till ”det allra heligaste”) när den första stängs.

I ”det allra heligaste” i den jordiska helgedomen fanns förbundsarken med Tio Guds Bud (Hebr 9:4). Detta avbildade Tio Guds Bud i ”det allra heligaste” i den himmelska helgedomen (Hebr 8:5, 9:24). I Upp 11:19 beskrivs uppfyllelsen av profetian i Jes 22:22 när Jesu prästtjänst inleds i ”det allra heligaste” i den himmelska helgedomen, sedan Hans prästtjänst avslutats i ”det heliga”:

”Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel”. (Upp 11:19).

I det grekiska språket finns två ord för ”tempel”. Det ena - ”hiron” – omfattar hela tempelbyggnaden. Det är inte det ord som används i Upp 11:19. I Upp 11:19 används ordet ”naos” som betyder ”inre (delen av) templet”. Det syftar på ”det allra heligaste” i templet.

Genom Davids nyckel öppnades dörren till ”det allra heligaste”.

Enligt Jes 9:6, 7 skulle Jesus gå in där för att utföra en ”dom” för att upprätta sitt rike. Vi har sett att det finns en dörr som leder in i ”det heliga” i den himmelska helgedomen. Vi har också sett att det finns en dörr som leder in i ”det allra heligaste” där, och att den första dörren stängs när den andra öppnas.

Förbundsarken i Upp 11:19 innehåller Guds lag som dömer människorna (Rom 2:12, Jak 2:12). Upp 11:19 talar alltså om en dom.

Exakt samma dom talas om i Dan 7:9-10. I Dan 7:8 beskrivs påvemakten fram till dess dödssår 1798. I v 11 beskrivs påvemaktens undergång vid Jesu återkomst. Domen som inträffar däremellan, i Dan 7:9-10, är samma dom som inträffar under Filadelfiaförsamlingen (som sträcker sig till 1844 när denna dom började).

I Dan 7:9 talas om ”troner” som ”sattes fram, och den Gamle av dagar satte sig ned...” I v 10 står: ”...Tio tusen gånger tio tusen stod inför honom. Han satte sig ner för att döma och böcker öppnades”. (Att detta stora antal handlar om änglar framgår av Upp 5:11).

Vad v 9 och 10 lär oss är bland annat att dessa ”troner” tidigare funnits någon annanstans (de ”sattes fram” enligt v 9). Verserna lär oss också att ett mycket stort antal (intresserade) änglar (”tio tusen gånger tio tusen”) är närvarande inför Fadern, när Han inleder en dom. I denna dom döms Guds bekännande folk:

”...den Gamle kom och domen föll till förmån för den Högstes heliga...” (v 22).

Ett problem behöver lösas här. Var är Jesus? I Joh 5:22 står det tydligt att *”inte heller dömer Fadern någon, utan hela domen har han överlämnat åt Sonen”*.

Svaret finner vi i Dan 7:13. Här kommer Jesus till Fadern för att börja domen i v 9-10 (*”han (Jesus) närmade sig den Gamle och fördes fram inför honom”* enligt v 13). Jesus är alltså närvarande under hela domstolsprocessen. **Resultatet av denna dom**, som besvarar alla frågor som uppstått på grund av Satans anklagelser mot Guds folk, **ser vi Dan 7:14:**

Fadern ger Sonen ”makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk måste tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte skall ta slut, och hans rike skall inte förstöras”.

Sammanfattningsvis kan vi alltså säga att i Jes 9:6-7 upprättas riket genom dom och rättvisa. Jesus använder Davids nyckel för att gå in genom en dörr han öppnat för att ta emot tronen och riket (Jes 22:22, 23). Ett *”evigt välde”* i Dan 7:14 motsvarar *”till evig tid”* i Jes 9:7.

Upp 3:7 handlar alltså om att Jesus öppnat dörren till ”det allra heligaste” (och stängt dörren till ”det heliga”) med Davids nyckel för att utföra den undersökande domen över Guds bekännande folk och ta emot tronen och riket när denna dom är avslutad.

mer fullständig uppfyllelse strax före Jesu andra ankomst. Det är detta som beskrivs i Upp 14:6-20, 18:1-6, Joel 2:28-3:17 (se "Herrens dag" i 3:14).

Det är alltså Guds **sista** församling - "*de som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus*" (Upp 14:12) - som mer fullständigt uppfyller profetian om "*profeten Elia*" i Mal 4:5 genom att förkunna de tre änglarnas budskap (samt "den fjärde" ängels budskap i Upp 18).

Det kan nämnas att "*Herrens dag*" är en vanlig beskrivning i Nya Testamentet på Jesu andra ankomst, se 1 Kor 1:8, 5:5, Fil 1:6-10, 2:16, 1 Tess 5:2-4 m fl.

Elia – en avbild på den sista församlingen

Nya Testamentet upplyser oss om att Malakis profetia, "*Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan **Herrens dag** kommer, den stora och fruktansvärda*" (4:5), uppfylldes på Johannes döparen, som förberedde vägen för Jesu första ankomst genom att kalla Israel tillbaka till Gud och Hans bud, se Matt 11:14, Luk 1:17 med flera.

Vid ett närmare studium av Mal 4:e kapitel står det emellertid helt klart att denna profetia måste få en mer fullständig uppfyllelse **efter** Jesu första ankomst till jorden. Profetian om elden som skall förtära de ogudaktiga i v 1 kommer att uppfyllas vid Jesu återkomst **samt** efter de 1000 åren, se 2 Petr 3:3-13 och Upp 20:7-10.

"Men för er som fruktar mitt namn skall rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina vingar. Då skall ni komma ut och hoppa likt kalvar som släpps ur sina bås." (Mal 4:2).

Denna vers kommer att uppfyllas fullständigt vid Jesu andra ankomst (den uppfylldes delvis vid Jesu första ankomst).

"Dagen" i Mal 4:1, 3 och 5 förekommer ofta i Gamla Testamentet som beskrivning på Jesu återkomst (se till exempel Jes 13:6; Joel 1:15, 2:1; Amos 5:18, 20; Sef 2:1-3). Så är även fallet i Mal 4. Det är inte möjligt att Johannes döparen **helt och hållet** uppfyllde profetian om att förbereda människorna för Jesu andra ankomst, enligt v 5-6.

Det enda rimliga är, att Guds löfte om att "*sända ...profeten Elia, innan Herrens dag kommer*" får en

Elia och slutstriden

”Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh 1:7, 9).

I Guds budskap till församlingen i Tyatira i Upp 2:18-29 beskrivs Guds budskap till sin församling under medeltiden, under den tid påvemakten hade herraväldet över den civiliserade världen, från 538 e Kr till 1798 e Kr (Fotnot).

Fotnot: Brevet till de sju församlingarna i Upp 2-3 beskriver den kristna församlingens tillstånd och strider mellan Jesu första och andra ankomst.

Församlingen i Tyatira tillrättavisas för *”att du låter kvinnan Isebel hållas, hon som säger sig vara profetissa och undervisar och förleder mina tjänare att bedriva otukt och äta kött från avgudaoffer.” (v 20).*

Isebel var gift med Ahab, Israels kung. Isebel används som symbol på påvemakten i Upp 2:20 därför att Isebel ledde Israel till att ersätta tillbedjan av den levande Guden med avgudadyrkan – tillbedjan av Baal. Hon använde då sin man - kung Ahab - för att förverkliga detta. Ahab nämns in te i Upp 2:20 , men det är underförstått att han skall vara med här, eftersom han är med i Gamla Testamentet, se 1 Kon 16-19.

Precis som Isebel använde Ahab, statsmakten, för att tvinga Israel till lydnad, använde påvemakten statsmakterna under medeltiden för att tvinga folken till lydnad för påvemaktens läror. Det var på detta sätt påvemakten försökte förverkliga sina anspråk på världslig överhöghet.

Precis som Ahab är inte heller Elia nämnt i Upp 2:20. Men precis som det är underförstått att Ahab skall vara med här är det också underförstått att **Elia skall vara med i Upp 2:20** – eftersom Elia var Guds speciella budbärare till Israel under Ahabs regering samtidigt som Elia var Ahabs och Isebels främste motståndare (som Guds budbärare).

Elias främsta uppgift var att, genom Guds nåd, försöka förmå Israel att omvända sig från tillbedjan av Baal och i stället tillbe den levande Guden. I nästa kapitel skall visas att tillbedjan av Baal i Gamla Testamentet motsvaras av - och avbildar - söndagsfirande i Nya Testamentet.

I Upp 13:3 kan vi läsa att vilddjuret från havet - påvemakten - får ett *”dödligt sår”* (som inträffade 1798 e Kr), **som senare skulle bli ”läkt”**. Detta innebär att påvemakten någon gång i framtiden helt skall få tillbaka sin makt från medeltiden, då den använde statsmakten för att tvinga oliktankande - framför allt Guds folk - till lydnad för sina läror. I ett senare kapitel (se sid ?) skall vi se att Upp 17 ger mer information om detta.

Eftersom konflikten från medeltiden mellan påvemakten och Guds folk kommer att återuppstå - den här gången skall de fallna protestantiska kyrkorna stödja påvemakten - har konflikten i Gamla Testamentet mellan Elia (å ena sidan) och Isebel och Ahab (å andra sidan) mycket att lära oss om den allra sista striden före Jesu återkomst.

Elia-budskapet

Innan vi går vidare påminner vi oss om att vår genomgång av Mal 4 direkt visar oss att Elia – och därmed också Ahab, Isebel, tillbedjan av Baal – är avbilder på den sista tidens parter och händelser.

I Luk 1:16, 17 sade ängeln Gabriel till Johannes Döparens far – strax före Johannes födelse: **”Många av Israels barn skall han (Johannes) omvända till Herren, deras Gud. Han skall gå framför honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och omvända de olydiga till ett rättfärdigt sinnelag och så skaffa åt Herren ett folk som är berett.”**

Gabriel citerar här från Mal 4:5 och 6 och säger att dessa verser skall uppfyllas på Johannes missionsverksamhet. Elias budskap i Mal 4 är alltså ett budskap som Johannes skulle förkunna för att förbereda människor för Jesu första ankomst. Som vi sett tidigare skall Elias budskap förkunnas på nytt, för att förbereda människor för Jesu **andra** ankomst. Jesus sade om Johannes Döparen:

"Elia skall komma och återupprätta allt. Men jag säger er: Elia har redan kommit...Då förstod lärjungarna att han (Jesus) hade talat till dem om Johannes Döparen." (Matt 17:11-13).

Jesus säger alltså inte här att profeten Elia själv skulle återkomma, utan att Elis budskap skulle förkunnas igen.

Johannes Döparen förkunnade evangeliet om Jesus: *"Se Guds lamm som tar bort världens synd."* Men han varnade också för överträdelse av Guds lag. Han tillrättavisade kung Herodes, eftersom denne hade ett otillåtet förhållande med Herodes brors hustru (Luk 3:19). Denna tillrättavisning för Herodes överträdelse av Guds lag kostade Johannes livet (Matt 14:3-12).

Johannes skulle *"omvända (många av Israels barn) till Herren"* och *"återupprätta allt"*, vilket visar att Elia-budskapet som Johannes förkunnade innehöll både Guds evangelium och Guds lag.

Precis som Johannes Döparen förkunnade Elia-budskapet om omvändelse från synden strax före Jesu första ankomst, förkunnar Guds sista kvarleva (Upp 12:17, 14:12) Elia-budskapet om omvändelse från synden strax före Jesu återkomst. Denna upprepning av Elia-budskapet av Guds sista kvarleva är de tre änglarnas budskap (Upp 14:6-12).

För att rätt förstå Elia - budskapet som skall förbereda människor för Jesu **andra** ankomst är det viktigt att närmare studera det budskap som Elia själv förkunnade i Gamla Testamentet.

Vad innehöll Elias budskap?

Isebel påverkade och ledde Ahab, kungen i Israel, till att förmå Israel till Baals-tillbedjan.

"Det har aldrig funnits någon som Ahab, han som sålde sig till att göra det som var ont i Herrens ögon, när hans hustru Isebel eggade honom till det." "...tog han (Ahab) också till hustru Isebel, som var dotter till Etbal, sidoniernas kung, och gick bort och tjänade Baal och tillbad honom." (1 Kon 21:25, 16:30-33).

Ahab och Isebel förmådde Israel till att tillbe Baal. Detta blandades med tillbedjan av den levande Guden, men denna blandning var avfall från den levande Guden (enligt det första budet).

Tillbedjan av Baal var en form av soltillbedjan

I 2 Kung 23:4, 5 kan vi läsa att man tillbad *"Baal...himlens hela härskara"*, *"tände offereld åt Baal, åt solen, åt månen, åt stjärnbilderna och åt himlens hela härskara."*

"Baalsaltarna bröts ner inför honom (kung Josia), solstoderna som stod på dem högg han ner..." (2 Krön 34:4). Se även 4 Mos 25:3-4.

I nästa kapitel skall visas att Baals-tillbedjan motsvarar söndagsfirande på **solens** dag (Sunday) under Nya Testamentets tid.

På Guds uppdrag förkunnade Elia Guds varnings- och nådesbudskap till det fallna Baals-tillbedjande Israel, så att de tvingades välja sida. Gud kallade Israel tillbaka till Honom och Hans bud. När Ahab mötte Elia sade Ahab till honom (1 Kung 18:17):

"Är du här, du som drar olycka över Israel?" (På grund av Israels avfall hade Gud låtit landet drabbas av svår torka, se 1 Kung 18:1).

Elia svarade då Ahab: *"Det är inte jag som drar olycka över Israel, utan du och din fars hus. Ni överger ju Herrens bud och följer efter baalerna."*

Israel samlades på berget Karmel och Elia kallade där folket att göra ett val:

"Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är Herren som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom." (1 Kung 18:21). Men Israels folk *"svarade honom inte med ett ord"* (v 21).

Därefter byggde Elia *"åter upp Herrens altare, som hade blivit nerrivet"* (v 30). Elia försökte återupprätta **både** Guds lag och Hans evangelium om den kommande Frälsaren, vilka Israels folk hade ersatt med Baals-tillbedjan.

Som tidigare har visats är allt detta en avbild till den sista tidens strid mellan gott och ont, då Guds sista församling *"i Elias ande och kraft"* (Luk 1:17) förkunnar de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12 för den avfallna söndagsfirande kristna världen (de uppriktiga söndagsfirarna är emellertid inte avfallna).

I Upp 13:15-17 har den fallna protestantismen i USA genom lagstiftning förmått staten att tvinga människorna till söndagsfirande. Detta gäller människorna i hela världen (*"alla"*, v 16).

I 17:2 och 18:3 beskrivs samma händelse som otukt mellan jordens kungar och den fallna kyrkan.

I 17:3 rider den fallna kvinnan på ett vilddjur, vilket innebär att den fallna kvinnan använder statsmakten för sina syften - bland annat förföljelse av oliktankande (se kapitlet ”Upp 17”).

Genom det sista varnings- och nådesbudskapet måste **alla** välja sida. Elias uppmaning till Israel på berget Karmel att välja mellan Herren och Baal (1 Kung 18:18-21) får sin förebild när de människor som får höra de tre änglarnas budskap tvingas välja mellan sabbatsdagen (från solnedgång till solnedgång) och söndagen.

Sabbatsdagen är tecknet på Guds skaparmakt och auktoritet, medan söndagen är tecknet på den romersk-katolska kyrkans självpåtagna auktoritet, som innebär att denna kyrka upphöjer sig över Gud och Hans heliga, oföränderliga lag:

”...Han skall **sätta sig i sinnet** att förändra **heliga tider** och lagar...” (Dan 7:25).

När Israel såg elden från himlen - från Gud - som förtärde brännoffret, veden och stenarna, som Elia gjort i ordning på det Herrens altare på Karmels berg som Elia byggt upp, tog Israel ställning för den levande Guden. (se 1 Kung 18:38-39). Elia lät då döda Baals-profeterna (v 40).

Baals-profeternas undergång har sin förebild i **Harmagedon**, där det andliga Babylon går under i slutstriden om söndagslagarna, se Upp 16:16-21. (Mer information om Harmagedon ges längre fram i den här boken).

Ytterligare likheter

Isebel försökte döda Elia, se 1 Kung 19:1-2. Förebilden till Isebel är skökan i Upp 17:1, 5, 6, 8 som kommer att försöka döda ”dem som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus” (Upp 14:12), det vill säga den sista tiden förebild till Elia – se Upp 13:15.

Elia upplyste det fallna Israel om att de hade överträtt Guds bud genom att tillbe Baal - solen (1 Kung 18:18). Den tredje ängeln i Upp 14:9-12 förkunnar att söndagstillbedjan är en del av, eller en fortsättning av Satans gamla soltillbedjanssystem, och att söndagsfirande går emot Guds bud.

Elias verk var att återupprätta den sanna tillbedjan av den levande Guden, se 1 Kung 18:21, 30. Den sista församlingens uppdrag från Gud är detsamma, se Upp 7:1-4, 14:6-12 etc.

Isebel målade sitt ansikte och smyckade ut sig, se 2 Kung 9:30. Detta hindrade henne inte från att kastas

ner från sin höga position, från fönstret till marken, se v 33. ”Skökan” - ”det stora Babylon” - pryder och smyckar sig också för att attrahera genom sitt tilldragande yttre, se Upp 17:4, 5 och 18:16. Detta hindrar henne inte från att kastas ner från sin höga position som nationernas drottning, se Upp 18:6-8, 20, 17:16; se också Hes 16:39 (jämför Hes 16:37-39, 41 med Upp 17:16, där Hes 16 utgör grunden för bildspråket i Upp 17:16).

Isebel bodde med Ahab i Jisreel, där Isebel till slut mötte sin plötsliga och fruktansvärda död, se 2 Kung 9:30-37. Jisreel låg i Megiddos krigshärjade område. Den sista tidens Isebel kommer att möta sin plötsliga undergång på ett andligt slagfält, som i Upp. boken beskrivs som Harmagedon – förebilden till Gamla Testamentets Megiddo, se Upp 16:16, 19; 18:7-8, 1 Tess 5:1-3. Harmagedon betecknar emellertid en världsomfattande undergång.

Elia försörjdes av Gud under den svåra torka och hungersnöd som drabbade Israel (som en följd av dess avfall från Gud), se 1 Kung 17:1-16. Under den allra sista tidens **andliga** hunger (Am 8:11-13) och **fysiska** hunger (Hab 3:16-17; Joel 1:10-12, 17-20) skall Guds barn bli mättade såväl fysiskt (Jes 33:15-16, 41:17; Hab 3:17-18; Ps 91:3-10) som andligt (Joh 4:13-14, 6:35).

Israel drabbades av svår torka och hungersnöd under **tre och ett halvtår**, se Jak 5:17, Luk 4:25 och 1 Kung 17:1. Detta motsvaras av en andlig torka under (den symboliska tidsåldern) ”en tid och tider (två tider enligt grundtexten) och en halv tid”, det vill säga 3,5 symboliska tider (år), se Upp 2:20-23, Dan 7:25, 12:7, Upp 11:2-3, 12:6, 14 och 13:5.

I dessa bibeltexter beskrivs en och samma tidsperiod - **tre och ett halvt profetiskt år** – under påvlig överhöghet. En profetisk dag är ett verkligt år, se 4 Mos 14:34 och Hes 4:6.

När Elia respektive Baals- profeterna prövades inför Israels folk bad Elia ner bokstavlig eld från himlen (1 Kung 18:36-38). Under den sista prövningen på jorden kommer Guds barn att ”bedja ner” **andlig** eld genom den helige Ande (jämför Apg 2:3) – det höga ropets mäktiga ljus (Upp 18:1).

Elia togs upp till himlen utan att dö (2 Kung 2:11). Han är en avbild till de 144 000 som förkunnar de tre änglarnas budskap (Upp 7:1-8, 14:6-12). Dessa lever till Kristus kommer tillbaka (de skall alltså inte dö).

Talet tre

Sambandet mellan Elias verksamhet och talet **tre** i Bibeln visar tydligt det nära släktskapet mellan honom och det folk som förkunnar de **tre** änglarnas budskap. Följande fakta visar tydligt detta samband.

Elia var en av **tre** förvandlade personer på förklaringsberget (Jesus, Elia och Mose). Bibeln ger **tre** skildringar av denna händelse, se Matt 17:1-5, Mark 9:2-8 och Luk 9:28-36. Vid detta tillfälle samtalade tre personer, som samtliga ”gjorde” underverk och som samtliga fastade i 40 dagar och 40 nätter (fast Mose fastade i 40 år).

Gud har uppenbarat sin väldiga makt under alla tider, men Han valde speciellt **tre** perioder då Han på ett särskilt sätt visade sin makt – genom Mose och Josua, senare genom Elia och Elisa. Den tredjetidsperioden gäller Jesus och Hans apostlar. Alla dessa **tre** perioder markerar början till något nytt i Israels historia.

Tre gånger i Bibeln nämns de **tre** åren av torra som Elia profeterade om i 1 Kung 17:1 – se 1 Kung 18:1, Luk 4:25 och Jak 5:17.

När Elia `återförde` änkans son till livet ”sträckte han sig ut över pojken **tre** gånger...”, se 1 Kung 17:21.

När Elia ”*på tredje året*” (1 Kung 18:1) av de tre årens torra, som alltså omnämns **tre** gånger i Bibeln, mötte Baals-profetererna ”*på berget Karmel*” (v 19) bad han folket om att hälla vatten **tre** gånger ”*över brännoffren och veden... Och de gjorde så för tredje gången*” (v 34).

I den bön som följde (v 36) sade Elia: ”Herre, 1) Abrahams, 2) Isaks och **3**) Israels Gud...” Han använde ordet ”Herre” – JHWH – **tre** gånger i v 36-37.

Sammanfattning

En kort sammanfattning ger alltså följande: Elia i Gamla Testamentet var bokstavlig och en avbild till den sista tiden **världsomfattande** folk som förkunnar de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12. Isebel i Gamla Testamentet var bokstavlig och en avbild till det **världsomfattande** system som i Upp. boken har namnet Babylon. Hennes bokstavlige man, Ahab, var Israels ledare och hetsades upp och styrdes av sin fru. Under slutstriden kommer Babylon att styra sin **andlige** make – staten, se Upp 17:2, 18:3, 19:2. I Gamla Testamentet var Palestina konfliktområdet (enligt ovan), men i Nya Testamentet – och i synnerhet i Upp. boken – är **hela världen** inblandad.

Baals-tillbedjan och söndagsfirande

Låt oss först visa att Baalstillbedjan, som vi ofta kan läsa om i Gamla Testamentet, var tillbedjan av den livgivande solen. Samtliga citat i detta kapitel är hämtade från *"Christ conquers"* av Louise Were. I denna bok ges överflöd av bevis på att söndagsfirande motsvarar Gamla Testamentets Baalstillbedjan.

Encyclopedia Britannia, artikel **Baal** säger: "...babyloniernas Bel. Denne är i egentlig mening **solguden**, Baal-Shamen, himlarnas Baal (Herre), den högste av himlakropparna.."

Alexander Hislop skriver i *"The two Babylons"*, s 226: "Solen, den stora källan till ljus och värme, tillbads under namnet Baal. Det faktum att solen, med detta namn, tillbads under världens första tidsåldrar, visar den fräcka karaktären av dessa första begynnelse till avfall...Enligt människans primitiva språk kallades solen 'Shamesh' - det vill säga 'tjänaren' - det namnet som utan tvekan gavs av Gud för att världen skulle komma ihåg den stora sanningen att hur härligt dess klot än är under dagen skulle denna förordnade gåva till Hans skapade varelser på jorden vara en tjänare till den store osynlige Guden. Människan visste detta, och trots full kunskap om detta satte hon tjänaren på Den Högstes plats och kallade solen Baal – det vill säga Herren – och tillbad den på detta sätt (Rom 1:21, 25 citerat). Början på soltillbedjan och till tillbedjan av himlens härskare var en synd mot ljuset – en övermodig, oförskräckt synd."

Soltillbedjan och söndagsfirande

Soltillbedjan – under namnet Mithraism – kom efter hand att få en mycket stor betydelse i det kejsarliga Rom.

Schaff-Herzog Encyclopedia, artikel "sol" säger: "Solen tillbads under namnet Mithras, som slutligen blev Sol Deus Invictus (den oövervinnerlige solen) överallt i västerlandet, speciellt hos romarna."

I mitten av det tredje århundradet tycktes Mithraism vara nära att bli världsreligionen och den blev "den störste motståndaren till kristendomen". En del av dess speciella läror som förkunnades av dess präster var "själens odödlighet"...**helighållandet av söndagen** och den 25 december" – *Encyclopedia Britannica*, artikel "Mithra", 11:e upplagan.

Soltillbedjan var så fast 'installerad' i Rom, att när Diocletianus besteg tronen (som kejsare) år 284 e Kr, gav han framför armén **en ed till solen** och förklarade sig själv oskyldig till att ha slaktat de förre kejsaren – *Decline and Fall of the Roman Empire*, kapitel 12, sid 71- Gibbon.

Vid Konstantin den Stores tid (han blev kejsare över romarriket 306 e Kr) hade kristendomen på allvar börjat bli en religion att räkna med i kejsardömet. Trots det "riktades Konstantins gudsfruktan i synnerhet till solen, den grekiska och den romerska Apollons motsvarighet...**Solen firades universellt som den oövervinnlige ledaren och beskyddaren av Konstantin.**" – samma källa, kapitel 20, sid 3.

Låt oss se hur soltillbedjan (Mithraismen), huvudreligionen i det romerska kejsardömet, började smälta samman med den framväxande kristendomen: "Om vi litar på levnadsbeskrivningarna på Augustinus tid, hade en plan på en universell religion grytt i sinnet på (den romerske) kejsaren (Elagabalus, kejsare 201-222, son till senatoren Varius Marcellus). Judendomen, den samaritiska religionen och till och med kristendomen skulle slås samman och omarbetas till ett stort system där **solen skulle vara det centrala föremålet för tillbedjan.**" *The History of Christianity*, Dean Henry Hart Milman, bok 2, kapitel 8, paragraf 20.

"Det krävdes öppet att **tillbedjan av solen**, under namnet Elagabalus (som var kejsare i romarriket) skulle avskaffa all annan tillbedjan" – samma källa, paragraf 22.

Kejsar Konstantin den Stores tillbedjan av solen ledde honom – den sjunde mars år 321 e Kr – att stifta den första söndagslagen. Han gjorde solens dag till en legal vilodag genom att förklara: "Alla domare och stadsmänniskor och hantverkare skall vila på solens vördnadsbjudande dag." *Codex Justiniani*, lib 3, title 12, lex 3.

I Encyclopedia Britannica, den nionde upplagan, artikeln "söndag", förklaras denna söndagslag av Konstantin vara "den tidigaste upptäckten av söndagsfirandet som en laglig plikt". Encyklopedia Britannica säger om Konstantin: "Han var i bästa fall bara till hälften hedning, till hälften kristen, som kunde försöka kombinera tillbedjan av Kristus med tillbedjan av Apollo. Han hade namnet på den ene och gestalten på den andre inpräglad på sina mynt, och han befallde **helighållandet av söndagen** under namnet '**dies solis**' (**solens dag**)" – citerat i *Fathers of the Catholic Church*, s 323.

Vi känner alla till att söndag heter **Sunday** på engelska, **Sonntag** på tyska – vilket bokstavligen betyder **soldag**.

Solens dag ärades vid den här tiden (när *Konstantin den store* var kejsare) av de kristnatill minnet av Jesu uppståndelse. Kejsaren hade satt som mål att knyta samman de motstridiga intressena inom hedendom och kristendom. Det var kyrkans biskopar som påverkade honom till detta. De menade att om både de kristna och hedningarna firade samma dag, skulle det bli lättare för hedningarna att ta emot kristendomen. Kyrkans makt och härlighet skulle förstärkas.

"Bevarandet av det gamla hedniska namnet '*Dies Solis*' eller '*Sunday*' på den hedniska veckohögtiden är i stor utsträckning beroende på föreningen av hednisk och kristen uppfattning där den första veckodagen rekommenderas av Konstantin (den Store) till hans undersåtar - både hedningar och kristna - som '*solens vördnadsbjudande dag*'...Det var hans sätt att bringa oförenliga religioner i kejsardömet i samklang under en gemensam institution." – Dean Stanley i *Lectures on the History of the Easter Church*, s 184.

"Hedningarna var avgudatillbedjare som **tillbad solen, och söndagen var deras allra heligaste dag**. För att nå dessa människor förefaller det naturligt och nödvändigt att göra söndagen till kyrkans vilodag...Vid denna tid blev det nödvändigt för kyrkan att antingen fira hedningarnas dag eller försöka förmå hedningarna att ändra sin dag. Att ändra hedningarnas dag skulle ha varit ett bekymmer och ett hinder som de skulle ha snavat på. Kyrkan kunde helt naturligt nå dem bättre genom att hålla deras dag...Det fanns inget behov av att orsaka ett onödigt hinder genom att vanhedra deras dag." – William Frederick i *Three Prophetic Days, or Sunday the Christian's Sabbath*, sid 169,170.

Kyrkoledare var så angelägna om att fira hedniska högtider att till och med hedniska författare förebrådde dem för det. Faustus - en hedning under det fjärde århundradet - säger till de kristna: "Ni firar hedningarnas högtidliga högtider...och vad beträffar deras seder har ni hållit fast vid dessa utan någon förändring. Ingenting skiljer er från hedningarna utom det att ni håller era möten skilda från dem." – Faustus (en icke-kristen) till den helige Augustus, citerad i *History of the Intellectual Development in Europe* - at John W Draper, Vol 1, sid 310.

Kyrkofadern Tertullianus (160 – 220 e Kr) medgav uppriktigt – i början av det tredje århundradet: "Andra som fäster större avseende vid värdigt sätt, måste det erkännas, tror att **solens är de kristnas Gud, eftersom det är ett välkänt faktum att vi ber mot öster**, eller att vi **gör söndagen till en högtidsdag**. Än se'n? Gör ni (hedningarna) mindre än så?...När allt kommer omkring är det ni som har tillåtit solen att komma in i vecko-kalendern. Och ni har valt dess (solens) dag **hellre än den veckodag som kommer före denna dag**...Ni som förebrår oss med **solens och söndagens** borde besinna er närhet till oss." – "*Ad Nations*", 1:a boken, kapitel 13 – Tertullianus.

Tertullianus hade alltså ingen annan ursäkt för sitt söndagsfirande än att han inte gjorde värre än hedningarna.

Låt oss nu höra från den romersk-katolska kyrkan varför den började fira den hedniska söndagen: "Kyrkan tog den hedniska romerska panteonen - alla gudars tempel - och gjorde den helig åt alla martyrerna. Så är det än i dag. **Hon tog den hedniska söndagen och gjorde den till den kristna söndagen**. Hon tog den hedniska påsken och gjorde den till den högtid som vi firar under denna tid...**solens var den förnämste guden i hednavärlden**...Det är i sanning någonting kungligt med solen, och detta gör den till en lämplig symbol på Jesus, rättens Sol. Kyrkan skulle alltså tyckas kunna ha sagt i dessa länder: 'Behåll det gamla hedniska namnet (**Sunday**). Det skall förbli heligt. **På så sätt blev den hedniska söndagen, tillägnad Balder (ljusets och fridens Gud), den kristna söndagen** – helgad åt Jesus - '*The Catholic World*', vol 58, Nm 348, mars 1894, ss 809.

Professor H Webster kallar söndagen en hednisk institution som inympades i kristenheten: "De första kristna hade från början tillämpat den judiska sjudagarsveckan med dess nummerade veckodagar, men vid slutet av det tredje århundradet e Kr började denna att ge vika för planet-veckan. I det

fjärde och femte århundradet blev de hedniska benämningarna allmänt accepterade i den västra hälften av den kristna världen. Användningen av planetnamn av de kristna intygar det växande inflytandet av astrologiska teorier, som införts av dem som omvänts från hedendomen...Under dessa (nämnda) århundraden hade spridningen av österländsk **soltillbedjan** – speciellt `Mithra`-tillbedjan – i den romerska världen redan lett till hedningarnas införande av **dies Solis (söndagen) i stället för dies Saturni (lördagen)** som den första dagen i planetveckan...På så sätt **inypades en hednisk institution gradvis i den kristna läran.**” – *Rest Days*, s 220, 221, professor H Webster.

”Söndagen (dies solis...`solens dag`, eftersom söndagen helgades åt solen), den första veckodagen, gjordes av de tidiga kristna till en dag att tillbe på. Solen, som tillbads i det romerska kejsarriket, tolkades som `rättfärdighetens Sol`...Det finns inga föreskrifter för dess helighållande i Nya Testamentet. Vi finner inte heller någon uppmaning att hålla den helig i Nya Testamentet.” – *Schaff-Herzog Encyclopedia of Religions Knowledge*, vol 4, artikel ”Sunday”, sid 2259.

”Den första veckodagen, som fått namn efter solen (Sunday), är därför en uppenbar kvarleva från soltillbedjan. I Frankrike blir det (söndagen) Dimanche, i Italien Dominica – båda från Dominus, `Herren`” – *Curiosities of Popular Custom*, artikel `Sunday` - Wm S Walsh.

Neander, `fader till den moderna kyrkohistorien`, säger:

”Högtiden söndag, precis som andra högtider, var alltid bara en mänsklig förordning, och det var långt ifrån apostlarnas avsikt att förordna ett gudomligt bud i denna sak – lång därifrån. Den tidiga apostoliska kyrkan var **långt ifrån att överföra sabbaten till söndagen** genom att förändra (den heliga) lagen. Möjligtvis kan en sådan felaktig tillämpning **ha börjat äga rum vid slutet av det andra århundradet**, eftersom människor (en del) tycks vid den tiden ha betraktat arbete på söndagen som en synd.” – citerad i *History of the Sabbath*, sid 249.

Socrates, en kyrkohistoriker från det femte århundradet, skrev i egenskap av ögonvittne till hur den kristna kyrkan levde. Han skrev 391 e Kr: ”Så gott som alla kyrkor som existerar i hela världen firar den heliga nattvarden (Herrens heliga nattvard) på sabbaten varje vecka.” I en fotnot tillade han: ”Det vill säga på lördagen.” - *Ecclesiastical History*, bok nr 5, kapitel 22, sid 289.

Av denne författare får vi alltså veta att praktiskt taget hela den kristna världen höll lördagen som sabbat fram till 391 e Kr. Roms biskopar befallde kyrkorna att fasta på lördagen för att på så sätt göra den heliga dagen till en dyster dag – och samtidigt försöka upphöja söndagen i motsvarande grad. Biskoparna försökte alltså bekämpa sabbaten. Påven Sylvester (314-335 e Kr) beordrade kyrkorna att fasta på sabbaten. Senare gjorde påven Innocent (402-416 e Kr) detta till ”en bindande lag”. ”Denna skillnad mellan de två dagarna varade en lång tid, tills **den romerska katolska kyrkan vann målet och lördagen blev en fastedag nästan överallt i den västra världen**...Vilket jag har uppmärksammat här på ett lämpligt sätt, så att vi bättre skall kunna veta hur striden stod mellan söndagen och sabbatsdagen – hur svårt det var för den ena dagen att vinna herravälde över den andra.” - *History of the Sabbath*, bok 2, kapitel 2, sid 45, London, 1636.

Hur kunde sabbatsdagen ha förändrats av apostlarna när det var så svårt att åstadkomma denna förändring århundraden efter deras död? Joseph Bingham skrev: ”**De tidiga kristna var mycket noggranna med att hålla lördagen, den sjunde dagen, helig**, - vilken var den gamla judiska sabbatsdagen. En del firade den som en fasta, andra som en högtid, men **alla var fullständigt överens om att fira den som en högtidlig dag för religiös tillbedjan**. Athanasius (omkring 293-373 e Kr, kyrkofader) berättar på samma sätt för oss att de höll religiösa sammankomster på sabbatsdagen, inte för att de var smittade av judaism utan för att tillbe Jesus, Herren över sabbatsdagen. Epiphanius säger samma sak.” - *Antiquities of the Christian Church*, vol VII, kapitel 3, sektion 1, sid 52, 53.

”Under tiden mellan apostlarnas dagar och Konstantins (den Store) omvändelse förändrades den kristna kyrkan...Riter och ceremonier som varken Paulus eller Petrus någonsin hört talas om kröp tyst in i och praktiserades i den kristna kyrkan och krävde då sin plats som gudomliga institutioner.” - *Ancient Church*, inledning sid XV, XVI, av dr W D Killen.

”Det är inte nödvändigt att gå in på ett ämne som genom protestantiska författares flit blivit bekant för de flesta av oss. Bruket av tempel, tillägnade speciella helgon...heligt vatten...**heliga dagar** och tider, användningen av kalendrar, processioner...är alla av hedniskt ursprung, och de har blivit heliga genom sitt införande i kyrkan.” - *Development of Christian Doctrine*, s 373, John Henry Cardinal Newman, London: Longmans, Greene & Co, 1906.

Härmed har vi visat att Gamla Testamentets Baals-tillbedjan var en avbild till nutidens söndagsfirande. I sammanhanget är det emellertid viktigt att nämna, att många **sanna** kristna firar söndagen därför att de inte fått kunskap om den rätta vilodagen. Det är först när ljus **förkastas** som det blir fördömelse och skilsmässa från Gud. Om ljus finns inom räckhåll, men man låter bli att undersöka det, förkastar man det också.

Johannes döparen och Guds sista kvarleva

"Se Guds Lamm som tar bort världens synd." (Joh1:29).

Vissa händelser och berättelser i Bibeln kan för den ytlige läsaren tyckas ha lite att säga oss som lever idag. Bibelns detaljerade berättelse om Johannes döparens död är kanske ett sådant exempel. Kung Herodes hade begått äktenskapsbrott med Herodias, som var hustru till Herodes bror Filippus. Johannes hade då tillrättaviserat Herodes för denna synd. På grund av denna tillrättavisning ville nu Herodias döda Johannes. Under Herodes födelsedag, då denne var omtöcknad av vin, lyckades Herodias genom sin dotters förföriska dans förmå Herodes att döda Johannes (sedan Herodes efter dansen genom en ed lovat ge Herodias dotter vad hon önskade ända till hälften av hans rike).

Berättelsen om Johannes döparens död avbildar vad Guds sista kvarleva snart skall komma att erfara i slutstriden mellan gott och ont. Samtidigt som denna berättelse ger exempel på "djuphet" i Guds Ord, vill Gud härigenom också lära oss vad som snart skall inträffa, så att vi kan vara förberedda på det.

Innan vi går närmare in på själva berättelsen kan det vara lämpligt att studera Malaki 4:1-6.

Nya Testamentet upplyser oss om att Malakis profetia, *"Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda."* (v 5), uppfylldes på Johannes döparen, som beredde vägen för Jesu första ankomst, se Matt 11:14, Luk:1:17 m fl.

Vid ett närmare studium av Mal 4 står det emellertid helt klart att denna profetia måste få **en mer fullständig** uppfyllelse **efter** Jesu första

ankomst till jorden. Profetian om elden som skall förbränna de ogudaktiga i v 1, *"...alla som handlar ogudaktigt...dagen som kommer skall bränna upp dem säger Herren Sebaot..."*, kommer att uppfyllas vid Jesu återkomst (samt efter de tusen åren).

"Men för er som fruktar mitt namn skall rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina vingor" i v 2 uppfylldes delvis vid Jesu första ankomst, men kommer att uppfyllas mer fullständigt vid Jesu återkomst, när Guds folk slutligen befrias från påverkan av synd och syndare.

"Dagen" i Mal 4:1, 3 och 5 förekommer ofta i Gamla Testamentet som beskrivning av Jesu återkomst, se **Jes 13:9-13, Sef 1:14-18** med flera. Så är även fallet i Mal 4. Det är inte möjligt att Johannes döparen helt och hållet uppfyllde profetian om att förbereda människorna för Jesu återkomst i **Mal4:5-6** 2000 år före denna händelse.

Det enda rimliga är, att Guds löfte om att *"sända till er profeten Elia, innan Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda"* (Mal 4:5) får en mer fullständig uppfyllelse **strax före** Jesu återkomst.

Det är alltså Guds **sista** församling - *"de som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus"* (Upp 14:12) - som mer fullständigt uppfyller profetian om *"profeten Elia"* i Mal 4:5. Det budskap som Guds sista församling förkunnar - och som förbereder ett folk för Jesu återkomst - finner vi i Upp 14:6-12 och i Upp 18:1-6.

Johannes döparen var alltså "den andre" Elia (Matt 11:14) som beredde vägen för Jesu första ankomst (Jes 40:3, Mal 3:1). Precis som Elias budskap var en uppmaning till omvändelse från synden (1 Kon 18:21) var Johannes döparens budskap en uppmaning till omvändelse från synden (Luk 3:2-14).

Guds sista kvarleva är då "den tredje Elia" (Upp 14:12) som beredde vägen för Jesu andra ankomst (Upp 14:1-20) - också genom ett budskap till omvändelse, genom de tre änglarnas budskap (Upp 14:6-12). Johannes döparens budskap avbildar den sista kvarlevans budskap.

Ytterligare jämförelser

Det är intressant att göra ytterligare jämförelser mellan "den andre" och "den tredje" Elia när det gäller händelser och personer under deras livstid. Dessa jämförelser - avbilder respektive förebilder -

gäller då också personer och händelser som hade och har med "den andre" och "den tredje" Elia att göra. På vänster sida om strecket finner vi avbilderna. På höger sida om strecket finner vi förebilderna.

Kung Herodes - statsmakten

Herodias - påvemakten

Herodias dotter - påvemaktens döttrar (Upp 17:5), den fallna protestantismen

Johannes tillrättavisdade kung Herodes för dennes äktenskapsbrott med Herodias (Matt 14:3) – Guds sista kvarleva tillrättavisar, genom de tre änglarnas budskap, statsmaktens (andliga) äktenskapsbrott med påvemakten, eftersom statsmakten stiftat söndagslagar, se Upp 14:6-12, Upp 18:1-6. "Jordens kungar har bedrivit otukt med henne (Babylon)".(Upp 18:3). Se även The Great Controversy (Ellen White), s 606.

Anm. Det bör tilläggas att de tre änglarnas budskap förkunnats ända sedan 1844, det vill säga långt innan söndagslagarna stiftas någon gång i framtiden.

Följden av Johannes tillrättavising av kung Herodes blev att Herodes satte Johannes i fängelse (Matt 14:3) – Följden av förkunnelsen av Guds sista tillrättavising (Upp 14:6-12) blir till slut att statsmakterna förföljer Guds folk, se Upp 13:15-17, 14:12-13, 14:14-20 (staden i v 20 är det andliga Jerusalem som här har omringats av det andliga Babylon, se *The Great Controversy* (Ellen White), s 606-607, *Early Writings* (Ellen White), s 279.

Herodias samarbetar med - och påverkar - sin dotter så att dottern, genom Herodes, lyckas utverka Johannes döparens huvud (Mark 6:24, 25) - Påvemakten och en av dess andliga döttrar, den fallna protestantismen i USA, samarbetar för att, genom statsmakten, förfölja och (slutligen) döda Guds sista, sabbatshållande, kvarleva, därför att de vägrar hålla söndagen helig trots sträng lagstiftning, se Upp 16:13-14, 13:15-17. *The Great Controversy*, s 607, 615-616. Se Anm.

Anm. Genom att döma Guds folk till döden gör de sig lika skyldiga till deras blod som om de utgjuter det med sina egna händer (*The Great Controversy*, s 628).

Herodias dotters förföriska konstler förorsakade Johannes död (Matt 14:6, 7) - En av påvemaktens

döttrar, den fallna protestantismen i USA, bedrar människorna där, i påvemaktens åsyn, genom sina förföriska konstler (Upp 13:14). Detta får till följd att söndagslagar och (till sist) dödsdekret utfärdas mot Guds sabbatshållande folk (Upp 13:11-17. "Alla" i v 13 syftar på hela världen).

Herodes ed till Herodias dotter, vilken ledde till Johannes död, ägde rum som en följd av att Herodes var omtöcknad av alkoholhaltigt vin (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 221) – Babylons berusande vin (falska läror, Matt 9:17) omtöcknar statsmaktens styresmän, så att de stiftar söndagslagar med åtföljande förföljelse och dödsdekret mot Guds folk (Upp 14:8-9, 17:2, 18:3).

Johannes dödades när Herodes fyllde år (Matt 14:6-12) – Dödsdekretet mot Guds sista kvarleva utfärdas när det gått 6000 år sedan syndafallet (Bibeln säger inte när syndafallet ägde rum). 6 är Babylons tal och Babylon styrs av Satan. "Hela världen är i den ondes (Satan) våld" (1 Joh 5:19) och har så varit sedan syndafallet. Satan förlorar sitt herravälde över världen när Jesus kommer tillbaka och räddar sitt folk. Jorden håller under det sjunde årtusendet sabbat, vilket den tidigare inte gjort (Upp 20:2, 3. Jämför 2 Krön 36:21. Under detta sjunde årtusende finns inga levande människor på jorden (Jer 4:23-26).

Det var Herodias (tillsammans med sin dotter) och inte Herodes som var den drivande kraften när det gällde att döda Johannes (Mark 6:19, 20) - Påvemakten använder statsmakten för att förfölja och döda Guds folk, både före och efter dess dödsår, se Upp 17:3, 6, 8. Kvinnan, det vill säga påvemakten, rider här på - styr - vilddjuret, som här symboliserar statsmakten. Den fallna protestantismen utnyttjar statsmakten i samma syfte, se Upp 13:11-17. I båda fallen beskrivs alltså hur såväl påvemakten som den fallna protestantismen använder statsmakten för att förfölja och döda Guds folk..

Harmagedon (Upp 16:16)

”När vi nu är omgivna av en sådan stor sky av vittnen, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron.” (Hebr 12:1-2).

”När människans vilja samarbetar med Guds vilja blir människans vilja allsmäktig. Allt som skall göras enligt Guds vilja kan utföras i Guds kraft. Allt han kräver går att genomföra.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 333).

”Församlingen skall gå ut i sin sista kamp klädd i Kristus rättfärdighets vapenrustning...Den mörkaste timmen i församlingens kamp mot ondskans makter är timmen omedelbart före dagen för hennes slutliga befrielse” (Ellen White, *Från makt till maktlöshet*, s 492).

Guds folk i händelsernas centrum

Uppenbarelseboken placerar Guds sista församling i händelsernas centrum när det gäller striden vid **Harmagedon**, som beskrivs i Upp 16:12-19.

”Se jag kommer som en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han inte går naken och man ser hans kön.” (Upp 16:15).

Uppenbarelseboken lär oss att **Harmagedon** (v 16) kommer att bli den sista striden mellan Kristus och Satan här på jorden. Kristus representeras då av sin sista församling, som klätt sig i Kristi rättfärdighet, medan Satan då representeras (främst) av vilddjuret - påvemakten – och den falske profeten – den fallna protestantismen (i USA). Enligt lagen om upprepning och förstärkning beskrivs Harmagedon också i Upp 17:8-16:

”De skall strida mot Lammet, och Lammet skall besegra dem, tillsammans med de kallade, utvalda och troende, eftersom han är herrarnas Herre och konungarnas Konung.” (v 14).

Enligt lagen om upprepning och förstärkning beskrivs Harmagedon också i Upp 19:11-21:

”Och jag såg himlen öppen, och fick se en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet...De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt, rent linnetyg. Och ur hans mun kom ett skarpt svärd, som han skall slå folken med. Han skall styra dem med en stav av järn. Han trampar Guds, den Allsmäktiges stränga vredes vinpress. På sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: `konungarnas Konung och herrarnas Herre.`...Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här.” (Upp 19:11, 14-16, 19).

Vers 20 visar att även den falske profeten är med i denna strid. Satan och hans samlade härar skjuter här inte på stjärnorna. De strider mot Guds folk på jorden, som är Hans representanter. Som jämförelse kan nämnas Apg 9:1-5, där det står att Jesus frågar Paulus varför Paulus förföljer Jesus (v 4), trots att det är Guds folk som Paulus förföljer (v 1, 2).

Upp. boken gör helt klart att Kristus kommer att avgå med segern - och befria sitt folk från förföljelsen - i denna sista strid före Kristi återkomst, se Upp 16:17-21; 17:14, 16 och 19:20-21.

De sju sista plågorna i Upp 16 - som beskrivs som *”Guds sju vredeskålar över jorden”* (Upp 16:1) - är Guds ”vrede” över det andliga Babylon som ett direkt svar från Gud för Babylons förföljelse mot Hans folk i slutstriden.

Dessa sju sista plågor är en förebild till de tio plågor som Gud ”sände ned” över det ogudaktige Egypten därför att de höll Israels folk – Gud egendomsfolk – i slaveri under Gamla Testamentets tid (se 2 Mos 3-12). Resultatet av dessa plågor blev att Gud befriade Israel från Egyptens trældom. På liknande sätt skall Gud befria det andliga Israel från dess trældom under det andliga Babylon efter de sju sista plågorna och föra dem till det himmelska Kanaan.

Profetian om Harmagedon under den sjätte och sjunde plågan, då Babylon slutligen går under, är finalen och höjdpunkten på de sju sista plågorna. Den sista av de tio plågorna i Egypten, då de

förstfödda egyptierna gick under (2 Mos 12), var finalen på dessa plågor – och en avbild på Harmagedon..

När Israels lämnade Egypten efter de tio plågorna, förföljdes de av Faraos arme, som hann upp dem vid Röda havet (2 Mos 14). Gud gjorde ett underverk då *"Israels barn gick mitt igenom havet på torr mark, medan vattnet stod som en mur till höger och vänster om dem"* (2 Mos 14:22).

När den förföljande egyptiska armen strax efter dränktes av samma vatten när de förföljde Israel avbildades också Harmagedon, där Gud skall rädda sitt folk från Babylons vrede.

Den plats som på hebreiska heter Harmagedon

"Och de (ondskefulla andar) samlade dem (kungarna i hela världen) på den plats som på hebreiska heter Harmagedon" (Upp 16:16).

Nya Testamentet är skrivet på grekiska, medan Gamla Testamentet är skrivet på hebreiska. Eftersom namnet *"Harmagedon"* heter så **"på hebreiska"** (enligt ovan) pekar det på ett samband med Gamla Testamentet. Översatt till svenska blir *"Harmagedon"* **"Megiddos berg"** (se Louis Were, *Armageddon*, s 13).

Men det talas inte om något *"Megiddos berg"* i Gamla Testamentet. Däremot fanns det en stad i norra Israel som hette Megiddo, se Jos 12:7, 21 och Jos 17:11 med flera.

Men namnet Megiddo är inte begränsat till själva staden med det namnet. Ibland används Megiddo i Gamla Testamentet för att beskriva något annat i **stadens geografiska närhet**. Som exempel kan nämnas *"Megiddos vatten"* som egentligen är *"bäcken Kison"* (se Dom 5:19 och 21).

Megiddo är inte namnet på ett berg. Men Megiddo är heller ingen *"dal"* som det står i Sak 12:11 (*"Megiddos dal"* står det i denna vers enligt den hebreiska grundtexten, se *"Strong's Exhaustive Concordance"*). Men ruinerna av den gamla staden Megiddo finns på en upphöjning där det går att se över Jisreels (Esdrelons) dal, *"Megiddos dal"*.

Såväl *"Megiddos vatten"* som *"Megiddos dal"* låg alltså **strax utanför** staden Megiddo.

Eftersom staden Megiddo låg vid foten av Karmels berg är det logiskt att uttrycket **"Megiddos berg"** syftar på berget Karmel (se 1 Kon 18:19, 20), som alltså låg i stadens geografiska närhet.

Den andliga striden mellan Elia och Baals profeter på berget Karmel i 1 Kung 18:e kapitel är en avbild till slutstriden mellan Gud och Satan som beskrivs i Upp 16:13-16 – *"på den plats som på hebreiska heter Harmagedon"*.

"En storm kommer, och den är obarmhärtig i sitt raseri. Är vi beredda att möta denna storm?" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 8, s 315).

Tre dominerande makter

De tre dominerande makterna i Israel under Elias tid var: **Ahab**, kungen i Israel, **Isebel**, Ahabs fru, som införde tillbedjan av Baal i Israel (1 Kung 16:31) samt **de falska profeterna**, totalt 850, som lydte Isebels order (1 Kung 18:19).

Isebel var den drivande kraften som förföljde Guds sanna tillbedjare i Israel som vägrade tillbe Baal. Hon *"utrotade Herrens profeter"* (v 4). Baals-tillbedjan var en form av **sol-tillbedjan** (se 4 Mos 25:3-4, 2 Kung 23:4-5, 2 Krön 34:4).

Striden på berget Karmel kan sammanfattas i Elias ord till Israels folk:

"Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är Herren som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom." (2 Kung 18:21).

De tre dominerande onda makterna i Israel är en avbild till de tre dominerande onda makterna i slutstriden mellan gott och ont i Upp 16:13-16, draken, vilddjuret och den falske profeten. Dessa tre makter förenar alla statsmakter i världen, genom onda andars falska tecken och under (v 14), och samlar dem till Harmagedon (v 16) för att utrota Guds folk.

Kung Ahab motsvarar **draken** (den romerska **statsmakten** beskrivs som draken i Upp 12:4 och 13:2, även om draken i första hand symboliserar Satan), Isebel motsvarar **vilddjuret** (påvemakten) och de falska profeterna motsvarar **den falske profeten** (den avfallna protestantismen i USA).

De tre makterna draken, vilddjuret och den falske profeten är var och en en del av det andliga Babylon som skall tvinga världen till söndagsfirande (tillbedjan på "solens dag") i slutstriden. (Baals-tillbedjan på Elias tid - soltillbedjan - motsvarar tillbedjan av vilddjuret, som visar sig genom söndagsfirande). Men Babylon skall upplösas i dessa tre delar vid Jesu återkomst, se Upp 16:19.

Gud skall rädda sitt folk i deras yttersta nöd

"Med sina fjädrar skall han övertäcka dig, under hans vingar skall du finna tillflykt. Hans trofasthet är sköld och skärm. Du skall inte frukta nattens fador, inte pilen som flyger om dagen, inte pesten som går fram i mörkret eller farsoten som ödelägger vid middagens ljus." (Ps 91:4-6).

I Upp 19:11-21 ges en utförligare beskrivning av denna slutstrid (enligt lagen om upprepning och förstärkning) än i Upp 16:13-16.

Draken i Upp 16:13 förklaras i Upp 19 vara *"kungarna på jorden"* (v 19), samtidigt som vilddjuret och den falske profeten (Upp 16:13) nämns i samma sammanhang (Upp 19:19-20).

Dessa tre demoniska makter ovan skall *"strida mot ryttaren på hästen och mot hans här"* (Upp 19:19). Vilka är dessa?

I Upp 19:11 beskrivs Jesu återkomst till jorden, ridande på en vit häst, när han kommer tillbaka för att rädda sitt folk i deras yttersta nöd då de hotas av utrotning av dessa demoniska makter (se Upp 13:15). Jesus åtföljs av änglar *"klädda i fint linne, vitt och rent"* (Upp 19:14), som är syndfria änglars kläder (Upp 15:6).

Jesus har här namnet *"Trofast och Sann"* (19:11), vilket innebär att han aldrig sviker sina barn som försvarar sanningen. Han räddar dem i deras yttersta nöd. Med honom följer Guds änglar, ridande på vita hästar (19:14). Upp 19:20 visar tydligt att striden gäller vilddjurets märke, det vill säga söndagsfirande i slutstriden. **Söndagen - solens dag** - har alltså sin avbild i **Baals-tillbedjan - soltillbedjan** - i 1 Kon 18.

I de tre änglarnas budskap framgår det tydligt att hela mänskligheten i slutstriden skall tvingas välja mellan att tillbe Skaparen (Upp 14:7) – genom att hålla sabbatsdagen helig – eller tillbe vilddjuret och dess bild genom att ta dess märke (Upp 14:9) – söndagen. De som vägrar tillbe vilddjuret och dess bild (ytterst Satan) skall hotas av utrotning (Upp 13:15).

Tillbedjan av Gud eller Satan

Harmagedon i Upp 16:16 handlar alltså inte om tredje världskriget, utan om tillbedjan av Gud eller tillbedjan av vilddjuret och dess bild (ytterst Satan).

"Kungarna från östern" i Upp 16:12 är Kristus och hans änglar som kommer från öster (se Matt 24:27). De står som motsats till *"kungarna i hela världen"* som genom tecken och under bedras till att förfölja Guds folk i Upp 16:14. *"Kungarna från östern"*

kommer för att befria Guds folk från drakens, vilddjurets och den falske profetens förföljelser, som vi tidigare sett i Upp 19:11-21. (En detaljerad utläggning av vad det innebär att *"den stora floden Eufrat...torkade ut"* i Upp 16:12 ges på sidan ?).

Genom onda andars *"tecken"* skall *"kungarna i hela världen"* vilseledas till att ta vilddjurets märke och delta i utrotningskriget mot Guds folk (Upp 16:14). Draken, vilddjuret och den falske profeten skall, genom falska tecken och under, bedra *"hela världen"* och samla den till slutstriden (Upp 16:13-14).

De skall församlas till *"Harmagedon"* (v 16). Vad innebär det? Upp 16:19 ger svaret. Här talas om det andliga Babylon, som symboliserar Guds och Kristi fiende (Upp 14:8, 17:4-5, 18:2). Enigheten mellan draken, vilddjuret och den falske profeten - som tillsammans utgör det andliga Babylon - skall upplösas i sina tre delar när *"den stora staden (det andliga Babylon) rämnade i tre delar...Gud kom ihåg det stora Babylon och räckte det bågaren med sin stränga vredes vin"* (Upp 16:19).

Upp 17 och Upp 18 ger mer information om denna upplösning.

Det stora bedrägeri som skall vilseleda hela världen är här avslöjat och det andliga Babylon går då under. Detta är Harmagedon.

Dr Christopher Wordsworth skriver att *"Armageddon eller Harmagedon är sammansatt av två hebreiska ord, det ena, "har", betyder "ett berg", medan det andra betyder "att skära i småbitar" (Armagedon, s 13, av Louis Were).*

"Unergångens berg" är alltså en symbol på vad som skall inträffa när de demoniska andarna församlat och förenat alla Babylons politiska och religiösa makter mot Gud och hans folk i slutstriden. Gud skall avslöja bedrägeriet och Babylons anhängare går under, när de insett att de stridit mot den levande Guden. Det tragiska är att de slutgiltigt har stängt sina hjärtan för Gud. Eftersom de slutgiltigt förkastat de tre änglarnas budskap kan de inte längre bli omvända till Gud.

Septuaginta är den äldsta grekiska översättningen av Gamla Testamentet från hebreiskan, från c:a 200 före Kristus. Professor Hans K Larondelle skrev i sin bok *Chariots of Salvation*, s 122: *"Septuagintan översätter "Megiddos dal" (Fotnot) i Sak 12:11 till "blodbadets dal" (grekiska: "ekkoptomenu" – "huggas ner")."*

Fotnot: "Megiddos dal" är en ordagrann översättning av den hebreiska grundtexten i Sak 12:11, enligt *The Interlinear Bible* (Baker Book house).

Striden mellan Elia och Baals-profetererna på Karmels berg slutade med att Gud ingrep på ett övernaturligt sätt, så att Israels folk förstod att Elias Gud var den ende sanne Guden (1 Kon 18:30-39). Baals-profetererna blev då dödade (v 40). Detta avbildade Harmagedon.

Euftrat torkar ut

"Jesus Kristus...älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod och...gjort oss till ett kungadöme och till präster inför sin Gud och Fader." (Upp 1:5, 6).

"Kristus led ju i ert ställe och gav er ett exempel, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han begick inte någon synd, och svek fanns inte i hans mun." (1 Petr 2:21-22).

"Var inte rädd, jag är med dig. Ängslas inte, jag är din Gud. Jag ger dig styrka och hjälper dig, jag håller dig uppe med min rättfärdighets högra hand. Alla som hatar dig får blygas och stå med skam. Dina motståndare skall bli till intet och skall förgås." (Jes 41:10-11).

I Upp 16:12 talas om att *"den stora floden Euftrat...torkade...ut, så att vägen bereddes för kungarna från östern."*

I Upp 17:15 läser vi: *"Vattnen som du såg, där skökan tronar, de är folk och människomassor och folkslag och språk."* "Skökan", det vill säga Babylon (Upp 17:5), sägs här "trona" över (härskas över) människomassorna.

Att Euftrat "torkade ut" innebär att de stora människomassor som, genom falska tecken och under, bedragits i slutstriden så att de följde Babylon och gav det sitt stöd - och tog vilddjurets märke - här skall dra tillbaka sitt stöd. Detta sker i samband med Jesu återkomst, då Jesus och hans änglar - *"kungarna från östern"* (Upp 16:12) - kommer tillbaka till jorden och räddar sitt folk.

"Euftrat torkar ut" i Upp 16:12 har ett definitivt samband med Babylons undergång i Upp 16:19, där Babylon rämnas i tre delar (draken, vilddjuret och den falske profeten). Som tillägg till ovanstående, då Babylon förlorar sitt stöd från människomassorna (*"Euftrat torkar ut"*), kan nämnas följande: Uppenbarelseboken innehåller

mer än 600 citat eller hänvisningar till Gamla Testamentet. *"Euftrat torkar ut"* är ett sådant.

Det bokstavliga Israels befrielse

På 500-talet f Kr, när det babyloniska världariket härskade över världen, var Babel huvudstad i detta imperium. Floden Euftrat rann (diagonalt) tvärs igenom staden (Jer 50:35-38, 51:12-13). Babel erövrades av Medien-Persien under ledning av Koresh.

Genom att avleda Eufrats vatten bort från Babel kunde Koresh och hans armé komma in och erövra det "ointagliga" Babel genom att (på natten) gå på den torra flodbädden, se Jer 50:38, 51:36 (*"hav"* skall vara "flod" enligt grundtext och innehåll), Jes 44:27 (*"havsdjupet"* skall vara "floddjupet" enligt text och innehåll). Detta är en avbild till *"Euftrat torkar ut"* i Upp 16:12.

Koresh - i spetsen för sina meder och perser - befriade det bokstavliga Israel från fångenskapen i det bokstavliga Babylon, se Jes 44:25-45:5,13 samt Jer 50-51. När Kristus kommer tillbaka med sina änglar befriar han sitt folk från det andliga Babylons sista och stora förföljelse (Upp 19:11-21).

Koresh, som betyder "sol", syftar på förebilden Jesus Kristus - *"rättfärdighetens sol"* (Mal 4:2).

Kores kallas för *"min herde"* i Jes 44:28. Jämför med Hebr 13:20 där Jesus beskrivs som *"den store herden för fåren"* genom ett evigt förbunds blod.

Koresh kallas för Herrens *"smorde"* i Jes 45:1, vilket syftade på Kristus (som betyder "den smorde" på grekiska).

Koresh och hans meder och perser kom från öster (från Babylon sett) i sitt krigståg mot Babylon, se Jes 41:2, 46:11. *"Kungarna från östern"* (Upp 16:12) är Kristus och hans änglar, se även Upp 19:11, 14. De kommer från det bokstavliga öster, se Matt 24:27. Detta sker alltså när Euftrat torkat ut (16:12).

Det kan nämnas att profetian om Koresh i Jes 41-46 skrevs ned av Jesaja ett par hundra år innan denna profetia uppfylldes.

Gud straffar det bokstavliga Babylon på grund av dess förföljelse mot det bokstavliga Israel, se Jer 50:14-18, 50:33-37, 51:24-25, 51:34-37.

Gud straffar det symboliska Babylon på grund av dess förföljelse mot det andliga Israel, se Upp 18:6, 18:20 och 19:2.

Det andliga Babylon symboliserar Guds och Kristi fiende (Upp 14:8, 17:4-5, 18:2). Då är det logiskt att det andliga Israel - som förföljs av det andliga Babylon - symboliserar trogna kristna (som lever under samma tidsperiod).

Vinpressen trampades utanför staden

Somliga bekännande kristna har den uppfattningen att Harmagedon är det tredje världskriget – det vill säga en rent **politisk** konflikt som kommer att få sitt centrum (rent geografiskt) i Megiddo i norra Israel. Det som skrivits ovan motsäger det.

Dessutom beskrivs Harmagedon i Upp 14:20. *”Vinpressen (som) trampades utanför staden (Jerusalem)”* i denna vers är tydligen en bild hämtad från Joel 3:12-13 som beskriver Guds fienders undergång i Josafats dal utanför Jerusalem (Josafats dal var en dalsänka mellan Jerusalem och Oljeberget).

Lien som inbärger den fullmogna (sädes)skörden samt vinpressen med fullmogna vindruvor som trampades i Joel 3:13 är en parallell till Upp 14:14-20. Här symboliserar säden Guds trogna folk och vinskörden de som förkastat den levande Guden. De två fullmogna skördarna i Upp 14:14-20 är ett resultat av att man antingen tagit emot eller förkastat de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12.

”Vinpressen trampades utanför staden (Jerusalem)” i Upp 14:20 symboliserar det andliga Babylons undergång - Harmagedon - sedan det andliga Babylon i symbolisk mening omringat det andliga Jerusalem - Guds folk (jämför Upp 11:2) - och försökt utrota dem (Upp 13:15). Det andliga Babylon har försökt döda Guds folk eftersom dessa tagit den levande Gudens sigill (sabbaten) och vägrat ta vilddjurets märke (söndagen).

*”Blod flöt från (vin)pressen och steg ända upp till betslen på hästarna på en sträcka av **ett tusen sexhundra stadier**”* (Upp 14:20). Detta understryker att Harmagedon inte har sitt centrum i Megiddo i norra Israel utan är lika ”centralt” över hela jorden.

1600 = 4 gånger 4 gånger 100. 4 symboliserar ”jordens fyra hörn” (se Upp 7:1), det vill säga hela jorden. Detsamma gäller multipler av 4 (det vill säga 16). 10 och multipler av 10 symboliserar det universella (se Luk 15:1-10, där Gud vill frälsa den enda värld som avfallit från honom).

Detta bekräftar att Harmagedon inte är begränsat till någon enstaka plats på jorden, utan får sin

symboliska uppfyllelse i lika hög grad över hela jorden. Det bekräftar också att hela universum är inblandat i denna konflikt.

Slutstriden

Uppenbarelseboken lär oss alltså att draken, vilddjuret och den falske profeten - det andliga Babylon - gemensamt skall föra krig mot Guds sista kvarleva i slutstriden, i samband med söndagslagstiftningen. Då kommer det att verka som om Guds folk är dömda att förlora detta krig och dö (Upp 12:17, 13:14-17, 16:13-14, 19:19).

Gud skall emellertid rädda sitt folk i deras yttersta nöd, i samband med Jesu återkomst. (Dan 12:1, Upp 17:12-14, 19:11-21). Draken, vilddjuret och den falske profeten skall då gå under, och denna undergång skall inträffa vid den plats som i Uppenbarelseboken symboliskt kallas Harmagedon (Upp 16:16), som betyder ”Undergångens berg”. (Det är alltså inte fråga om en rent politisk konflikt med centrum (geografiskt) i Megiddo i norra Israel).

I Uppenbarelseboken beskrivs detta symboliskt genom att det andliga Babylon omringar Guds folk (det andliga Jerusalem) för att utplåna dem, men då ingriper Gud och räddar dem, samtidigt som Babylon går under (Upp 14:20). Då skall draken, vilddjuret och den falske profeten, som strider mot Gud och hans folk i slutstriden, upplösas i sina tre beståndsdelar (Upp 16:19).

Gud skall ingripa på ett särskilt sätt och rädda sitt folk, som då fortfarande håller sabbaten helig och alltså vägrar hålla söndagen helig. De tar Guds sigill i stället för vilddjurets märke. Gud skall rädda sitt folk i samband med Jesu återkomst (Upp 19:11-21).

Det är väsentligt att lägga märke till att draken, vilddjuret och den falske profeten skall bedra kungarna i hela världen till att ta vilddjurets märke (söndagen) genom onda andars tecken och under (Upp 16:14, Upp 19:19-21). Folken över hela jorden skall bedras samtidigt till att ta vilddjurets märke, genom samma tecken och under (Upp 13:13-17). Bedrägeriet skall emellertid avslöjas i samband med Jesu återkomst.

När det i Uppenbarelseboken talas om att Eufrat torkar ut, så att vägen förbereds för kungarna från östern (Upp 16:12), är det en symbolisk beskrivning på att det andliga Babylon förlorar sitt stöd från Eufrat, det vill säga människomassorna (Upp 17:15). Kungarna från östern är Jesus och änglarna (Upp 19:11-21) som kommer från öster (Matt

24:27) och räddar sitt folk från att förgöras av det andliga Babylon.

Uttrycket Euftrat torkar ut är ett symbolspråk hämtat från Gamla Testamentet där floden Euftrat rann (diagonalt) tvärs igenom Babel, som var huvudstad i det babyloniska världsriket på 500-talet f Kr. Babel erövrades av Medien-Persien under ledning av Koresh - en symbol på Kristus – genom att Koresh först avledde Eufrats vatten bort från Babel. Sedan erövrade Koresh det "ointagliga" Babel genom att (på natten) gå in i Babel på den torra flodbädden med sin armé.

Det bokstavligen Babylon besegrades på detta sätt av Koresh, och han befriade det bokstavligen Israel som befann sig i fångenskap i Babylon. Detta avbildar Guds folks befrielse från det andliga Babylon i slutstriden när det andliga Babylon förlorar sitt stöd från människomassorna (det symboliska Euftrat) i samband med Jesu återkomst. Då skall draken, vildjuret och den falske profeten gå under vid den plats som symboliskt kallas "*Harmagedon*" (Upp 16:16), "*Udergångens berg*".

"Iklädda den vapenrustning som är **Kristi rättfärdighet** skall församlingen gå in i **sin sista strid**... den mörkaste tidpunkten när det gäller församlingens kamp med mörkrets makter är den som äger rum omedelbart före hennes slutliga befrielse" (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 725).

Moses och Lammets sång (Upp 15:3)

"Honom (Jesus) har Gud med sin högra hand upphöjt som hövding och frälsare, för att ge omvändelse och syndernas förlåtelse åt Israel." (Apg 5:31).

I Upp 15:1 läser vi att "Guds vrede" når "sin fullbordan" när de sju sista plågorna i Upp 16 töms över jorden. Jesu återkomst följer omedelbart därefter, och i 15:2, 3 (Reformationsbibeln) läser vi:

"Och jag såg liksom ett glashav, blandat med eld, och dem som hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över dess namns tal stå på glashavet och de hade Guds harpor. Och de sjöng Moses, Guds tjänares, sång och Lammets sång, och sa: Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud, den Allsmåktige. Rättfärdiga och sanna är dina vägar, du de heligas konung."

Denna händelse beskrivs också i 14:1-4. De 144 000, vilka överlevt den allra sista och svåraste förföljelsen, "en tid av nöd, som aldrig har haft sin like" (Dan 12:1), står på glashavet och lovprisar Gud som befriat dem från sina fiender.

För att kunna förstå varför de 144 000 sjunger **Moses** och Lammets sång måste vi gå tillbaka till 2 Mosebok. Israels folk led mycket under hårt slaveri i Egypten:

"Gud hörde deras klagan och kom ihåg sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob." (2 Mos 2:24). Trogen sitt förbund lät Gud tio plågor drabba Israels förtryckare. Dessa plågor innebar att Nilens vatten förvandlades till blod, att paddor, mygg, boskapspest, hagel, gräshoppor och fullständigt mörker ödelade Egypten.

Den sista plågan innebar att allt förstfött i Egypten, både bland egyptierna och dess boskap, dog en plötslig död. (se 2 Mos 7-12). Men Gud försäkrade Israel:

"Ni skall då inse att Herren gör skillnad mellan Egypten och Israel." (2 Mos 11:7). "Över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom. Jag är Herren." (12:12). Samtidigt försäkrade Herren att "Ingen straffdom skall drabba er (Israel) med fördärv, när jag slår Egyptens land." (12:13).

Men Farao ångrade sig när han förstod följderna av att Israels slavarbete hos egyptierna hade upphört. Farao lät då förfölja Israel med sin armé för att försöka föra dem tillbaka till Egypten. När israeliterna hade kommit till Röda havet hann den egyptiska armén upp Israel. Israel, som här är trängda mellan Röda havet och den överlägsna, förföljande egyptiska armén, tycks här inte ha någon möjlighet att komma undan. Men Mose lovade Israels folk:

"Var inte rädda! Stanna upp och bevittna den frälsning som Herren i dag skall ge er. Ty så som ni ser egyptierna i dag, skall ni aldrig någonsin se dem igen. Herren skall strida för er, och ni skall hålla er stilla." (2 Mos 15:13, 14).

Gud räddade Israel på ett mirakulöst sätt när Han klyvde Röda havet, så att Israel kunde gå igenom havet på torr mark. Därefter lät Gud den förföljande egyptiska armén gå under i havet, som återgick till det normala efter Israels övergång till fast mark – när egyptierna då var mitt ute i havet (2 Mos 14:15-31).

Följden av denna mirakulösa händelse blev att "Mose och Israels barn" tacksamt sjöng "lovsång till Herren..." (2 Mos 15:1-18). "Herren är min starkhet och min lovsång, han blev min frälsning...djupen övertäckte dem, de sjönk till botten som sten. Din högra hand, Herre, härlig i kraft, din högra hand, Herre, krossade fienden...Vem är som du bland gudarna, Herre? Vem är som du, härlig i helighet, värdig förundran under lovsång, du som gör under." (v 2, 5, 6, 11).

Guds sista församling på jorden - de 144 000 - kommer att upprepa Israels erfarenheter i 2 Mos 14-15 när jordiska `överlägsna` makter samlar sina styrkor för att slutgiltigt besegra sanningens försvarare och förkunnare på jorden. När de 144 000 hotas av fullständigt nederlag (se Upp 13:15) - precis som Gamla Testamentets Israel vid Röda havet - ingriper Gud och räddar sitt till synes försvarslösa folk.

När den levande Guden ingriper och räddar sitt folk går alltså det andliga Babylon då slutgiltigt under. Detta är innebörden av Harmagedon. Guds räddning av det bokstavliga Israel vid Röda Havet

avbildar Guds räddning av de 144 000 i samband med sabbat/söndagslag- krisen i världen. Gud skall då rädda sitt folk och ta dem till himlen (se Matt 24:29-31, 1 Tess 4:16, 17). Det är lätt att förstå deras tacksamhet mot Gud och deras lovsång till Gud på glashavet i himlen (Upp 15).

I Upp 15:2-4 beskrivs hur de 144 000 lovar den levande Guden i himlen, sedan Gud räddat dem från deras fiender lika mirakulöst som Han räddade det bokstavligen Israel från deras fiender vid Röda Havet:

"...Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud, du Allsmäktige. Rätta och sanna är dina vägar, du folkens konung. Vem skulle inte frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty endast du är helig, och alla folk skall komma och tillbe inför dig, ty dina rättfärdiga domar har uppenbarats."

De tio plågorna i Egypten avbildar de sju sista plågorna i Upp 16. De har samma syfte. De (1) uppenbarar *"dina (Guds) rättfärdiga domar"* över dem som förföljer Guds folk (2) samtidigt som de är Guds redskap för att befria Hans folk från förföljelsen.

De som skall lova och prisa Gud i himlen, sedan de segrat över vilddjuret, dess bild, dess märke och dess namns tal, har Guds sigill på sina pannor (Upp 7:1-3. Det innebär att de valt att hålla sabbaten i stället för söndagen i slutstriden. I pannan finns våra tankar och vår förmåga att fatta beslut (5 Mos 6:6, 8; Pred 9:10, Jes 59:6, 7).

Striden om Guds sigill, den sjunde dagen, som till en början är nationell i Upp 13 utvidgas till att omfatta alla folk. I Upp 19:19-20 står att *"jordens kungar"* (tillsammans med vilddjuret och den fallna protestantismen) är direkt inblandade i denna strid som gäller vilddjurets märke. I Upp 16:13-14 står *"kungarna i hela världen"* är samlade i denna strid.

Striden om Guds sigill (Guds auktoritetsmärke – som visar att Han är Skaparen) som då också gäller hela Guds lag - gäller även Guds regeringsmakt. Tio Guds Bud är regeringsunderlaget för Guds regering på **hela** jorden (Rom 2:12, Jak 2:12). Det är då inte svårt att förstå varför **alla folk** är direkt inblandade i denna strid.

Påvemaktens medhjälpare (Upp 17-18)

"Se Guds Lamm som tar bort världens synd." (Joh1:29).

Bibeln lär oss att påvemaktens maktperiod i slutstriden, sedan dess dödssår blivit läkt, skall bli kort (Upp 17:12). Vi har sett att när påvemakten får tillbaka sin makt från medeltiden innebär det att dess förföljelse mot Guds sanna folk skall återupptas.

Som vi tidigare sett beskrivs Guds sista församling (kvarleva) i Upp 12:17 som *"de övriga av hennes barn, dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd"*.

"Guds bud" är förstås Tio Guds Bud, enligt 2 Mos 20. *"Jesu vittnesbörd"* är (som vi tidigare också sett) *"profetians Ande"* (Upp 19:10). Det innebär att Guds sanna folk vid tiden slut skall ha den profetiska gåvan.

Det är viktigt att förstå vem påvemakten samarbetar med i slutstriden om Guds lag och vilken relation dessa har i förhållande till påvemakten. Först kan vi konstatera att påvemakten skall få makten över hela mänskligheten i slutstriden, förutom Guds sista kvarleva:

"Och åt vilddjuret gavs makt att strida mot de heliga och att besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag. Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat från världens grundläggning." (Upp 13:7, 8).

Vi vet att slutstriden kommer att handla om vilddjurets märke, söndagen - påvemaktens auktoritetsmärke (se Upp 13).

Vilka är det då påvemakten samarbetar med i slutstriden. Enligt den nyss citerade bibeltexten vet vi att *"alla jordens invånare"* skall ta vilddjurets märke, men vilka är påvemaktens närmaste medarbetare?

Den fallna protestantismen

Upp 17:5 lär oss att påvedömet har ett namn skrivet på sin panna: *"Det stora Babylon, modern till skökorna och skändligheterna på jorden."* (På sid 30, 31 såg vi att vilddjuret - moderskökan - i Upp 17 är påvemakten).

Påvedömet är **moderskökan**. I Bibeln framställs en ren kvinna som Guds sanna församling (2 kor 11:2, Ef 5:23-27). En sköka blir därför en fallen församling. Om påvemakten är "modern" måste hon ha döttrar. Dessa döttrar är fallna protestantiska kyrkor som härstammar från påvemakten, men håller fast vid en del av hennes läror. De var en gång rena när de tog avstånd från påvedömet, men föll när de förkastade den första ängelns budskap i Upp 14:6, 7. De blev då en del av Babylon, enligt Upp 14:8.

Eftersom *"alla jordens invånare"* skall ta vilddjurets märke i slutstriden, utom de som *"lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd"*, innebär det att alla protestantiska samfund förutom Guds sista kvarleva då skall samarbeta med påvedömet.

Upp 19:11-21 beskrivs hur Jesus och Hans änglar kommer tillbaka till jorden och räddar sitt folk under slutstriden om Guds lag.

I Upp 19:19 står: *"Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här."*

"Ryttaren på hästen och...hans här" är Jesus och hans änglar, vilket framgår av v 11-18. De som strider mot Jesus strider samtidigt mot Hans folk, som är Kristi representanter (Apg 9:4, 1 Kor 8:12).

I Upp 19:19 och 20 är *"den falske profeten"* (Upp 13:11-18) - den fallna protestantismen - en nära medarbetare till påvemakten i slutstriden.

Statsmakterna

Men *"jordens kungar"*, som strider tillsammans med vilddjuret och den fallna protestantismen i slutstriden mot Guds folk, enligt Upp 19:19, 20 (se ovan), är också nära medarbetare till påvemakten i denna strid. I Upp 17:18 står att *"kvinnan som du såg är den stora staden, som regerar över kungarna på jorden"*.

"Kvinnan" - påvedömet - *"regerar"* alltså *"över kungarna på jorden"*, vilket innebär att det är påvemakten som bestämmer över jordens kungar i

slutstriden mot Guds folk, och inte tvärtom. Det innebär också att **samtliga statsmakter på jorden** styrs av påvedömet i denna strid.

Detta bekräftas av Upp 18: 3 där *"jordens kungar har bedrivit otukt med henne"*. *"Jordens kungar"* innebär samtliga jordens statsmakter.

De rika

I Upp 18:11-15 beskrivs ytterligare en nära medarbetare till påvemakten i slutstriden mot Gud och Hans folk:

*"Jordens köpmän gråter och sörjer över henne, eftersom ingen längre köper deras fartygslaster med guld och silver, ädelstenar och pärlor, fint linnetyg och purpur, siden och scharlakan, allt slags tujaträ och alla slags föremål av elfenben och av mycket dyrbart trä, brons, järn och marmor, vidare kanel och dyrbar salva, rökelse och myrra och väluktande harts, vin och olja, fint mjöl och säd, nötkreatur och får, hästar och vagnar, slavar och livegna. Den frukt du längtade efter har gått dig ur händerna. All lyx och glans har du förlorat, och man skall aldrig mer finna den. **Köpmännensom drivit handel med sådana varor och blivit rika genom henne**, skall stå där på avstånd, skrämnda av hennes plåga och gråta och klaga..."*

Dessa verser talar om Babylon och dess medarbetares undergång under de sju sista plågorna. Men vilka är *"jordens köpmän"*, som samarbetar med påvemakten? Ovanstående verser visar tydligt att det är sådana som köper och säljer alla slags varor som människor vill ha. Det syftar på oljebolag, stora industrier mm. Centralbanker och stora affärsbanker samarbetar med dem och är därför också *"jordens köpmän"*, det vill säga medarbetare till påvemakten.

"Jordens köpmän" förblir rika eftersom de underordnat sig påvemakten. Det är viktigt att förstå att Upp 18:15 visar oss att det är påvemakten som härskar över de rika i denna vers - inte tvärtom: *"Köpmännen som...blivit rika genom henne"*- påvemakten (i sammanhanget är det viktigt att påpeka att inte alla som i dag är rika har underordnat sig påvemakten).

I slutstriden skall alltså påvemakten härskas över såväl **jordens statsmaktersom jordens kyrkor** och **de rika** på jorden. Det är då naturligt att påvemakten också härskar över traditionella **media** på jorden, eftersom påvemakten har de pengar som behövs för att köpa (eller muta eller hota) dem. I

slutstriden är det mycket viktigt för påvemakten att kunna styra jordens folk genom media för att kunna nå sina syften.

"Det kommer att bli ett universellt förbund, där alla är samstämmiga, en sammanslutning av Satans krafter." (Ellen White, *MS 24*, 1891).

"I det krig som kommer att utkämpas i de sista dagarna, kommer hela världens fördärvade krafter, **som inte lyder Guds lag**, att förena sig i opposition mot Kristus och dem som står på Hans sida." (Ellen White, *Review and Herald*, 13 oktober, 1904).

Ytterligare en medarbetare

Slutligen kan det vara lämpligt att nämna ytterligare en "medarbetare" till påvemakten. I Upp 18:23 står: *"...genom din svartkonst blev alla folk vilseledda"*.

Det grekiska ord - *"pharmakeia"* - som i Svenska Folkbibeln översatts till *"svartkonst"* i denna vers betyder egentligen *"användning av droger"* (se Strong's Concordance) - det vill säga så kallade läkemedel.

Sådana droger botar inte sjukdomar, eftersom de är giftiga. De kan bota symtomen och ge tillfällig lindring genom att ta bort smärta och obehag. Men de flesta läkare känner inte till att droger, så kallade läkemedel - mediciner - inte botar sjukdomar, och därför är det naturligt för dem att skriva ut dem till sina patienter. Men i de flesta fall förändrar drogen bara sjukdomen, så att den visar sig i en annan form på ett annat ställe. Vilka är då de verkliga botemedel? Jo, naturens botemedel som Gud generöst skänkt oss utan att vi behöver betala för dem: **Frisk luft, solljus, avhållsamhet, vila, motion, rätt kost, vatten och förtröstan på gudomlig kraft.**

Upp 18:23 visar att så kallade läkemedel (droger) förvillar de flesta människor. Det är alltså påvemakten som står bakom dem och ger denna makt en ansenlig mängd pengar. Detta beror inte minst på att dessa droger ofta används upprepade gånger och kan ge upphov till användning av andra droger (när de giftiga drogerna resulterar i nya sjukdomar, som skall "botas" med nya giftiga droger).

Vad är elden från himlen i Upp 13:13?

"Honom (Gud) har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning, för att det skall ske som står skrivet: Den som berömmar sig skall berömma sig av Herren." (1 Kor 1:30, 31).

Inledning

När Jesus i Matt 24 talar om vilka tecken som skulle föregå Hans återkomst *börjar* Han med att varna sina lärjungar för att tro på lögnen, som ofta ligger mycket nära sanningen, eftersom Han visste att många av dem skulle komma att bedras: *"Se till att ingen bedrar er."* (Matt 24:4).

Upp 13:11-18 upplyser oss om att USA skall förvandlas till en religiös-politisk diktatur omedelbart före Jesu återkomst på grund av falska tecken som görs i Jesu namn i detta land. Dessa falska tecken (i Jesu namn) får människorna där att tro på lögnen.

"Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. Genom de tecken det har fått makt att göra inför vilddjuret bedrar det dem som bor på jorden." (Upp 13:13, 14).

Det skall visas att den "eld" som här faller ner från himlen inte är något annat än en falsk väckelse i USA som bedrar många människor där. Denna "eld...från himlen" är en förfälskning av den sanna väckelsen som inträffade i den första församlingen på pingstdagen:

"Då (på pingstdagen) kom plötsligt från himlen ett dån, som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande..." (Apg 2:2-3).

Även här kan vi läsa om att *"från himlen...tungor som av eld...satte sig på var och en av dem...de uppfylldes alla av den helige Ande"*. Denna sanna väckelse från Gud liknar den falska väckelsen *"med eld...från himlen ner på jorden"* enligt Upp 13.

Den falska väckelsen i USA (Upp 13) får många människor i detta land att ta vilddjurets märke (v 16-18) i stället för att ta Guds sigill (Upp 7:1-8).

Den falska väckelsen skall få till följd att **hela världen** - även Sverige - slutligen skall bedras i denna sak, genom falska underverk, se **Upp 16:13-16, 19:19-21, 2 Tess 2:1-12**.

I Upp 13:16, 17 upplyses vi om att USA någon gång i framtiden skall förmå *"alla...att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal"*.

"Alla" innebär invånarna i samtliga världens länder, som skall följa USA i denna fråga. Endast den lilla grupp från olika länder som får Guds sigill därför att de *"tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod"* (Upp 7:14), och som beskrivs genom det symboliska talet 144 000 i Upp 7, skall bestå inför Jesus när Han kommer tillbaka hit till jorden. Endast dessa skall vägra att ta emot vilddjurets märke på högra handen eller på pannan. Genom Jesu död och översteprästerliga tjänst kommer de att ha tagit emot syndernas förlåtelse och kraft till att övervinna synden eftersom *"Jesu, Hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd"* (1 Joh 1:7).

Elden från himlen

Många termer som i Gamla Testamentet är bokstavliga blir symboliska i Uppenbarelseboken (se kapitlet **"Bibliska Tolkningsprinciper"**). Detta gäller till exempel Israel, Jerusalem, Babylon, Eufrat, Megiddo. Detsamma gäller elden i Upp 13:13. Upp boken citerar Gamla Testamentet över 600 gånger och detta är ett sådant ställe. **Elden som kommer ner från himlen till jorden i Upp 13:13 inträffar strax före - och står som motsats till - det ljus - den "eld" - som kommer ner från himlen och upplyser jorden i Upp 18:1:**

"Sedan såg jag en annan ängel komma ner från himlen. Han hade stor makt, och jorden lystes upp av strålglassen från honom."

Bibelställe skall med bibelställe förklaras. Elden och ljuset som kommer ner från himlen till jorden i Upp 13:13 och 18:1 är bland annat hämtat från 1 Kung 18:21f. Här åkallar Elia eld från Herren (från himlen), medan Baals profeter åkallar eld från Baal (från himlen). Detta sker på berget Karmel, inför Israels folk som hade avfallit från Gud. Detta folk hade accepterat Elis förslag (egentligen Guds förslag, se v 36), att *"Den gud som svarar med eld, han är Gud"* (v 24).

Denna kamp mellan Elia och Baalsprofeterna är en känd avbild till slutstriden mellan Guds sista kvarleva och det andliga Babylon (se tidigare kapitel). Det var Baalsprofeterna som **började** sin

åkallan. Detta avbildar den falska väckelsen i slutstriden som sker strax **före** den sanna väckelsen.

Den sista stora sanna väckelsen, den tredje ängelns höga rop i Upp 7:1-8 och 14:6-12, åtföljs av Jesu återkomst (Upp 7:9-17, 14:14-20). Satan åstadkommer en falsk väckelse strax före den sista sanna väckelsen för att bedra så många människor som möjligt, så att de inte skall ta emot Gud under den sista sanna väckelsen.

Den eld som Elia åkallade, och som visade att det är Herren som är Gud och inte Baal, avbildar det sena regnet som i slutstriden skall visa att den levande Guden är den som påbjuder sabbatsdagen som vilodag och inte solens dag, söndagen (Sunday, Sonntag...). Det är ett faktum att söndagen var den av veckans dagar som soltillbedjarna i äldre tider tillägnade solguden och att Baal var solguden (Fotnot). Baalstillbedjan avbildar därför söndagshelgande i slutstriden (när sabbatshelgandet förkastats).

Fotnot: Se kapitlet ”Baals-tillbedjan och söndagsfirande”, s ?

Symbolisk eld

I 3 Mos 9:24 och 2 Krön 7:1 kan vi läsa att Herren låter **bokstavlig eld** komma ner från himlen och förtär brännoffren som offras när **Israels tabernakel (Mose) respektive helgedom (Salomo) invigs**. Elden är i båda fallen ett godkännande av såväl offret, invigningen som den helgedomstjänst som nu skulle börja.

Båda dessa invigningar avbildar **invigningen av den himmelska helgedomen** där Jesus gått in med sitt eget blod från Golgata kors för att kunna påbörja sin tjänstgöring där, se Apg 2. Här är det **symbolisk eld** - den helige Ande – som kommer ner från himlen över apostlarna när Kristi prästtjänst i den himmelska helgedomen började. Det talas här om *”tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande...”* (v 3, 4).

Den helige Ande vittnar här om att Jesus hade uppstått från de döda, sedan *”Kristus dog för våra synder”* (1 Kor 15:3). Den helige Ande vittnar här också om att Jesus efter uppståndelsen blivit *”Herre”* och *”Messias”* (Apg 2:31-36), det vill säga **invigts som Kung och Präst i den himmelska helgedomen**.

Den bokstavliga elden vid invigningen av tabernaklet och helgedomen i Gamla Testamentet avbildar alltså den symboliska elden som visade sig

på pingstdagen som ett tecken på invigningen av den himmelska helgedomen i Nya Testamentet.

Sammanfattning

Sambandet mellan ”det tidiga regnet” på pingstdagen och ”det sena regnet” i slutstriden är uppenbar. På pingstdagen inleddes det evangeliska arbete som skall slutföras i den stora sista väckelsen i slutstriden.:

”Därefter såg jag en annan ängel komma ner från himlen. Han hade stor makt, och jorden lyses upp av hans härlighet.” (Upp 18:1).

Satan skall emellertid försöka hindra den sista väckelsen genom att strax innan åstadkomma en falsk väckelse inom de olika kristna samfundet genom att påstå sig göra underverk i Jesu namn (jämför Baalsprofeternas åkallan av eld på berget Karmel). Det är denna falska väckelse som åsyftas i Upp 13:3 där Satan *”får till och med eld att falla från himlen ner på jorden”* (Upp 13:13) för att försöka bedra människorna när det gäller Guds sigill och vilddjurets märke.

Eftersom denna händelse inträffar efter Golgata kors, men före Jesu återkomst, skall denna eld förstås symboliskt. Samma bibliska tolkningsprincip bekräftar alltså att elden som föll från himlen i 3 Mos 9:24 och 2 Krön 7:1 var bokstavlig eld.

Elden från himlen i Upp 13:13 är alltså en falsk väckelse, och den kommer att inträffa före den sanna väckelsen i Upp 18:1, eftersom Satans syfte med denna falska väckelse är att förebygga den sanna väckelsen

”Innan jorden till sist drabbas av Guds dom skall det bland Herrens folk bli ett sådant återuppväckande av ursprunglig gudsfruktan som man inte har bevitnat sedan apostlarnas tid. Guds Ande och kraft skall utgutas över Hans barn. På den tiden skall många skilja sig från de församlingar i vilka kärleken till denna världen har ersatt kärleken till Gud och Hans Ord. Många, både predikanter och lekmän, skall med glädje ta emot de stora sanningar som Gud låter förkunnas vid denna tid för att förbereda ett folk för Herrens andra ankomst. Själafienden vill förhindra detta verk, och innan tiden är inne för en sådan rörelse skall han försöka förebygga den genom att införa en falsk väckelse. I de församlingar som han kan föra in under sin bedrägliga makt skall han få det att se ut som om Guds särskilda välsignelser utgjuts. Det kommer att inträffa sådant som man tror vara ett stort religiöst intresse. Många människor kommer att jubla över att Gud verkar så underbart för dem, när det i själva verket är en annan ande som här är i verksamhet. Under en religiös förklädning skall

Satan försöka utsträcka sitt inflytande över den kristna världen.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 464).

De tusen åren

”Eftersom han (Jesus) lever för evigt, har han ett oföränderligt prästämbete. Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att be för dem.” Hebr 7:24,25.

”I honom (Jesus) är vi friköpta genom hans blod och har förlåtelse för våra synder...” (Ef 1:7).

”Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden.” (Matt 28:20).

Många bekännande kristna har den uppfattningen att det tusenårsrike som Bibeln talar om i Upp 20 innebär att det skall komma en tid av tusen år med rättfärdighet och fred på hela jorden innan Jesus Kristus personligen kommer tillbaka hit (även om en del bekännande kristna tror att Han personligen kommer tillbaka hit just vid inledningen av tusenårsperioden). Detta tusenårsrike med rättfärdighet och fred över hela jorden skulle då vara en förberedelse för evigheten tillsammans med Gud. Men att ett fredsrrike som kännetecknas av rättfärdighet skulle upprättas på jorden under en tusenårsperiod, och att Guds rike då skulle sträcka sig över hela jorden, saknar stöd i Bibeln. Jesus gjorde klart för sina lärjungar att *”som det var i Noas dagar, så skall det vara vid Människosönens återkomst.”* (Matt 24:37). Hur det var på Noas tid framgår klart 1 Mos 6:5:

”Herren såg att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla tankar och avsikter ständigt var alltigenom onda.”

Världen blev då utplånad (förutom Noa och hans familj) på grund av sin ogudaktighet. Idag följer världen samma kurs. Det finns ingen anledning att tro att vi snart skall få en hel värld som kännetecknas av rättfärdighet och fred.

Harmagedon och Guds folks befrielse

Upp 19:11-20:15 hänger ihop och bör därför studeras i samma sammanhang. (Det bör understrykas att kapitelindelningar inte finns i grundtexten).

I 19:20 kan vi läsa om Harmagedon, då *”vilddjuret (påvemakten) greps tillsammans med den falske profeten (den fallna protestantismen), som hade gjort tecken inför vilddjuret...kastades de båda i eldsjön som brinner av svavel”*.

Vilddjuret och den falske profetens undergång sker i anslutning till Jesu återkomst då Jesus befriar sitt förföljda folk:

”Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet...Han var klädd i en mantel som hade doppats i blod, och det namn han har fått är Guds Ord. De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt, rent linnetyg. Och ut ur hans mun kom ett skarpt svärd, som han skall slå folken med, och han skall styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: `Konungarnas Konung och herrarnas Herre...Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här. Och vilddjuret greps tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför vilddjuret och genom dessa tecken vilselett dem som hade tagit emot vilddjurets märke och tillbett dess bild. Levande kastades de båda i eldsjön som brinner av svavel. De andra dödades med ryttarens svärd, som går ut ur hans mun, och alla fåglarna åt sig mätta av deras kött.” (Upp: 19:11-21).

Satan bunden i tusen år

I Upp 20:1-10 beskrivs vad som skall ske med Satan (draken, enligt Upp 12:9) som är den drivande kraften bakom vilddjuret och den falske profeten, se Upp 16:13, 14. (Kapitelindelningen mellan Upp 19 och 20 finns alltså inte i grundtexten):

”Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i handen. Och han grep draken, den gamle ormen, det är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år. Sedan kastade ängeln honom i avgrunden, stängde till den och förseglade den över honom, för att han inte längre skulle bedra folken, förrän de tusen åren har nått sitt slut. Därefter skall han släppas lös för en kort tid.” (Upp 20:1-3).

Det är uppenbart att avsnittet i Upp 19:19, 20 och 20:1-3 hänger ihop. Draken, vilddjuret och den falske profeten bildade tidigare ett förbund, enligt

Upp 16:13. I 19:19-20:3 går vilddjuret, den falske profeten under vid Harmagedon, medan Satan fängslas under 1000 år (för att sedan få sin verkställande dom, enligt 20:10). Alla tre försökte utrota Guds sista församling, men får nu sin rättmätiga dom. När Guds församling var nära utrotning ingrep Gud och besegrade alla tre.

Inga levande människor

Under dessa tusen år finns inga levande människor på jorden, eftersom alla ogudaktiga har dött (se 19:21) och de rättfärdiga - de som uppstått samt de som lever när Jesus kommer tillbaka - har levande tagits till himlen i samband med Jesu återkomst, se Joh 14:1-4, 1 Tess 4:14-18. Satan är alltså bunden till jorden av omständigheterna under dessa tusen år, så att han inte längre kan förfölja Guds folk och bedra människor. Jeremia profeterade om denna tid på jorden när det inte skall finnas någon människa där:

*"Jag såg på jorden, och se, den var öde och tom, upp mot himlen och där fanns inget ljus. Jag såg på bergen, och se, de bävade och alla höjder vacklade. Jag såg mig om, och se, **där fanns ingen människa och alla himlens fåglar hade flytt..** Jag såg mig om, och se, det bördiga landet var en öken, och alla dess städer ödelagda inför Herrens ansikte, för hans brinnande vrede." (Jer 4:23-26).*

Jesaja profeterade också denna tid:

*"Se **Herrens dag** kommer, fruktansvärd, med förbittring och brinnande vrede, för att ödelägga landet och utrota syndarna som bor där. Ty himlens stjärnor och stjärnbilder sänder inte mer sitt ljus. Solen går upp mörk, och månens ljus lyser inte. Jag skall straffa världen för dess ondska, de ogudaktiga för deras missgärning. Jag skall göra slut på de stoltas övermod och slå ner tyrannernas högmod. **Jag skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa mer sällsynt än guld från Ofir.** Därför skall jag få himlen att darra och jorden att gunga och skaka i sina grundvalar – genom Herren Sebaots förbittring, på hans brinnande vredes dag." (Jes 13:9-13; jämför Matt 24:29-31).*

Efter de tusen åren

Efter de tusen åren skall Satan få ännu en möjlighet att förfölja Guds folk, sedan Gud uppväckt de ogudaktiga från deras gravar:

"De andra döda (de ogudaktiga människorna) fick inte liv förrän de tusen åren hade gått." (Upp 20:5).

*"Men när de tusen åren har gått skall Satan släppas lös ur sitt fängelse. Han skall gå ut för att förföra folken vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, för att samla dem till striden, och deras antal är som sanden i havet. De drager upp över hela jordens vidd och omringar de heligas läger och den älskade staden. Men eld kommer ner från himlen och förtär dem. **Och djävulen som hade bedragit dem kastades i sjön av eld och svavel, där också vilddjuret och den falske profeten hade blivit kastade...**" (Upp 20:7-10).*

I Upp 21:2 står att *"den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud..."* Därför kan Satan efter de tusen åren - när den heliga staden Jerusalem kommit ner från himlen – omringa den heliga staden (där Guds folk vistas) för att försöka besegra staden.

Vi läste att vilddjuret och den falske profeten gått under av eld vid Harmagedon (19:20). I 20:10 blir Satan kastad *"i sjön av eld och svavel, där också vilddjuret och den falske profeten hade blivit kastade"*. Här framgår den nära föreningen av dessa tre makter.

Vilddjuret och den falske profeten kastas i den brinnande eldsjön **före** inledningen av de tusen åren. Men Satans slutliga undergång i den brinnande eldsjön sker **efter** de tusen åren, även om hans fångenskap börjar vid Harmagedon, då vilddjuret och den falske profeten går under.

När Satan slutligen går under efter de tusen åren sker detta när han och hans onda änglar tillsammans med de ogudaktiga då skall ställas inför Guds tron och bli *"...dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna...Döden och helvetet kastades i eldsjön. Detta, det vill säga eldsjön, är den andra döden. Om någon inte fanns skriven i livets bok kastades han i eldsjön."* (Upp 20:11-15).

Satan, hans onda änglar samt de ogudaktiga skall få en rättvis dom.

Tre domar som hör ihop

Som vi sett utgör Upp 19:11-20:15 en enhet som består av tre delar, som kan sägas innehålla tre domar. Dessa domar följer på varandra.

Den första domen är Harmagedon (19:20), under den sjätte och sjunde plågan (Upp 16:12-21).

Den andra domen sker under de tusen åren (20:1-4), strax efter Harmagedon. I 20:4 kan vi läsa om denna (undersökande) dom som börjar direkt efter

det att Satan ”fängslats”. Detta sker omedelbart efter Jesu återkomst och de rättfärdiga (både de uppväckta döda och de levande) tagits till himlen och när de tusen åren börjar:

”Och jag såg troner, och de som satt på dem fick rätt att döma. Och jag såg deras själar som hade halshuggits därför att de hade vittnat om Jesus och förkunnat Guds Ord och inte hade tillbett vildjuret och dess bild och inte tagit emot dess märke på pannan eller handen. De levde och regerade med Kristus i tusen år.” (Upp 20:4).

De rättfärdiga skall alltså få regera och döma med Jesus under de tusen åren. Både de ogudaktiga och Satan och hans fallna änglar skall undersökas i denna dom, se **Matt 19:28, 1 Kor 6:2-3**. Upp 20:4 visar att denna undersökande dom här inträffar efter det att de ogudaktiga tagit vildjurets märke.

När denna undersökande tusenårsdom är över skall de ogudaktiga människorna som alla varit döda under dessa tusen år väckas upp till liv för att få sina verkställande domar (Upp 20:5).

Den tredje domen är den verkställande domen över de ogudaktiga efter de tusen åren. Denna verkställande dom drabbar då inte bara de ogudaktiga utan även Satan och hans fallna änglar, se 1 Kor 6:2-3, Upp 20:10-15.

I Upp 21:7, 8 ges information om såväl Guds barns eviga arv i paradiset samt varför de ogudaktiga skall gå under i den brinnande eldsjön:

”Den som segrar skall få detta i arv (evig gemenskap med Gud i paradiset), och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son. Men de fega, de otroende och de skändliga, mördarna, de otuktiga, trollkarlarna, avgudadyrkarna och alla lögnare skall få sin del i sjön som brinner av eld och svavel. Detta är den andra döden.”

Villkorliga profetior

”De (de levitiska prästerna) tjänar i den helgedom som är en skuggbild av den himmelska helgedomen, enligt den föreskrift som Mose fick när han skulle bygga tabernaklet. Gud sade: `Se till att du gör allt efter den förebild som du fick se på berget.` **Men nu har Kristus ett högre prästämbete, liksom det förbund han är medlare för är bättre, eftersom det är stadfäst med bättre löften. Ty om det första förbundet hade varit utan brist skulle det inte behövas plats för ett andra förbund. Men Gud förebrår dem när han säger: `Se dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus (se Fotnot), inte ett sådant som jag slöt med deras fäder den dag jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egyptens land. Eftersom de inte blev kvar i mitt förbund, brydde jag mig inte om dem, säger Herren. Detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta med Israels hus, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen och skriva dem i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Ingen skall längre behöva undervisa sin landsman, ingen sin broder och säga: Lär känna Herren. Ty alla skall känna mig, från den minste bland dem till den störste. Jag skall i nåd förlåta dem deras missgärningar, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg.`** När han talar om ett nytt förbund, har han därmed förklarat att **det förra är föråldrat**. Men det som blir gammalt och föråldrat är nära att försvinna.” (Hebr 8:5-13).

Fotnot: Som tidigare visats är det Israel som här talas om ett andligt Israel som har Jesus som präst och medlare. En levande tro på Jesus karaktäriserar medlemmarna i detta andliga Israel, som alltså innefattar både hedningar och etniska judar, se till exempel Matt 21:42-45, Rom 2:25-29, 9:6-9, 2 Kor 1:19-20, Gal 3:26-29, 4:21-31.

Många av Gamla Testamentets profetior - som gäller det bokstavliga Israel - är villkorliga, det vill säga de hade ett villkor för att fullständigt uppfyllas på det bokstavliga Israel. Detta faktum har ofta missförstått och kräver därför en grundlig undersökning.

Lydnaden för Tio Guds Bud var ett villkor för förbundet mellan Gud och det bokstavliga Israel:

”**Om** ni nu hör min röst och håller **mitt förbund**, skall ni vara min dyrbara egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min.” (2 Mos 19:5).

”Han (Gud) förkunnade för er **sitt förbund** som han befallde er att hålla, **de tio orden**, och han skrev dem på två stentavlor.” (5 Mos 4:13).

I 3 Mos 26 och 5 Mos 28 visar Gud utförligt för sitt folk följderna av lydnaden respektive olydnaden mot Honom. I 3 Mos 26:33 kan vi läsa om konsekvenserna om Israel skulle komma att fortsätta i olydnad, trots upprepade varningar och straff från Gud:

”Men er skall jag sprida ut bland hednafolken och jag skall förfölja er med draget svärd. Så skall ert land bli en ödemark och era städer ruiner.”

5 Mos 30 kan vi emellertid läsa att det fortfarande fanns en möjlighet för judarna i fiendeland att ”Herren, din Gud, åter skall samla dig från alla folk, dit han har skingrat dig.” (v 3).

Villkoret för att detta skulle ske framgår av v 2:

”och du vänder om till Herren, din Gud, och lyder hans röst, i allt vad jag i dag befäller dig, du och dina barn, av hela ditt hjärta och av hela din själ, då skall Herren, din Gud, göra slut på din fångenskap och förbarma sig över dig.”

Alla samlanden av Israel har lydnad ”i allt” som villkor

Villkoret för att Gud skulle bevara sitt förbund med Israels folk och föra det tillbaka till deras land - från de länder till vilka de skulle komma att fördrivas om de trots upprepade varningar fortsatte i olydnad - var alltså att folket omvände sig till Gud. Endast genom en levande tro på den kommande Frälsaren kunde de få syndernas förlåtelse och kraft till att lyda Guds bud.

Trots att ”samlandet” i 5 Mos 30 innehåller ett utskrivet villkor, är det ett faktum att **alla** ”samlanden” av Israels folk i Gamla Testamentets profetior har detta villkor - enligt ovan - trots att villkoret i 5 Mos 30:2 inte alltid nämns.

Samtliga ”samlanden” i Gamla Testamentets profetior är emellertid grundade på 5 Mos 30, vilket innebär att de också är villkorliga - se också Jer

18:7-10, 1 Sam 2:30 (jämför Jona 3:4, 10 och Jes 38:1-5).

Grundandet av den judiska staten 1948 kan följaktligen inte vara en uppfyllelse av Gamla Testamentets profetior som vissa påstår (eftersom judarna som ett folk inte tagit emot Jesus som sin Frälsare).

Israel under Nya Testamentets tid är Guds sanna församling

Vi har tidigare sett att Israel under Nya Testamentets tid är detsamma som Guds sanna församling, se **Rom 2:28-29, 9: 6-9, 22-26, Gal 3:7, 26-29, 4:21-31, Ef 1:22, 23, 2:11-22, Hebr 8:6-13**. När Gamla Testamentets Israel (som ett folk) slutgiltigt förkastade Jesus som världens Frälsare ersattes de av ett andligt Israel, där Jesu apostlar skulle bli kärnan (Matt 19:28):

”Den sten som byggnadsarbetarna kastade bort har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, och underbar är den i våra ögon. Därför säger jag (Jesus) er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt.” (Matt 21:42, 43; se även Dan 9:24, Matt 21:19).

Genom tron på Jesus kan både hedningar och bokstavligen judar bli en del av det andliga Israel.

Två viktiga principer

För att kunna förstå de villkorliga profetiorna i Gamla Testamentet är det mycket viktigt att förstå följande två principer:

- 1) Profetior och evangeliet får aldrig skiljas åt. *”Ty alla Guds löften har i honom (Jesus) fått sitt ja.” (2 Kor 1:20).*
- 2) Det ansvar och de privilegier som Gud gav till Gamla Testamentets Israel har Gud gett till Nya Testamentets Israel. Det handlar då både om att som Jesu representanter återspegla Hans karaktär samt föra ut evangeliet om Jesus till alla folk.

Innan vi ger praktiska exempel på uppfyllelsen av villkorliga profetior är det viktigt att komma ihåg att samtliga förbund i Bibeln som ger frälsning är endast förnyelser av det första förbundet, som Gud slöt med Adam och Eva i 1 Mos 3:15.

Joel 2:28-29

”Och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och edra döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män skall se syner. Också över tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande.”

Profetian i Joel 2:28-29 uppfylldes inte på det bokstavligen Israel. I Apg 2:16-21 förklarar Petrus inför det överraskade judiska folket på pingstdagen: *”...här uppfylls det som är sagt genom profeten Joel...”* Andens utgjutelse över den nybildade första kristna församlingen - det andliga Israel - uppfyllde alltså Joel 2: 28-32.

Joel 3

Det är ett faktum att det inte finns några kapitelindelningar i Bibelns grundtext. Det innebär att Joel 2:28-32 innehållsmässigt hör ihop med Joel 3.

När det gäller *”solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda” (Joel 2:31)*, så vittnar historien om att dessa tecken inträffade 1780 efter Kristus (Fotnot). Den helige Andes utgjutelse i Joel 2:28,29 kan därför inte ha fått en fullständig uppfyllelse på pingstdagen.

Joel 2:28-32 får en mer fullständig uppfyllelse på Guds sista kvarleva under slutstriden. Detta bekräftas av Joel 3, som alltså hör ihop med Joel 2:28-32.

I Upp 18:1-6 kan vi läsa att hela jorden skall upplysas av Guds härlighet (v 1). Detta är klimax på profetian om Andens utgjutelse i Joel 2:28, 29. Budskapet i Upp 18:1-6 skall ge kraft åt de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12.

De tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12 förkunnas alltså av Guds sista församling på jorden, *”de som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus” (v 12)*. Detta budskap är det sista nådesbudskap som förkunnas på jorden. De som tar emot detta budskap beskrivs som **den fullmognasäden** i v15, medan de som förkastar detta budskap beskrivs som **de fullmognavindrarna** i v 18. I v 15 och 18 avbärgas var och en av skördarna – det är här fråga om Jesu återkomst.

Faktum är att dessa båda skördar är citat från Joel 3:13. *”Låt lien gå, ty skörden är mogen”* motsvarar avbärgningen av den fullmogna säden i Upp 14:15, 16 medan *”kom och trampa, ty pressen är full, presskaren flödar över, ty deras ondska är stor”*

motsvarar inbärgningen av de fullmogna vindruvorna i upp 14:18-20.

"Josafats dal" (Joel 3:1, 2) låg precis utanför Jerusalem. Här beskrivs hur *"alla hednafolk"* (v 2) symboliskt sett skall omringa det **andliga** Jerusalem under slutstriden, men skall då gå under vid *"Harmagedon"* (Upp 16:16).

Det är detta som beskrivs i Upp 14:20 där *"vinpressen trampades utanför staden (Jerusalem)"*.

I Joel 2:32 sägs denna trängda skara befinna sig *"i Jerusalem"*. Gud skall där rädda sin sista församling från förföljelsen från *"alla hednafolk"*, som försöker utrota Guds folk i samband med söndagslagarna i slutstriden:

"Där skall jag (Herren) hålla dom över dem (alla hednafolk) för mitt folks, min arvedel Israels, skull" (Joel 3:2). Denna dom skall alltså ske vid *"Josafats dal"* (v 2), strax utanför Jerusalem.

Fotnot: För vidare information om detta hänvisas till *"Den stora striden"*, s 277, 278 av Ellen White.

Jer 31:31-34

"Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus...Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan...jag skall förlåta deras missgärningar och deras synder skall jag inte mer komma ihåg."

Denna profetia om ett nytt förbund mellan Gud och Hans folk fick sin uppfyllelse på det andliga Israel, som vi kan läsa om i Hebr 8:6-13. I Hebr 8: 6 framgår det tydligt att *"Kristus...är medlare"* för detta förbund. Det framgår också tydligt att dessa verser – precis som Hebreerbrevet för övrigt – riktar sig till det andliga Israel, inte till det bokstavliga Israel.

Det är intressant att detta förbund med den kristna församlingen uttryckligen sägs var ett förbund mellan Gud och *"Israels hus och Juda hus"* (Hebr 8:8). Detta visar att den kristna församlingen nu hade blivit ett andligt Israel.

Nu är det ett faktum att den kristna församlingen med tiden avföll när den i stor utsträckning kompromissade med hedendomens läror och blev påvedömet. En liten del av den kristna församlingen vägrade emellertid att kompromissa och tvingades fly till *"öknen...i ettusen tvåhundra sextio dagar"*

(Upp 12:6) undan påvemaktens förföljelser. Men även den kristna församlingen i stort avföll till slut när den vägrade ta emot de tre änglarnas budskap – se Upp 14:8. Den blev en del av det andliga Babylon .

Endast en liten kvarleva i den kristna församlingen tog emot detta budskap. Det är dessa som *"håller Guds och har Jesu vittnesbörd"* i Upp 12:17. Det är genom denna kvarleva som Gud **helt och fullt** *"skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan...jag skall förlåta deras missgärningar"* (Jer 31:33, 34). Denna profetia uppfylldes aldrig fullständigt på den första kristna församlingen.

Profetian i Jer 31:31-34 fick alltså en delvis uppfyllelse på den första kristna församlingen. Men det är uppenbart att denna profetia får en **fullständig** uppfyllelse först på Guds sista kvarleva som tagit emot de tre änglarnas budskap i Upp 14:6-12. Denna kvarleva skall som komplement till de tre änglarnas budskap förkunna budskapet i Upp 18:1-6. Detta budskap ger mer kraft åt budskapet i Upp 14:6-12.

Jes 2:1-4 och Mika 4:1-4

Det är ingen tvekan om att Jes 2:1-4 och Mika 4:1-4 beskriver samma händelse och att denna händelse är samma händelse som beskrivs i Jer 31:31-34 (se ovan). Om de som tar emot de tre änglarnas budskap kan sägas att:

"...alla hednafolk skall strömma dit (till "det berg där Herrens hus är" (Jes 2:2)..."

"Han (Herren) skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar. Ty undervisning skall gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem. Han skall döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk. Då skall de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skall inte mer lyfta svärd mot varandra och inte mer träna sig för krig." (Jes 2: 3-4).

Dessa citerade verser fick aldrig sin uppfyllelse på Gamla Testamentets Israel. Däremot kommer dessa verser - precis som Mika 4:1-4 - att få en fullständig uppfyllelse i samband med Jesu återkomst. De som tar emot de tre änglarnas budskap - *"alla hednafolk"* (Jes 2:2) - får *"undervisning från Sion, Herrens ord från Jerusalem"* (v 3).

Denna undervisning - de tre änglarnas budskap - skall förvandla dem som tar emot detta budskap så grundligt att de blir redo för Jesu återkomst – de *"håller Guds bud och bevarar tron på Jesus"* (Upp 14:12). När detta sker skall Jesus komma tillbaka,

och först efter denna händelse skall v 4 uppfyllas fullständigt:

"Då skall (hednafolken) smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsnivar. Folken skall inte mer lyfta svärd mot varandra" (v 4).

Sak 12 och 14

Sak 12 och Sak 14 uppfylldes aldrig på det bokstavligen Israel. Men om vi tillämpar samma tolkningsprinciper på dessa båda kapitel som vi gjorde på Joel 3 ovan, så inser vi att alla tre kapitlen handlar om samma sak – slutstriden mellan Guds sista kvarleva och det andliga Babylon i samband med söndagslagarna.

*"Ty jag skall samla **alla** hednafolk till strid mot Jerusalem"* (Sak 14:2) är alltså samma händelse som beskrivs i Upp 14:20 där det andliga, **världsomfattande**, Babylon i symbolisk mening omringat det andliga Jerusalem (Guds folk) men går under *"utanför staden (Jerusalem)"* (Upp 14:20). Detta sker när Gud ingriper och räddar sitt folk – Guds sista kvarleva.

Samma händelse beskrivs i **Upp 19:11-21** där påvemakten ("vildjuret") och den fallna protestantismen ("den falske profeten") tillsammans med världens **samtliga** statsmakter ("jordens kungar") skall försöka utrota Guds folk (se v 19; jämför Apg 9:4 , 5 där förföljelse mot Guds folk likställs med förföljelse mot Gud). Men v 11-18 visar att Jesus då skall komma tillbaka till jorden med himlens änglar och rädda sitt folk.

Hes 38-39

Profetiorna i Hes 38-39 uppfylldes heller aldrig på det bokstavligen Israel. En närmare granskning av dessa båda kapitel med de avslutande kapitlen i Uppenbarelseboken ger intressanta paralleller.

Jordens befolkning, som efter de 1000 åren samlar sig till strid mot Guds folk, sägs komma från *"Gog och Magog"* i Upp 20:8. Den helige Ande citerar här från Hes 38:2 där *"Gog i Magogs land"* drar upp till strid mot Israel (Hes 38:2-17).

Gogs undergång i eld när de attackerar Israel i Hes 39:6 har sin motsvarighet i de ogudaktigas undergång (Gog och Magog) i eld i Upp 20:9, efter de tusen åren. De ogudaktigas undergång i **bokstavlig** eld i Hes 39:6 motsvarar emellertid **också** de ogudaktigas undergång i **symbolisk** eld i Upp 17:16 när de samlat sig mot Guds sista kvarleva i slutstriden om söndagslagarna (se Bibliska tolkningsprinciper på sidan ?).

Hes 38 och 39 handlar alltså inte enbart om vad som skall hända efter de tusen åren, utan **också** om slutstriden mellan det andliga Babylon och det andliga Israel strax före de tusen åren.

Guds fiender skall samlas under sitt avgörande slag mot Guds sista kvarleva, i samband med söndagslagarna, men gå under *"på den **plats** som på hebreiska heter Harmagedon"* (Upp 16:16). I Hes 39:11 finns parallellen, där vi kan läsa om Gogs undergång vid attacken mot Israel: *"På den dagen skall jag i Israel ge åt Gog en **gravplats**, nämligen 'De framåtåendes dal' "*(Hes 39:11).

Det är intressant att den plats där det andliga Babylon skall gå under heter Harmagedon *"på hebreiska"* (Upp 16:16). Gamla Testamentet är som bekant skrivet på hebreiska och här hänvisas till Gamla Testamentet för att få mer information om denna händelse.

I Upp 19:17 beskrivs det andliga Babylons undergång som en *"måltid"* för *"alla fåglar"*, vilket citerar Hes 39:17.

Upp 19:18, där *"alla fåglar"* skall få *"äta kött av kungar och härförare och mäktiga män, kött av hästar och deras ryttare och kött av alla människor..."* citerar Hes 39:17-20.

"Om du har ett rätt förhållande med Gud i dag, så är du redo om Kristus skulle komma i dag. Vad vi behöver är Kristus gestaltad i våra liv."(Ellen White, *In Heavenly Places*, s 227).

Jesu sanna lärjungar

”Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna.” (1 Kor 15:3).

”Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva.” (Rom 8:13).

”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig.” (Luk 9:23).

”Den som älskar sin far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar sin son eller dotter mer än mig är mig inte värdig.” (Matt 10:37).

”Jesus känner alla människors omständigheter. Du kan säga: Jag är syndig, mycket syndig. Det är du kanske, men ju värre du är, dess mer behöver du Jesus. Han avvisar ingen sörjande, ångrande människa. Han berättar inte för någon allt det som han skulle kunna avslöja, utan ber varje bävande människa om att fatta mod. Han vill fritt förlåta alla som kommer till honom för att få förlåtelse och upprättelse... De människor som vänder sig till honom för att finna skydd, kommer Jesus att lyfta upp över tungors anklagelser och stridigheter. Ingen människa och ingen ond ängel kan anklaga dessa människor. Kristus förenar dem med sin egen Gudoms-mänskliga natur. I det ljus som utgår från Guds tron står de vid sidan av den store syndbäraren. *’Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter på Guds högra sida, han manar också gott för oss.’* (Rom 8:33, 34).” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 563).

”När han (Herren) kommer tillbaka är det inte för att rena oss från våra synder, inte för att ta bort bristerna i vår karaktär eller för att bota oss från svagheterna i vårt temperament och våra anlag. Om detta verk överhuvudtaget utförs för oss, kommer det att vara fullbordat före den tiden. När Herren kommer tillbaka skall de som är heliga fortfarande vara heliga... Men de som är orättfärdiga, ohelgade och orena kommer att förbli det för alltid.” (Ellen White, *Council on Health*, s 44).

”Men många som bekänner sig följa honom bär på ängslan och bekymmer eftersom de inte vågar anförtro sig åt Gud. De överlämnar sig inte fullständigt till honom, därför att de ryggar tillbaka för de följer som en sådan överlåtelse kunde innebära. Om de inte överlåter sig själva **fullständigt** till honom kan de inte få frid.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 330).

”Det kristnes liv är inte en förändring eller en förbättring av det gamla livet utan en livsförvandling. Det handlar om en död från jaget och synden och ett **helt igenom** nytt liv. Denna förändring kan endast ske genom den helige Andes effektiva verk.” (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 172).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”*’Vaka därför och be alltid.’* (Luk 21:36, *Reformationsbibeln*). En förening med Gudsmakten varje ögonblick är nödvändig för att vi skall göra framsteg. Vi kan ha ett mått av Guds Ande, men genom tro och bön skall vi kontinuerligt söka mer av Anden. Vi får aldrig upphöra med detta.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 508).

”Vårt dagliga liv avgör vårt öde” (Ellen White, *The Adventist Home*, s 16).

Vi måste förena oss med kraftens källa

”*Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.*” (Upp 7:14).

”*När jag skrev till er, var det också för att få veta om ni skulle bestå provet och vara lydiga i allt.*” (2 Kor 2:9).

”*Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.*” (Fil 4:13).

”Det raka vittnesbördet måste återupplivas. Stigen till himlen är inte jämnare nu än den var på vår Frälsares tid. Alla våra synder måste läggas bort.

Varje kär njutning som hindrar vårt andliga liv måste huggas av. Det högra ögat eller den högra handen måste offras, om de förleder oss till synd. Är vi villiga att ge upp vår egen klokhet och ta emot himmelriket som ett litet barn? Är vi villiga att skilja oss från vår egen rättfärdighet? Är vi villiga att ge upp de världsliga vänner som vi valt? Är vi villiga att offra bekräftelse från människor? Det eviga livets belöning är oändligt värdefull. Vill vi göra ansträngningar och uppoffringar som står i proportion till värdet av det som vi kan vinna?" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 5, sid 222).

"Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike." (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

"De som inte litar på sig själva utan ödmjukar sig inför Gud och renar sina själar genom att lyda sanningen – de tar emot den himmelska formen och förbereder sig för Guds sigill på sina pannor. När påbudet går ut och Guds folk får Guds sigill, kommer deras karaktärer att förbli rena och fläckfria för evigt" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 5, sid 216).

"Det kristna livet är en strid. Aposteln Paulus talar om att brottas med furstar och väldigheter när han kämpade trons goda kamp. Han förklarar på nytt: "Ännu har ni inte gjort motstånd ända till blods i er kamp mot synden." (Hebr 12:4). Nej. I dag håller man fast vid synden och ursäktar den. Andens skarpa svärd, Guds ord, skär inte in i själen. Har religionen förändrats? Har Satans fiendskap mot Gud avtagit? Ett religiöst liv medförde en gång svårigheter och krävde självförnekelse. Allt görs mycket behagligt nu. Och vad beror det på? Guds bekännande folk har kompromissat med mörkrets makt." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 222).

"Jesus höll aldrig tillbaka ett enda ord av sanning, men han sade det alltid i kärlek...Han fördömde hyckleri, otro och orättfärdighet. Men det fanns sorg i hans röst när han framförde sina skarpa tillrättavisningar." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 12).

"Sök att genom studiet av Bibeln och genom allvarlig bön få en klar uppfattning om er plikt, och utför den sedan troget...**Vardagslivets små handlingar** går ofta förbi utan att ni observerar dem,

men det är dessa ting som **formar karaktären. Varje händelse i livet är betydelsefull för det goda eller det onda.** Sinnet behöver fostras genom dagliga provningar för att det skall få kraft att stå fast i svåra situationer. I dagar av provningar och faror kommer ni att behöva styrka för att kunna stå orubbligt fasta för det rätta, oberoende av varje motsatt inflytande." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 1, s 626).

"**Det enda sätt på vilket man kan tillväxa i nåden** är genom att osjälviskt utföra just det arbete som Kristus ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. **Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv.**" (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 101).

"När vi (sjundedagsadventister) når den standard som Gud vill att vi skall nå, kommer världens människor att betrakta sjundedagsadventister som egendomliga, sällsynta, stränga extremister." (Ellen White, *Fundamentals of Christian Education*. S 289).

Formell eller levande tro

"Men om ni där söker Herren, din Gud, skall du finna honom, om du söker honom av **hela** ditt hjärta och av **hela** din själ." (5 Mos 4:29).

"Gud kräver att vi överlämnar **hela vårt hjärta** till Honom innan rättfärdiggörelse (förlåtelse) kan ske. Och för att bevara rättfärdiggörelsen (förlåtelsen) krävs **kontinuerlig lydnad** genom aktiv, levande tro som verkar genom kärlek och renar själen." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 366).

Anm: Det är uppenbart att fullständig överlåtelse är ett villkor för att få Guds förlåtelse. För att behålla Guds förlåtelse krävs kontinuerlig lydnad genom en levande tro på Jesus Kristus.

"Sinnet måste ständigt söka Gud..Be oavbrutet...**Lita på Honom** timme efter timme och **ögonblick efter ögonblick.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 410).

"**När** vi överlåter oss (fullständigt) till Kristus förenas vårt hjärta med hans hjärta, viljan uppgår i hans vilja, sinnet blir ett med hans sinne, och tankarna tas tillfånga av honom. Vi lever hans liv. Detta är vad det innebär att vara klädd i hans rättfärdighets kläder. När då Herren ser på oss ser han inte kläder av fikonlöv, inte syndens nakenhet

och missbildningar, utan sin egen rättfärdighets kläder, som innebär **fullkomlig** lydnad för Jehovas lag.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 312).

”Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

”Men var finner vi sann gudsfruktan i de populära kyrkosamfundet i vår tid? De lägger inte bort sin stolthet och sin kärlek till världen. De är inte mer villiga att förneka sig själva och ta upp korset och följa den ödmjuka och fridsamme Jesus än de var före sin omvändelse...Gudaktighetens kraft är nästan helt borta från många församlingar. Fester, kyrkliga basarer, påkostade hus, personlig fåfänga har utestängt tanken på Gud. Materiella tillgångar och världsliga sysslor upptar sinnet. De eviga tingen ägnas knappt ens en flyktig tanke.” (Ellen White, *Den stora striden*, s 404).

”De skall älska njutning mer än Gud. De skall ha ett sken av gudsfruktan, men förneka dess kraft. Vänd dig bort från sådana.” (2 Tim 3:4, 5, Reformationsbibeln).

”De som **steg för steg** har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot: Det handlar här om statsmakternas tvång att hålla söndagen helig i slutstriden.

Fullständig överlåtelse

”När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på Guds högra sida.” (Hebr 12:1, 2).

”Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden” (Matt 28:18).

”Många frågar: **Hur** skall jag överlämna mig själv till Gud?’ Du vill överlämna dig själv till honom, men din moraliska kraft är svag, du sitter fast i tvivel och är bunden av ditt syndfulla livs vanor. Dina löften och beslut är som rep av sand. Du kan inte behärska dina tankar, dina ingivelser, dina känslor. Vetskapen om dina brutna löften och dina ouppfyllda beslut försvagar ditt förtroende för din egen uppriktighet och får dig att tro, att Gud inte kan ta emot dig, men du behöver inte bli förtvivlad. Vad du behöver förstå är viljans sanna kraft. Det är den som är den härskande kraften i människans natur och som ger kraft att fatta beslut och att välja. Allting beror på att man använder viljan på rätt sätt. Gud har gett människan kraft att välja. Denna kraft står under hennes förvaltning. Du kan inte förändra ditt eget hjärta. Du kan inte av dig själv älska Gud, men du kan **välja** att tjäna honom. Du kan **överlämna din vilja till honom**. Han kommer då att verka i dig både att vilja och att göra så som han finner bäst. På så sätt kommer hela din natur att behärskas av Kristi Ande. Du inriktas på att älska honom, dina tankar kommer att stämma överens med hans vilja.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 47).

*”Så att han, den ogudaktige,...**ersätter vad han stulit** och vandrar efter livets stadgar, så att han undviker att göra orätt, då skall han förvisso leva och inte dö.” (Hes 33:15).*

*”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och **Ordet var Gud**...Och Ordet blev kött och bodde bland oss.” (Joh 1:1, 14).*

*”Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk **från** deras synder.” (Matt 1:21).*

”Jesus kom inte för att frälsa människorna i deras synder, utan från deras synder. Om hans Ande förblir i hjärtat kan inte synden vistas där. (Ellen White, *Review & Herald*, 16 mars 1886).

”...Guds utvalda är de som tror att Jesus kan och skall frälsa dem personligen från synden.” (Ellen White, *Review & Herald*, 1 Augusti 1893).

”**Varje gång** en människa tar avstånd från synden, som är överträdelse av lagen, kommer hans liv att

stämman överens med lagen, i **fullkomlig lydnad**. Detta är den helige Andes verk." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 6, s 92).

"Varje (moralisk) brist hos Guds barn beror på deras brist på tro" (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 657).

Fri förlåtelse

"Mina barn, detta skriver jag till er för att ni **inte** skall synda. Men **om** någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens." (1 Joh 2:1, 2).

Här sägs att en kristen kan få förlåtelse, genom Jesu blod, "om" han faller i synd, men i ovanstående verser ges uppmaningen att "inte...synda" (genom Guds kraft).

Endast de som **segrar** över synden skall få evigt liv, se till exempel **Upp 2:7, 11, 17, 26, 3:5, 12, 21**).

"Jesus ser skulden i det förflutna och ger förlåtelse, och vi får inte vanhedra Honom genom att tvivla på Hans kärlek. Känslan av skuld måste läggas ned vid foten på Golgata kors. Känslan av synd har förgiftat livets källor och verklig lycka. Nu säger Jesus, 'Lägg allt på mig. Jag ska ta hand om dina synder. Jag skall ge dig frid. Förvisa inte längre din självrespekt., för jag har köpt dig med priset av mitt eget blod. Du är min. Jag skall stärka din försvagade vilja. Jag skall ta bort dina samvetskval för synden.

"Vänd sedan ditt tacksamma hjärta till Honom, det hjärta som darrar av osäkerhet, och grip tag i det hopp som ligger framför dig. Gud tar emot ditt krossade, ångerfulla hjärta, och erbjuder dig fri förlåtelse. Han erbjuder dig att bli en del av Hans familj och med sin nåd hjälpa dig i din svaghet. Och den käre Frälsaren skall leda dig steg för steg. Du lägger din hand i Hans hand och låter Honom leda dig. Sök efter Guds dyrbara löften. Om Satan lägger fram sina hot framför ditt sinne, vänd dig då bort från dessa och grip tag i löfena. Låt din själ tröstas av klarheten i dessa löfena." (Ellen White, *Website of EGW Writings: Letter 99*, 1896).

"Det är få som inser nödvändigheten av att **ständigtsträva** efter att övervinna. De minskar sin

flit och, som ett resultat, blir själviska och ger efter för det egna jaget...Mänskliga ansträngningar blir inte en del av det kristna livet...Som Guds trogna budbärare måste vi **ständigt be ivrigt till Gud** för att bevaras genom hans kraft...Det finns hopp för oss alla, men endast på ett sätt, och det är att **föreنا oss med Kristus och använda all energi för att nå upp till fullkomligheten i hans karaktär.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 540).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil 4:13).

Kristus - vårt exempel

"**Den som segrar** skall få sitta hos mig på min tron, **liksom jag själv har segrat** och sitter hos min Fader på hans tron." (Upp 3:21).

"**Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er**, för att ni skulle följa i hans fotspår. **Han hade inte begått någon synd och svek fanns inte i hans mun.**" (1 Petr 2:21, 22).

Jesus blev vårt exempel i kampen mot synden, eftersom han hade samma mänskliga natur som vi har:

"*Det är inte änglar, som han tar sig an. Det är Abrahams avkomlingar, som han tar sig an. Därför måste han i allt bli lik sina bröder, för att han skulle bli barmhärtig och en trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud till att försona folkets synder.*" (Hebr 2:16, 17, 1917).

"*Vi har inte en sådan överstepräst, som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting, liksom vi, men utan synd.*" (Hebr 4:15, 1917).

"Jag har fått brev där man bestämt påstår att Kristus inte kunde ha haft samma natur som människan, för om han hade det skulle han ha fallit då han utsattes för liknande frestelser som vi utsätts för. Om inte Kristus hade människans natur kunde han inte vara vår förebild. Om han inte tog del av vår natur kunde han inte ha frestats som människan har frestats." (Ellen White, *Selected Messages*, del 1, s 408).

"*Jesus svarade dem (judarna)...Sonen kan inte göra något av sig själv.*" (Joh 5:19).

"**Han (Jesus) vilade inte i medvetande om sin allmakt (när han låg och sov i båten som vattenfylldes på grund av stormen, se Mark 4:35-**

41). Det var inte som 'jordens, havens och himlarnas Herre', som han bevarade sitt lugn. **Den makten hade han avstått från.** Han sade: 'Jag kan inte göra något av mig själv' (Joh 5:30). Han förtröstade på Faderns makt." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 333, 334).

Precis som Jesus segrade över synden genom den helige Andes kraft, kan vi också segra över synden genom den helige Andes kraft. Jesus använde sig inte av sin egen Gudom för att segra över synden.

"Att avbilda **Jesus – full av kärlek och ömsinhet och medkänsla** – kräver att vi **dagligen kommer nära Honom.**" (*The Ellen G White 1888 Materials*, kapitel 158, skrivet till A R Henry, 27 oktober, 1894).

"Kärlek, nåd och barmhärtighet uppenbarades i allt vad han (Jesus) gjorde. Hans hjärta överflödade av det varmaste medlidande med människorna...Även de fattigaste och mest föraktade kände att de kunde komma till honom....Jesus höll aldrig tillbaka ett enda ord av sanning, men han uttalade det alltid i kärlek. Han visade alltid den största takt, omtänksamhet och vänlig uppmärksamhet i sitt umgänge med människor. Han var aldrig ohövlig, sade aldrig utan skäl ett strängt ord, plågade aldrig någons samvete, när det inte var nödvändigt. Han klandrade inte människorna för deras svagheter. **Han sade sanningen, men alltid i kärlek. Han fördömde skrymteri, otro och ogudaktighet, men det låg sorg i hans röst, då han tillrättavise någon.**" (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 15).

Skall vi fortsätta synda?

"Hur är det alltså? Skall vi synda eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte! Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet? Men Gud vare tack! Ni var syndens slavar men har nu av hjärtat blivit lydiga mot den lära som ni blivit överlämnade åt. Nu är ni slavar under rättfärdigheten, sedan ni har befriats från synden." (Rom 6:15-18).

Levande tro är sällsynt

"Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme**, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...**Vi följer**

Gud på avstånd, och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

"Ju mer vi uppnår av Guds gemenskap dess större kommer vår lycka att bli." (Ellen White, *Vändpunkten*, s 329).

"Om vi hela tiden har Herren för ögonen, tackar och prisar honom av hela vårt hjärta, skall vi kontinuerligt få erfara ny kraft och friskhet i vårt andliga liv. Våra böner skall bli som samtal med Gud, precis som när vi talar med en vän. Han skall personligen berätta sina hemligheter för oss. Ofta skall vi få erfara en härlig, glädjefull känsla av Jesu närvaro. Ofta skall våra hjärtan vara brinnande i oss när han kommer nära för att samtala med oss, som han gjorde med Hanok." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 129).

Ellen White fick en gång en syn där hon fick höra hur Satan planerade att tillsammans med sina fallna änglar försöka att på effektivaste sätt få Guds barn på fall. Satan sade då följande till sina änglar:

"De som älskar nöjen mer än de älskar Gud kommer att bli våra mest effektiva medhjälpare. De som tillhör denna grupp och är skickliga och intelligenta kommer att bli lockbeten som drar andra in i våra snaror. Många kommer inte att frukta deras inflytande, eftersom de bekänner sig ha samma tro. **På så sätt kommer vi att få dem att dra slutsatsen att de inte behöver vara lika noggranna med Kristi krav som de en gång var, och att de genom att anpassa sig till världen skulle kunna utöva ett större inflytande över världsliga människor. På detta sättet kommer de att skilja sig från Kristus.** De kommer inte att ha kraft att stå emot våra frestelser, och snart kommer de att vara redo att förlöjliga sin tidigare iver och hängivenhet." (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 474).

"Många misslyckas med att ta efter vårt heliga Föredöme, därför att de så lite studerar särdragen hos denna karaktär. **Så många lägger planer, är alltid igång. Man får aldrig någon tid över för den dyrbara Jesus som en nära, kär följeslagare.** Man vänder sig inte till honom med varje tanke och handling och frågar: 'Är detta Herrens vägar?' Gjorde man det, skulle man vandra med Gud, så som Enok gjorde." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, band 6, s. 393).

De två grupperna

”Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem.” (2 Kor 5:14, 15).

”Det är stor skillnad mellan en låtsad och en verklig förbindelse med Kristus genom tron. Att bekänna sanningen leder människor in i församlingen, men det är inte något bevis för att de har en livskraftig förbindelse med den levande Vinstocken. En regel finns, efter vilken den sanne lärjungen kan skiljas från dem som påstår sig följa Kristus men saknar tro på Honom. Den ena gruppen bär frukt, den andra är utan frukt. Den ena gruppen är ofta föremål för Guds beskärningskniv för att de ska bära ännu mer frukt; medan den andra gruppen såsom förtorkade grenar snart ska skiljas från den levande Vinstocken.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 5, s 228, 229).

”De som förenar sig med världen får den världsliga formen och förbereder sig för vilddjurets märke.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 5, sid 216).

”När de har förenat sig med världen, och blivit påverkade av dess anda, har de kommit att betrakta nästan allt i samma belysning som den. Och när prövningen kommer (Fotnot) är de beredda att välja det som är lätt och populärt.” (Ellen White, *Den stora striden*, s 522).

Fotnot: Prövningen som här talas om handlar om den sista striden om vilddjurets märke/Guds sigill.

”Låt oss hålla oss borta från allt detta fördärv, alla dessa utsvävningar och fester i församlingen, som har ett nedbrytande inflytande på ung och gammal. ... Dessa olika former av nöjen i församlingarna i vår tid har ruinerat tusentals som annars skulle kunnat förbli trogna och förbli Kristi efterföljare.” (Ellen White, *Review & Herald*, 21 november, 1878).

”Nöjen får inte sammanflätas med undervisning i Bibeln. När detta sker förlorar åhörarna, som underhålls av något värdelöst nonsens, kraften i överbevisningen. Tillfället försvinner, och ingen dras till Frälsaren med kärlekens band.” (Ellen White, *Evangelism*, s 211).

”Avsikten med din pastorsverksamhet är inte att underhålla.” (samma källa, s 209).

”Jag har fått ljus som visar att varje sjuandedagsadventist kommer att utsättas för enorma påtryckningar från världen när denna kan komma nära dem.” (Ellen White, *Loma Linda Messages*, s 406).

”Var inte nedslagen för att ditt hjärta känns hårt. Varje hinder, varje beständig fiende, bara ökar ditt behov av Kristus. Han kom för att ta bort stenhjärtat och ge dig ett hjärta av kött. Se upp till Honom för att få särskild nåd att segra när du utsätts för speciella prövningar. **När frestelser ansätter dig, stå då orubbligt emot de onda uppmaningarna och säg till dig själv, ”Hur skulle jag kunna vanhedra min Frälsare?”** Ropa till din käre Frälsare för att få hjälp med att offra varje avgud och avlägsna varje älsklingssynd. **Låt trons öga se Jesus stående inför Faderns tron där Han håller fram sina sårade händer när Han ber för dig.** Tro att du får styrka genom din dyrbara Frälsare.” (Ellen White, *Australasian Union Conference Record*, 24 augusti, 1908).

Se på Jesus!

”Se Guds lamm som tar bort världens synd.” (Joh 1:29).

”Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa honom och vandra i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun. Han svarade inte med skymford när han skymfades. Han svarade inte med hotelser när han fick lida. Han överlät sin sak åt honom som dömer rättvist. Våra synder bar han i sin egen kropp upp på korsets trä, för att vi skulle vara döda från synderna och leva för rättfärdigheten.” (1 Petr 2:21-24).

”Guds förlåtelse är inte bara en juridisk handling, genom vilken Han befriar oss från fördömsel. Den innebär inte endast förlåtelse för synden, utan innebär också befrielse från synden. **Det är inflytandet av den återlösande kärleken som förvandlar hjärtat.**” (Ellen White, *Thoughts from the Mount of Blessing*, s 114).

”Men om ni där söker Herren, din Gud, skall du finna honom, om du söker honom av **hela** ditt hjärta och av **hela** din själ.” (5 Mos 4:29).

”Därför, mina älskade, liksom ni alltid har varit lydiga, så arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara som när jag var hos er, utan ännu mycket mer nu när jag inte är hos er. Ty Gud är ju den som verkar i er både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske.” (Fil 2:12, 13).

Gud verkar i oss *”både vilja och gärning”*, det vill säga det är Gud som förvandlar vårt hjärta. Om vi uppriktigt *”bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh 1:9).*

Vi måste först uppriktigt bekänna våra synder inför Gud och **överlåta oss fullständigt** till honom för att han skall förlåta oss våra synder och verka i oss *”både vilja och gärning”* (*”renar oss från all orättfärdighet”*).

”Varje gång en människa tar avstånd från synden, som är överträdelse av lagen, kommer hans liv att stämma överens med lagen, i **fullkomlig lydnad**. Detta är den helige Andes verk.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol 6, s 92).

Vi förändras genom att betrakta

”Gud sträcker sig efter **vår tros hand** för att ge den ett fast grepp om **Kristi gudom** så att vår karaktär blir **fullkomnad**.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 112).

”Och vi alla som med avtäckt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till hans avbilder, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herrens Ande.” (2 Kor 3:18).

”Om blicken är fästad på Jesus kommer Andens påverkan inte att upphöra, förrän vi helt har förvandlats till Kristi avbilder.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 298).

”Den som **ständigt ser på Jesus** kommer att se hans självförnekande kärlek och djupa ödmjukhet och kommer att avbilda hans exempel. **Stolthet, ärelystnad, bedrägeri, hat och själviskhet** måste rensas bort från hjärtat. Hos många är dessa onda karaktärsdrag **delvis underkuvade**, men inte grundligt utrotade från hjärtat. Under gynnsamma omständigheter dyker de upp på nytt och mognar till uppror mot Gud. Häri ligger en fruktansvärd

fara. Att bevara någon synd är att hålla fast vid en fiende som bara väntar på ett obehagligt tillfälle för att förorsaka vår undergång.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 174, 175).

”Om vi tillåter **våra sinnen att uppehålla sig mer vid Kristus och den himmelska världen**, skulle vi få stark uppmuntran och stöd när vi utkämpar Herrens strider. Stolthet och kärlek till världen skulle förlora sin makt när vi betraktar härligheten i det bättre land som snart skall bli vårt hem. Vid sidan av Kristi älskvärdhet blir alla världsliga lockelser värda lite.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 113).

”Den som lever rättfärdigt och talar vad som är rätt, den som föraktar det som vinnas genom orätt och våld, och som avhåller sina händer från att ta mutor, den som stoppar till sina öron för att inte höra om blodgärningar och tillsluter sina ögon för att inte se det onda...dina ögon skall se en kung i hans härlighet...” (Jes 33:15-17).

”Vi förändras genom att betrakta. Genom att hysa orena tankar kan människan så grundligt fördärva sitt sinne att synden som hon en gång avskydde blir behaglig för henne... Man **hör och läser så mycket om brott** att det en gång känsliga samvetet, som med avsky skulle ha ryggat tillbaka från sådana scener, blir avtrubbade, och man diskuterar dessa saker med stort intresse.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 459).

”En fast blick på Frälsaren upphöjd på korset kommer att göra mer för att rena sinnet och hjärtat från **allt som är orent** än alla vetenskapliga förklaringar av den skickligaste tunga.” (Ellen White, *Letter 102*, 1894).

”Om du kämpar **trons kamp** med **all din viljekraft**, då kommer du att segra.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 152).

Vi följer Gud på avstånd

”Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.” (Upp 7:14).

”Det offer som Gud vill ha är en förkrossad ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta föraktar du inte, Gud.” (Ps 51:19).

"Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden" (Matt 28:18).

"Varför är så många av oss så svaga och ineffektiva? Det beror på att vi ser på oss själva, studerar vårt eget temperament och undrar hur vi skall kunna skapa en position för oss själva, vår individualitet och våra egna särdrag, **i stället för att studera Kristus och Hans väsen.**" (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 3, s 415).

"Namnet Jesus tändar ingen kärlek i hjärtat. En mekanisk, formell renlärighet har ersatt djup, innerlig kärlek och ömhet till varandra. Fall på Klippan och låt dig krossas. Låt sedan Herren Jesus förbereda dig och forma dig." (Ellen White, *Special Testimonies to Our Ministers*, No 2, s 27, 1892).

"Rättfärdighet inuti bevisas genom rättfärdighet utåt. Den som är rättfärdig inuti är inte hårdhärtad och osympatisk, utan växer från dag till dag till Kristi avbild och går från styrka till styrka. Den som helgas genom sanningen visar självbehärskning och följer i Kristi fotspår tills nåden övergår i härlighet." (Ellen White, *Review & Herald*, 4 juni, 1895).

"Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus." (2 Kor 10:5).

"Varje (moralisk) brist hos Guds barn beror på deras brist på tro" (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 657).

"När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas." (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

Bön

"Tidigt på morgonen, medan det ännu var mörkt, steg Jesus upp och gick till en enslig plats och bad där." (Mark 1:35). Se även Matt 26:36, 41 och Luk 5:16.

"Be oavbrutet." (1 Tess 5:17).

"Orsaken till att så många lämnas åt sig själva i frestelsens stund är att de inte hela tiden har Herren för sin inre syn. När vi tillåter vår gemenskap med Gud att bli bruten, förlorar vi vårt skydd...Vi måste

vara börens män och kvinnor...Gör det till en vana att tala med Frälsaren när du är ensam, när du är ute och går, och när du är upptagen med ditt dagliga arbete. Låt alltid hjärtat vara vänt till Gud i tyst bön om hjälp, ljus, kraft och visdom. Låt varje andetag vara en bön." (Ellen White, *Hälsa för hela människan*, s 449).

"Om vi skall kunna bevara vår trohet mot Gud... måste vi **ofta** komma till Gud i bön och hålla varje känsla och varje lidelse i lugn underkastelse för förnuft och samvete. **Vi skall då avlägsna alla oheliga fantasier och göra varje tanke till en lydig fånge hos Kristus. Genom allvarlig bön och en levande tro kan vi stå emot Satans attacker och hålla våra hjärtan fläckfria från besmittelser.**" (Ellen White, *Signs of the Times*, 4 oktober, 1883).

"**Oavbruten bön är den obrutna föreningen mellan oss och Gud**, så att liv från Gud flyter in i vårt liv, och renhet och helighet flyter ut från vårt liv tillbaka till Gud." (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

"Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av **outröttlig bön.**" (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-3.

"Jesus berättade för dem en liknelse för att visa att de **alltid borde be** utan att tröttna. `I en stad fanns en domare som varken fruktade Gud eller hade respekt för människor. I samma stad fanns en änka, som gång på gång kom till honom och sade: Ge mig rätt inför min motpart. Till en tid ville han inte, men sedan sade han till sig själv: Även om jag inte fruktar Gud eller har respekt för någon människa, skall jag ändå ge den här änkan rätt, därför att hon är så besvärlig. Annars kommer hon till sist att pina livet ur mig med sina ständiga besök.` Och Herren sade: `Hör vad den orättfärdige domaren säger. Skulle då inte Gud skaffa rätt åt sina utvalda, som ropar till honom dag och natt, då han ju lyssnar tåligt till dem? Jag säger er: Han kommer snart att skaffa dem rätt. Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna en sådan tro på jorden?`" (Luk 18:1-8).

Anm: När änkan i liknelsen kom till domaren för att få rätt inför sin "motpart" är det tydligt att motparten här är Satan. Satan anklagar oss för de

synder vi begått, och påstår att vi därför tillhör honom och då inte kan få evigt liv. Men genom Jesu blod kan vi få såväl syndernas förlåtelse som kraft till att övervinna synden helt och fullt, så att Satan inte längre kan anklaga oss.

"Vad vi än ber om, det får vi av honom, eftersom vi håller hans bud och gör det som gläder honom." (1 Joh 3:22).

"När en människa utandas en intensivt innerlig bön till Gud finns det i den intensiteten och innerligheten ett löfte från Gud att han skall besvara den bönen på ett överflödande sätt...bönen måste sändas upp med fast tro. Då skall den nå fram till nådastolen. Håll ut i bönen utan att förtrötta. **Gud säger inte 'be en gång, så skall jag svara dig'. Han säger att vi skall be outtröttligt och tro att vi har det vi ber om. Då skall vi få det.** Gud skall besvara vår bön." (Ellen White, *The Gospel Herald*, 28 maj, 1902).

"Gud besvarar inte alltid våra böner första gången vi ber till honom. Skulle Han göra det kunde vi ta för givet att vi har rätt till alla de välsignelser och den hjälp Han kan ge oss. I stället för att rannsaka våra hjärtan för att se om vi håller fast vid något ont, och ger efter för synden, kunde vi bli vårdslösa och inte inse vårt beroende av honom, och vårt behov av hans hjälp." (Ellen White, *Review & Herald*, 9 juni, 1891).

Bibelläsning

"De ord som jag har talat till er är Ande och liv." (Joh 6:63).

"Helga dem i din sanning, ditt ord är sanning" (Joh 17:17). Om man studerar och lyder Guds ord verkar det i hjärtat och undertrycker alla oheliga egenskaper." (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 100).

"Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun." (Matt 4:4).

"Det är viktigt att leva av varje ord från Gud, annars skall vår gamla natur åter igen kräva sin rätt." (Ellen White, *Review and Herald*, 12 oktober, 1897).

"Så som blodet bildas i kroppen av den föda vi intar, så gestaltas Kristus inom oss genom det Guds Ord vi lever av...Guds skrivna Ord är för dem som studerar det Guds Söns liv, hans kött och blod, och

genom lydnad för Ordet får han del av gudomlig natur." (Ellen White, *Review and Herald*, 23 november, 1897).

"Min son, om du tar emot mina ord och gömmer mina bud inom dig, så att du låter ditt öra ta vara på visheten och böjer ditt hjärta till klokheten, ja, om du ropar efter insikt och höjer din röst för att kalla på klokheten, om du söker efter den som efter silver och letar efter den som efter en skatt, då skall du förstå Herrens fruktan och finna kunskapen om Gud. Ty det är Herren som ger vishet, från hans mun kommer kunskap och förstånd." (Ords 2:1-6).

"Men det gäller att lägga ner ett **allvarligt och ingående studium av Ordet**. Visar man lättja får man aldrig den klara iakttagelseförmåga som behövs. Man får heller inga världsliga välsignelser utan att lägga ner ett allvarligt, tålmodigt och ihärdigt arbete...Vi kan heller inte räkna med andlig kunskap utan tålmodigt arbete...Det räcker inte med en halvhjärtad, medelmåttig insats. Ska man leta efter sanningen som efter gömda skatter förstår var och en att Guds Ord måste studeras helhjärtat, med allvar och under bön. De som gör det kommer att få sin belöning i och med att Kristus ger ett ökat förstånd. Vår frälsning är beroende av kunskapen om sanningen som den framställs i Bibeln." (Ellen White, *Såningsmannen och andra berättelser*, s 81).

I vårt studium av Guds Ord måste vi be Gud om att den helige Ande ger oss sann kunskap om det vi läser och förankrar det i våra sinnen och hjärtan:

"Utan Guds Ande är kunskap om hans Ord meningslös. Teorin om sanningen kan inte, om den inte åtföljs av den helige Ande, stimulera själen eller helga hjärtat. Man kan känna till Bibelns befallningar och löften, men om inte Guds Ande förankrar sanningen i oss, kommer inte karaktären att förvandlas." (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 408).

"Det skulle vara välgörande för oss att använda **en timme varje dag till meditation över Jesu liv**. Vi skulle göra det så att vi tar händelse efter händelse och låter tankarna syssla med varje detalj och framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer inför hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att allt mer bli uppfyllda av

hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 72).

”När de (Guds folk) `äter` hans Ord kommer de att finna, att det är ande och liv. Ordet tillintetgör den naturliga naturen i oss och ger oss ett nytt liv i Kristus Jesus. Den helige Ande kommer till oss som en hjälpare. Genom hans nåd, som det förvandlande medlet, återställs Guds avbild i oss och vi blir nya människor.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 391).

Ett rätt förhållande med Gud i dag

”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar.” (Ef 2:8-10).

”Är vi villiga att ge upp det världsliga umgänge som vi själva valt?...**Varje umgänge vi går in i, oavsett hur begränsat det är, utövar något slags inflytande på oss.** Hur mycket vi ger efter för detta inflytande bestäms av graden av närhet, hur länge umgänget varar, och vår kärlek och vördnad för den vi umgås med. Det innebär att vi genom att umgås och förenas med Kristus kan bli lik Honom, det felfria Exemplet.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 222, 223).

”Guds rike består...i rättfärdighet och frid och glädje i den helige Ande.” (Rom 14:17).

”Ju mer vi uppnår av Guds gemenskap dess större kommer vår lycka att bli.” (Ellen White, *Vändpunkten*, 329).

”Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro.** Betrakta Kristus! Se på hans karaktär! Tala om honom! (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 279).

”Vi följer Gud på avstånd och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad.” (samma källa).

”Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom, varje dag, varje timma – genom att förbli i honom – som vi ska växa i nåden.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

”Herren låter oss ofta hamna i besvärliga situationer...för att testa vårt tålmod och vår tro. Gud ger oss lektioner i förtröstan på honom.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 116, 117).

”**Om du har ett rätt förhållande med Gud idag, så är du redo om Kristus skulle komma idag.** Vad vi behöver är Kristus gestaltad i våra liv, vårt härlighetshopp.” (Ellen White, *In Heavenly Places*, s 227).

”Snart måste vi avlägga räkenskap inför Gud för alla våra gärningar. Denna räkenskap sträcker sig till våra **minsta** handlingar, ord och tankar och gäller även det omedvetna inflytandet...från våra liv.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 14 augusti, 1884).

”Men du kommer att säga, `hur skall jag veta att Kristus är i mitt hjärta?’ När du kritiserar eller tillrättavisas och saker och ting inte går som du önskar, om du då låter dina lidelser brusa upp i stället för att ta emot tillrättavisningen och vara tålig och vänlig, så finns inte Kristus i ditt hjärta.” (Ellen White, *Review and Herald*, 12 juli, 1887).

En dödlig sjukdom och dess botemedel

”...Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” (Gal 2:19,20).

*”Jesus har sagt. `När jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig.’” (Joh 12:32)... Genom att dö för syndare har Kristus uppenbarat en kärlek som övergår allt förstånd. När syndaren betraktar denna kärlek mjukar den upp hjärtat, gör ett djupt intryck på sinnet och uppväcker ånger i själen. (Ellen White, *Steps to Christ*, s 26, 27).*

”Men till Sonen säger han (Fadern): Din tron, o **Gud**, består i evigheters evighet, och rättvisans spira är din kungaspira.” (Hebr 1:8).

”Gud sträcker sig efter **vår tros hand** för att ge den ett fast grepp om **Kristi gudom** så att vår karaktär blir **fullkomnad**.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 112).

”En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors **tillräckligt länge** för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

”Endast ett litet antal av alla dem som bekänner sig tro på sanningen kommer att bli frälsta – inte därför att de inte kunde ha blivit frälsta, utan därför att de inte vill bli frälsta på det sätt Gud har bestämt. Den väg som vår Herre har utstakat är för smal och porten för trång för att släppa in dem, eftersom de **håller fast vid världen, omhuldar själviskhet eller synd av något slag**...Kristi ord är tydligt och klart: *’Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte kunna det.’* (Luk 13:24).” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 445, 446).

”Dag för dag, timme för timme, måste en mäktig process av självförnekelse och helgelse fortgå inom oss, och de yttre handlingarna kommer att vara ett bevis på att Jesus genom tron bor i hjärtat...Kämpa, men låt det ske i er uppståndne Frälsares kraft.” (Ellen White, *Fundamentals of Christian Education*, s 136, 137).

”Varje timmes arbete granskas av Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 4, s 453).

”Synden hos dem som levde före floden var att de fördärvade det som i sig självt är lagligt...eftergivenhet för **aptiten och låga böjelser** gjorde deras fantasivärld helt och hållet fördärvad.” (Ellen White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, del 1, s 1090).

”Kärlek, nåd och barmhärtighet uppenbarades i allt vad han (Jesus) gjorde. Hans hjärta överflödade av det varmaste medlidande med människorna...Även de fattigaste och mest föraktade kände att de kunde komma till honom....Jesus höll aldrig tillbaka ett enda ord av sanning, men han uttalade det alltid i kärlek. Han visade alltid den största takt, omtänksamhet och vänlig uppmärksamhet i sitt umgänge med människor. Han var aldrig ohövlig, sade aldrig utan skäl ett strängt ord, plågade aldrig någons samvete, när det inte var nödvändigt. Han klandrade inte människorna för deras svagheter. **Han sade sanningen, men alltid i kärlek. Han fördömde skrymteri, otro och ogudaktighet, men det låg sorg i hans röst, då han tillrättavisade någon.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 15).

”Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet.” (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

Varje tanke en lydlig fånge hos Kristus

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att **vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra**. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”Vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Vi gör **varje tanke till en lydlig fånge hos Kristus**.” (2 Kor 10:5).

Det är inte synd att få en oren tanke. Det är när vi **ger efter för** den orena tanken som vi syndar.

”Var och en som frestas, dras och lockas av sitt eget begär. **När så begäret har blivit havande föder det synd**, och när synden är fullmogen föder den död.” (Jak 1:14, 15).

”Det finns tankar och känslor som inges och uppväcks av Satan, vilka plågar även de bästa människor. Men om dessa **inte hålls vid liv**, om de **avvisas** som hatiska, befläckas inte människan med

skuld.” (Ellen White, Review & Herald, 27 Mars, 1888).

”En **tolererad** oren tanke, en ohelig önskan som **ges näring**, och själen är fördärvad.” (Ellen White, Testimonies for the Church, del 5, s 177).

”**Vi måste hela tiden kämpa allvarligt mot onda föreställningar i sinnet.** Vi måste orubbligt stå emot frestelsen att synda i **tanke** eller **handling**. Vi måste bevaras från **varje fläck** genom tro på honom som kan bevara oss från fall.” (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, s 109).

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Du har en fördärvad föreställningsvärld och förtjänar medlidande. Men ingen kan hjälpa dig lika mycket som du själv...Om du tillåter Satan att behärska dina tankar som du har gjort, kommer han att använda dig som ett särskilt objekt, och han kommer att fördärva din själ...” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 699).

”Om vi skall kunna bevara vår trohet mot Gud...måste vi ofta komma till Gud i bön och hålla varje känsla och varje lidelse i lugn underkastelse för förnuft och samvete. Vi skall då **avlägsna alla oheliga fantasier och göra varje tanke till en lydig fånge hos Kristus. Genom allvarlig bön och en levande tro** kan vi stå emot Satans attacker och hålla våra hjärtan fläckfria från besmittelser.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 4 oktober, 1883).

”Om vi inte skall synda måste vi undvika **dess början**. Varje känsla och önskning måste underordnas förnuft och samvete. **Varje ohelig tanke måste ögonblickligen avvisas.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 177).

Allt samverkar till det bästa för Guds sanna barn

”*I honom (Jesus) är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder... För dem (Guds heliga) ville Gud göra känt hur rik på härlighet den är bland hedningarna, denna hemlighet som heter Kristus i er, härlighetens hopp. Det är honom som*

*vi predikar, vi som förmanar varje människa och undervisar varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som **fullkomlig i Kristus.**” (Kol 1:14, 27-28).*

”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa” (Rom 8:28).

”Sinnet måste ständigt söka Gud..Be oavbrutet...**Lita på Honom timme efter timme och ögonblick efter ögonblick.**” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 410).

”Mycket av den tro vi ser är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt...Mose...såg och **kände igen Gud i varje detalj av sitt liv.**” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278).

” (Gud) vakar över oss med mer ömsinhet än en moder över ett plågat barn.” (Ellen White, *Counsels on Stewardship*, s 174).

”Han (Gud) vårdar sig om var och en (av Hans sanna barn), som om det inte hade funnits någon annan människa på jorden.” (Ellen White, *Vändpunkten*, s 482).

Församlingen omvänder sig dagligen till världen

”...Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” (Gal 2:19, 20).

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13).

”Jesus bad för oss, och han bad om att vi skulle vara ett med honom, precis som han är ett med Fadern. Vilken förening detta är! Frälsaren har sagt om sig själv: `Sonen kan inte göra något av sig själv.` (Joh 5:19). `Fadern bor i mig och gärningarna är hans verk.` (Joh 14:10). Om då Kristus bor i våra hjärtan skall han verka i oss `både vilja och gärning` för att hans goda vilja skall ske` (Fil 2:13). Vi skall verka som han verkade. Vi skall visa samma anda.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 75).

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling. När Kristi karaktär kommer att återspeglas **fullkomligt** i hans folk, då skall han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sina egna.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 69).

I Sjundedagsadventisternas (SDA:s) officiella tidning ”*Review and Herald*” presenterades den 4:e oktober 1945 beslut som ”*Southern California Conferense*” utfärdat beträffande kristna normer. Det underströks i artikeln att de principer som presenterades ”hade upprätthållits av (SDA) församlingarna under många år”. Under sektionen för nöjen stod följande:

”Det är säkert att de som förbereder sig för Jesu återkomst inte kommer att besöka **teatern, karnevalen, bion, operan, cirkusen, dansstället, spelbordet eller närvara vid tävlingsidrott...** Vi uppmanar starkt till att avstå från världsligt

umgänge vid **skridskobanan** och **offentliga badstränder.**”

Församlingen omvänder sig dagligen till världen

Ellen White varnade oss för att skiljelinjen mellan församlingen och världen gradvis skulle suddas ut:

”Skiljelinjen mellan världens människor och många bekännande kristna kan nästan inte urskiljas. Många som en gång var ivriga adventister rättar sig efter världen – dess seder, dess vanor och dess själviskhet. I stället för att leda världen till lydnad för Guds lag förenas församlingen (sjundedagsadventister) **mer och mer** med världen i överträdelse. Församlingen omvänder sig **dagligen** till världen.” (*Testimonies for the Church*, del 8, s 119).

”Det har blivit mig visat att **endast ett litet antal av alla dem som nu bekänner sig tro på sanningen kommer att bli frälsta till slut** – inte därför att de inte kan bli frälsta, utan därför att de inte vill bli frälsta **på det sätt Gud har bestämt**. Den väg som vår Herre har utstakat är för smal och porten för trång för att släppa in dem, eftersom de håller fast vid världen eller håller fast vid själviskhet eller synd av något slag...Kristi ord är tydliga: ”*Kämpa för att komma in genom den trånga dörren; ty många, säger jag eder, skall försöka att komma in men skall inte lyckas.*” (Luk 13:24). (samma källa, del 2, s 445, 446).

”*Kämpa trons goda kamp*” (1 Tim 6:12).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Det som får mig att darra är det faktum att de som har haft det största ljuset och de största privilegierna har besmittats av den förhärskande ogudaktigheten. Påverkade av orättfärdigheten omkring dem har många, även av dem som bekänner sig till sanningen, **blivit kalla och besegras av ondskans starka ström...**Vid den tidpunkt när faran och nedgången för församlingen (sjundedagsadventister) är som störst skall den lilla gruppen som lever i ljuset sucka och ropa över de styggelser som begås i landet. Men särskilt ivrigt kommer de att be för de församlingsmedlemmar

som följer världen.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 209-211).

Gradvisa förändringar

”Mina barn, detta skriver jag till er för att ni **inte** skall synda. Men **om** någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens.” (1 Joh 2:1, 2).

”Vårt folk (sjundedagsadventister) förlorar sin färdriktning eftersom de rättar sig efter världen. Fördärvandet av rätta principer har inte skett plötsligt. Herrens ängel framställde detta genom symboler. Det verkade som om en tjuv **smygande** rörde sig närmare och närmare, och **gradvis men säkert stal identiteten i Guds verk genom att förmå våra bröder att rätta sig efter världslig klokhet**...Herren uppmanar till reformation. Överallt där troende har tagit till sig världsliga principer, vill han att varningens röst skall höjas. *’Ropa med full hals, håll inte tillbaka. Höj upp din röst som en basun och förkunna för mitt folk dess överträdelse, för Jakobs hus dess synder.’* (Jak 58:1).” (Ellen White, *The Upward Look*, s 202).

I ovanstående citat får vi alltså veta att rätta principer skulle fördärvas gradvis, det vill säga att ”identiteten i Guds verk” ”gradvis” skulle fördärvas. Detta skulle ske genom att Satan steg efter steg skulle ”förmå våra bröder att rätta sig efter världen.” Men då uppmanas vi att *’ropa med full hals’*, utan att hålla tillbaka, överallt där troende har tagit till sig världsliga principer. Är inte detta något som gäller oss (sjundedagsadventister) som lever idag – inte minst med tanke på att ovanstående citat skrevs för över 100 år sedan (7 juli, 1902)?

”Jag har fått se att **världens anda snabbt håller på att genomsyra församlingen**. Ni (sjundedagsadventister) följer samma stig som det gamla Israel....er försummelse att följa ljuset kommer att ställa er i **en mer ofördelaktig position än judarna** som Jesus uttalade ett ve över.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 75, 76).

”Satans makt att fresta och bedra nu (1860) är tiofaldigt större än på apostlarnas tid.” (Ellen White, *Spiritual Gifts*, del 2, s 277).

”Det är överträdelse i **de små sakerna** som förstleder själen bort från Gud.” (Ellen White, *Review & Herald*, vol 4, s 233).

”På domens dag kommer många att utestängas från Guds stad på grund av synder som de antog vara **för oansenliga** för att lägga märke till” (Ellen White, *Signs of the Times, Articles*, vol 3, s 348).

Större olydnad än i den judiska församlingen

”Skriv till församlingen i Laodicea...Du säger: Jag är rik, jag har vunnit rikedomar och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att skyla dig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se....Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron...” (Upp 3:14-22).

”Enligt det ljus som Gud har givit mig i syner **ökar** ogudaktighet och bedrägeri bland Guds folksom bekänner sig hålla Hans bud. Andlig urskillningsförmåga att se synden som den är och sedan avlägsna den från lägret **minskar** bland Guds folk. Och andlig blindhet **håller snabbt på** att komma över dem. Det raka vittnesbördet måste återupplivas...” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 3, s 324).

”Samma olydnad och misslyckande som sågs hos den judiska församlingen har i **ännu större utsträckning** kännetecknat det folk som har fått det stora ljuset från himlen genom det sista varningsbudskapet. Skall vi, precis som de, slösa bort våra tillfällen och privilegier tills Gud kommer att tillåta förtryck och förföljelse att drabba oss? Skall det arbete som kunde ha utförts under fred och förhållandevis gynnsamma förhållanden bli ogjort, till dess det måste utföras under mörka dagar, under vedermoda och förföljelse? Det föreligger **ett fruktansvärt skuldberg** som

församlingen bär ansvaret för. **Varför gör inte de som fått ljuset allvarliga ansträngningar för att ge detta ljus till andra?** De ser att änden är nära. De ser att många människor dagligen överträder Guds lag, och de vet att dessa människor inte kan bli frälsta i överträdelse. Ändå är de **mer intresserade av sin handel, sitt jordbruk, sina hus, sina köpta varor, sin klädsel, sitt matbord, än av de män och kvinnor som de måste möta ansikte mot ansikte i domen.** Det folk som påstår att de lyder sanningen sover.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 456, 457).

”Det är **otro, världslighet, oomvändhet och stridigheter** bland Herrens bekännande folk som har hållit oss kvar i denna värld av synd och sorg i så många år...Vi kan bli tvungna att stanna kvar här i denna värld i många år till på grund av olydnad, precis som Israels barn. Men för Kristi skull bör hans folk inte lägga synd till synd genom att belasta Gud med följderna av deras egna felaktiga handlingsätt.” (Ellen White, *Maranatha, The Lord Is Coming*, s 19).

”De som **steg för steg har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor** kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot 1), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död.” (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Förener er inte med dem som är fördärvade

”Se Guds lamm, som tar bort världens synd.” (Joh 1:29).

”Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden.” (Matt 28:18).

”Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, så finns inte Faderns kärlek i honom. Ty allt som är i världen, köttets begär och ögonens begär och högmod över detta livets goda, det är inte från Fadern utan från världen. Och världen förgår och dess begär med den, men den som gör Guds vilja förblir i evighet.” (1 Joh 2:15-17).

”Verklig omvändelse innebär beslutsam förändring av känslor och motiv. Det innebär verkligt avståndstagande från världsliga förbindelser, att man snabbt kommer bort från deras andliga atmosfär, att man **avlägsnar sig från** den styrande kraften i deras **tankar, åsikter och påverkan.**”

(Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 82, 83).

”Det är **omöjligt** för er att förena er med dem som är fördärvade och ändå förbli rena.” (Ellen White, *Review & Herald*, 2 januari, 1900).

”Är dina nöjen sådana att de ger moralisk och andlig kraft...? Många deltar med iver i världsliga, fördärvliga nöjen som Guds Ord förbjuder. På så sätt hugger de av föreningen med Gud och räknas bland nöjesälskarna i världen.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 217-218).

”De som vakar och väntar på Kristi uppenbarelse på himlens skyar kommer inte att blanda sig med världen när det gäller nöjessällskap eller nöjessamlingar bara för sin egen förlustelse.” (Ellen White, *Last Day Events*, s 85).

”**Var och en** kommer att uppenbara karaktären av det band som de binder sig med.” (Ellen White, *1888 Materials*, s 995).

”När vi når den standard som Gud vill att vi skall nå, kommer världens människor att betrakta sjundedagsadventister som **egendomliga, sällsynta, stränga extremister**” (Ellen White, *Fundamentals of Christian Education*, s 289).

När Satan är som mest framgångsrik

”...det är genom att leda Kristi efterföljare till att umgås med de ogudaktiga och förena sig med dem i deras nöjen som Satan är **mest framgångsrik** när det gäller att locka dem till att **synda.**” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 458).

”Många av dem som haft stort ljus, stora möjligheter och varje andlig förmån prisar Kristus och världen i samma andetag. De böjer sig både för Gud och mammon. **De roar sig med världens barn och påstår ändå att de är välsignade tillsammans med Guds barn.** De vill ha Kristus som sin Frälsare, men vill inte bära korset och ta på sig Hans ok. Må Herren förbarma sig över dig, för om du fortsätter på detta sätt kan inget annat än ont profeteras om dig.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 77).

”Under 120 år förkunnade Noa varningsbudskapet för dem som levde före syndafloden. Men det var bara få som omvände sig. De som trodde när Noa började bygga arken **förlorade sin tro** genom att **umgås med otroende** som uppväckte alla de gamla lidelserna för nöjen och ståt och prakt.” (Ellen White, *Last Day Events*, s 23).

"Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott, behagar honom och är fullkomligt." (Rom 12:2).

"Den tid är inte avlägsen när prövningen skall komma till varje människa. Man skall försöka tvinga vilddjurets märke på oss. De som **steg för steg har gett efter för världsliga krav** och rättat sig efter världsliga vanor kommer inte att finna det svårt att underordna sig de makter som råder, snarare än att tåla hån, förolämpning, hot om fängelse och död." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 80, 81).

"Några av dem [sjundedagsadventister] har varit ett eländigt exempel för otroende. De har inte varit villiga att ge upp världen, utan har förenat sig med dem, de har närvarat vid ... nöjessamlingar och smickrat sig med att de höll på med oskyldiga nöjen. Jag blev emellertid visad att **det är precis sådana eftergifter som skiljer dem från Gud och gör dem till världens barn. Gud erkänner inte nöjessökaren som sin efterföljare.** Han har inte gett oss något sådant exempel. Endast de som ger upp det egna jaget, och lever ett liv i besinning, ödmjukhet och helighet är Jesu sanna efterföljare. Och sådana kan inte inlåta sig i och finna glädje i världsälskarnas **intetsägande och tomta samtal.**" (samma källa, del 1, s 269).

Anm. Vissa nöjen kan Guds folk delta i om de deltar för att förkunna evangeliet.

"När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas." (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

Församlingen har vänt sig bort från att följa Kristus

"Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse i vårt ställe. Det står skrivet: Förbannad är var och en som är upphängd på trä." (Gal 3:13).

"Honom (Gud) har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning." (1 Kor 1:30).

"Jag blir fylld av sorg när jag tänker på vårt tillstånd som ett folk. Herren har inte stängt himlen för oss, men **vår ständiga andliga tillbakagång har skilt**

oss från Gud (Fotnot). Stolthet, girighet och kärlek till världen har levt i våra hjärtan utan att förvisas eller fördömas. Allvarliga och övermodiga synder har förekommit ibland oss. Och ändå är den allmänna uppfattningen att församlingen blomstrar och att frid och andligt välstånd råder överallt ibland oss.

"Församlingen har vänt sig bort från att följa Kristus, dess ledare, och är **stadigt på väg tillbaka till Egypten.** Ändå är det bara få som är skrämnda över sin brist på andlig kraft. **Tvivel, och även otro när det gäller Guds Andes vittnesbörd,** genomströmmar våra församlingar överallt. Satan vill ha det så. Pastorer som predikar sig själva i stället för Kristus vill ha det så. Vittnesbörden läses inte och uppskattas inte. Gud har talat till er. Ljus har lyst från Guds Ord och från Vittnesbörden, och båda har förbisetts och nonchalerats. Resultatet visat sig tydligt när det gäller brist på renhet och hängivenhet samt brist på allvarlig tro ibland oss.

"Låt var och en av oss allvarligt ställa frågan: 'Hur har vi kunnat falla ner till detta tillstånd av andlig svaghet och oenighet? Har vi inte själva nedkallat Guds ogillande över oss eftersom våra handlingar inte stämmer överens med vår tro? Har vi inte **hellre sökt världens vänskap och godkännande** än Kristi närvaro och en djupare kunskap om Hans vilja?' Undersök era egna hjärtan, döm själva er egen kurs. Tänk på vem ni valt att umgås med? Söker ni de visas sällskap eller är ni villiga att umgås med världsliga människor som inte fruktar Gud och som inte lyder evangeliet?

"Är era upplivande nöjen sådana att de ger moralisk och andlig kraft? Leder de till renhet i tankar och handling? Orenhet har idag fått nästan allmän spridning, även bland bekännande efterföljare till Kristus. Lidelser är otyglade. **De djuriska böjelserna vinner styrka genom eftergivenhet,** medan de moraliska krafterna ständigt blir svagare. Många deltar ivrigt i världsliga, demoraliserande nöjen som Guds Ord förbjuder. På så sätt skär de av sin förening med Gud och blir en del av världens nöjesälskare. De synder som förstörde dem som levde strax för syndafloden och dem som levde på städerna på slätten (Sodom, Gomorra mer flera) finns idag - inte bara i hedniska länder, inte bara bland kristenhetens populära bekännare, utan också bland en del som bekänner sig vänta på Människosonens återkomst. Om Gud skulle visa dessa synder för er som Han ser på dem skulle ni fyllas av skam och skräck.

"Och vad är det som har åstadkommit detta alarmerande tillstånd? Många har tagit emot

sanningens teori utan att genomgå en sann omvändelse. Jag vet vad jag talar om. **Det är få som verkligen sörjer över synden** och är bittert överbevisade om fördärvet i den oomvända naturen. **Stenhjärtat har inte ersatts av ett hjärta av kött. Det är få som är villiga att falla på Klippan och krossas.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 217, 218).

Fotnot: Detta skrevs 30 maj, 1882.

"Genom dem som har ett sken av gudsfruktan men inte erfärit dess kraft kan vi (säger Satan till sina änglar) vinna många som annars skulle skada oss. **De som älskar nöjen mer än de älskar Gud kommer att bli våra mest effektiva medhjälpare.** De som tillhör denna grupp och som är skickliga och intelligenta kommer att bli lockbeten som fångar andra i våra snaror. Många kommer inte att frukta deras inflytande eftersom de bekänner sig ha samma tro. **Vi kommer därför att få dem att dra slutsatsen att Kristi krav inte behöver följas lika noggrant som de en gång trodde** och att de genom att anpassa sig världen kan utöva ett större inflytande på världsliga personer. **På detta sätt kommer de att skilja sig från Kristus.** Då kommer de inte att kunna stå emot vår kraft, och inom kort kommer de att vara redo att förlöjliga sin tidigare iver och hängivenhet." (Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s 474).

Den smala vägen

"Det som får mig att darra är det faktum att de som har haft det största ljuset och de största privilegierna har besmittats av den förhärskande ogudaktigheten. Påverkade av orättfärdigheten omkring dem har många, även av dem som bekänner sig till sanningen, blivit kalla och besegras av onskans starka ström... Vid den tidpunkt när faran och nedgången för församlingen (sjundedagsadventister) är som störst skall den lilla gruppen som lever i ljuset sucka och ropa över de styggelser som begås i landet. Men särskilt ivrigt kommer de att be för de församlingsmedlemmar som följer världen." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 209-211).

"De som **steg för steg har gett efter för världsliga krav och rättat sig efter världsliga vanor** kommer att underordna sig de makter som då skall regera (Fotnot 1), snarare än att utsätta sig för hån, förolämpning, hot om fängelse och död." (Ellen White, *Prophets and Kings*, s 188).

Fotnot 1: och påtvinga söndagshållande genom lagstiftning.

"*Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna.*" (Matteus 24:12). Sjalva atmosfären är besmittad av synd. Snart kommer Guds folk att provas genom svåra prövningar (se Fotnot 2), och **den stora delen av dem som nu tycks vara äkta och sanna kommer att visa sig vara oädel metall.** I stället för att bli styrkta och befästa genom opposition, hot och skymford, kommer de feget att ställa sig på motståndarnas sida. Löftet är: 'De som ärar mig skall jag ära'. Skall vi vara mindre fästade vid Guds lag eftersom världen i stort har försökt upphäva den? Guds domar drabbar redan landet, vitt och brett, vilket visar sig i stormar, översvämningar, oväder, jordbävningar och faror till lands och till sjöss. Den store 'JAG ÄR' talar till dem som upphäver Hans lag. När Guds vrede drabbar jorden, vem kommer då att bestå? Det är nu Guds folk skall stå fasta när det gäller principer. När Kristi religion föraktas som mest, när Hans lag föraktas som mest, då borde vår iver vara som varmest och vårt mod och vår fasthet som mest orubbliga. **Att försvara sanning och rättfärdighet när majoriteten (av sjundedagsadventister) överger oss,** att utkämpa Herrens strider när förkämparna är få – detta kommer att bli vårt test. Vid denna tid måste vi samla **värme från andras kyla, mod från deras feghet, och lojalitet från deras förräderi.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 136).

Fotnot 2: Det är uppenbart från sammanhanget att det här handlar om tiden när söndagslagstiftningen skall sälla Guds folk (sjundedagsadventisterna) slutgiltigt.

"Vi har alltid fått höra att de utvalde, de verkligt utvalda, inte skulle bedras av de starka villfarelser som skall komma till vårt folk. De verkligt utvalda skall inte bedras. Satan skall emellertid försöka, och om det var möjligt skulle han lyckas med detta, men de kommer inte att bedras. Vilka är **de verkligt utvalda?** Genom alla tider och i alla länder har Guds utvalda folk alltid varit **de som tror att Jesus kan och skall frälsa dem personligen från synden.**" (Ellen White, *Review & Herald*, 1 augusti 1893).

Ekumenik och hemliga organisationer

"Gud, var mig nådig efter din godhet, utplåna mina överträdelser efter din stora barmhärtighet...Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och ge mig på nytt en frimodig ande. ...Det offer som behagar Gud är en förkrossad ande. Ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, inte förakta." (Psaltaren 51:3, 12, 19).

"Vi bör arbeta med den största visdom och uthållighet för pastorer (och präster) som inte delar vår tro (det vill säga icke-sjundedagsadventister). Det finns många som inte förstår bättre än att vara vilseledda av pastorer som tillhör andra samfund. Trogna, gudfruktiga, ivriga (sjundedagsadventister) arbetare, vars liv är dolda med Kristus i Gud, bör be och arbeta för uppriktiga pastorer som blivit undervisade till att feltolka Livets Ord. Våra pastorer skall göra det till en speciell uppgift att arbeta för pastorer (från andra samfund). De skall inte ingå kontroverser med dem, utan, med Bibeln i handen, enträget uppmana dem att studera Ordet. Om detta görs, kommer många pastorer som nu predikar villoläror att förkunna sanningen för vår tid." (Ellen White, *Evangelism*, s 562).

"...mitt folk har bytt bort sin härlighet mot en avgud som inte kan hjälpa...Ty **mitt folk har begått en dubbel synd**: De har övergivit mig, källan med det levande vattnet, och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten....Varför vill du fara till Egypten för att dricka av Sihors vatten? Och varför vill du fara till Assyrien för att dricka av flodens vatten?..." (Jer 2:11-19).

"Därför betygar jag i dag för er, att **jag är utan skuld om någon går förlorad. Ty jag har inte undandragit mig attdelge er allt som hör till Guds vilja och plan.**" (Apg 20:26, 27).

"Vet ni inte att era kroppar är Kristi lemmar? Skall jag nu ta Kristi lemmar och göra dem till en skökas lemmar? Otänkbart! Vet ni inte att **den som är förenad med en sköka är en kropp med henne**. `De två skall bli ett kött`, säger Skriften. Men den som är förenad med Herren är en ande med honom." (1 Kor 6:15-17).

"Väktarna på Sions murar får **inte förena sig med dem som tar bort verkan av sanningen** som den är i Kristus. De får **inte gå i förbund med otro, påvedömet och protestantismen när det gäller att upphöja traditionen över Bibeln**, förnuftet över uppenbarelserna och den mänskliga begåvningen över det gudomliga inflytandet och gudsfuktans livsviktiga kraft." (Fotnot) (Ellen White, *SDA Bible Commentary*, del 4, s 1141, 1142).

"Vi skall **inte ingå något fördrag med världen och tro att vi därmed skulle kunna utföra mer**...Inte någonting av den sanning som har gjort sjundedagsadventisterna till vad de är skall försvagas. Vi har sanningens gamla ramar, erfarenhet och plikt och vi skall, **bestämt och öppet så att världen kan se det, försvara våra principer.**" (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 383).

Fotnot: Ekumeniken åberopar ofta Joh 17 och den enhet Jesus där ber om som stöd för sin verksamhet. Men den enhet Jesus här ber om handlar inte om kyrkornas enhet, utan den enhet som följer av att **man tar emot Guds Ord**. Se Joh 17:8, 20. Det är på det sättet enheten i Joh 10 skall förstås. Genom förkunnelsen av Upp 14:6-12 tillsammans med Upp 18:1-5 skall det till slut "*bli en hjord och en herde*" (Joh 10:16). Ekumeniken handlar inte om att komma fram till hela sanningen, utan att sopa olika uppfattningar under mattan, eftersom "vi alla är på väg till himlen". Dessutom fördöms proselytismen inom den ekumeniska rörelsen – det vill säga försök att "dra" människor från det ena samfundet till det andra. Detta kan aldrig SDA (sjundedagsadventistsamfundet) gå med på, eftersom det skulle vara ett svek mot SDA:s budskap.

Trots att det är viktigt att komma i kontakt med pastorer från andra samfund, som har stor påverkan på sina församlingsmedlemmar, får vi inte ingå något slags evangeliskt samarbete – ekumenik - med andra *samfund*. Enskilda pastorer kan bli omvända till sanningen för vår tid, men Babylon kommer alltid att förbli fallet. Om vi ingår ekumenik med andra samfund är risken mycket stor att vi tonar ner, eller i värsta fall förändrar, sanningen för vår tid (de tre änglarnas budskap i Upp 14). Babylon kommer **aldrig** att ta emot detta budskap.

Enligt den ekumeniska rörelsen tillhör alla samfund i denna rörelse Guds **sanna** församlingar. Om SDA skulle gå med i ekumeniken skulle vi alltså **erkänna att de andra samfunden också är Guds sanna församlingar**, vilket vore ett svek mot vårt budskap i Upp 14:6-12 och Upp 18:1-5.

"Ni skall inte se på världen för att lära er vad ni skall skriva och publicera eller vad ni skall tala." (Ellen White, *Selected Messages*, del 2, s 371).

"*Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har rättfärdighet att göra med orättfärdighet. Eller vad har ljus gemensamt med mörker? ...Eller vilken delaktighet har den som tror med den som inte tror? ... Därför säger Herren:*

'Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige" (2 Kor 6:14-18).

"Denna fruktansvärda bild (Upp 18:1-8) som Johannes tecknar för att visa hur jordens makter helt och hållet skall överlämna sig till det onda, skulle visa dem som har tagit emot sanningen hur farligt det är att sluta sig samman med hemliga organisationer (Fotnot) eller att **på något som helst sätt** förena sig med dem som inte håller Guds bud" (Ellen White, *Message 135*, 1902).

Fotnot: Det är emot Guds vilja att Hans barn tillhör frimurarordnar och hemliga organisationer. Se Ellen White, *Evangelism*, s 617– 623, *Selected Messages*, del 2., s 121–140.

Gud är vår rådgivare

"Hon (Maria) skall föda en son, och du (Josef) skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder" (Matt 1:21) – inte i dem.

"Låt er inte föras vilse: **Dåligt sällskap fördärvar goda seder.** Nyktra till på allvar och synda inte..." (1 Kor 15: 33, 34).

"**Det är omöjligt för er att förena er med dem som är fördärvade och ändå förbli rena.**" (Ellen White, *Review & Herald*, 2 januari, 1900).

"Gud är din rådgivare... **Om du är beroende av människor som inte älskar Gud och håller Hans bud**, kommer du helt säkert att ledas in på väldigt bekymmersamma områden. De som inte har förbindelse med Gud har förbindelse med Guds fiende, och fienden kommer att arbeta med dem för att leda dem in **på falska stigar**. Vi är inte Gud när vi går bort från den ende sanne Guden och frågar efter Ekrons Gud. Frågan ställs: Är det för att det inte finns någon Gud i Israel som ni har gått bort för att fråga Ekrons Gud?" (Ellen White, *Message 41*, 1894).

"Vilken gemenskap finns det mellan rättfärdighet och orättfärdighet, och vad har ljus gemensamt med mörker?...Gud och Kristus och den himmelska härskaran vill att människor skall förstå att **den som förenar sig med det som är fördärvat kommer själv att bli fördärvat**" (Ellen White, *Review and Herald*, band 4, s 137).

"Men vem skall vi söka råd hos? Guds Ord säger: 'Ty så säger Herren till Israels hus: Sök mig, så skall ni leva. Men sök inte Betel, gå inte till Gilgal och dra inte bort till Beer-Seba, ty Gilgal skall

föras bort i fångenskap, och av Betel skall ingenting bli kvar` (Am 5:4, 5)...Gud är vår rådgivare, och **vi står i fara att misstro Gud när vi söker råd och vägledning** från människor som inte sätter sitt hopp till Gud, som **inte håller Guds bud och har Jesu tro**, utan hellre följer sina egna värderingar" (Ellen White, *Message 41*, 1894).

"Det blev framställt för mig hur **nödvärdigt** det är för dem som tror att vi har det sista budskapet om nåd, att **skilja sig** från dem som dagligen insuper nya villfarelser. Jag såg att varken ung eller gammal bör besöka deras möten, för det är fel att på så sätt uppmuntra dem eftersom de framhåller villfarelser som är ett dödligt gift för själen, och framhåller läror som är människobud. Inflytandet från sådana sammankomster är inte bra. Om Gud befriat oss från sådant mörker och sådana villfarelser bör vi stå fast vid den frihet han har kallat oss till och glädja oss i sanningen. Vi misshagar Gud när vi går och lyssnar på villfarelser utan att vi måste göra det. För om han inte sänder oss till dessa möten där villfarelser pressas på folket med hjälp av viljekraften, så kommer han inte att bevara oss. **Änglarna upphör att vaka över oss, och vi är utlämnade till fiendens attacker** för att bli förmörkade och försvagade av honom och hans onda änglars makt. Och ljuset omkring oss blir besmittat av mörkret." (Ellen White, *Early Writings*, s 125).

Hellre döden än överträdelse av Guds lag

"*"Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna"* (1 Kor 15:3).

"Hur är det alltså? Skall vi synda eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte! Vet ni inte att om ni gör er till slavar under

någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet? Men Gud vare tack! Ni var syndens slavar men har nu av hjärtat blivit lydiga mot den lära som ni blivit överlämnade åt. Nu är ni slavar under rättfärdigheten, sedan ni har befriats från synden.” (Rom 6:15-18).

”Utan mig (Jesus) kan ni inte göra någonting.” (Joh 15:5).

”Vi har alltid fått höra att de utvalde, de verkligt utvalda, inte skulle bedras av de starka villfarelser som skall komma till vårt folk. De verkligt utvalda skall inte bedras. Satan skall emellertid försöka, och om det var möjligt skulle han lyckas med detta, men de kommer inte att bedras. Vilka är de verkligt utvalda? Genom alla tider och i alla länder har **Guds utvalda folk** alltid varit de som **tror att Jesus kan och skall frälsa dem personligen från synden.**” (Ellen White, *Review & Herald*, 1 augusti 1893).

”Hellre döden än att vanära eller överträda Guds lag borde vara den gyllene regeln för varje kristen.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 147).

”Vår framgång har åstadkommit av oss själva genom Kristi nåd.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 7, s 239).

”Många misslyckas med att ta efter vårt heliga Föredöme, därför att de så lite studerar särdragen hos denna karaktär. Så många lägger planer, är alltid igång. Man får aldrig någon tid över för den dyrbara Jesus som en nära, kär följeslagare. Man vänder sig inte till honom med varje tanke och handling och frågar: ’Är detta Herrens vägar?’ Gjorde man det, skulle man vandra med Gud, så som Enok gjorde.” (Ellen White, *Testimonies*, band 6, s. 393).

Gud tillåter inte att någon frestelse blir större än vi kan uthärda

”Den som inte visste av någon synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud.” (2 Kor 5:21).

”Jag (Jesus) har fått all makt i himlen och på jorden.” (Matt 28:18).

”Allt beror på hur vi rätt använder viljan. Gud har gett människan kraft att välja själv. Denna förmåga

kan hon själv använda sig av. Du kan inte förändra ditt eget hjärta. Du kan inte av dig själv älska Gud. Men du kan **välja** att tjäna honom. Du kan ge honom din vilja. Då skall han verka i dig både att vilja och att göra efter hans vilja. På detta sättet kommer hela din natur att behärras av den helige Ande. Din kärlek kommer att riktas på honom. Dina tankar kommer att stämma överens med hans vilja.” Ellen White, *Steps To Christ*, s 47). Jämför **Fil 2:12-13**.

”Vi har liten uppfattning om den kraft som vi skulle få om vi förenade oss med kraftens källa. Vi faller i synd gång på gång och tror att det alltid måste vara så. Vi håller fast vid våra svagheter som om de vore något att vara stolt över. Kristus lär oss att **vi måste göra vårt ansikte hårt som sten om vi skall segra**. Han har burit våra synder i sin egen kropp på korset, och genom den kraft han har gett oss kan vi stå emot världen, köttet och djävulen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 105).

”Inga andra frestelser har drabbat er utöver vad andra människor får möta. Men Gud är trofast. Han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.” (1 Kor 10:13).

1 Kor 10:13 lär oss att Gud aldrig tillåter att någon frestelse blir större än vi kan uthärda. Gud väger alltid frestelserna innan de kommer. Om någon är för stor säger han till Satan: du får inte använda denna frestelse mot min son (dotter). Litar vi på att *”Gud är trofast”* och att *”Han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga”*? Om vi verkligen litar på detta löfte – **varför syndar vi då?** Gud har ju lovat att ingen frestelse skall vara för stor för oss.

Det finns ett löfte till i denna vers. Gud *”bereder”* alltid *”en utväg”* i frestelsen. Om vi ber Gud skall han visa oss en utväg ur frestelsen (Mark 11:24). Vi behöver lära oss be trons bön. Vi behöver lära oss *”leva av tro”* (Rom 1:17).

Att stå emot de frestelser vi möter, genom Guds kraft, är i själva verket ett villkor för att vi skall bli frälsta:

”Salig är den man som är ståndaktig i frestelsen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona, vilken Gud har lovat åt dem som älskar honom. Ingen som frestas skall säga...” (Jakob 1:12,13, 1917 års översättning)

Fullständig lydnad krävs

”...Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle **följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd**, och svek fanns inte i hans mun.” (1 Petr 3:21, 22).

”Han som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet, **fläckfria** och jublande – den ende Guden, vår Frälsare, genom Jesus Kristus, vår Herre...(Judas v 24, 25).

”Därför, mina älskade, eftersom ni väntar på detta (nya himlar och en ny jord), gör allt ni kan för att leva i **frid, rena och oförvitliga** inför honom (Gud)” (2 Petr 3:14).

”Fullständig lydnad krävs, och de som säger att det inte är möjligt att leva ett fullkomligt liv anklagar Gud för orättvisa och osanning.” (Ellen White, *The Southern Watchman*, 5 december, 1899).

”Det som Gud krävde av Adam före hans fall var fullkomlig lydnad för Guds lag. Gud kräver idag vad han krävde av Adam, fullkomlig lydnad, rättfärdighet utan någon fläck, utan brist i Guds åsyn. Må Gud hjälpa oss att uppfylla allt det som hans lag kräver. Vi kan inte göra detta utan den tro som leder till daglig tillämpning av Kristi rättfärdighet.” (Ellen White, *Selected Messages*, del 2, s 380, 381).

”Köttets gärningar är uppenbara: de är otukt, orenhet, lösaktighet, avgudadyrkan, svartkonst, fiendskap, kiv, avund, vredesutbrott, gräl, splittringar, villoläror, illvilja, fylleri, utsvävningar och annat sådant. Jag säger i förväg vad jag redan har sagt: **de som lever så skall inte ärva Guds rike**. Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Sådant är lagen inte emot. **De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär.**” (Gal 5:19-24).

Bön och bibelläsning medel till seger

”I honom (Jesus) är vi friköpta genom hans blod och har förlåtelse för våra synder på grund av den rika nåd som han har låtit flöda över oss, med all vishet och insikt.” (Ef 1:7, 8).

”Synda inte mer, så att inte något värre drabbar dig (än att vara sängliggande i sjukdom i 38 år).” (Joh 5:14).

Naturligtvis kan en kristen falla i synd och fortfarande få förlåtelse och bli upprättad, genom Jesu blod:

”Mina barn, detta skriver jag till er för att ni **inte** skall synda. Men **om** någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens.” (1 Joh 2:1, 2).

Denna bibeltext säger oss att en kristen, genom Jesu blod, kan få förlåtelse **”om”** han syndar, men här ges samtidigt uppmaningen att **”inte... synda”**.

Endast de som **segrar över synden** skall få evigt liv, se till exempel Upp 2:7, 11, 17, 26, 3:5, 12, 21.

”Be oavbrutet.” (1 Tess 5:17).

”Jakob segrade, eftersom han var uthållig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på makten av outröttlig bön.” (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, s 203). Se 1 Mos 32:22-3.

”Oavbruten bön är den obrutna föreningen mellan oss och Gud, så att liv från Gud flyter in i vårt liv, och renhet och helighet flyter ut från vårt liv tillbaka till Gud.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 98).

”**’Vaka därför och be alltid.’** (Luk 21:36, *Reformationsbibeln*). En förening med den gudomliga makten varje ögonblick är nödvändig för att vi skall göra framsteg. Vi kan ha ett mått av Guds Ande, men genom tro och bön skall vi kontinuerligt söka mer av Anden. Vi får aldrig upphöra med detta.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, s 508).

”Sinnet måste ständigt söka Gud...**Be därför alltid**...Lita på Honom timme för timme och ögonblick för ögonblick” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, sid 410).

”Alltså kommer tron av det hörda och det hörda genom Guds ord” (Rom 10:17, *Reformationsbibeln*).

”Så som blodet bildas i kroppen av den föda vi intar, så gestaltas Kristus inom oss genom det Guds Ord vi lever av...Guds skrivna Ord är för dem som studerar det Guds Sons liv, hans kött och blod, och genom lydnad för Ordet får han del av gudomlig natur.” (Ellen White, *Review and Herald*, 23 november, 1897).

”Varför låter sig våra ungdomar, men även de som uppnått mogen ålder, så lätt ledas in i frestelse och synd? Det beror på att man inte studerar och mediterar över Guds Ord som man borde.” (Ellen White, *Review & Herald*, 21 augusti, 1888).

”Det är viktigt att leva av varje ord från Gud, annars kommer vår gamla natur att åter kräva sin rätt.” (Ellen White, *Review & Herald*, 12 oktober, 1897).

Trons kamp

”*Kämpa tros goda kamp*” (1 Tim 6:12).

”**Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.**” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt....Moses...såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv...Min broder, **gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme**, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. **Betrakta Kristus! Se på hans karaktär!...Vi följer Gud på avstånd**, och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 278, 279).

”Inre rättfärdighet visar sig genom yttre rättfärdighet. Den som är rättfärdig till sitt inre är inte hårdhärtad och osympatisk, utan dag efter dag växer han till Kristi avbild. Han går från styrka till styrka. Den som helgas av sanningen är självbehärskad och följer i Kristi fotspår tills nåden övergår i härlighet. Den rättfärdighet genom vilken vi förklaras rättfärdiga tillräknas oss. Den rättfärdighet genom vilken vi helgas tillägnas oss. Den första är vår rätt till himlen. Den andra gör oss lämpliga för himlen.” (Ellen White, *Messages to Young People*, s 35).

”Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet – allt beror på vår förening med Kristus. Det är genom gemenskap med honom, varje dag, varje timma – genom att förbli i honom – som vi ska tillväxa i nåden.” (Ellen White, *Steps to Christ*, s 69).

”Han (Jesus) kom till den här världen och levde ett syndfritt liv, så att hans folk också skulle kunna leva syndfria liv, genom hans kraft.” (Ellen White, *Review & Herald*, 1 april, 1902).

”Alla som överlämnar sig fullständigt till Gud får privilegiet att leva utan att synda, i lydnad för himlens lag.” (Ellen White, *Review & Herald*, 27 september, 1906).

”Varför slutar du inte att synda? Du kan övervinna om du samarbetar med Gud.” (Ellen White, *Review & Herald*, 30 oktober, 1900).

”**Det enda sätt på vilket man kan tillväxa i nåden** är genom att osjälviskt utföra just det arbete som Kristus ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem som behöver den hjälp vi kan ge. Vi får kraft genom övning. **Verksamhet är ett nödvändigt villkor för liv.**” (Ellen White, *Vägen till Kristus*, s 101).

När Kristus regerar i hjärtat

”*Jag ber att han (Fadern) i sin härlighets rikedom skall ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, och att Kristus genom tron skall bo i era hjärtan och ni skall bli rotade och grundade i kärleken. Ni skall då tillsammans med alla de heliga kunna förstå bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt utöver vad någon kan förstå. Så skall ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet*” (Ef 3:16-19).

”**När** Kristus regerar i själen, är där renhet och frihet från synd.” (Ellen White, *Christ's Object Lesson*, s 420).

”**När** vi överlåter oss (fullständigt) till Kristus förenas vårt hjärta med hans hjärta, viljan uppgår i hans vilja, sinnet blir ett med hans sinne, och tankarna tas tillfångna av honom. Vi lever hans liv. Detta är vad det innebär att vara klädd i hans rättfärdighets kläder. När då Herren ser på oss ser han inte kläder av fikonlöv, inte syndens nakenhet och missbildningar, utan sin egen rättfärdighets kläder, som innebär **fullkomlig** lydnad för Jehovas lag.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 312).

”Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

”*Men de fega, de otroende och de skändliga, mördarna, de otuktiga, trollkarlarna, avgudadyrkarna och alla lögnare skall få sin del i*

sjön som brinner av eld och svavel. Detta är den andra döden”, ”Aldrig någonsin skall något orent komma in i den” (det himmelska Jerusalem) (Upp 21:8, 27).

Innan ljuset kommer finns ingen synd

Det är viktigt att veta att det man aldrig fått kunskap om har vi heller inte något ansvar för. Det räknas inte som synd i Bibeln. När Bibeln talar om synd handlar det om sådant som vi fått kunskap om eller sådant som vi kunde ha fått kunskap om (men lät bli att läsa eller lyssna på):

”Jesus sade: `Om ni vore blinda, skulle ni inte ha någon synd. Men nu säger ni att ni ser. Därför står er synd kvar.” (Joh 9:41).

”Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha synd, men nu har de ingen ursäkt för sin synd...Om jag inte bland dem hade gjort sådana gärningar som ingen annan har gjort, så skulle de inte ha synd.” (Joh 15:22, 24).

”Ängeln sade: `Om ljus kommer, och det ljuset sätts åt sidan eller förkastas, då kommer fördömmelse och Guds ogillande. Men **innan ljuset kommer finns ingen synd**, eftersom det inte finns något ljus att förkasta.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 116).

Vi måste lära känna Gud närmare

”...ty du (Jesus) har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt åt Gudmänniskor av alla stammar och språk, folk och nationer.” (Upp 5:9).

”Om ni lever som köttet vill, då kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva.” (Rom 8:13).

”En dödlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar har sårats av Satan, men de vill inte se på Golgata kors, så som israeliterna såg på kopparormen, för att de skall få liv. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att de skall kunna se dess härlighet eller erfara dess kraft. (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 202).

”De som representeras av de oförståndiga jungfrurna (Matt 25:1-13)...har inte överlåtit sig själva till att låta den helige Ande verka i dem. De har inte fallit på Klippan Kristus Jesus och tillåtit sin gamla natur att brytas upp. Dessa representeras också av stenig mark (Matt 13:20-21). De tar villigt

emot Ordet, men de misslyckas med att tillägna sig dess principer. Ordets inflytande stannar inte kvar hos dem. Anden verkar på människans hjärta och skapar med hennes önskan och medgivande en ny natur i henne. Men dessa som representeras av de oförståndiga jungfrurna har nöjt sig med ett ytligt verk. **De känner inte Gud. De har inte studerat hans karaktär. De har inte haft gemenskap med Gud. Därför vet de inte hur de skall lita på Gud, hur de skall se på honom och leva.** Deras tjänst för Gud förfaller till en formsak.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 411).

”Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud.” (Matt 5:8).

Den enda synd som utestängde Adam och Eva från Eden visar att fullkomlig lydnad är ett villkor för att vi skall återfå paradiset.

Har vi kvar efterhängsna synder? Ett häftigt temperament? Dåligt humör? Lusta? Andra orena tankar? Avundsjuka? Hat? Stolthet? Andlig lättja? Ärelystnad? Kärlek till världen? Halvsanningar? Svek? Har vi problem med något av detta - eller någon annan synd - bör vi gå ned på våra knän och kämpa med Gud i bön ända tills vi segrar, genom den helige Andes kraft.

Tillbringa ordentligt med tid med Gud varje morgon. Be ivrigt. Studera Bibeln noggrant. Läs profetians Ande. Kan vi inte förklara adventbudskapet utifrån Bibeln nu kommer vi inte att kunna göra det under de svåra tider som följer när vi tvingas förklara det. Ger vi Gud vår vilja till 100 % blir våra tankar, vårt sinne, våra ord och gärningar Guds. Det räcker inte att ge Gud vår vilja till 99%. Låt oss vandra med Gud som Enoch gjorde.

Allteftersom vi vandrar med Jesus varje dag och erfar hans ledning och omsorg mer och mer skall vår tro på honom bli starkare och starkare. Varje morgon skall vi ge Gud hela vår vilja på nytt. ”*Jesu tro*” blir en verklighet i våra liv. Guds sista församling skall ”*hålla Guds bud och Jesu tro*” (*Reformationsbibeln, Upp 14:12*).

Genom att de har samma tro som Jesus hade när han gick här på jorden som människa (de har ”*Jesu tro*”), skall de genom sin gemenskap med Gud - precis som Jesus hade gemenskap med Gud - få en karaktär som varar i evighet. De ”*håller Guds bud*” på samma sätt som Jesus gjorde (Joh 15:10). Precis som Petrus gjorde det omöjliga och gick på vatten så länge han hade sin blick fäst på Jesus

(Matt 14:22-33), kan Guds barn göra det omöjliga och leva utan att synda så länge de har "sin blick fäst på" Jesus. Detta innebär att de har en levande gemenskap med Jesus. Om de inte längre har "blicken fäst på Jesus", det vill säga inte längre har denna levande gemenskap med Jesus, kommer de oundvikligen att synda, eftersom de då förlorat Guds kraft.

"**Alla** som genom tron lyder Guds bud kommer att uppnå det tillstånd av **syndfrihet** som Adam levde i **innan** hans överträdelse". (Ellen White, *In Heavenly Places*, s 146).

Det sannfärdiga Vittnets råd

"Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må hela er ande, själ och kropp bevaras fläckfri vid vår Herre Jesu Kristi ankomst." (1 Tess 5:23).

"Gud leder sitt folk, steg för steg. Han leder dem till olika situationer som är avsedda att visa vad som finns i deras hjärtan. En del uthärdar en prövning, men faller vid nästa. Vid varje steg framåt testas och prövas hjärtat lite hårdare. Om Guds bekännande folk upptäcker att deras hjärtan motsätter sig detta rättframma verk, borde det övertyga dem om att de har ett verk att utföra för att övervinna, om de inte skall utspys ur Herrens mun. Ängeln säger: 'Gud skall intensifiera sitt verk när han testar och prövar varenda en i sitt folk'. En del är villiga att ta emot en sanning. Men när Gud för dem till ännu en prövande sanning kanske de ryggat tillbaka för den. De drar sig då tillbaka eftersom de upptäcker att prövningen slår direkt mot någon avgud som man tillber. Här har de möjlighet att se vad som finns i deras hjärtan som utestänger Jesus. De värdesätter någonting högre än sanningen och deras hjärtan är inte beredda att ta emot Jesus. Enskilda personer testas och prövas under lång tid för att det skall visa sig om de kommer att offra sina avgudar och ta emot det sannfärdiga Vittnets råd (till Laodicea i Upp 3:14-22). Om någon inte vill bli renad genom att **lyda sanningen** och övervinna sin **själviskhet**, sin **stolthet** och sina **onda lidelser** har Guds änglar fått uppdraget att säga: 'De är förenade med sina avgudar, låt dem vara ifred'. De fortsätter sitt verk med andra och lämnar dessa som inte segrat över sina syndiga karaktärssegenskaper i onda änglars våld. **De som tar emot varje uppmaning från Gud och uthärdar varje prov och övervinner, till vilket**

pris som helst, har tagit emot det sannfärdiga Vittnets råd och skall ta del av det sena regnet. På så sätt blir de lämpliga för förvandlingen." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 1, s 187).

Rör inte vid något orent

"Och våra synder bar han (Jesus) i sin egen kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och genom hans sår har ni blivit botade." (1 Petr 2:24).

"Det är genom att **betrakta** hans kärlek, genom att **dröja** vid den, genom att **dricka** den, som vi kan få del av hans natur." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 389).

"Gå bort från dem(de otroende)och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er och vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren..." (2 Kor 6:17-18).

"**Alla** kommer att uppenbara den karaktär som de har vilka han förenar sig med." (Ellen White, *1888 Materials*, s 995).

"Det är omöjligt för dig att förenas med dem som är fördärvade och fortfarande förbli ren" (Ellen White, *Review & Herald*, 2 januari, 1900).

"**Verklig omvändelse innebär beslutsam förändring av känslor och motiv. Det innebär verkligt avståndstagande från världsliga förbindelser**, att man snabbt kommer bort från deras andliga atmosfär, att man **avlägsnar sig från den styrande kraften i deras tankar, åsikter och påverkan**. Detta avskiljande förorsakar lidande och bitterhet hos båda parter. Detta är den motsättning Kristus förklarar att Han kom för att skapa. Men den omvända kommer att ständigt längta efter att hans vänner skall överlämna sig helt och hållet till Kristus med vetskap om att det kommer att bli en slutlig och evig separation om de inte omvänder sig. En äkta kristen kan inte uppträda ytligt och lättsinnigt när han är tillsammans med otroende. Värdet av de människor som Kristus dog för är allt för stort för att han skulle kunna uppträda så" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 82, 83).

"Unga sabbatshållare som har gett efter för världens inflytande...har förenat sig med världen när de

deltagit i utflykter och andra nöjessamlingar och smickrat sig med att de deltar i oskyldiga nöjen. Men det är just sådana eftergifter som skiljer dem från Gud och gör dem till världens barn...Det är fullständigt naturligt att de föredrar gemenskap med dem (världens barn) vars anda stämmer bäst överens med deras egen anda...Gud erkänner inte nöjessökaren som sin efterföljare. Endast de som förnekar sig själva och lever sina liv i besinning, ödmjukhet och helighet är sanna efterföljare till Jesus. Och sådana kan inte finna något nöje i det ytliga och tomma samtal som kännetecknar dem som älskar världen.” (Ellen White, *Council to Teachers*, s 327, 328).

Anm. Vissa nöjen kan en kristen delta i om han (hon) deltar för att förkunna evangelium.

”När vi når den standard som Gud vill att vi skall nå, kommer världens människor att betrakta sjundedagsadventister som egendomliga, sällsynta, stränga extremister.” (Ellen White, *Fundamentals of Christian Education*, s 289).

”Det är lika stor skillnad mellan vår tro och namnkristnas tro som himlarna är högre än jorden.” (Ellen White, *Spiritual gifts*, del 2, s 300).

Ett litet antal frälsta

”Det har blivit mig visat att endast **ett litet antal** av alla dem som nu bekänner sig tro på sanningen kommer att bli frälsta till slut – inte därför att de inte kan bli frälsta, utan därför att de inte vill bli frälsta på det sätt Gud har bestämt. Den väg som vår Herre har utstakat är för smal och porten för trång för att släppa in dem, eftersom de håller fast vid världen eller omhuldar själviskhet eller synd av något slag...Kristi ord är tydliga: *’Kämpa för att komma in genom den trånga dörren. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte lyckas. ’(Luk 13:24).*” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 2, s 445, 446).

”Satans snaror har lagt ut för oss lika säkert som de lades ut för Israels barn precis innan de gick in i Kanaans land. **Vi upprepar Israels folks historia. Ytlighet, fåfänga, kärlek till bekvämlighet och nöjen, själviskhet och orenhet ökar ibland oss** (sjundedagsadventister). Nu behövs människor som är orubbliga och som utan fruktan tillkännager alla Guds råd, människor som inte sover som andra, utan är vaksamma och nyktra.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 160).

”Satans makt att fresta och bedra nu (1860) är tiofaldigt större än på apostlarnas tid.” (Ellen White, *Spiritual Gifts*, del 2, s 277).

”Enligt det ljus som Gud har gett mig i syner **ökar** ogudaktighet och bedrägeri bland Guds folk som bekänner sig hålla hans bud. Andlig urskillning att se synden som den är och sedan avlägsna den från lägret **minskar** bland Guds folk. Och andlig blindhet håller snabbt på att komma över dem. Det raka vittnesbördet måste återupplivas...” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 3, s 324).

”Många som en gång var ivriga adventister rättar sig efter världen - dess seder, dess vanor och dess själviskhet. I stället för att leda världen till lydnad för Guds lag **förenas församlingen (sjundedagsadventister) mer och mer med världen i överträdelse**. Församlingen (sjundedagsadventister) omvänder sig **dagligen** till världen ...Deras eftergivenhet för **aptiten och överdrivna användning av pengar för självisk tillfredsställelse** vanäras Gud i hög grad.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 8, s 119).

”Ni trolösa, vet ni inte att vänskap med världen betyder fiendskap med Gud? Den som vill vara vän med världen blir fiende till Gud.” (Jakob 4:4).

Ofullkomlig karaktär är synd

”Och när jag (Jesus) har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig. Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö.” (Joh 12:32, 33).

”**Håller din iver på att avta? Har din första kärlek blivit kall? Ta på nytt emot den kärlek som Kristus erbjuder dig.** Ät av hans kött, drick av hans blod, och du kommer att bli ett med Fadern och med Sonen.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 390).

”Eftersom han (Jesus) lever för evigt, har han ett oföränderligt prästämbete. Därför kan han också **helt och fullt** frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att be för dem.” (Hebr 7:24,25).

”Jag har fått **all** makt i himlen och på jorden.” (Matt 28:18).

”Gud sträcker sig efter vår tros hand för att ge den ett fast grepp om Kristi gudom så att vi kan uppnå

en fullkomlig karaktär.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 123).

”Den som inte har tillräckligt starkt tro på Kristus för att tro att han kan bevara honom från att synda har inte den tro som skall ge honom inträde i Guds rike.” (Ellen White, *Review & Herald*, 10 mars, 1904).

”Om **vår blick ärfästad** på Kristus kommer inte Andens verk att upphöra förrän vi helt förvandlats till Kristi avbilder.” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 302).

”**Moralisk fullkomlighet krävs av alla.** Vi bör aldrig sänka normen för rättfärdighet så att den passar nedärvda eller tillägnade böjelser att göra det som är fel. Vi behöver förstå att **ofullkomlig karaktär är synd.** Alla rättfärdiga karaktärsegenskaper finns hos Gud som en fullkomlig harmonisk enhet. Och var och en som tar emot Kristus som sin personlige Frälsare har förmånen att äga dessa egenskaper... Kristus har inte gett oss några garantier att det är en lätt sak att uppnå en fullkomlig karaktär. En ädel, helgjuten karaktär är inte något man ärver. Vi får den inte av en slump. En ren karaktär kan vi uppnå endast genom personliga ansträngningar genom Kristi förtjänst och nåd. Gud är den som ger förmågor och sinnets krafter. Men det är vi som formar karaktären. Karaktären formas genom en hård och ihärdig kamp mot det egna jaget. Strid efter strid måste utkämpas mot nedärvda böjelser. Vi måste göra en grundlig granskning av oss själva och inte tillåta ett enda ofördelaktigt karaktärsdrag att förbli oförbättrat.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 330, 331).

Den starkaste frestelse ingen ursäkt för synden

”Frestarens makt kan inte anföras som ursäkt för en orätt handling. Satan jublar när han hör Kristi bekännare ursäkta sina karaktärsbrister. Det är dessa ursäkter som leder till synd. **Det finns inte någon ursäkt för att synda.**” (Ellen White, *Desire of Ages*, s 311).

”Den starkaste frestelse är ingen ursäkt för att synda.” (Ellen White, *Maranatha*, s 225).

”När sinnet frestas att ge efter för en fördärvad fantasi, fly då till nådens tron och be om kraft från himlen. I Guds kraft kan tankarna tyglas.” (Ellen White, *An Appeal to Mothers*, s 29).

”Nu är förberedelsens tid. Guds sigill kommer aldrig att placeras på pannan till en **oren** man eller kvinna. Det kommer aldrig att placeras på pannan

till **ärelystna, världsälskande** män eller kvinnor. Det kommer aldrig att placeras på pannan till män och kvinnor som har **falska tungor** eller **svекfulla hjärtan**. Alla som tar emot sigillet måste vara **utan fläck** inför Gud, kandidater för himlen. Gå framåt, mina bröder och systrar! Jag kan bara skriva kortfattat om dessa punkter denna gång, endast göra er uppmärksamma på hur viktig förberedelsen är. Studera Bibeln för er själva, så att ni kan förstå det djupa allvaret i i detta stora ämne.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 216).

”Räkenskap måste avläggas inför honom (Gud) för **varje stråle av ljus** som han låtit lysa på vår väg.” (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 300).

”Varje ofullkomlighet i karaktären måste övervinnas, annars kommer den att övervinna oss.” (Ellen White, *Review & Herald*, 3 juni, 1884).

”Du kan inte vara en kristen som bär frukt och verkligen känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus om du inte är en praktisk kristen, om du inte **gör framsteg hela tiden** i ditt andliga liv. Detta är helt avgörande... du kan inte behålla den (den levande gemenskapen med Jesus) om du inte fortsätter göra framsteg i ditt andliga liv.” (Ellen White, *1888 Materials*, s 121).

”*Var alltså fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig.*” (Matt 5:48).

Vi kan vara fullkomliga i vår ”sfär”, precis som Gud är fullkomlig i sin ”sfär” (och änglarna är fullkomliga i sin ”sfär”).

”Herren har alltid krävt av sitt folk att de i alla sina vanor visar en tydlig skillnad mellan sig själva och världsliga personer... I såväl Gamla som Nya Testamentet har Herren uttryckligen tillsagt sitt folk att vara tydligt åtskilt från världen när det gäller ande, strävan och handling, det vill säga att vara ett heligt, speciellt folk. **Avståndet mellan öster och väster är inte längre än avståndet mellan ljusets barn och mörkets barn när det gäller vanor, handling och ande.** Och denna skillnad kommer att bli **tydligare**, mer bestämd, allt eftersom vi närmar oss tidens slut. Det är inte bekännelsen av tron, eller ett namn som finns nedskrivet i kyrkböckerna, som gör oss till Guds barn. Det är i stället en levande förening med Kristus. Vi måste vara ett med honom, genomsyrade av hans Ande, delaktiga av den gudomliga naturen, korsfästa för världen med dess känslor och begär, förnyade i kunskap och sann helighet.” (Ellen White, *Review & Herald*, 12 november 1914).

Villkor för att få del av det sena regnet

”Deras ständiga snubblande och fallande avslöjar att de inte bibehållit en ihärdig kamp mot sina skötesynder. De har inte varit helt beroende av Kristus, eftersom de inte insett att de riskerar att övervinnas av dessa synder...Det är nödvändigt att överge de synder som Herren har tillrättaviserat innan man kan stå frikänd inför Gud.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 13 december, 1899).

”Jag såg att många inte inser vad de måste vara för att under nödens tid leva inför Herrens ansikte utan någon överstepräst i helgedomen. De som tar emot den levande Gudens sigill och beskyddas under nödens tid **måste återspegla Jesu avbild fullkomligt**. Jag såg att många försummade den förberedelse som är så nödvändig och att **de i stället såg fram emot ”vederkvickelsen”, det vill säga det sena regnet, och hoppades att det skulle göra dem lämpliga att bestå på Herrens dag** och leva inför hans ansikte. Å, hur många jag såg som saknade skydd under nödens tid. De hade försummat den nödvändiga förberedelsen. Därför kunde de inte ta emot det sena regnet som alla måste ha för att göra dem lämpliga att leva inför en helig Gud...Jag såg att ingen kunde få del av det sena regnet som inte segrar över **varje särskilt framträdande synd, över stolthet, själviskhet, kärlek till världen och över varje felaktigt ord och varje felaktig handling. Vi bör därför komma Herren närmare och närmare** och allvarligt söka den förberedelse som är nödvändig för att vi skall kunna bestå i striden på Herrens dag.” (Ellen White, *Early Writings*, s 71).

”Rena ditt käril idag, så att det är redo för den himmelska daggen, det vill säga redo för det sena regnets skurar. Det sena regnet skall komma, och Guds välsignelse skall fylla varje själ **som har renats från varje orenhet.**” (Ellen White, *Evangelism*, s 702).

”Om du har ett rätt förhållande med Gud i dag, så är du redo om Kristus skulle komma i dag. Vad vi behöver är Kristus gestaltad i våra liv.”(Ellen White, *In Heavenly Places*, s 227).

“Om vi hela tiden har Herren för ögonen, tackar och prisar honom av hela vårt hjärta, skall vi kontinuerligt få erfara ny kraft och friskhet i vårt andliga liv. Våra böner skall bli som samtal med Gud, precis som när vi talar med en vän. Han skall personligen berätta sina hemligheter för oss. Ofta skall vi få erfara en härlig, glädjefull känsla av Jesu närvaro. Ofta skall våra hjärtan vara brinnande i oss när han kommer nära för att samtala med oss, som han gjorde med Hanok.” (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, s 129).

”Kristus väntar med innerlig längtan efter att få uppenbara sig i sin församling på jorden. När Kristi karaktär framträder **fullkomligt** i Hans folk, då skall Han komma tillbaka för att göra anspråk på dem som sin egen tillhörighet.” (Ellen White, *Christ Object Lessons*, s 69).

”Den som segrar skall få detta i arv (en ny himmel och en ny jord). Men de fega, de otroende och de skändliga, mördarna, de otuktiga, trollkarlarna, avgudadyrkarna och alla lögnare skall få sin del i sjön som brinner av eld och svavel. Detta är den andra döden....Aldrig någonsin skall något orent komma in i den (det himmelska Jerusalem).” (Upp 21:7-27).

När stormen närmar sig

”...Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” (Gal 2:19,20).

”När stormen närmar sig kommer många som har bekant sig tro på den tredje ängelns budskap, men som **inte har blivit helgade genom lydnad för sanningen, att svika sin övertygelse och gå över till motståndarens led**. När de har förenat sig med världen, och blivit påverkade av dess anda, har de kommit att betrakta nästan allt i samma belysning som den. Och när prövningen kommer, är de beredda att välja det som är lätt och populärt. Begåvade och vältaliga människor, som en gång glatt sig i sanningen, kommer då att använda all sin begåvning för att bedra och vilseleda människor. De blir sina tidigare bröders bittraste fiender. När sabbatsfirarna förs fram inför domstolar för att svara för sin tro, kommer dessa avfallingar att bli Satans effektivaste hantlangare. Genom falska anklagelser och antydningar kommer de att hetsa myndigheterna emot dem.” (Ellen White, *Den stora striden*, s 522).

”Det arbete som församlingen har försummat att utföra under en tid av fred och välgång, måste den utföra under en fruktansvärd kristid, under de mest nedslående och avskräckande förhållanden. De varningar som genom församlingens världslighet tystats eller hållits tillbaka måste nu förkunnas under starkaste motstånd från trons fiender. Nu skall de ytliga och konservativa, vilkas inflytande ständigt har hindrat verkets framgång, avsvärja sig sin tro och göra gemensam sak med trons svurna fiender, för vilka de länge visat sin sympati. Dessa avfallingar visar

sedan den bittraste fiendskap och gör allt de kan för att förtrycka och skada sina tidigare trossyskon och väcka indignation mot dem. Den dagen är mycket nära." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 2, s 171, 172).

"Vad gör ni, bröder och systrar, i det stora förberedelsearbetet? **De som förenas med världen formas efter världen och förbereder sig för vildjurets märke.** De som inte litat på sig själva, utan ödmjukar sig inför Gud och renar sina själar genom att lyda sanningen – dessa formas efter himlens mönster och förbereder sig för Guds sigill på sina pannor. När påbudet går ut och beseglingen skett kommer deras karaktär att förbli ren och fläckfri för evigt." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 216).

"Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna." (Matteus 24:12). Själva atmosfären är besmittad av synd. Snart kommer Guds folk att provas genom svåra prövningar (se Fotnot 2), och den stora delen av dem som nu tycks vara äkta och sanna kommer att visa sig vara oädel metall. I stället för att bli styrkta och befästa genom opposition, hot och skymförd, kommer de feget att ställa sig på motståndarnas sida. Löftet är: 'De som ärar mig skall jag ära'. Skall vi vara mindre fästade vid Guds lag eftersom världen i stort har försökt upphäva den?

Guds domar drabbar **redan** landet, vitt och brett, vilket visar sig i stormar, översvämningar, oväder, jordbävningar och faror till lands och till sjöss. Den store 'JAG ÄR' talar till dem som upphäver Hans lag. När Guds vrede drabbar jorden, vem kommer då att bestå? Det är nu Guds folk skall stå fasta när det gäller principer. När Kristi religion föraktas som mest, när Hans lag föraktas som mest, då borde vår iver vara som varmast och vårt mod och vår fasthet som mest orubbliga. Att försvara sanning och rättfärdighet när majoriteten (bland sjundedagsadventister) överger oss, att utkämpa Herrens strider när förkämparna är få – detta kommer att bli vårt test. Vid denna tid **måste vi samlavärme från andras kyla, mod från deras feghet, och lojalitet från deras förräderi.**" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 5, s 136).

Fotnot 2: Det är uppenbart från sammanhanget att det här handlar om tiden när söndagslagstiftningen skall sälla Guds folk (sjundedagsadventister) slutgiltigt.

"Herren har alltid krävt av sitt folk att de i alla sina vanor visar en tydlig skillnad mellan sig själva och världsliga personer... I såväl Gamla som Nya Testamentet har Herren uttryckligen tillsagt sitt folk att vara tydligt åtskilt från världen när det gäller ande, strävan och handling, dvs att vara ett heligt,

speciellt folk. **Avståndet mellan öster och väster är inte längre än avståndet mellan ljusets barn och mörkrets barn när det gäller vanor, handling och ande.** Och denna skillnad kommer att bli **tydligare**, mer bestämd, allt eftersom vi närmar oss tidens slut. Det är inte bekvämligheten av tron, eller ett namn som finns nedskrivet i kyrkböckerna som **gör oss till Guds barn.** Det är i stället **en levande förening med Kristus.** Vi måste vara ett med Honom, genomsyrade av Hans Ande, delaktiga av den gudomliga naturen, korsfästa för världen med dess känslor och begär, förnyade i kunskap och sann helighet." (Ellen White, *Review and Herald*, 12 nov, 1914).

Spritismen

"Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en dog för alla, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som dog och uppstod för dem." (2 Kor 5:14, 15).

"Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil 4:13).

"Endast de som flitigt har studerat Bibeln och har tagit emot kärleken till sanningen kommer att beskyddas från det kraftiga bedrägeri som skall

fånga hela världen.” (Ellen White, *The Great Controversy*, s 625).

”När sällningen kommer, genom introduktionen av falska teorier, blir dessa ytliga läsare, som inte är förankrade någonstans, som om de befann sig på hal is.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s 112).

Läran om människans medvetenhet i döden, och framförallt tron på att de dödas andar vänder tillbaka för att tjäna de levande, har berett vägen för vår tids spiritism. Om man tror på att de döda får tillräde till Gud och de heliga änglarna och då kan få en kunskap som långt övergår den de döda tidigare hade, är det också logiskt att man även tror att de döda kan komma tillbaka till jorden för att upplysa och undervisa de levande. Men eftersom Bibeln tydligt undervisar om att ”de döda” som återkommer för att undervisa de levande i själva verket är Satan och hans änglar som försöker vilseleda de levande, är det viktigt att förstå vad som händer när vi dör.

Bibeln visar oss tydligt vad som hände när människan skapades. I 1 Mos 2:7 står att ”Herren Gud formade människan av stoft från jorden och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse.”

Bibeln visar lika tydligt vad som händer när vi dör, ”*då stoftet vänder åter till den jord det kommit ifrån och anden vänder åter till Gud som gav den*” (Pred 12:7).

Livsanden vänder alltså tillbaka till Gud när vi dör och vi är då lika omedvetna om vad som sker i världen (och i himlen) som innan vi skapades (då Gud ”blåste in livsande i hennes näsa”).

Läran om själens odödlighet saknar stöd i Bibeln. 1 Tim 6:16 upplyser oss om att endast Gud är odödlig: ”(Gud) som **ensam** är odödlig och bor i ett ljus dit ingen kan komma...”

Men alla som har en levande tro på Jesus har fått ett löfte om odödlighet som gåva: ”Ty syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.” (Rom 6:23).

”Evigt liv” står här som motsats till ”döden” - evig död (evigt utslocknande) - som drabbar dem som förkastat Jesus som sin Frälsare.

Döden är en sömn

Bibeln liknar (den första) döden vid en sömn:

*”Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla **insomna**, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas”* (1 Kor 15:51-52).

Vid Jesu återkomst skall de döda rättfärdiga ”väckas ur sin sömn” och tillsammans med de rättfärdiga som lever då förvandlas till odödlighet och sedan ryckas upp till himlen (de kommer att leva för evigt eftersom de kommer att äta av livets träd, se Upp 22:2).

I berättelsen om Lasarus i Johannes 11:e kapitel kan vi läsa att Jesus talade om döden som en sömn (v 11 – 14). Lasarus hade varit död i fyra dagar, men Jesus kallade inte Lasarus ner från himlen, utan ur sin ”sömn” från graven, när Jesus uppväckte honom från de döda efter dessa fyra dagar.

När Petrus predikade på pingstdagen sade han tydligt att kung David ”är både död och begravnen, hans grav finns ibland oss än i dag...Ty David har inte farit upp till himlen.” (Apg 2:29, 34).

David har inte farit upp till himlen, eftersom han ”sover” i sin grav.

När Jesus hängde på korset talade Han med den ene av de två brottslingar som korsfästes tillsammans med Jesus. I Luk 23:43 kan vi läsa om det. Oftast har man översatt denna vers i stil med:

*”Sannerligen säger jag till dig, **i dag** skall du vara med mig i paradiset.”* Men den grekiska grundtexten erbjuder ett alternativ. Enligt grundtexten kan denna vers också översättas till: *”Sannerligen säger jag till dig **i dag**: Du skall vara med mig i paradiset.”*

Eftersom Bibeln talar om döden som en sömn måste den sista översättningen vara den riktiga. Detta bekräftas av Jesu möte med Maria från Magdala utanför Jesu grav på uppståndelsedagen, på söndag morgon. Jesus sade då till henne: ”Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern.” (Joh 20:17).

Om Jesus hade farit upp till himlen samma dag som han dog, på fredagen (”i dag skall du vara med mig i paradiset”), så skulle han inte ha sagt till Maria från Magdalena att han ”ännu inte farit upp till Fadern”.

Detta visar att vad Jesus verkligen sade till den rövare på korset som omvände sig var:

"Sannerligen säger jag till dig i dag: Du skall vara med mig i paradiset."

Nedanstående bibelöversättningar har denna översättning:

"Sannerligen säger jag till dig i dag: Du skall vara med mig i paradiset." (Concordant Version).

"Sannerligen säger jag till dig i dag, att du skall vara med mig i paradiset" (Curetonian Manuskript på syriska; British Museum).

Sannerligen säger jag till dig i dag: Du skall vara med mig i paradiset (Nya Testamentet från ursprungliga arameiska texter av George Lamsa).

Att döden liknas vid en sömn i Bibeln framgår även av Gamla Testamentet:

"De som lever vet att de måste dö, men de döda vet ingenting och de får ingen lön mer, ty minnet av dem är glömt. Deras kärlek, deras hat och deras avund finns inte mer. Aldrig någonsin mer får de ta del i vad som sker under solen" (Pred 9:5, 6).

"Som ett moln löses upp och är borta, så kommer inte heller den tillbaka som farit ner i dödsriket: Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus, hans plats vet inte längre av honom." (Job 7:9, 10).

Denna bibeltext säger uttryckligen att de döda inte kan komma tillbaka och besöka sitt hus. Men det är just detta som spiritisterna påstår. De har den uppfattningen att de dödas andar kan vända tillbaka för att tjäna de levande.

Spiritism

Resten av det här kapitlet är citerat från *"Den stora striden"* (kapitlet Spiritism), s 474-483, 505-507 av Ellen White.

"De heliga änglarnas tjänst, som den framställs i Bibeln, är en tröstande och dyrbar sanning för varje Kristi efterföljare. Men Bibelns lära i detta avseende har blivit förmörkad och förvrängd på grund av den populära teologins villoläror. Läran om medfödd odödlighet, som först hämtades från den hedniska filosofin, och under det stora avfallets mörker införlivades i den kristna tron, har trängt undan den sanning som Bibeln så tydligt undervisar om, att *"de döda vet ingenting"* (Pred 9:5). Många tror att de *"andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva*

frälsningen" (Hebr 1:14) är döda människors andar. Och detta trots Bibelns tydliga uttalande om heliga änglars existens och deras samband med människosläktets historia, innan ännu någon människa hade dött.

Läran om människans medvetenhet i döden, och framförallt tron på att de dödas andar vänder tillbaka för att tjäna de levande, har berett vägen för vår tids spiritism. Om de döda får tillträde till Gud och de heliga änglarna, och om de har fått förmånen av en kunskap som långt övergår den de tidigare hade, varför skulle de då inte komma tillbaka till jorden för att upplysa och undervisa de levande? Om de dödas andar kretsar omkring deras vänner på jorden, som den populära teologin påstår, varför skulle de då inte ha tillåtelse att sätta sig i förbindelse med dem för att varna dem för det onda eller trösta dem i sorgen? Hur kan de som tror på människans medvetenhet i döden förkasta det som kommer till dem som gudomligt ljus, förmedlat av förhärligade andar? Här är en kanal som betraktas som helig och som Satan utnyttjar för att nå sina mål. De fallna änglar som gör hans vilja, framställer sig som budbärare från andevärlden. Medan de ger sig ut för att sätta de levande i förbindelse med de döda, utövar ondskans furste sitt demoniska inflytande över dem.

Han (Satan) har makt att framställa sig för människorna i en skepnad som liknar deras döda vänner. Denna likhet är fullkomlig. Den välkända blicken, orden och tonfallet återges förbluffande exakt. Många tröstas när de hör att deras kära njuter av himlens lycka. Utan någon som helst misstanke om fara lyssnar de till *"villoandar och till onda andars läror"* (1 Tim 4:1).

När de blivit förledda till att tro att de döda verkligen kommer tillbaka för att samtala med de levande, får Satan dem som gick oförberedda i graven att visa sig. De påstår att de är lyckliga i himlen och att de till och med är anförtrödda höga befattningar där. På detta sätt sprids villfarelsen vitt omkring, att det inte föreligger någon skillnad mellan de rättfärdiga och de ogudaktiga. Dessa som ger sig ut för att vara besökare från andevärlden ger då och då varningar och förmaningar som visar sig vara riktiga. När de så har vunnit tilltro, förkunnar de läror som direkt undergräver tron på Bibeln. Under ett skenbart stort intresse för sina jordiska vänners välfärd, smyger de in farliga villfarelser i deras sinnen. Förhållandet att de delvis talar sanning, och ibland kan förutse framtida händelser, ger deras uttalanden ett sken av trovärdighet. Massorna tar

emot deras falska läror lika villigt, och tror lika blint på dem, som om det gällt de heligaste sanningarna i Bibeln. Guds lag sätts åt sidan, nådens Ande föraktas och förbundets blod betraktas som något oheligt. Andarna förnekar Kristi gudom och ställer till och med Skaparen på samma nivå som sig själva. Under ny förklädnad fortsätter den store upprorsmakaren sin strid mot Gud, den strid som började i himlen och som under nästan 6000 år har fortsatt på jorden...”

”Lögnens alla tecken och under”

Dessa människor (som anser att spiritismen bara är ett mänskligt bedrägeri) förbiser Bibelns uttalanden om de under som den Onde och hans redskap utför. Det var med hjälp från denna källa som Faraos teckentydare kunde förfälska Guds verk. Paulus vittnar om att liknande uppenbarelsen av Satans kraft skall visa sig före Kristi återkomst. Före Herrens återkomst skall människor få se *”honon som efter Satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster”* (2 Tess 2:9, 10, 1917). Och när Johannes beskriver den makt som utför underverk och som skall uppenbaras under den sista tiden, säger han: *”Det gör stora tecken, så att det till och med låter eld i människornas åsyn falla ned från himlen på jorden. Och genom de tecken, som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare.”* (Upp 13:13, 14, 1917). Det som förutsägs här är inte bara bedrägeri. Människor blir vilseledda genom de underverk som Satans ombud har makt att utföra, inte bara påstår sig utföra.

Även om det inte funnes något annat bevis för spiritismens verkliga bakgrund, borde det räcka för den kristne att dessa andar inte gör skillnad mellan rättfärdighet och synd, mellan de ädlaste och renaste av Kristi apostlar och de mest fördärvade av Satans tjänare. Genom att säga att de grövsta förbrytare finns i himlen, och är högt upphöjda där, säger Satan till världen: *”Det saknar betydelse hur onda ni är, det är likgiltigt om ni tror eller inte tror på Gud eller på Bibeln. Lev som ni vill! Himlen är ert hem.”*

Anpassning till tid och förhållanden

Det är sant att spiritismen nu ändrat form och har tagit på sig en kristen mask, genom vilken den döljer några av sina mest anstötliga drag...

Men inte ens i sin nuvarande form förtjänar spiritismen att tolereras mer än tidigare. I själva verket är den nu ett farligare bedrägeri just på grund av att den är så listig. Tidigare förkastades både Bibeln och Kristus. Nu bekänner den sig ha accepterat båda. Men Bibeln tolkas på ett sätt som tillfredsställer den oomvända, medan dess högtidliga och livsviktiga sanningar görs verkningslösa. Kärleken förklaras vara det dominerande draget i Guds väsen, men den nedsätts till en obestämd sentimentalitet, som inte gör någon större skillnad mellan gott och ont. Guds rättfärdighet, domen över synd, hans heliga lag och dess krav, allt detta döljer man. Man lär folket att betrakta de tio budens lag som en lag man inte längre följer. Behagliga, stimulerande lögnar talar till känslorna och får människor att förkasta Bibeln som grunden för tron. Kristus förnekas lika påtagligt som tidigare, men Satan har förblindat människors ögon så att de inte ser bedrägeriet.

Få förstår dess inflytande

Få människor förstår helt spiritismens bedrägliga makt och hur farligt dess starka inflytande är. Många sysslar med den enbart för att tillfredsställa sin nyfikenhet. Egentligen tror de inte på den. Tanken att hamna i onda andars våld skulle skrämja dem. Har han (Satan) en gång förmått deras sinnen att underordna sig honom, släpper han dem inte. Det är omöjligt för dem att i egen kraft bryta sig loss från den förföriska, förhållande förtrollningen. Ingenting annat än Guds kraft, som ges som svar på trons uppriktiga bön, kan frigöra dess fångar...

Vilseledande konfrontation

Många kommer att ställas ansikte mot ansikte med onda andar som utger sig för att vara älskade anhöriga och vänner, och dessa andar kommer att framföra de farligaste villoläror. Dessa besökare påverkar våra ömmaste känslor, och de kommer att göra under för att bevisa sina påståenden. Vi måste vara beredda på att stå emot dem med den bibliska sanningen, att de döda inte vet något och att de som på detta sätt träder fram är onda andar.

Alldeles framför oss ligger *”prövningens stund, som skall komma över hela världen och sätta dess invånare på prov”* (Upp 3:10). Alla som inte har byggt sin tro på Guds ord kommer att bli vilseledda och övervunna. Satan arbetar *”med all slags orättfärdighet som bedrar”* (2 Tess 2:10) för att behärska människorna. Hans bedrägerier

kommer ständigt att öka. Men han når sitt mål bara om människor frivilligt ger efter för hans frestelser. De som allvarligt söker lära känna sanningen, och som strävar efter att rena sina sinnen genom lydnad, och på det sättet gör vad de kan för att förbereda sig för striden, kommer att finna ett säkert skydd i Guds sanning...

Satan har länge förberett sitt sista försök att bedra världen. Grunden till hans verk lades då han gav Eva denna försäkran: *"Ni skall visst inte dö!"* *"Den dag ni äter av den skall era ögon öppnas, så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont."* (1 Mos 3:4, 5). Steg för steg har han förberett vägen för sitt mästertliga bedrägeri i utvecklingen av spiritismen. Planerna är ännu inte fullt utvecklade, men det kommer att ske under den allra sista tiden. Profeten säger: Jag såg *"tre oreanda andar som liknade paddor. De är ondskefulla andar som gör tecken, och de beger sig ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag."* (Upp 16:13, 14). Hela världen kommer att dras med i denna villfarelse. Endast de som bevaras genom Guds makt, därför att de tror på hans ord, är undantagna. Människorna kommer att snabbt invaggas i en ödesdiger trygghetskänsla. De kommer att väckas först när Guds vrede utgjuts.

Herren säger: *"Jag skall låta rätten vara måtsnöret och rättfärdigheten sänklodet. Hagel skall slå ner lögnens tillflykt, vatten skall skölja bort gömstället. Ert förbund med döden skall upplösas, ert fördrag med dödsriket skall inte bestå. När gisslet far fram som en översvämmande flod, skall ni bli nedtrampade av det."* (Jes 28:17, 18).

Förbindelselänk skapas

Med hjälp av två stora villolärer, nämligen om **själens odödlighet** och **söndagens helighet**, kommer Satan att bedra människorna. Medan den förstnämnda läran lägger grunden till spiritismen, skapar den senare en förbindelselänk med den romerska kyrkan. Protestanterna i Förenta Staterna blir de första som räcker händerna över klyftan för att gripa spiritismens hand. De kommer också att sträcka sig ut över avgrunden för att gripa den romerska kyrkans hand. Påverkade av detta tredubbla förbund kommer detta land att följa i katolicismens spår och trampa samvetets rättigheter under fötterna.

Efterhand som spiritismen alltmer efterliknar vår tids formella kristendom får den större makt att snärja och bedra. Enligt vår tids uppfattning är till

och med Satan omvänd. Han kommer att framträda som en ljuset ängel. Med hjälp av spiritismen kommer underverk att utföras. Sjuka kommer att botas. Många oförklarliga underverk kommer att utföras. Och eftersom andarna bekänner sig tro på Bibeln och visar respekt för kyrkans institutioner, kommer deras verksamhet att betraktas som en uppenbarelse av Guds makt.

Skiljelinjen mellan de ogudaktiga och dem som kallar sig kristna är nu knappt märkbar. Medlemmarna i kyrkan älskar det som världens människor älskar och är villiga att ansluta sig till dem. Satan bestämmer sig för att förena dem i en sammanslutning och stärka sin sak genom att få dem alla in i spiritismens led. Katoliker, som berömmar sig av att kunna göra underverk som ett säkert tecken på den sanna kyrkan, kommer att mycket lätt låta sig bedras av denna makt som utför underverk. Protestanter, som har kastat ifrån sig sanningen sköld, kommer att vilseledas. Katoliker, protestanter och icke-kristna kommer utan åtskillnad att acceptera fromhet men sakna dess kraft. De ser i denna sammanslutning en storartad rörelse för världens omvändelse och inledandet av det länge väntade 'tusenårsriket'.

Genom spiritismen framträder Satan som en mänsklighetens välgörare. Han botar folkets sjukdomar och menar sig kunna framlägga ett nytt och mer upphöjt religionssystem. Samtidigt arbetar han som en ödeläggare. Hans frestelser leder stora människomassor till undergång. Omåttlighet tar makten över förnuftet. Sexuella utsvävningar, strider och blodsutgjutelser följer...

Den makt som utför underverk, och som kommer till uttryck genom spiritismen, kommer att utöva sitt inflytande mot dem som väljer att lyda Gud mer än människor. Budskap från andarna kommer att förklara, att Gud har sänt dem för att undervisa dem som förkastar söndagen om deras misstag och att landets lagar skall lydast som Guds lag. De kommer att beklaga den stora ogudaktigheten i världen och stödja de religiösa förkunnarnas påståenden att omoralen är en följd av att söndagen vanhelgas. En enorm vrede kommer därigenom att uppväckas mot alla som vägrar att acceptera deras budskap." (Slut på citat från *Den stora striden* av Ellen White).

Kommentar till Ellen White's framställning ovan: Det tredubbla förbundet mellan spiritismen, katolicismen och protestantismen som får människorna att ta emot vilddjurets märke framgår av Upp 19:19, 20:

*”Och jag såg vildjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här. Och **vildjuret** greps tillsammans med **den falske profeten**, som hade gjort **tecken** inför vildjuret och genom dessa tecken **vilselett** dem som hade tagit emot **vildjurets märke** och tillbett dess bild. Levande kastades de båda i eldsjön som brinner av svavel.”*

Satan försöker efterlikna Jesu återkomst

”Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh 1:7, 9).

”Satan själv gör sig lik en ljusets ängel.” (2 Kor 11:14).

Bibeln har varnat oss för att Satan skall försöka bedra både Guds barn och icke-troende genom att framställa sig som *”en ljusets ängel”*. Hans kanske största och farligaste bedrägeri kommer att bli när han försöker efterlikna Jesu återkomst samtidigt som han kommer att utföra stora tecken och under.

”Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam. Han som nu håller tillbaka måste endast först röjas ur

vägen. Sedan skall den laglöse öppet träda fram. Men honom kommer Herren Jesus att döda med sin muns anda och förgöra, när han visar sig vid sin **ankomst**. Den laglöses **ankomst** är ett verk av Satan och sker med stor kraft, med lögnens alla tecken och under och med all slags orättfärdighet som bedrar dem som går förlorade, eftersom de inte tog emot sanningen och älskade den, så att de kunde bli frälsta. Därför sänder Gud en kraftig villfarelse över dem så att de tror på lögnen och blir dömda, alla dessa som inte har trott på sanningen utan funnit glädje i orättfärdigheten” (2Tess 2:7-12).

Det grekiska ord (*parousia*) som översatts till ”ankomst” i meningen ”Herren Jesus...visar sig vid sin ankomst” ovan syftar på Jesu återkomst. Detta ord används generellt för att beskriva Jesu återkomst i Nya Testamentet (se till exempel Matt 24:3 och 2 Tess 2:1).

Samma ord (*parousia*) har översatts till ”ankomst” i meningen ”Den laglöses ankomst är ett verk av Satan...” ovan. Det är logiskt att det här handlar om att ”den laglöse” - där Satan är den drivande kraften - försöker bedra människorna genom att försöka efterlikna Jesu återkomst och därigenom få dem att avfalla från den levande Guden.

”Den laglöse” syftar på påvemakten som försökt ändra Guds lag (Dan 7:25). Denna makt har satts sig i ”Guds tempel” (2 Tess 2:4), vilket syftar på den kristna församlingen (1 Kor 3:16, 2 Kor 6:16, Ef 2:21).

Samma makt ”säger sig vara Gud” (2 Tess 2:4), vilket är den hädiska makt (påvemakten) som efterträdde det hedniska Rom (Dan 7:8, 19-26).

Men eftersom Satan är drivkraften bakom påvemakten (Upp 12:9, 13:2) kan ”den laglöse” tillämpas på Satan, även om det i första hand handlar om påvedömet.

2 Tess 2:7-12 handlar om att Satan genom tecken och under skall försöka bedra mänskligheten genom att försöka efterlikna Jesu återkomst. Det är då logiskt att bedrägeriet handlar om påvemaktens lära. Tidigare har vi sett att det handlar om **vilddjurets** (påvemaktens) (auktoritets) **märke** i slutstriden i Upp 13, 14.

Matt 24

Jesus varnar för samma bedrägeri i Matt 24:23-27:

”Om någon då säger till er: Se här är Messias, eller: Där är han, så tro det inte. Ty **falska**

messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda. Jag har nu sagt er detta i förväg. Om de alltså säger till er: Han är i öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de inre rummen, så tro det inte. **Ty liksom blixten går ut från öster och syns ända borta i väster, så skall Människosonens ankomst vara.**”

”Falska messiasgestalter och falska profeter” i v 24 har sin motsvarighet i vilddjuret som stiger upp ur havet i Upp 13:1-10 (”falska messiasgestalter”) och vilddjuret som stiger upp ur jorden i Upp 13:11-18 (”falska profeter”).

Det första vilddjuret är påvemakten, där påven sägs vara Jesu ställföreträdare. Det andra vilddjuret kallas ”den falske profeten” (Upp 16:13, 19:19-20).

I Upp 13:13-17 sägs tydligt att falska tecken och under skall bedra människorna, så att de tar vilddjurets märke i slutstriden.

I Matt 24:24 talas om att ”falska messiasgestalter och falska profeter” skall göra ”stora tecken och under” som skall bedra människorna (v 24). Likheter mellan Matt 24 och Upp 13 är slående.

De ”stora tecken och under” som nämns i Matt 24:24 skall utföras av ”falska messiasgestalter och falska profeter” som försöker efterlikna Jesu återkomst, se Matt 24:23-27.

Eftersom det i v 23 står att dessa ”stora tecken och under...om möjligt (skall) bedra även de utvalda” innebär det att hela världen (förutom Guds folk) skall bedras till att tro på denna falska efterlikning av Jesu återkomst. Jesus uppmanar oss:

”Om de alltså säger till er: Han är i öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de inre rummen, så tro det inte. Ty liksom blixten går ut från öster och syns ända bort i väster, så skall Människosonens ankomst vara.” (v 26, 27).

Sättet på vilket Jesus skall komma tillbaka kan inte missförstås (”Ty liksom blixten går ut från öster och syns ända bort i väster, så skall Människosonens ankomst vara”, v 27). I samma kapitel kan vi läsa att:

”Människosonens tecken (skall) synas på himlen, och jordens alla folk skall jämnra sig, när de ser **Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet. Med starkt basunljud skall han sända ut sina änglar, och de skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ända till den andra.**” (v 30, 31).

Jesus skall alltså komma tillbaka på himlens moln. Men hans återkomst skall inte bara ses utan också höras ("med starkt basunljud").

Alla skall se Jesus komma tillbaka på himlens moln

I Upp 1:7 står att "han (Jesus) kommer med molnen, och varje öga skall se honom".

I Apg 1:10, 11 kan vi läsa att när Jesus lyfts upp till himlen i hans lärjungars åsyn (v9, 10) stod två änglar hos Jesu lärjungar och sade till dem:

"Ni män från Galileen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen." (Apg 1:11).

Sammanfattningsvis kan vi alltså säga att Jesus, enligt ovanstående bibeltexter, skall **komma tillbaka på himlens moln med starkt basunljud**. Han skall alltså inte sätta sin fot på jorden. Detta bekräftas av nedanstående bibeltext:

*"Vi säger er detta enligt ett ord från Herren: vi som lever och är kvar till Herrens ankomst skall alls inte komma före de insomnade. Ty när en befällning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem **för att möta Herren i rymden**. Och så skall vi alltid vara hos Herren." (1 Tess 4:15-17).*

Slutligen är det viktigt att understryka att det falska budskap som "*falska messiasgestalter och falska profeter*" (Matt 24:24) skall framföra i slutstriden här på jorden tydligt framgår i parallellkapitlet till Matt 24 i Upp 13 och Upp 14. Det handlar om vilddjurets märke – söndagen. Precis som i 2 Tess 2 ovan handlar slutstriden i Matt 24 om hur påvemakten (tillsammans med den falske profeten) skall påtvinga mänskligheten vilddjurets märke. Men eftersom Satan är den drivande kraften bakom påvemakten kan "*falska messiasgestalter*" också tillämpas på Satan själv (och inte bara på påvemakten). Det är detta Ellen White beskriver i "*Den stora striden*" nedan:

Satan uppträder som Jesus

"Fruktansvärda skådespel av övernaturligt slag kommer snart att visa sig på himlen som bevis för onda andars makt att göra underverk. Onda andar

kommer att gå ut till kungarna på jorden och till hela världens befolkning för att bedra dem. De onda andarna försöker energiskt övertala människorna att förena sig med Satan i hans sista kamp mot himlens regering. Därigenom blir både regeringar och folk bedragna. Människor kommer att påstå sig vara Kristus själv och göra anspråk på den ära och tillbedjan som tillhör världens Frälsare. De kommer att utföra häpnadsväckande underverk och bota människor. De kommer också att påstå att de har uppenbarelser från himlen, men dessa motsäger Bibelns undervisning.

"Som kronan på verket i detta stora bedrägliga drama kommer Satan att framställa sig som Kristus. Församlingen har länge bekänt, att vid Kristi återkomst skall deras hopp förverkligas. Nu kommer den store bedragaren att få det att se ut som om Kristus har kommit. På olika platser på jorden kommer Satan att uppträda och visa sig som ett majestätiskt väsen med bländande skönhet, som liknar den beskrivning av Guds Son som Johannes ger i Upp 1:13-15. Den härlighet som omger honom övergår allt vad dödliga människor hittills har sett. Ett segerrop ljuder genom luften: "Kristus har kommit! Kristus har kommit!" Folket kastar sig ned för honom i tillbedjan, medan han lyfter sina händer och uttalar en välsignelse över dem, på samma sätt som Kristus välsignade sina lärjungar, då han var på jorden. Hans röst är mjuk och mild, men ändå melodisk. Vänligt och deltagande presenterar han några av de nådefulla himmelska sanningar som Frälsaren förkunnade. Han botar också folkets sjukdomar. Och så, efter det att han framställt sig som Kristus, påstår han att han har förändrat sabbaten till söndagen, och befäller att alla skall hålla den dag helig som han har välsignat. Han förklarar att de som fortsätter att hålla den sjunde dagen helig hånar hans namn, eftersom de vägrar att lyssna till hans änglar som han har sänt till dem med ljus och sanning. Detta är en kraftig och nästan överväldigande förförelse. På samma sätt som folket i Samaria blev bedraget av trollkarlen Simon, kommer folkmassorna, från den störste till den minste, att ge akt på dessa trolldomskonster och säga: Han är "Guds stora kraft" (Apg 8:10, 1917).

"Men Guds folk kommer inte att låta sig vilseledas. De läror som denne falske Kristus förkunnar strider mot Bibeln. Hans välsignelse uttalas över dem som tillber vilddjuret och dess bild, medan Bibeln säger, att Guds oblandade vrede skall drabba dem." (Ellen White, *Den stora striden*, s 533-535).

Antiochus Epiphanes

Vissa bibeltolkare anser att *"det lilla (nya) hornet"* i Dan 7 och 8 uppfylldes på den grekiske kungen Antiochus Epiphanes, därför att denne omkring år 170 f Kr invaderade Jerusalem med sin armé, ställde upp avgudaaltare och införde hedniska ritualer på den heliga tempelplatsen. Det är på grund av vanhelgandet av helgedomen i Jerusalem som Antiochus ibland identifieras med det lilla (nya) hornet. *"Det förödande avfallet som gör att både helgedom och härskara förtrampas"* i Dan 8:13 skulle då uppfyllas på honom.

Judarna gjorde revolt mot Antiochus vanhelgande av helgedomen, besegrade och drev bort hans armé – och vann nationellt oberoende i över hundra år.

Alla dessa händelser (enligt ovan) har av somliga ansetts vara av tillräcklig betydelse för att identifiera Antiochus med det lilla (nya) hornet. Det finns emellertid flera viktiga orsaker till varför

Antiochus Epiphanes inte kan vara det lilla (nya) hornet i Dan 7 och 8.

För det första: I Matt 24:15 citerar Jesus från Dan 8 och Dan 9 när Han använder uttrycket "förödelsens styggelse". Jesus citerar från Dan 8:13 - "det förödande avfallet" - och från Dan 9:27 - "på styggelsens vinge skall förödaren komma...".

Eftersom "förödelsens styggelse" i Matt 24:15 fick sin uppfyllelse på de romerska arméerna som förstörde både Jerusalem och dess helgedom år 70 e Kr, kan inte Dan 8:13 tillämpas på Antiochus Epiphanes. Det är viktigt att Jesus i Matt 24:15 talar om något som skulle hända i framtiden och inte om något som redan hade inträffat (till exempel omkring 170 f Kr).

För det andra: Jerusalem och dess helgedom skulle förstöras, enligt profetian (Dan 8:13, 9:26). Antiochus gjorde inte detta. Han förstörde varken Jerusalem eller dess helgedom.

För det tredje: Det lilla (nya) hornet skulle hålla på med sin förstörelseverksamhet ända till slutet av de 2300 dagarna – 2300 aftnar och morgnar, enligt grundtexten. Skulle dessa dagar räknas bokstavligt som en del gör, eller som 1150 bokstavliga dagar enligt andra (beroende på de två brännoffren som offrades morgon och afton, vilket skulle innebära att 2300 dagar skall halveras i uträkningen), stämmer det inte med historien. Från den tid Antiochus vanhelgade templet till dess återställelse gick 1940 dagar, vilket gör att det fattas 360 dagar för att nå upp till 2300 dagar. Om man påstår att det skall räknas 1150 dagar under den tid Antiochus vanhelgade templet, så skulle det krävas ytterligare 790 dagar för att nå upp till 1940 dagar. Dessa siffror ligger långt bortanför någon felmarginal.

I Sjundedags Adventistsamfundets sabbatsskolstudium för det fjärde kvartalet 1988 (av Erwin R Gane, L Robert Spangler och Leo R Van Dolson), s 76 står det följande:

"Det som har översatts till 'kvällar och morgnar' (i Dan 8:14) betyder en 24-timmarsperiod. Det hebreiska uttrycket är **ereb boqer**. Det betyder bokstavligen 'kväll-morgon'. Någon form av detta uttryck används 22 gånger i det hebreiska Gamla Testamentet. När man talar om ett dygn används alltid uttrycket 'kväll-morgon'. (Se 1 Mos 1:5, 8, 13, 19, 23, 31; 2 Mos 27:20, 21). När det talas om brännoffret för morgon- och kvällsoffret eller rökelseoffret används alltid 'morgon-kväll'. (Se 1 Krön 16:40, 2 Krön 2:4). I Dan 8:14, 26 används uttrycket 'kväll-morgon', det vill säga ett dygn. Dan 8:14 talar inte om 2300 morgon- och

kvällsoffer i helgedomen eller om 1150 dygn. Versen beskriver 2300 dygn."

För det fjärde: Det lilla (nya) hornet "blev mycket stort" (Dan 8:9, grundtexten enligt *The Interlinear Bible*, Baker Book House). Medien-Persien "blev stort"(8:4, *The Interlinear Bible*) och Alexander den Store - Grekland - "blev mycket stort"(8:8, *The Interlinear Bible*).

I jämförelse med Medien-Persien och Alexander den store (Grekland) kan det aldrig sägas att Antiochus Epiphanes blev så framgångsrik att han "blev mycket stor". Alexander den stores rike (Grekland) delades i fyra olika riken. Från den tid **Seleukos gjorde sig till kung över en fjärdedel av Alexander den stores rike**, den syriska delen, till dess landet erövrades av romarna, **härskade tjugosex kungar efter varandra över denna fjärdedel**. Antiochus Epiphanes var den åttonde i ordningen. Han var alltså endast en av tjugosex kungar. Därför var inte Antiochus en särskild och ny (oberoende) makt, vilket däremot det lilla (nya) hornet skulle vara.

För det femte: Det lilla (nya) hornet skulle uppstå "vid slutet av deras välde" (8:23), det vill säga vid slutet av de fyra rikens "välde", vilka delade Alexander den Stores rike (v 22). Dessa fyra riken varade mellan 301-31 f Kr. Men Antiochus regerade mellan 175-163 f Kr. Antiochus regerade alltså ungefär i mitten av de år under vilka de fyra rikena var vid makten – och uppstod då inte "vid slutet av deras välde".

För det sjätte: Det lilla (nya) hornet skulle resa sig upp mot Jesus Kristus, "furstarnas Furst" (8:11, 25) och "företog...sig stora ting" (8:11). Antiochus levde innan Jesus kom hit till jorden, men var det så att han förde ett framgångsrikt krig mot Gud i sin förföljelse mot Hans folk? Antiochus var inte framgångsrik i sin opposition mot Guds rike på jorden. Följden av hans krig mot folket i Juda blev en oberoende judisk nation. Det vanhelgade templet återställdes och den judiska nationen blev oberoende inom tjugo år.

För det sjunde: Synen i Dan 8 "syftar på ändens tid" (v 17, 19). Denna syn kan inte syfta på slutet av Seleukos dynasti eller slutet på den judiska nationens oberoende, eller slutet på Antiochus tid. Det kan inte finnas något samband mellan Antiochus och uttrycket "ändens tid". Däremot stämmer det bra in på Antikrist som skulle komma.

Upp 17:e kapitel (fotnot)

Fotnot: Detta kapitel är en sammanfattning av "The Woman and the Beast" (som förklarar Upp 17) av Louis Were.

"Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa honom och vandra i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun. Han svarade inte med skymfard när han skymfades. Han svarade inte med hotelser när han fick lida. Han överlät sin sak åt honom som dömer rättvist. Våra synder bar han i sin egen kropp upp på korsets trä, för att vi skulle vara döda från synderna och leva för rättfärdigheten." (1 Petr 2:21-24).

Jesus kommer tillbaka först när vägen är förberedd, det vill säga när Euftrat har torkat ut (Upp 16:12) och Babylon har gått under (Upp 16:19). För att förstå detta mer fullständigt måste vi gå till Upp 17, som kan sägas vara "nyckeln" som öppnar "dörren" för en djupare förståelse av detta. I Upp 17 förklaras den 6:e och 7:e plågan i Upp 16.

Upp 17 innehåller två synder:

Den första synen

Först är det viktigt att förstå att Guds sanna församling betecknas i Bibeln som en ren kvinna, som är gift med Kristus, se 2 Kor 11:2, Ef 5:23, 24. Fallna kyrkor betecknas som skökor, se Hes 16:15-58, 23:2-21, 30. Både påvemakten och protestantiska samfund som förkastade de tre änglarnas budskap när detta budskap började förkunnas 1844 blev skökor. Protestantiska samfund som kom till efter 1844, men som inte tagit emot de tre änglarnas budskap har också blivit skökor.

Den stora skökan som *"tronar på många vatten"* (v 1) inleder den första synen. Skökan är Babylon enligt 17:5, 18. *"Många vatten"* (v 1) är samma som *"Euftrat"* i 16:12.

I 17:15 läser vi att *"vattnen som du såg, där skökan tronar, de är folk och människomassor och folkslag och språk."* (jämför Jes 44:27, Jer 50:38, 51:13).

I 17:2 talas om otukt mellan *"jordens kungar"* och skökan. Detta bildspråk innebär att den fallna kyrkan och staten är tillsammans (globalt - *"jordens kungar"*). Denna kombination innebär förföljelse mot Guds folk. Här är det fråga om den allra sista, globala, förföljelsen mot Guds folk - i samband med Jesu återkomst, se 16:12-16 (OBS! Kapitelindelning finns inte i grundtexten).

Eftersom ängeln som talar med Johannes är *"en av de sju änglarna med de sju skålar"* (v 1) inses sambandet mellan domen i 17:1-2 och de sju plågorna i Upp 16. Domen i 17:1-2 beskrivs närmare i 17:15-16.

I v 15 definieras Euftrat. I versen därefter (v 16) torkar Euftrat ut - jämför 16:12.

Upp 16:12, 16 och 19 visar att domen i 17:1-2 inträffar under de två sista plågorna.

Domen över skökan (v 1) som Johannes skulle få se står det inget om i Upp 17 förrän i v 16, vilket visar att v 3-6 inte innebär någon logisk **tidsmässig** följd på de två första verserna.

Den andra synen

Den andra synen finner vi i v 3-6. *"I anden förde han mig då bort till en öken..."* Dessa ord visar att här börjar en ny syn. Det innebär att denna syn **tidsmässigt** kan ligga långt ifrån den första synen. I detta sammanhang är det också viktigt att komma

ihåg, att ingen av dessa syner behöver syfta på Johannes egen tid. Gud är naturligtvis mäktig att genom syner "förflytta" sina tjänare både framåt och bakåt i tiden. Han kan ju se in i framtiden, se Jes 46:8-10, Upp 13:8, 17:8.

Den andra synen i v 3-6 identifierar den fallna kvinnan - Babylon, se Upp 17:5, 18 - som den romersk-katolska kyrkan. Vilddjuret med de sju huvudena i v 3 förekommer även i Upp 13, se 13:1. I 13:1-10 följer sedan en beskrivning av denna makts natur och aktiviteter, vilket tydligt beskriver det påvliga Rom.

Tiden för den andra synen

Innan vi ser närmare på beskrivningen av den romersk-katolska kyrkan i 17:3-6 kan det vara lämpligt att försöka förstå **vilken tid** denna syn syftar på. I v 7 lovar ängeln att tala om *"hemligheten med kvinnan och vilddjuret, som bär henne och som har de sju huvudena och de tio hornen."* Det är ingen tvekan om att detta syftar på v 3-6 (jämför v 3 och 7).

I v 8 står att *"vilddjuret som du såg, det var och är inte mer. Det skall stiga upp ur avgrunden..."* I 13:3 finns parallelltexten *"Ett av dess huvuden såg ut som om det hade blivit slaktat och dödat, men dess dödliga sår hade läkts."*

Både 13:3 och 17:8 talar om den romersk-katolska kyrkans mer än tusenåriga förföljelse mot Guds församling, med miljontals martyrer som följd - jämför 13:5-7 och 17:6. Se även Dan 7:21, 25, 12:7. Denna förföljelseperiod slutade år 1798, då den franske generalen Berthier tog påven till fånga och förde honom till Frankrike, där han dog i fångenskap. Rom förvandlades till en republik och påvedömet upphävdes för en tid. Även om det påvliga Rom i dag har återvunnit mycket av sin forna prestige har det emellertid inte återvunnit **hela sin politiska makt** från medeltiden.

I 17:8 har Johannes förflyttats till vår egen tid. Förföljelsen mot Guds församling som nämns i v 6 (under medeltiden) har redan inträffat i vers 8: *"vilddjuret...är inte mer"*. Men vilddjuret skall inom en okänd framtid *"stiga upp ur avgrunden"* (v 8). I Upp 13:3 uttrycks detta med orden *"dess dödliga sår hade läkts"*. Påvemaktens förföljelsen mot Guds folk skall snart återupptas.

'Frihetsperioden' mellan förföljelsen under medeltiden och förföljelsen under en okänd (men troligtvis nära) framtid framställs även i 12:16:

"Men jorden hjälpte kvinnan, den öppnade sin mun och svalde floden som draken sprutade ur sin mun."(v 11 visar att "jorden" här syftar på USA, fastän denna makt i v 11 håller på att förvandlas till en "drake"). I 12: 14-15 och 17 läser vi om de båda förföljelserna som alltså upprepas i Upp 13 och Upp 17.

Den korta demokratiska tidsperioden, som vi i dag lever i, framställs alltså i 12:16, 13:3 och 17:8. När påvemakten en gång fullständigt återfår sin politiska makt, det vill säga kontrollerar och styr statsmakten som under medeltiden, kommer förföljelsen mot Guds folk att återupptas i full skala. Ordet "vilddjur" i Upp 13 och Upp 17 lär oss att vi här har att göra med en makt som förföljer Guds folk.

Eftersom kvinnan i Upp 17:6 redan *"var berusad av de heligas blod"* inses att den långa förföljelseperioden **har** inträffat. Synen i v 3-6 befinner sig tidsmässigt **efter** 1798.

Låt oss nu se närmare på v 3-6 för att lära oss mer om vilddjurets natur, så att vi kan lära oss hur vildjuret kommer att bete sig när det en gång återfår sin politiska makt i full skala.

Vilddjurets natur

Johannes *"såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur"* (v 3). Detta säger oss att denna kvinna - skökan i v 1 - det vill säga påvemakten, den avfalliga kyrkan, använde under medeltiden statsmakten - "vildjuret" - för att med tvång förverkliga sina syften. Kvinnan satt på och styrde vildjuret.

Detta förklaras i v 18, där det står att *"kvinnan som du såg är den stora staden (det stora Babylon, v 6) som regerar över kungarna på jorden"*.

Kvinnan - skökan - är den religiösa delen av påvedömet, medan vildjuret är den politiska delen av påvedömet, som lydde kvinnans befallningar.

I Dan 7:17 sägs att de *"de fyra stora djuren (i Dan 7) betyder att fyra kungar skall uppstå på jorden"*.

De fyra vilddjuren är alltså politiska makter - precis som vildjuret i Upp 17. I Upp 13:1-10 beskrivs den religiösa och den politiska delen av påvedömet **tillsammans** som vildjuret. Enligt den bibliska tolkningsprincipen "upprepning och förstärkning" beskrivs emellertid den religiösa delen och den politiska delen av påvedömet som två enheter i Upp 17 (skökan och vildjuret). Här ges fler detaljer.

De som under medeltiden motsatte sig påvemaktens påbud och förordningar därför att de var trogna mot sin Herre och Frälsare fick alltså räkna med att få mänsklig överhet - även kungen - emot sig. Dessa trogna Guds barn dömdes skyldiga inför offentliga domstolar (som anordnades av statsmakten), om det inte var möjligt för dem att fly dessförinnan.

"Scharlakansrött" i v 3 talar om avfall och synd, se Jes 1:18. Kontrasten är här stor mot Guds sanna församling som i Upp 19:8 är klädd i rent, vitt, linne och som i Upp 7:14 *"har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod"*.

I Upp 17:4 har den scharlakansröda färgen ytterligare en betydelse. Vi läser att *"kvinnan var klädd i purpur och scharlakan"*. Dessa båda färger utgjorde tillsammans kungafärgerna (i äldre tider) som denna kvinna var klädd i eftersom hon gjorde anspråk på att vara härskare över allt - även kungarna - på denna jord.

I *"The Interlinear Bible"* (Baker Book House) som översätter grundtexten ord för ord står det att Jesus ikläddes en "scharlakansröd" mantel i Matt 27:28, medan det står "purpurröd" mantel i parallelltexten i Mark 15:17. Så står det även i Reformationsbibeln. Vi kan var övertygade om att den mantel Jesus ikläddes var både scharlakansröd och purpurröd och att de soldater som utförde detta, och därefter korsfäste Jesus, härmed hänade Jesus. (*"Leve judarnas konung"*, Matt 27:29).

Att *"kvinnan var...smyckad med guld, ädelstenar och pärlor"* (Upp 17:4) understryker anspråket på kunglig höghet och värdighet. Det bör tilläggas att den romersk-katolska kyrkan fortfarande gör anspråk på att vara härskare över allting på jorden. *"Guld, ädelstenar och pärlor"* visar **också** stor världslig rikedom.

Det stora Babylon och hennes döttrar

"Guldbägare(n), i hennes hand, full av skändligheter och smuts från hennes otukt" (Upp 17:4), är falska läror som bedrar och förför människor på grund av denna kyrkas tilldragande yttre. Den stora avvikelserna från det rena evangeliet har medfört att den romersk-katolska kyrkan benämns *"det stora Babylon"* i Upp 17:5. (För vidare förklaring av det giftiga vinet i *"guldbägaren"* hänvisas till kapitlet *Den andra ängelns budskap*, s ?).

De miljontals martyrer som föll offer för den avfalliga kyrkan kan vi läsa om i Upp 17:6:

"Och jag såg att kvinnan var berusad av de heligas blod, av Jesu vittens blod."

Eftersom det var den **officiella** kyrkan som förföljde Guds sanna församling är det inte svårt att förstå varför Johannes sade att *"när jag såg henne blev jag mycket förundrad"* (v 6).

Vi kan även läsa att vilddjuret *"var fullt med hädiska namn"* (Upp 17:3). Jämför med Upp 13:1. Detta uppfylldes av påvemakten eftersom den upphöjde sig själv till Guds nivå i människor ögon (se även Dan 7:8, 20, 25, Upp 13:5-6).

"Hon som är moder till skökorna" (Upp 17:5) antyder att de protestantiska samfund som **ärvt läror** - till exempel söndagsfirande - från påvemakten med tiden skulle förlora den välsignelse som Gud tidigare låtit vila över dem (under reformationen).

I Upp 14:8 talas om *"Fallet, fallet är det stora Babylon..."* När detta budskap först förkunnades på jorden - sommaren 1844 - hade den romersk-katolska kyrkan varit *"det stora Babylon"* (Upp 17:5) i åtskilliga hundratals år.

I Upp 14:8 kan det alltså inte enbart vara påvemakten som fallit. Nej, här framkommer det tydligt att de protestantiska samfund, vilka alltsedan reformationen varit Guds sanna församling i Guds ögon (se Upp 12:14-16, 13:7), nu (1844) blivit en del av "det stora Babylon". Dessa fallna samfund skall i slutstriden, tillsammans med påvemakten, föra krig mot *"dem som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus"* (Upp 14:12).

I sammanhanget bör nämnas att de protestantiska samfund som tillkommit efter reformationen i dag också är en del av Babylon, om de ärvt läror från påvemakten och inte förkastat dem, eftersom de haft gott om tid att ta avstånd från dem genom åren.

Det faktum att även "döttrarna" är en del av "det stora Babylon" i Upp 17:5 understryker att v 3-6 tidsmässigt är **efter** påvemaktens medeltida förföljelse av Guds sanna församling.

Kvinnan i öknen

Varför befinner sig kvinnan i "en öknen" i Upp 17:3? För att få svaret på den frågan bör vi gå tillbaka till Upp 13.

I 13:10 läser vi (1917-års översättning): *"Den som för andra bort i fångenskap, han skall själv bli bortförd i fångenskap. Den som dräper andra med svärd, han skall själv bli dräpt med svärd."*

I 13:3, 12 och 14 kan vi läsa om dödssåret av påvemakten 1798 samt om läkningen av dödssåret. Det påvliga Roms 1260-åriga period av politisk makt tog slut 1798 (1 profetisk dag motsvarar ett verkligt år, se Hes 4:6 och 4 Mos 14:34. Samtliga tidsperioder i Dan 7:25, 12:7; Upp 11:2, 3, 12:6, 14, 13:5 är 1260 år och slutar 1798).

Denna makt, som under 1260 år drivit ut Guds sanna församling i öknen - se 12:6, 13-15 - blev därför straffad av Gud och själv 'utdriven i öknen' 1798 (jämför 13:10). Det är därför Johannes fick se vilddjuret befinna sig i *"en öknen"* i Upp 17:3. "Öknen" i detta sammanhang symboliserar isolering och brist på vederkvickelser.

Vilddjurets ökenvistelse i Upp 17:3 understryker att v 3-6 tidsmässigt är efter 1798. En gång inom en snar framtid är emellertid denna ökenvistelse över och förföljelsens vindar kommer då att blåsa för fullt mot Guds folk på nytt, se Upp 12:17, 13:3, 7 och 17:8.

Det åttonde huvudet

Vilddjuret med *"sju huvuden och tio horn"* i Upp 17 (se v 3) förekommer också i Upp 12 (se v 3) och i Upp 13 (se v 1).

Upp 17:9 lär oss att *"de sju huvudena är...sju kungar"*. Eftersom sju är fullkomlighetens tal i Bibeln är det här fråga om samtliga världsmakter som förföljer Guds folk under alla tider. Precis som fallet är med de sju församlingarna, de sju sigillerna och de sju basunerna i Uppenbarelseboken kommer de sju kungarna **efter varandra**.

Vers 10 upplyser oss om att *"en är"* och *"den återstående har ännu inte kommit"* (1917-års översättning). **Eftersom vilddjuret bara har sju huvuden återstår alltså bara det sjunde**, medan Johannes i synen (efter 1798) naturligtvis befinner sig under det sjätte huvudet.

Då påvemakten åter skulle komma till makten - *"vilddjuret som du såg (i v 3-6)...skall stiga upp ur avgrunden"* enligt v 8 - måste den återuppståndna påvemakten vara det sjunde huvudet, tillsammans med den 'assisterande' avfallna protestantismen och *"jordens kungar"* (v 1-2).

I såväl Upp 12, 13 som 17 nämns ingen ny världsmakt som förföljer Guds folk mellan påvedömetts maktperiod efter det att dess dödssår blev läkt och fram till Jesu återkomst. Det andra vilddjuret i Upp 13:11-18 **samverkar** med påvemakten i den allra sista striden. Detta

understryks också av Dan 2, 7, 8 och 11-12. Dessutom framställs det kejsrerliga Rom och det påvliga Rom som **en** makt i Dan 2, 7 och 8.

Allt detta talar för att 1) påvemakten under de 1260 åren är det sjätte huvudet (v 10) och att 2) det kejsrerliga Rom räknas till samma huvud, eftersom påvemakten under medeltiden var en `förlängning` eller fortsättning av det kejsrerliga Rom.

Eftersom Johannes ser vilddjuret under dess ökentid kan man fråga sig om det verkligen är det sjätte huvudet, då samtliga sju huvuden är makter som **förföljer** Guds folk. Om det påvliga Rom är det sjätte huvudet under såväl den medeltida förföljelsetiden som under ökentiden (se v 10) blir det förföljelse även under det sjätte huvudet. Dessutom finns det alltså mycket som talar för att det kejsrerliga Rom, som svårt förföljde Guds folk, också är en del av det sjätte huvudet.

Upp 17:11 lär oss att *"vilddjuret som var och inte är, han är själv den åttonde men hör till de sju, och han går till sin undergång."*

Här framgår att påvemakten - det sjätte huvudet (*"som var och inte är"*, v 11) - under dess dödssår *"hör till de sju"* enligt v 11. Men här framgår också att påvemakten är *"den åttonde"* (v 11).

För att rätt förstå detta är det nödvändigt att inte glömma det faktum att vilddjuret i Upp 12, 13 och 17 har sju huvuden - inte åtta. Varför står det då nämnt om ett åttonde huvud? - ett huvud som enligt 12:3, 13:1 och 17:3 inte existerar? Detta tycks ju göra våld mot talsymboliken, där sju är fullkomlighetens tal.

Svaret på detta finner vi i en av de engelska bibelöversättningarna, *The Twentieth Century New Testament*, som översätter v 11 så här: *"...Han räknas som en åttonde kung, trots att han är en av de sju."*

Påvemakten övergår från det sjätte huvudet till det sjunde - och sista - huvudet när det får makt att förfölja igen, genom att använda statsmakten. Påvemakten återuppstår då. **Därför kallas det sjunde huvudet för det åttonde, eftersom åtta är Bibelns symboliska tal för uppståndelsen, och påvemakten återuppstår här till liv och förföljelse.**

Varför är då 8, och inte 1, uppståndelsens tal, eftersom Jesus uppstod på **första** veckodagen? Svaret är helt enkelt det att denna siffra `är upptagen` för den **ende** levande Guden.

Här nedan följer bibliska bevis för att åtta är uppståndelsens tal.

Uppståndelsens tal

"I honom (Jesus) blev också ni omskurna...med Kristi omskärelse, då ni avkläddes er syndiga natur och begravdes med honom i dopet. I dopet blev ni också uppväckta med honom genom tron på Guds kraft, han som har uppväckt honom från de döda..." (Kol 2:11-13).

Nya Testamentet är alltså dopet en symbol på `uppståndelse` till nytt liv - det vill säga en symbol på `hjärtats omskärelse` (Rom 2:29).

Det är välkänt att den fysiska omskärelsen skedde på den **åttonde** dagen (se 1 Mos 17:12). Den fysiska omskärelsen symboliserade `hjärtats omskärelse` - uppståndelsen till andligt liv från död i synd, genom tron på Jesus.

I 1 Petr 3:19-21 står det: *"...gick han och predikade...för dem som den gången var olydiga när Gud tåligt väntade under Noas dagar, medan arken byggdes. I den blev några få, bara åtta personer, frälsta genom vatten, nämligen genom ett dop...i kraft av Jesu uppståndelse."*

Floden medförde en fullständig skilsmässa mellan den gamla och den nya världen. Dopet symboliserar en fullständig skilsmässa mellan det gamla och det nya livet. De **åtta** personerna som blev räddade från den gamla världen genom flodens vatten räddades till **ett nytt liv** i en ny värld.

Dopet innebär alltså, förutom ett nytt liv genom den helige Andes verkan i våra hjärtan, ett löfte om den nya världen, där det kommer att bli evig skilsmässa mellan den nya världen och den gamla onda världen som gått under i den brinnande eldsjön (Upp 20:14-15).

Synden har nu regerat på denna jord i 6000 år. Det sjunde årtusendet kommer att vara "sabbat" här på jorden, eftersom det då inte längre finns några människor här (Jer 4:23-26, Upp 20:1-4) - jämför med 3 Mos 26:27, 31-35).

När denna tusenårsperiod är slut - **när det åttonde årtusendet börjar** - skall Guds fiender slutligen besegras samtidigt som **Gud nyskapar jorden** ur den eld som förtärde den gamla jorden. (se 2 Petr 3:10-13).

Den första veckodagen nämns **8 gånger** i Nya Testamentet, se Matt 28:1, Mark 16:2, 9, Luk 24:1, Joh 20:1, 19, Apg 20:7 och 1 Kor 16:2..

Uppståndelsedagen nämns 8 gånger, eftersom det var på den dagen Jesus Kristus uppstod i triumf - **till ett nytt liv.**

Nya Testamentet har skrivits av **8** olika personer - Matteus, Markus, Lukas, Johannes, Paulus, Jakob, Petrus och Judas. Alla dessa skriver om evangeliet, som är en verklighet därför att Jesus uppstod från de döda - **för att ge andra nytt liv.**

Herrens församling symboliseras i Upp 12 av en ren kvinna. Denna församling tror inte bara på sin Mästares uppståndelse som en rent historisk erfarenhet, utan den har erfärit uppståndelsens kraft genom syra dess liv - och har vunnit seger över Satan och synd. Därför nämns symbolen på Jesu kyrka - församlingen - **8** gånger i Upp 12, se v 1, 4, 6, 13, 14, 15, 16 och 17.

Apostlagärningarna visar hur Kristi församling blivit fylld med det nya livet - alltsedan pingstdagen. Detta nya liv bevisades genom de stora gärningar som gjordes genom Skaparens kraft. Sabbaten som är ett tecken på skapelsen och nyskapelsen (2 Mos 20:8-11, Hes 20:12) nämns **8** gånger i Apostlagärningarna, se 13:14, 27, 42, 44, 15:21, 16:13, 17:1-3, 18:4.

David, som var en avbild på Jesus, var Isais **åttonde** son (se 1 Sam 16).

Saligprisningarna i Matt 5, vilka beskriver det nya livets natur, är **8** till antalet.

Det är 8 steg in till det nya, odödliga, riket: "tro", "dygd", "kunskap", "återhållsamhet", "uthållighet", "gudsfruktan", "broderlig kärlek" och "kärlek till alla människor". "Ty om allt detta finns hos er och växer till blir ni inte overksamman eller utan frukt när det gäller kunskapen om vår Herre Jesus Kristus...Gör ni det skall ni aldrig någonsin snubbla och falla. Då skall ni få en fri och öppen ingång till vår Herre och Frälsare Jesu Kristi eviga rike." (se 2 Petr 1:3-11).

Elia utförde **8** underverk, se 1 Kon 17:1, v 14 - 16, v 17 - 23, 1 Kon 18:37 - 38, v 41 - 45, 2 Kon 1:10, v 12 samt 2 Kon 2:8.

Elias åttonde underverk var delningen av Jordan, varefter hans himmelfärd ägde rum. Elia är en avbild till det folk som skall förkunna Guds sista budskap på jorden, se Joel 2:28 - 3 och Malaki 3 - 4 - och som kommer att leva till Jesu återkomst. Innan detta folk förhärligas måste emellertid Jordanfloden delas - dödens makt måste brytas - för att det himmelska Kanaan skall kunna nås.

Jordanflodens 'uttorkning' är också en avbild på floden Eufrats (människomassornas) uttorkning i Upp 16:12, vilket betyder att den sista och största förföljelsen mot Guds sista församling här tar slut. 'Jordanfloden' är skiljelinjen mellan den jordiska ökenvistelsen och det eviga livet i 'det förlovade landet'.

Lövhyddohögtiden

Lövhyddohögtiden, som tillhör det gamla förbundets avbildssystem, var den enda högtid som skulle hållas i **8** dagar. Den åttonde dagen är åtskild från den sjunde dagen, se 3 Mos 23:39, 34 - 36, 4 Mos 29:35, Neh 8:18. Lövhyddohögtiden - årets sista högtid, se 3 Mos 23 - avbildade Guds folks glada fest i himlen efter församlandet av alla de frälsta i det nya Jerusalem efter det att jordens skörd (de frälsta) - bärgats

"Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när ni har inbärgat avkastningen av landet, skall ni fira Herrens högtid i sju dagar. På första dagen är sabbatsvila, och på åttonde dagen är också sabbatsvila." (3 Mos 23:39).

Vi finner också att **den första och den åttonde dagen** i Lövhyddohögtiden var **sabbatsdagar - årliga** sådana. Dessa och övriga **årliga** sabbater i 3 Mos 23, tillsammans 7 stycken, får inte förväxlas med den **varje vecka** återkommande **sjundedags-sabbaten**, som inte tillhör detta avbildssystem, se 1 Mos 2:1-3, 2 Mos 20:8-11, 31:12-18.

De årliga sabbatsdagarna - alltså även de två som tillhörde Lövhyddohögtiden - inföll varje år på **en annan** veckodag än året innan. Den första och den åttonde dagen i Lövhyddohögtiden var sabbatsdagar, men hade alltså inget samband med sabbatsdagen på den sjunde veckodagen.

Den första dagen i Lövhyddohögtiden var alltså sabbat och får sin symboliska uppfyllelse vid Jesu återkomst när Guds folk får "vila" efter jordelivets vedermödor- efter det att jordens skörd (Guds folk) avbärgats, se Matt 13:30, 39, Upp 14:14-16.

Den symboliska uppfyllelsen av den åttonde dagen på Lövhyddohögtiden sker då synden fullständigt utrotats från universum vid skapandet av den nya världen. (2 Petr 3:13). Detta skall ske efter tusenårsperioden som följer direkt efter Jesu återkomst (Upp 19:19 - 21:5). Sabbatsdagen på den åttonde dagen i Lövhyddohögtiden avbildar alltså nyfödelsen av denna jord omedelbart efter de tusen åren som följer på Jesu återkomst.

De tio hornen

Om vi nu återgår till Upp 17, så finner vi v 12 att *"de tio hornen du såg är tio kungar, som ännu inte har fått något rike. Men tillsammans med vilddjuret får de makt att regera som kungar under en kort tid."*

Vilddjuret med de tio hornen förekommer också i Upp 12 (se v 3) och Upp 13 (se v 1) samt i Dan 7. I Dan 2 är det visserligen fråga om tio tår (på bildstoden) i stället för tio horn, men de symboliserar samma sak som de tio hornen i Dan 7, Upp 12, 13 och 17.

I Dan 2 och 7 framgår det helt klart att det fjärde världsriket inte skulle följas av något nytt världsrrike. De tio tårna på bildstoden i Dan 2 och de tio hornen i Dan 7 representerar delningen av det romerska riket. Stenen (Kristus) krossar fötterna på bildstoden (Dan 2:34, 41-45). Vilddjuret i Dan 7:7-8 förtärs av eldslågorna i v 11, vilket är samma händelse som i Upp 19:20. Båda händelserna symboliserar påvemaktens undergång vid Jesu återkomst (påvemaktens är romarrikets andra fas, det vill säga en slags fortsättning på det kejserliga Rom).

När det kejserliga Roms storhetstid var över invaderades största delen av detta världsrrike av barbariska folkstammar, som symboliserar av de 10 hornen i Dan 7:7. Det lilla hornet i v 8 stötte bort tre av de tio hornen (v 8, 20). Det lilla hornet växte så att det *"såg större ut än de övriga (tio)"* enligt v 20. Det "lilla" horn är påvemakten som med hjälp av världslig makt besegrade de tre barbariska folkstammar - heruler, vandaler och östgoter - som var de enda återstående av de barbariska folkstammar som stod emot påvemakten. Den utförliga beskrivningen av det "lilla" hornet i Dan 7 utesluter att det här skulle kunna vara någon annan makt än påvemakten.

Under mer än 1000 år hade påvemakten herravälde över det område som tidigare behärskades av dessa ovannämnda barbariska folkstammar (som innan dess styckade största delen av det kejserliga romarriket). I stort sett kan man säga att påvemakten åtminstone härskade över största delen av Europa.

Det kejserliga romarriket kontrollerade sitt politiskt förenade territorium genom militärmakt (Dan 2:43 upplyser oss om att Europa aldrig mer skulle förenas politiskt-militärt efter det kejserliga romarrikets undergång). Påvedömet utövade sin kontroll över Europa genom sina falska lärosatser. Ingen ledare i Europa vågade före reformationen gå emot påven eftersom påven kunde bannlysa honom

och döma honom till ett evigt brinnande helvete efter detta livet. Genom denna andliga makt kunde påvemakten härskade över Europas ledare och använda sig av deras militär för att till exempel straffa kättare som vägrade ta emot påvemaktens läror. Trots att Europa var politiskt splittrat under medeltiden hade påvemakten alltså inte bara den religiösa makten i Europa utan härskade (på grund av sin religiösa makt) även i viss utsträckning politiskt-militärt över Europas länder, ända fram till reformationen. Det är detta som symboliken med vilddjuret och det tio hornen i Upp 12, 13 och 17 kan lära oss. Påvemakten använde Europas statsmakter för att befrämja sina intressen:

"Och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur." (Upp 17:3).

"Och kvinnan som du såg är den stora staden ("det stora Babylon", v 5) som regerar över kungarna på jorden." (Upp 17:18).

Sju huvuden och tio horn

I Upp 12:3 är de sju huvudena krönta, medan de tio hornen är okrönta. Upp 12 handlar om en kronologisk beskrivning av **alla** världsmakternas - de sju huvudenas - förföljelser mot Guds barn genom **alla** tider. Det kan tilläggas att de tio hornen regerar **samtidigt** - i motsats till de sju huvudena som följer efter varandra.

I Upp 13:1 är det de tio hornen som är krönta - inte de sju huvudena. Det beror på att händelserna i v 1-10 främst koncentreras till påvemaktens maktperiod mellan 538 e Kr och 1798 e Kr. (påvemakten hade under den större delen av medeltiden den religiösa makten över det område som tidigare styrdes av de tio barbariska folkstammarna). Endast med hjälp av Europas statsmakter kunde påvemakten genomföra sina syften, som beskrivs i v 1-10.

I Upp 17:3 är varken huvudena eller hornen krönta. Eftersom detta kapitel handlar om påvemakten är det lätt att förstå att varför inte huvudena är krönta. Men varför är inte de tio hornen krönta? Orsaken är att Johannes i sin syn i v 3-6 där befinner sig i tiden **mellan** påvemaktens medeltida förföljelser (som slutade 1798) och den slutliga "återuppståndna" förföljelsen strax före Jesu återkomst. Johannes har alltså i v 3-6 förflyttats till vår egen tid med religiös frihet i Europa (och i andra länder). Därför är inte de tio hornen krönta.

Slutstriden

I Upp 13:1-10 symboliserar påvemakten av vilddjuret som innefattar **både** kyrka och stat.

Enligt den bibliska tolkningsprincipen "upprepning och förstärkning" (*förstoring*) är den religiösa och världsliga makten uppdelad så att skökan och vilddjuret är två enheter i Upp 17 (för att ge fler detaljer). Det har tidigare visats att den religiösa makten (skökan) använder statsmakten (vilddjuret) för att främja sina syften i Upp 17:3 - skökan rider på (och styr) vilddjuret. Den oundvikliga följden av denna förening är förföljelse mot oliktänkande.

Upp 17:12 lär oss att "*de tio hornen du såg är tio kungar*".

Vers 13 lär oss att de tio hornen - de tio kungarna - "*har ett och samma sinne*".

De tio hornens nära samarbetet med vilddjuret (v 13) visar att samtliga inblandade parter (skökan medräknad) har ett och samma mål för ögonen: "*De skall strida mot Lammet*." (v 14). Denna strid gäller 1) sigillet i Guds lag (Upp 7:1-3) - det vill säga sabbatsdagen samt 2) striden mellan Satan och Guds sista församling, som representerar Gud här på jorden (se Apg 9:4, 1 Kor 8:12). I Upp 19:11-21 ser vi den mest utförliga utläggningen i hela Uppenbarelseboken vad beträffar den sista striden mellan Gud och Satan, mellan gott och ont.

"*Lammet tillsammans med de kallade, utvalda och troende*" (Upp 17:14) skall gå segrande i denna rasande slutstrid, "*eftersom Lammet är herrarnas Herre och konungarnas Konung*." (v 14).

Såväl Satan som hans undersåtar över hela världen (1 Joh 5:19) skall besegras av Lammet - den rätte härskaren över **hela** universum.

Uttrycket "*herrarnas Herre och konungarnas Konung*" förekommer både i Upp 17:14 och i Upp 19:16, eftersom båda bibeltexterna skildrar samma händelse - Satans och det ondas nederlag vid Jesu återkomst.

Anledningen till att Kristus "*heter Trofast*" i Upp 19:11 förstår vi då vi inser vilken situation Guds folk befinner sig i vid Jesu återkomst:

"*Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och hans här*." (Upp 19:19).

Striden förs mot Guds förbundsfolk som representerar Gud på jorden, jämför Apg 9:4, 1 Kor 8:12. Ryttaren på hästen är Jesus. När Guds folk befinner sig i den allra yttersta nöd ingriper deras **trofaste** Försvare och befriar dem.

Församlandet av världens makter mot Guds folk samt Babylons slutliga undergång (Harmagedon) i

Upp 16:12 - 16 beskrivs alltså också i Upp 17:12-17 och i Upp 19:11-21.

Världsomfattande förföljelse

I Upp 19:19 framgår klart att hela jorden - "*jordens kungar*" - är aktivt inblandade i slutstriden mot Guds sista församling.

I 16:14 framgår också att "*kungarna i hela världen*" församlas sig mot Guds folk i slutstriden. Detta visar att **de tio hornen** i Upp 17:12-14 som är inblandade i slutstriden mot Guds folk sträcker sig över **hela världen** (de tio hornen är **tio kungar**, enligt Upp 17:12).

I Upp 17:2 - se även 18:3 och 9 - kan vi för övrigt läsa att skökan bedrivit otukt med "*jordens kungar*".

Vilddjuret i Upp 17 omfattar statsmakten i de länder som kan kallas **katolska**. De tio hornen i Upp 17:12-14 omfattar då samtliga statsmakter i **de övriga länderna** på jorden - de protestantiska länderna är då inräknade. Statsmakterna i samtliga jordens länder kommer i slutstriden att stifta söndagslagar på "befallning" av den romersk-katolska kyrkan och de protestantiska kyrkorna. Dessa söndagslagar kommer att innebära svåra förföljelser mot Guds sista församling, som vägrar att ta vilddjurets märke.

"En storm kommer, och den är obarmhärtig i sitt raseri. Är vi beredda att möta denna storm? (Ellen White, *Testimonies for the Church*, del 8, s 315).

"*De (de tio hornen) har ett och samma sinne*" (Upp 17:13). Det kommer att bli **ett universellt förbund**, där **alla** är i samklang, en sammanslagning av Satans krafter. "*Och de (de tio hornen) skall ge sin makt och myndighet till vilddjuret*" (Upp 17:13)" (Ellen White, *Ms 24*, 1891).

Talet tio

Tio är Bibelns symboliska tal för **universalism**. Låt oss exemplifiera detta.

Tio Guds Bud sammanfattar samtliga moraliska lagar.

I Höga Visan 5:10 läser vi att Kristus är "*ypperst bland tiotusen*". Symboliken gäller även vid multipler av 10 (det vill säga 10 gånger heltal).

Det heliga tiondet antyder att Gud äger **allt** vi innehar.

Jesu liknelser om de **hundra** fåren i Luk 15:3-7 samt de **tio** silverpenningarna i Luk 15:8-10 har båda en universell innebörd.

Händelsen i Luk 17:11-19 vill lära hela mänskligheten en läxa om Guds godhet mot goda och onda på **hela** jorden. Av de **tio** spetälska som blev botade av Jesus var det endast en som i tro vände tillbaka och lovade Gud.

Innan vi avslutar genomgången av Upp 17 är det nödvändigt att besvara en fråga. Upp 13:1-10 visar tydligt att påvemakten använde sig av Europas olika statsmakter - symboliserade av de tio **krönta** hornen - under medeltiden för att befrämja sina intressen. Hur kan då de tio hornen i Upp 17:12 - 14 omfatta **hela** världen?

För att få svaret på den frågan måste vi komma ihåg att påvemakten **kopierar** Jesu uppståndelse. Vilddjuret i Upp 12, 13 och 17 har endast 7 huvuden. Det finns inget åttonde huvud. Talet 8 symboliserar påvemaktens uppståndelse, därför att detta tal är Bibelns tal för uppståndelsen. Jesus uppstod på den åttonde dagen.

Före Golgatadramat förkunnade Jesus evangeliet endast för det nationella Israel, se Matt 10:5-6. Efter uppståndelsen förkunnades evangeliet för alla folk, se till exempel Matt 28:19. Under medeltiden var påvemaktens makt (i stort sett) begränsat till Europa, som då utgjorde den största delen av den då kända civilisationen. När påvemakten 'återuppstår' kommer dess makt att omfatta hela världen, se Upp 13:7.

Sammanfattning

Efter denna genomgång av Upp 17 kan det vara lämpligt med en kort sammanfattning av huvudlinjerna i detta kapitel för att dessa inte skall försvinna bland alla detaljer.

Jesu återkomst sker först när vägen är förberedd för detta, det vill säga då Euftrat torkat ut (16:12) och det andliga Babylon har gått under (16:19). Detta inträffar under den sjätte och sjunde plågan.

Den sjätte och sjunde plågan förklaras i Upp 17. De två första verserna i Upp 17 hör ihop med 16:12-21. Upp 17:3-6 (som utspelas innan de sju plågorna drabbar jorden) identifierar skökan i v 1 och 2.

Skökan är det stora Babylon enligt v 5 och 18.

Såväl skökan (den fallna kyrkan) som vilddjuret (statsmakten) i Upp 17:3 ingår i det andliga Babylon. Båda samverkar för att förfölja Guds sista

församling, men skökan styr och leder vilddjuret. Denna kombination av skökan och vilddjuret, som existerade första gången mellan 538 och 1798, återuppstår till förföljelse mot Guds folk under den sista tiden strax före Jesu återkomst (v 8-14) i världsomfattande utsträckning (v 1-2). Genom Guds ingripande går emellertid Guds folk segrande ur denna strid (v 14).

Till vår stora överraskning förstör en del av Babylon - de tio hornen och vilddjuret - en annan del av Babylon - skökan - enligt v 16. Detta är Gud sätt att förstöra Babylon (se v 17).

I Upp 17:15 definieras Euftrat (det vill säga folkslagen) i 16:12 och 17:1, medan Euftrat torkar ut i nästföljande vers (17:16).

Euftrat är en del av Babylon, eftersom floden rann tvärs igenom denna stad. Följaktligen är Euftrat samma sak som vilddjuret och de tio hornen. Statsmakterna representerar folken.

I Upp 17:2 har **alla** jordens kungar ett olagligt förhållande med skökan ("otukt"). Här är det fråga om ett kärleksförhållande. I 17:16 har detta kärleksförhållande vänts till ett hat förhållande - Euftrat torkar ut. Euftrat frågar sina andliga ledare i den fallna kyrkan (skökan): "Varför har ni bedragit oss? Vi är förlorade!" Euftrat vänder nu vapnen - som skulle slakta Guds sista församling - mot sina egna andliga ledare. Här börjar Harmagedon, se Upp 16:16, Jer 25:30-38, m fl.

Det är intressant att Harmagedon förekommer även på en del ställen i Gamla Testamentet. Eftersom Gamla Testamentets Israel förkastade evangeliet om Jesus Kristus kommer en del villkorliga profetior att uppfyllas på Guds sista församling som annars skulle ha uppfyllts på Gamla Testamentets Israel. Det gäller till exempel Hes 38:18-23, Joel 3:2, 12-16, Hagg 2:22-23 och Sak 14:12-13. (se kapitlet Villkorliga profetior).

Slutstriden

Slutligen kan det vara lämpligt att understryka betydelsen av Upp 17 i förhållande till Uppenbarelseboken som helhet. Slutstriden som beskrivs i Upp 13-14 upprepas och förstärks i Upp 16-19. Kapitel 17, som förklarar den sjätte och sjunde plågan i Upp 16, är nyckeln till förståelsen av kapitlen 16-19.

En noggrann jämförelse mellan 16:12-16, 17:12-18 och 19:11-21 visar att alla tre bibeltexterna beskriver slutstriden. Alla tre texterna **kompletterar och fördjupar den bild av denna**

konflikt som vi alla bör ha helt klar för oss, så att vi kan förbereda oss för de svårigheter som förestår, jämför Joh 15:18-16:4.

Mörkrets makter kommer att genom svåra förföljelser mot Guds sista församling försöka få denna på fall. Mörkrets makter kommer dessutom att genom *"stora tecken och under...om möjligt bedra även de utvalda"* (Matt 24:24). Men Gud skall ha en kvarleva som trots alla svårigheter skall bestå ända till Jesus återkomst – de 144 000 (Upp 7, 14).

Rekommenderad litteratur: Daniel and Revelation Committee Series (SDA), vol. 1-7.